

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΙΝΑΙ λοιπόν τόσο βαρύ το άμω-
τημά της, ώστε να μη της το συ-
χωρήσει; Δεν παντρεύτηκε. Κι
όσοι; Τό να μείνει μια γυναίκα
έξω από το νυμφώνα δεν αποτελεί έλ-
κλhma. Έγκλημα δεν είναι και όταν
από δική της θέληση δεν γνώρισε το
γάμο. Αναφαίρετο δικαίωμα της να δια-
θετούν τον εαυτό της.

Πόσες όμως είναι αυτές; Ούτε μία
στις χιλιάδες. Σπάνια θα συναντήσετε τη
γυναίκα — ιδίως την Έλληνίδα γυ-
ναίκα — που έμεινε άγαμη γιατί η ίδια
τό θέλησε. Για τις άλλες, τις πολλές,
ο γάμος αποτελεί το ιδανικό που τοπο-
θετούν πάνω απ' όλα.

Αν τ' όνομα, από τα παιδικά του
ακόμα χρόνια ζή με το όνομα μιας έν-
δοξης σταδιοδρομίας, το κορίτσι το γά-
μο. Έχει σταθερό προσανατολισμό του.
Αυτός πρώτα κι' ύστερα τα άλλα. Να
μη μείνει στο ράφι.

Μεγάλος καύσος. Κατέχεται απ' αυ-
τόν από τα παιδικά της χρόνια. Είναι
το έντονο; Είναι η κληρονομικότητα;
Ο άντρας, το σπίτι, το παιδί, το να
καίεται από τα νηπιακά της χρόνια. Να
γίνει «κυρία». Τις «δεσποινίδες».
Τον τίτλο της δεσποινίδος τον βλέπουν
σά μια προσωινική προσωινική από την
όποια βιάζονται ν' απαλλαγούν. Σ' αν
κάτι που τις βαρύνει. Όσο δέ περ-
νούν τα χρόνια, τόσο το βάρος φαίνε-
ται πιο άσχημο. Φωτίζεται το πρόσω-
πο της κόρης όταν της εδρεστεί «και
νύφη».

Ο άκοιμητος καύσος.
Δεν αναζητεί τον άντρα σαν άντρα,
σαν το σύντροφο που είναι απαραίτητος
για τη φυσιολογική ολοκλήρωσή της.
Τέτοιοι άντρας τον βρίσκει, αν θέλει,
και στην ελεύθερη αγορά. Σ' ήμερα, μά-
λιστα, με την αλλοίωση των ήθων, το
πρόβλημα δεν παρουσιάζει δυσκολίες. Η
κοπέλλα όμως δεν αισθάνεται πλήρης
αν δεν αποκτήσει το σπίτι της, αν δεν
σχηματίσει την οικογένειά της, αν δεν
γίνει κυρία του σπιτιού της.

Ακόμα και όσες εργάζονται έπαγ-

Μη θέλετε να καμαρώνη την
όμορφή, τα νειάτα, τη φρε-
σκάδα...

**ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ**

γευματικά και με δικούς τους πιλά πόρους, δεν βλέπουν στο γάμο τη
λύση του οικονομικού τους προβλήματος, την «αποκατάσταση», όπως
λένε, πάλι στο γάμο στρέφουν τη σκέψη τους.

Μεγάλες οι αξιώσεις τους στην αρχή. «Όσο περνά όμως ο καιρός
χωρίς να χτυπήσει την πόρτα τους ο νυμφίος, έρχονται σε συμβιβασμούς,
χαλαρώνουν τις απαιτήσεις, υποχωρούν και δέχονται να πάρουν αν-
θρώπου κατώτερους απ' αυτές, μόνο και μόνο για να μην αποτελέσουν
έξαιρεσι στο γενικό κανόνα.

Δεν θητεύει από κέρη στην άμωφρη ζωή η Έλληνίδα. Κάποιο
δράμα, κάποια άνασπαδι πρέπει να της τύχει. Η άνασπαδι, η άσχη-
μία όταν είναι άποικροστική, οι οικογενειακές υποχρεώσεις. Πόσες
παι για να συντηρήσουν μια γρηά μητέρα, ένα παράλοτο πατέρα, ένα
αδερφάκι που έχει ανάγκη από την προστασία τους, θυσιάζονται στο
καθόν και αφήνουν να περάσουν από πάνω τους τα χρόνια! Έπειτα
είναι και οι συμπτώσεις, οι κακοτυχίες που κρατούν μακριά από
τον Ήμεναίο.

Ο μεγάλος καύσος. «Αν δεν τον έξωτερικεύουν όλες, όλες όμως
βασανίζονται απ' αυτόν. Αραιότερες οι έξαιρέσεις των κοριτσιών, που
δεν παντρεύτηκαν, γιατί αυτό ήταν η επιθυμία τους. Αλλά κι' αυτές
έρχεται ώρα που μεταστράφουν για την έκούσια άποχή τους. Όπως
έπιστη σπάνιες οι περιπτώσεις κοριτσιών που δεν στολίστηκαν με το
νυμφικό πέπλο, και, περασμένες πιά στα χρόνια, χωρίς έλπιδα να
σχηματίσουν οικογένεια, δεν πικραίνονται γι' αυτό.

Σ' αν να μη φτάνει όμως ο δικός τους καύσος, έχουν από πάνω και
την έβρωια του κόσμου. Ο πρόχειρος στόχος. Λένε τη λέξη γεροντο-
κόρη, σά νάχουν προσωικά έναντιόν της, σά να τους έφταζε σε
τίποτα.

Το «γεροντοκόρη» δεν είναι ο προσδιορισμός μιας καταστάσεως.
Το χρησιμοποιούμε σαν κάτι μειωτικό. Και δεν θέλουμε να σκεφθούμε, ότι
κάποιος πόνος κρύβεται πίσω από την άμωφρη.

Τον πόνο αυτό μας έμπούεται μια άγαμη της Θεσσαλονίκης. Πρέ-
πει νάχουν περάσει τα χρόνια της.

«...Παρασάμην στα χρόνια, άνηκα και εγώ στα πλάσματα που ύ-
φίστανται τα σκάμματα των άλλων. Μας το λένε με τα λόγια. Το
γράφουν, το κάνουν στίχο, το παρουσιάζουν στα έ-
λαφρά και στα σοβαρά ακόμα θεάτρα: Γεροντοκόρη. Πηγαίνουμε σε
κανένα θέαμα και είμαστε με την άνησυχία μήπως η γεροντοκόρη δώ-
σει πάλι θέμα για να διασκεδάσουν οι θεατές. Όποτε βρίσκουμε
σε δύσκολη θέση άπέναντι της ανθρωπιάς μας, άπέναντι των ξένων,
άπέναντι των άδιαφόρων που γελούν, άπέναντι των δικών μας που μας
περιβάλλουν με τη συμπόνια τους. Και τότε προσποιούμαστε ότι παίρ-
νουμε το «άστείο» στ' αήφιστα και γελούνε μαζί με τους άλλους.

Πόση δδύνή όμως πίσω από το
γέλιο!

Νάχης το βάσανο ότι σέρνεις
άσυντρώφην το βάρος της ζω-
ής, να μη γεύεσαι τις συζυγικές
χαρές, να είσαι χωρίς έλπιδα ότι
θα έταχθης κάποτε κι' εσύ με
την ιδιότητα της κυρίας στην
κοινωνική ζωή, και νάχεται από
πάνω για συμπλήρωμα η έβρω-
για. Η έλλειψη σεβασμού, η έλ-
λειψη ακόμα συμπαθείας του κό-
σμου.

Είναι μια σκληρότητα στην ό-
ποια η έπιστολογράφος έφιστά
την προσοχή μας.

Και δεν έχει άδικο.

Φυσικά, η κοπέλλα που έφθασε
στα σαρανταπέντε, στα πενήντα,
στα πενήνταπέντε της, χωρίς να
μνησθό στο συζυγικό βίο, ίσως, με
τον καιρό και χωρίς να το κα-
ταλαβαίνει άποκτά ιδιοτροπίες,
παραξενιές, κάποτε και κακιές
που διαθέτουν δυσμενώς άπέναν-
τί της.

Αυτές όμως ακριβώς οι ιδιο-
τροπίες της, έπρεπε να μάς κάνουν να
βλέπουμε πιο καθαρά το δράμα της και
να δείχνουμε κατανόηση σε ώριμμένες
της έκδηλώσεις. Μη θέλετε να είναι
πλημυριμένη από χαρά σ' ένα γάμο
που δεν είναι γάμος της; Μη θέλετε να
βισρώνεται όταν περνά από μπροστά
της το είδωλλο που θα προχωρήσει
σ' ένα μ' μη θέλετε να καμαρώνη την ό-
μορφή, τα νειάτα, τη φρεσκάδα, αυτή
που πέρασε από την περίοδο της νεό-
τητας, χωρίς να της χαμογελάσουν οι
μοίρες.

Και πάλι, είναι πολλές, παραπολλές,
που έχουν ξεπεράσει τα συμπλέγματα
τους και, λησμονώντας τον εαυτό τους,
αντικρύζουν με άνασπάτητα και καλωσύ-
νη τη ζωή των άλλων.

Η έβρωιακή διάθεση άπέναντι του γε-
ροντοκορισμού θα ήταν άδικαίολογητη,
ακόμα και στην περίπτωση που οι ήλι-
κιωμένες και άγαμες δρομολογούσαν
μόνες το βίο τους.

Στην περίπτωση, δηλαδή, που δεν
παντρεύτηκαν, γιατί θέλησαν οι ίδιες να
μη παντρευτούν.

Φύσεις αταρχικές, με πολύ έντονη
την προσωπικότητα, με μεγάλη τη δό-
σι του εγωισμού, κατάλαβαν ότι θα ή-
ταν δύσκολο να ευτυχίσουν σ' ένα θε-
σμό, όπως ο θεσμός του γάμου, που ά-
παιτεί άμοιβαίες υποχωρήσεις, προσαρ-
μοστική ικανότητα, έλαστικότητα, κά-
ποια κάμψη, όταν παρουσιασθή ανάγκη.
Είναι ακόμα και άλλες, που με έρωτι-
κή ύποθερμία, χωρίς τις άνησυχίες και
την έβρωια, άκριναν ότι θα ήταν περιττή πολυτέ-
λεια γι' αυτές ο γάμος. Ψυχρές από τη φύση τους, με ψυχρότητα θα
δέχονταν τις θωπίες του συζύγου.

Και τότε προς τι ο γάμος. Γιατί ν' ακολουθήσουν εκείνες, που ενώ
δεν αισθάνονται σε φυσιολογικό ύψος την έρωτική πίεση τους, εν τού-
τοις παντρεύονται με άντρες φλογερούς; Γάμος στους οποίους υπάρ-
χει μια δόσι άπάτης, όταν η παγερή κυρία προσπίπτει ότι παρικο-
λουθεί τους οίστερους του συντρόφου της.

Τέτοια άπάτη άρνιέται να διαπράξη η άλλη και προτιμά από τον
χωρίς περιεχόμενο γάμο, τον άγαμο βίο στον όποιο είναι τοποθετημένη
από τη φύση της. Πράξι τίμια. Και άντι να την παίνεσουμε, την καλύ-
πτουμε κι' αυτήν με έβρωια.

Είναι άναριθμητοι οι λόγοι που έμποδίζουν τη γυναίκα να προχω-
ρήσει στο χορό του Ήσας.

Λόγοι κοινωνικοί, λόγοι οικονομικοί, όπως η έλλειψη προίκα, λόγοι
ιδιοσυγκρασίας. Σεάσονται όλα. Κανείς από τους λόγους αυτούς δεν
δικαιολογεί την προκατάληψη άπέναντι της ώριμης και άγαμης. Σε
δικαιότερη μεταχείριση άπέναντι της Έλληνίδας αυτής καλεί την κοι-
νωμία η κυρία που μας γράφει.

Η δεσποινίδα θάπρεπε να πώ.
Τέτοια άπάτη άρνιέται να διαπράξη η άλλη και προτιμά από τον
χωρίς περιεχόμενο γάμο, τον άγαμο βίο στον όποιο είναι τοποθετημένη
από τη φύση της. Πράξι τίμια. Και άντι να την παίνεσουμε, την καλύ-
πτουμε κι' αυτήν με έβρωια.

Είναι άναριθμητοι οι λόγοι που έμποδίζουν τη γυναίκα να προχω-
ρήσει στο χορό του Ήσας.

Λόγοι κοινωνικοί, λόγοι οικονομικοί, όπως η έλλειψη προίκα, λόγοι
ιδιοσυγκρασίας. Σεάσονται όλα. Κανείς από τους λόγους αυτούς δεν
δικαιολογεί την προκατάληψη άπέναντι της ώριμης και άγαμης. Σε
δικαιότερη μεταχείριση άπέναντι της Έλληνίδας αυτής καλεί την κοι-
νωμία η κυρία που μας γράφει.

Η δεσποινίδα θάπρεπε να πώ.
Τέτοια άπάτη άρνιέται να διαπράξη η άλλη και προτιμά από τον
χωρίς περιεχόμενο γάμο, τον άγαμο βίο στον όποιο είναι τοποθετημένη
από τη φύση της. Πράξι τίμια. Και άντι να την παίνεσουμε, την καλύ-
πτουμε κι' αυτήν με έβρωια.

Είναι άναριθμητοι οι λόγοι που έμποδίζουν τη γυναίκα να προχω-
ρήσει στο χορό του Ήσας.

Λόγοι κοινωνικοί, λόγοι οικονομικοί, όπως η έλλειψη προίκα, λόγοι
ιδιοσυγκρασίας. Σεάσονται όλα. Κανείς από τους λόγους αυτούς δεν
δικαιολογεί την προκατάληψη άπέναντι της ώριμης και άγαμης. Σε
δικαιότερη μεταχείριση άπέναντι της Έλληνίδας αυτής καλεί την κοι-
νωμία η κυρία που μας γράφει.

Η δεσποινίδα θάπρεπε να πώ.
Τέτοια άπάτη άρνιέται να διαπράξη η άλλη και προτιμά από τον
χωρίς περιεχόμενο γάμο, τον άγαμο βίο στον όποιο είναι τοποθετημένη
από τη φύση της. Πράξι τίμια. Και άντι να την παίνεσουμε, την καλύ-
πτουμε κι' αυτήν με έβρωια.

Είναι άναριθμητοι οι λόγοι που έμποδίζουν τη γυναίκα να προχω-
ρήσει στο χορό του Ήσας.

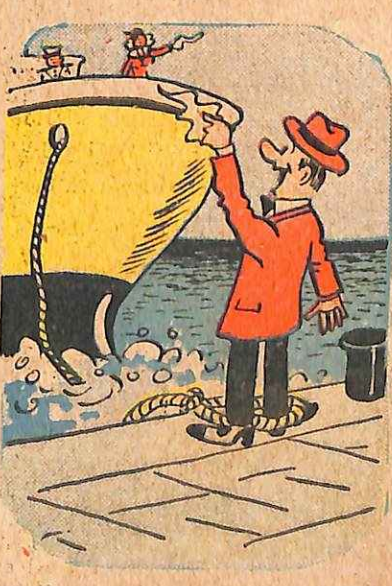
Λόγοι κοινωνικοί, λόγοι οικονομικοί, όπως η έλλειψη προίκα, λόγοι
ιδιοσυγκρασίας. Σεάσονται όλα. Κανείς από τους λόγους αυτούς δεν
δικαιολογεί την προκατάληψη άπέναντι της ώριμης και άγαμης. Σε
δικαιότερη μεταχείριση άπέναντι της Έλληνίδας αυτής καλεί την κοι-
νωμία η κυρία που μας γράφει.

Η δεσποινίδα θάπρεπε να πώ.
Τέτοια άπάτη άρνιέται να διαπράξη η άλλη και προτιμά από τον
χωρίς περιεχόμενο γάμο, τον άγαμο βίο στον όποιο είναι τοποθετημένη
από τη φύση της. Πράξι τίμια. Και άντι να την παίνεσουμε, την καλύ-
πτουμε κι' αυτήν με έβρωια.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τουρισμός

— Γειά σου, χρυσή μου!... Γεήγο-
ρα θάρβα να σε συναντήσω!...

ΕΧΕΙ πλημμυρίσει η άγορά
από φρούτα, ώραιότερες
και φθηνότερες. Σ' ένα απ' τα
κεντρικά μπακάλικά προ-
βάλλουν κάσες γεμάτες
φρούτα και οι έσονται του
ώραίου αυτού φρούτου ψω-
νίκου άφειδώς. Άνάμερα
στους άλλους ζυγώνει κι' έ-
νας κύριος ξερακιανός, μι-
ζερος κι' έρευνητικός.
—Φρούτα είναι αυτές;
—Φρούτα, κύριε, μάλι-
στα! άπαντα ο πωλητής.
Και ξεσπά σε φωνές έν-
θουσιώδεις:
—Πώ, πώ, κάτι φρούτα!
Άμάν κάτι φρούτα!
Ο ξερακιανός πελάτης, δ-

μως, χωρίς να παρασύρεται
απ' τους ένθουσιώδεις του
πωλητού ρωτά:

—Τι φρούτα είναι, πα-
ρακαλώ;
—Φρούτα, κύριε, φρού-
τα! φωνάζει άόριστα ο
πωλητής.

—Δεν είναι της Κηφισιάς;
—Είναι καλύτερες, κύριε.
—Δεν έχουν, όμως, άρωμα.
—Έχουν, όμως, νοστιμιά

δα!
—Μπορεί να δοκιμάσω μία;
—Όσες θέλεις να δοκιμά-
σας.

Ο ξερακιανός και δύσκο-
λος πελάτης δοκιμάζει μια
κι' ύστερα λέει:
—Άσος μου εκατό δράμια.
Κι' ο πωλητής ζυγίζοντας
ξεσπά με δυσφορία:

—Πώ, πώ, κάτι πελάτες!
Ένας ακόμα τέτοιος και...
μπατριάσαμε!

ΟΥ νεαρές και κομψές κυ-
ρίες που οδηγούν δυο έξ-
ίσου ώραία και κομψά αυ-
τοκίνητα, συγκρούονται ελα-
φρά στην στροφή πλατείας
Συντάγματος και όδου φι-
λελλήνων, καθώς η μία προ-
σπαθεί να περάσει την άλλη.
Φρενάρουν άποτομα κι' οι
δυο κι' η μία στρέφει βγά-
ζοντας το κεφάλι της απ' το
παρμπράκι:
—Προσέχετε, κυρία μου,
έπί τέλους! Λέει με πρόσω-
πο άναφοκοκκινισμένο.
—Εσείς να προσέχετε, κυ-
ρία μου! άπαντα η άλλη, εξ
ίσου άναφοκοκκινισμένη.
—Εγώ πηγαίνα κανονικά.
Εσείς πηγείτε να με προσ-
περάσετε.

—Με συγκωρήτε, άπαντα
η άλλη, εσείς προσπαθήσα-
τε να με προσπεράσετε.
Κι' έπειδή ο καυγας συ-
νεχίζεται στο ίδιο αβγο ύ-
φος με χρυσά ατσάλινου
πληθυντικού, ένας σωφρ
χάγει την υπομονή:
—Ω ρέ Παναγία μου, του
κατάνησε το τιμούν! Τρα-
βάτε και καμμία μουντζά να
ζυγνήσουνε τα αίματα!

Η σκηνή σε λαϊκό συνοικί-
ακό κινηματογράφο. Έ-
νας νέος έχει άπλωσει τις
αρίδες και κρατώντας ένα
οσκαουλάκι πασοτέμπο, τοι
μιά κάθε τόσο, μασουλά
κι' ύστερα σπκνέει το κε-
φάλι και πετά τα τσάφια
στον άέρα μ' ένα δυνατό και
ένθευμωτικό πλατάγισμα
των χεριών.
—Φτού!
Και δόστού;
—Φτού!...

—Με συγκωρήτε, άπαντα
η άλλη, εσείς προσπαθήσα-
τε να με προσπεράσετε.
Κι' έπειδή ο καυγας συ-
νεχίζεται στο ίδιο αβγο ύ-
φος με χρυσά ατσάλινου
πληθυντικού, ένας σωφρ
χάγει την υπομονή:
—Ω ρέ Παναγία μου, του
κατάνησε το τιμούν! Τρα-
βάτε και καμμία μουντζά να
ζυγνήσουνε τα αίματα!

Η σκηνή σε λαϊκό συνοικί-
ακό κινηματογράφο. Έ-
νας νέος έχει άπλωσει τις
αρίδες και κρατώντας ένα
οσκαουλάκι πασοτέμπο, τοι
μιά κάθε τόσο, μασουλά
κι' ύστερα σπκνέει το κε-
φάλι και πετά τα τσάφια
στον άέρα μ' ένα δυνατό και
ένθευμωτικό πλατάγισμα
των χεριών.
—Φτού!
Και δόστού;
—Φτού!...

—Με συγκωρήτε, άπαντα
η άλλη, εσείς προσπαθήσα-
τε να με προσπεράσετε.
Κι' έπειδή ο καυγας συ-
νεχίζεται στο ίδιο αβγο ύ-
φος με χρυσά ατσάλινου
πληθυντικού, ένας σωφρ
χάγει την υπομονή:
—Ω ρέ Παναγία μου, του
κατάνησε το τιμούν! Τρα-
βάτε και καμμία μουντζά να
ζυγνήσουνε τα αίματα!

Η σκηνή σε λαϊκό συνοικί-
ακό κινηματογράφο. Έ-
νας νέος έχει άπλωσει τις
αρίδες και κρατώντας ένα
οσκαουλάκι πασοτέμπο, τοι
μιά κάθε τόσο, μασουλά
κι' ύστερα σπκνέει το κε-
φάλι και πετά τα τσάφια
στον άέρα μ' ένα δυνατό και
ένθευμωτικό πλατάγισμα
των χεριών.
—Φτού!
Και δόστού;
—Φτού!...

—Με συγκωρήτε, άπαντα
η άλλη, εσείς προσπαθήσα-
τε να με προσπεράσετε.
Κι' έπειδή ο καυγας συ-
νεχίζεται στο ίδιο αβγο ύ-
φος με χρυσά ατσάλινου
πληθυντικού, ένας σωφρ
χάγει την υπομονή:
—Ω ρέ Παναγία μου, του
κατάνησε το τιμούν! Τρα-
βάτε και καμμία μουντζά να
ζυγνήσουνε τα αίματα!

Η σκηνή σε λαϊκό συνοικί-
ακό κινηματογράφο. Έ-
νας νέος έχει άπλωσει τις
αρίδες και κρατώντας ένα
οσκαουλάκι πασοτέμπο, τοι
μιά κάθε τόσο, μασουλά
κι' ύστερα σπκνέει το κε-
φάλι και πετά τα τσάφια
στον άέρα μ' ένα δυνατό και
ένθευμωτικό πλατάγισμα
των χεριών.
—Φτού!
Και δόστού;
—Φτού!...

—Με συγκωρήτε, άπαντα
η άλλη, εσείς προσπαθήσα-
τε να με προσπεράσετε.
Κι' έπειδή ο καυγας συ-
νεχίζεται στο ίδιο αβγο ύ-
φος με χρυσά ατσάλινου
πληθυντικού, ένας σωφρ
χάγει την υπομονή:
—Ω ρέ Παναγία μου, του
κατάνησε το τιμούν! Τρα-
βάτε και καμμία μουντζά να
ζυγνήσουνε τα αίματα!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΖΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΑΛΥΘΜΟΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΓΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Τα τσάφια του πασοτέ-
μπον πηδούν στον άέρα κι'
ύστερα κατεβαίνουν ποτε
στις κεφάλες, ποτε στους
οδέρκους των γύρω θεατών.
Έπί τέλους ένας απ' αυτούς
έξαγριώνεται:

—Δεν μου λές, παιδί μου,
του φωνάζει, ποτε θα τε-
λειώσι αυτή η ιστορία;
—Όταν τελειώσι η σαρ-
κούλα, κύριε! άπαντα άναί-
δέστατα ο νεαρός.

Όποτε ο άνθρωπος άρπά-
ζει απ' τα χέρια του τη σαρ-
κούλα, την τσαλαπατά και
λέει:

—Όριστε που τελειώσε!
Κι' αν σου άρέσι τόσο πό-
λυ ο πασοτέμπο, σου έχω
έγω καλύτερο.

Κι' άνασκουμπώνει τα μα-
γικά του. Ο άναίδης νεα-
ρός δεν άπνήπνε. Φρονιμώ-
τατα πωών!

ΟΥ άνθρωποι συναντώνται
στο πεζοδρόμιο της όδου

Η αιώνια ιστορία. Στο λεω-
φορείο κάθεται ένας κύ-
ριος — ώριμος την ηλικία —
όταν μπαίνει μια νεαρά γυν-
αίκα του, νόστιμη και στρου-
πούλη. Μόλις βλέπει τη νεα-
ρά, ο κύριος σπκνέται με
ευγένεια και πολλές ταιρι-
μόνιες για να προσφέρη το
καθισμά του:

—Καθίστε, παρακαλώ δεσ-
ποινίς.

Η δεσποινίς, όμως, εξ ί-
σου ευγενική άρνείται:

—Ω, σας παρακαλώ! Μην
ένοχληθε!

Κι' άρχίζουν τ' άπαντά:

—Μα σας παρακαλώ! Κα-
θίστε!

—Ω, σας παρακαλώ!
—Παρακαλώ, παρακαλώ!

—Αδύνατον! Σας παρακα-
λώ!

Στο μεταξύ η θέσι μένει
άδειαν κι' ένας χοντρός
κύριος προχωρεί, καλοστρώ-
νεται και λέει:

—Ευχαριστώ πολύ!

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

—Μα έμένα με λένε Γι-
ώργο.
—Κι' έμένα με λένε... Νί-
κο!

Οι δύο έγκάρδιοι φίλοι τό-
τε άνακαλύπτουν ότι δεν
γνωρίζονται και κακώς... ά-
νυνωρίστηκαν:

—Ω, συγγνώμη.

—Δεν πειράζει. Γράψε λά-
θος!

Και ξαναχωρίζουν με έγ-
κάρδια μειδιάματα αμπα-
νίας.

ΟΙ αιώνια ιστορία. Στο λεω-
φορείο κάθεται ένας κύ-
ριος — ώριμος την ηλικία —
όταν μπαίνει μια νεαρά γυν-
αίκα του, νόστιμη και στρου-
πούλη. Μόλις βλέπει τη νεα-
ρά, ο κύριος σπκνέται με
ευγένεια και πολλές ταιρι-
μόνιες για να προσφέρη το
καθισμά του:

—Καθίστε, παρακαλώ δεσ-
ποινίς.

Η δεσποινίς, όμως, εξ ί-
σου ευγενική άρνείται:

—Ω, σας παρακαλώ! Μην
ένοχληθε!

Κι' άρχίζουν τ' άπαντά:

—Μα σας παρακαλώ! Κα-
θίστε!

—Ω, σας παρακαλώ!
—Παρακαλώ, παρακαλώ!

—Αδύνατον! Σας παρακα-
λώ!

Στο μεταξύ η θέσι μένει
άδειαν κι' ένας χοντρός
κύριος προχωρεί, καλοστρώ-
νεται και λέει:

—Ευχαριστώ πολύ!

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

Κι' οι έπιβάτες μειδούν
με ικανοποίηση.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία νέα γυναίκα παρουσιάστηκε ξαφνικά στη ζωή του Παύλου. Την έλεγαν Λέα Βαράτση και ήταν χωρισμένη από τον άντρα της. 'Αγάπησε μ' ένα κεραυνόβολο έρωτα τον Παύλο και τον κάλεσε στο ξενοδοχείο της. 'Εκείνος έπληξε για να τη γνωρίσει και της μίλησε για την περιπέτειά του και την Καίτη, εξηλώντας της πως μόνο άλλος φίλος της μπορούσε να ήταν. Η Λέα τότε έγραψε στον Καίτη και της ζήτησε ν' αφήσει ελεύθερο τον Παύλο να τραβήξει το δρόμο του. 'Εκείνη συνεννοήθηκε με το διευθυντή της, που πήρε διάφορες πληροφορίες για τη Λέα και κατόπιν την κάλεσε στο σπίτι της. Την ώρα όμως που μιλούσαν οι δύο γυναίκες, μπήκε ο Παύλος. Η Λέα ταραχτηκε κι' έφυγε κι' η Καίτη έδωσε στον Παύλο να διαβάσει το γράμμα που της είχε στείλει η Λέα. 'Εκείνος, αφού το διάβασε, ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια.

28^{ον} — 'Απόλαυσις!... Ζητάει από σένα να με παραδώσεις σ' αυτήν! Ποιά είναι η δική σου γνώμη; — Τη λυπάμαι!... Θά πεισάν... Είναι μία γυναίκα γλυκιά, τρυφερή, άθωα, πρωτόγονη, που αγαπάει σαν μαθήτριά... Είναι από καλό στίτι... έχει περιουσία... είναι πολύ νόστιμη... Θά μπορούσε, νομίζω, να σκεφτής γάμο μαζί της... Θά την έκανες τρισευχισμένη!

Ο Παύλος φούντωσε. Τό αίμα του ανέβηκε στο κεφάλι.

— Σέ παρακαλώ—φώναξε—να λείψουν αυτά τ' άστεία! 'Εγώ δεν έχω άλλη γυναίκα να πάρω... ή έσένα ή την πλάκα του τάφου!

— 'Αρχίζουν τὰ μεγάλα λόγια — είπε η Καίτη, ειρωνικά. — Άκούσε τί είπε γι' αυτό το ζήτημα ο διευθυντής της εταιρίας... Θά ήτανε πολύ άστειο να ξαναπαντρευτούμε.

— Αὐτὸς κυττάζει τὸν ἑαυτὸ του... Εἶναι τσιμπημένος μαζί σου... καὶ σὲ βλέπει γυναίκα του... Ἀλλὰ ἐγὼ γυρίζω ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον, πού με εἶχαν στείλει οἱ κακοκεφαλίες μου... Καὶ γυρίζω μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ ζήσω σὺν τὸν καιρὸ τῆς μεγάλης μου εὐτυχίας... Στὴ μέση τῆς εἰκόνας εἶσαι μονάχα ἐσύ... καὶ πάντα ἐσύ... ἡ πρώτη μου ἀγάπη, αὐτὴ πού θέλω νὰ μὲ κλείσῃ τὰ μάτια, ὅταν μιά μέρα ἡ ζωὴ μ' ἀφήσῃ... Θὰ παρακαλέσω καὶ τὸν κύριον διευθυντὴ καὶ σένα... νὰ παύσετε νὰ με παντρολογάτε... 'Αν τ' ὀνειρὸ μου δὲν μπορῇ νὰ πραγματοποιηθῇ ὅλα θ' ἀντιναχτοῦν στὸν ἀέρα... Γιατί ἡ ζωὴ δὲν θὰ μ' ἐνδιαφέρῃ πιά!

— Ἡ Καίτη τὸν ἀκούε με κλειστὰ μάτια, σὺν γοητευμένη. Ἡ φοβέρα του τῆς φαίνεται, σὺν χαδί: Τὸν χαιρότανε ἐσεῖ, ἐξαγριωμένο, γιατί ἔδειχνε πόσο στέρεα ἦτανε τώρα προσκολλημένος στὴ γυναίκα πού εἶχε ἄλλοτε τόσο σκληρὰ ταλαιπωρήσει. Ἡ Καίτη μάντευε, ὅτι, ἀν χύνονταν τώρα τὸ αἷμα του μπορούσε μ' αὐτὸ νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ σφάλματά του, θὰ τῷ κάναε ἀμέσως. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως ἐνοιώθε τόσο ἄργα ἔβθανε αὐτὴ ἡ εἰλικρινέστατη μετάνοια — τόσο ἄργα πού ἦτανε σὺν ἀχρηστή πιά!

— Γιατί δὲ θέλεις νὰ καταλάβῃς — τοῦ

εἶπε — ὅτι ἐδημιούργησες τὸ ἀνεπανόρθωτο; 'Εκαμες τὴ σχέση μας τόσο δύσκολη, πού μονάχα ἓνα θαύμα μπορεῖ νὰ τὴν ξαναφέρῃ στὸν παλιὸ τῆς δρόμο...

— Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ θὰ γίνῃ—τῆς φώναξε καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα, καί, σὺν νὰ ἤθελε νὰ τρέξῃ κάπου, νὰ ζητήσῃ βοήθεια...

Κοντοζύγωνε ὁ καιρὸς νὰ παραδώσῃ τὸ ἔργο στὴν ἑταιρεία, ὅταν τὸν κάλεσε ὁ διευθυντής. Ὁ ρυθμὸς τῆς δουλειᾶς του ἦταν ἀμολος, ὅπως καὶ ἡ ποιότητά της. Τ' ὠμολογοῦσαν ὅχι μονάχα οἱ μέτοχοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνταγωνιστὲς τοῦ ἀκόμη καὶ ὁλος ὁ κόσμος. Εἶχε ἀποκτήσῃ φήμην καὶ ἡ φήμη εἶχε ἀρτίσει νὰ τοῦ φέρνῃ κιόλας μιά καλὴ πελατεία!

— Μὲ ζήτησατε; — ρώτησε ὁ Παύλος, μπαινόμενος στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντή.

— Μάλιστα... 'Ἦθελα, πρῶτα—πρῶτα, νὰ σὰς συγχωρῶ γιὰ τὴ δουλειὰ σας... Ὁ πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ δύο μέλη ἐπεσκέφθησαν τὸ κτίριο, πού κοντεύει νὰ τελειώσῃ... Κι' ἐμείναν κατενθουσιασμένοι...

— 'Εκαμα ὅτι μπορούσα—εἶπε ὁ Παύλος μ' ἀληθινὴ μετριοφροσύνη.

— Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος—ἐξακολούθησε ὁ διευθυντής—ἐγὼ ἔχω νὰ πιστοποιήσω κατὰ τὴν ἰδιαιτέρεά με χαροποιεῖ: Τὴν ἀρταξὶ καὶ τὴν ἀκρίβεια τῶν λογαριασμῶν... Ἀλλὰ δὲν σὰς ἐκάλεσα γιὰ νὰ σὰς πιάτῃ... Αὐτὰ εἶναι στὸ περιθώριο... Τὸ θέμα μας εἶναι ἄλλο...

— Σὰς ἀκούω... — Καθίστε!...

Αἷος συμπόνιας!

Ὁ 'Αντρέας Μουντνιάρδης ἀποφασίζει νὰ περάσῃ ἐπὶ τέλους ἓνα βράδυ στὸ σπίτι του μαζί με τὴ γυναίκα του.

— Χρυσὴ μου, τῆς λέει μελιστάλακτα, σήμερὰ γιορτάζουμε τοὺς ἀγνῶτους ναυαγούς μας καὶ θέλω νὰ γλεντήσουμε οἱ δύο μας μόνοι τὸ εὐτυχές γεγονός!

— Παὶ καλά πού τὸ θυμήθηκες, τοῦ λέει βαρυνεσμένη ἐκείνη.

— Καὶ πάει νὰ ξαπλώσῃ.

— Αἱ ὅλα κι' ὅλα!... διαμαρτύρεται ὁ Μουντνιάρδης, Ἀπόψε ἐννοῶ νὰ τὸ κάψουμε... Θὰ κοιμηθούμε πολὺ ἄργα καὶ δὲν θέλω με κανένα λόγο νὰ νυστάξω!

— Δὲν θάσαι, φαίνεται, με τὰ καλά σου! τοῦ ἀπαντρεῖ τότε ἡ εὐτρεφὴς συμβία του κι' ἀρχίζει τὰ χασμουρήματα.

Ὁ Μουντνιάρδης ὅμως ἐπιμένει: — Κῦττα, λέει, τί ἔφερα γιὰ τὴ σπεριμὴν μας ἐπέτειο νὰ πούμε: οὐί-σκου!

Καὶ βάζοντας λίγο σ' ἓνα ποτήρι τὸ δίνει στὴ γυναίκα του. 'Εκείνη τὸ δοκιμάζει κι' ἀμέσως στραβώνει τὰ μούτρα της.

— Τί φοβικτὸ ποτὸ εἶναι αὐτό! φωνάζει ἀπὸδυσμένη στὸν ἀντρα τῆς. Κι' ὁ Μουντνιάρδης, με θλιμένο ὄψος:

— Βλέπεις, λοιπὸν γυναίκα; Τώρα θὰ πῶψῃ ἐπὶ τέλους νὰ νομίζῃς, ὅτι ἐγὼ περὶν εὐχάριστα τὰ βράδια μου σὲ μὰρ μεθώντας με οὐίσκου!

Ο ΦΑΚΟΣ

Ὁ Παύλος ἄφησε τὸ χαρτοφύλακά του σὲ μιά γωνιά τοῦ τραπέζιου, κάθισε σὲ μιά κοντινὴ καρέκλα καὶ αὐτάρως τὰ χέρια.

— Θάχτε καταλάβει, πιστεύω—ἀρχισε ὁ διευθυντής σὲ τόνον ἐμπιστευτικόν—ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ σὰς εἶναι κάπως γενικώτερον...

— Βέβαια, τὸ ἔχω μαντεύσει... Καὶ σὰς εἶμαι εὐγνώμων...

— Δὲν μὲ χρωστᾶτε τίποτα... Αὐτὸ δὲν γίνεται μόνο γιὰ σὰς... Τὸ ἐνδιαφέρον μου εἶναι συνέχεια ἐνὸς ἄλλου, πού ἔχω γιὰ τὴν Καίτη, τὴν ὑπέροχην αὐτὴν γυναίκα...

— Σὰς εἶμαι εὐγνώμων καὶ γι' αὐτό...

— Δὲν χρειάζεται... Αὐτὴ εἶναι μιά ὑπόθεσι πού με ἀφορᾷ... 'Ερχομαι ἀμέσως σ' ἐσὰς. 'Εχετε γνωρίσει ἴσως μιά νεαρὰ κυρία ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο...

— Ἐνωστέ τὴν κυρία Λέα Βαράτση;

— Ἀκριβῶς!... Ἡ γνώμη τῆς Καίτης, πού συμπίπτει ἀπόλυτα με τὴ δική μου, εἶναι ὅτι ἡ νέα αὐτὴ σὰς ἀγαπᾷ με τὸν τρόπο ἀκριβῶς πού πρέπει ν' ἀγαπηθῇτε σεῖς γιὰ νὰ εὐτυχῆτε, με τὸ χαρακτῆρα πού ἔχετε...

— Δηλαδή; — ρώτησε ὁ Παύλος μ' ἓνα ὄψος στίφου.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε—εἶπε με ὄψος πατρικὸ καὶ ἀπαλὸ, ὁ διευθυντής—ὅτι πρέπει νὰ σὰς ἀγαπᾷ πολὺ, νὰ σὰς ἀγαπᾷ με πραγματικὴ αὐταπάρνησι μιά γυναίκα γιὰ νὰ ἀνεχθῇ τῆς διακυμάνσεις σας, τῆς ἀπομακρύνσεις σας, τῆς περιπέτειάς σας... τέλος πάντων τῆς ἐπιτυχίας σας... Ἡ Λέα Βαράτση, ἀπ' ὅτι ἔχουμε καταλάβει κι' ἐγὼ καὶ ἡ Καίτη, σὰς ἀγαπᾷ με τὸν τρόπο πού συγχωρεῖ ἡ παραβλέπει... Ἡ μάλλον δὲν θέλει νὰ βλέπῃ τίποτα... Καὶ ἦταν φυσικὸ δὲν σκεφθοῦμε κι' ἐγὼ καὶ ἡ Καίτη, ὅτι μιά τέτοια γυναίκα θὰ ἦταν ἰδεώδης σύντροφός σας στὴ ζωὴ... 'Εγὼ, μάλιστα, χωρὶς νὰ σὰς ρωτήσω καὶ χωρὶς ὅμως νὰ σὰς ἐκθῶν ἡ νὰ σὰς ὑποχρεώσω σὲ τίποτα ἐπὶ ἕνα λίγο πὶο πέρα... Τὴν ἐκάλεσα ἐδῶ κι' ἐμίλησα μαζί της... Εἶναι πρῶτης τάξεως αὐτὴ ἡ νέα... 'Εκλάψε, ὅταν μὲ μίλουσε γιὰ σὰς.

— Δὲν αἰσθάνομαι τίποτα γι' αὐτήν — εἶπε ὁ Παύλος.

— Δὲν ἔχει καμμιά σημασία τί αἰσθάνεσθε αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ἀλλὰ τότε—ρώτησε σὲ τόνον ἀγανακτικῶς—τί ἔχει σημασία;

— Αὐτὸ πού θὰ αἰσθανθῇτε αὔριο... Γιατί, πρέπει νὰ ξέρετε, ἓνα αἰσθημα μεγάλο καὶ εἰλικρινές σὺν τὸ δικό της, στὸ τέλος ἐπιβάλλεται καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιβληθῇ καὶ σὲ σὰς...

— Ἡ καρδιά μου εἶναι δοσμένη ἄλλου!

— Ἀφήστε με νὰ τελειώσω—παρακάλεσε ὁ διευθυντής.—'Επρωχώρησα ἀκόμη πὶο πέρα... Ἀπὸ ἡμέρες, ὁ κύριος Βαράτσης βρίσκεται στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ κανονίσῃ κάποιους λογαριασμούς του με πελάτες...

Ἐπρωφελήθηκε τῆς παρουσίας του γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς κόρης του... Ἡ ἴδια ἡ Λέα εἶχε προλάβει νὰ τοῦ μιλήσῃ... Ξέρετε, ὅτι εἶναι μοναχοκόρη... καὶ ὅτι ὁ πρῶτος τῆς γάμος ὑπῆρξε πολὺ ἀτυχής... Ὅθ ἤθελε νὰ μὴ τὴν δυσχεραιοῦσῃ... Ὅθ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν κάμῃ εὐτυχισμένη... Θέλει νὰ σὰς ἰδῇ, νὰ σὰς γνωρίσῃ... 'Εχει τῆς πὶο ἀγαθὴς διαθέσεις... Ὅθ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔχῃ κοντὰ τὸν τὸν ἀνδρὰ τῆς κόρης του... Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ του πολὺ κουρασμένο... Κι' ἀν ἤσαστε ὁ ἀνθρωπος, πού θὰ μπορούσε ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐπιχειρήσεών του, με μεγάλῃ

χαρὰ θ' ἀποτραβιότανε ἀπὸ τῆς δουλειᾶς του, ν' ἀναπαύθῃ καὶ νὰ εἶναι πλάι σας ἓνας ἄπλος σύμβουλος... Πρὶν διασπῇτε νὰ δώσετε ἀπάντησιν... ἢ νὰ ἐκφέρετε γνώμη... σκεφτῇτε καλά... Ἡ περιουσία του εἶναι κολοσσιαία... καὶ ἡ εὐκαιρία μοναδική...

Ὁ Παύλος ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ διευθυντῆ με μιά ἐκφρασί στίφης εἰρωνείας:

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη — εἶπε ἀμέσως — νὰ σκεφθῶ διόλου... Ἡ καρδιά μου εἶναι δοσμένη ἀπὸ πολλὸν καιρὸ καὶ φανταζόμουν πὺς τὸ ξέρατε πολὺ καλά...

— Δὲν καταλαβαίνω... — ἔκαμε κάπως ξέφυχα ὁ διευθυντής.—Τί ἔπρεπε νὰ ξέρω;

— Ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Καίτη...

Ὁ διευθυντής τὸν κυττάζε τώρα, με τὴ σειρὰ του, με φανερὴ εἰρωνικὴ ἐκφρασί:

— Δὲν πιστεύω νὰ μιλάτε σοδάρᾳ... 'Εκτὸς ἀν παίρνετε τὴν ἀγάπην γιὰ ἓνα παιγνίδι πάρα πολὺ ἐλαφρό... Μετὰ τὴν Καίτην εἶχατε ἓνα αἰσθημα (ἀπὸ μέρους τῆς πολὺ δυνατῆς) πού κατέληξε σὲ γάμο...

Αὐτὸ τὸ αἰσθημα δὲν τὸ σεβαστήκατε, ὅταν ὑποτίθεσθε ὅτι ἦτανε στὴν ἀκμὴ του... Πᾶς μπορεῖτε τώρα νὰ λέτε ὅτι ἀγαπᾶτε τὸ πρόσωπο πού τὸ εἶχατε δικό σας καὶ τὸ πετάξατε στὰ σκουπίδια;...

— 'Εγὼ δὲν εἶμαι πιά ἐκείνος πού ἔκαμε τῆς ἀθλιότητες αὐτές — εἶπε ὁ Παύλος. 'Εκείνος πέθανε... 'Εγὼ εἶμαι ἄλλος σήμερα...

— Ἡ ἀγάπη τῆς, ἡ ἀφοσίωσις τῆς, οἱ θυσίες τῆς μ' ἔχουν μεταμορφώσει...

— Νὰ ἰδοῦμε, ὅμως, τί λέει κι' ἐκείνη...

— 'Εκείνη μ' ἀγαπάει... Καὶ εἶμαι δέβαιος ὅτι θέλει νὰ ζήσουμε μαζί...

— Γελιῶθε... ὅπως γελιέται κι' ἐκείνη...

— Γελιέται;... ρώτησε ὁ Παύλος μ' ἀπορία. Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό;

— Ὅθ σὰς τὸ πᾶ ἀμέσως... Ὁ γιατρός, ὁ χειρουργός, βρίσκονται μερικὲς φορές στὴν ἀνάγκη νὰ κόψῃ ἓνα χερί, ἓνα πόδι, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄρρωστο... Χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτα, τὸν νερκῶνει, τὸν κοιμίζει, καὶ τὴν ἔχει ἔρηρη...

Ὅταν ὁ ἄρρωστος ξυπνήσῃ, δὲν νοιώθει ὅτι τοῦ λείπει ἓνα χερί ἢ ἓνα πόδι. Τοῦ φαίνεται πὺς τὸ ἔχει ἀκόμα ὅτι, μάλιστα, κουνεῖ καὶ τὰ δαχτυλά του... Τὸ ἴδιο ἔχει πάθει καὶ ἡ Καίτη...

Ἡ πραγματικότης τῆς ἔχει κάνει τὴ σκληρότερη ἔγχερσι στὸ αἰσθημα τῆς γιὰ σὰς... Τὰ πῆς χτυπήσῃ καὶ ἀποφασιστικὰ γεγονότα τῆς τὸ ἔχουν ἀποκόψει ἀπὸ τὴ ρίζα... Ἀλλὰ ἔχει τὴν παραίσθησιν ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ... Μὰ, ὅπως ὁ ἀκρατηρισμένος παρατηρεῖ με φρικτὴ ὅτι πὺς λείπει τὸ χερί, ὅταν δοκιμάζῃ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, ἐσεῖ κι' αὐτὴ δὲν νοιώσῃ ὅτι αὐτὸ τὸ αἰσθημα δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητά, ὅταν βελησθῇ νὰ βασίσῃ κατὰ θετικὸ σ' αὐτὸ τὸ αἰσθημα...

— Ὅθ ζήσουμε μαζί, εἶπε ὁ Παύλος πεισματάρικα σὺν παιδί, καὶ τότε θα ἰδῇ ὅτι τὸ αἰσθημα αὐτὸ ὑπάρχει ὅπως τὴν ἡμέρα πού πρωτοφούντωσε.

— Γελιῶθε καὶ σεῖς καὶ αὐτὴ ἀπὸ μιά κεκτημένη ταχύτητα... Αὐτὸ εἶναι ὅλο... Κι' ἐπειτα—συνέχισε ὁ διευθυντής—κι' ἀν ὑποθέσουμε ὅτι αὐτὸ τὸ αἰσθημα κατάρθωσε νὰ ἐπιζήσῃ τῶσαν περιπετειῶν, εἶναι δυνατόν ν' ἀποβλέπετε σοδάρᾳ σ' ἓνα γάμο μαζί της;...

— Ὅθ ἦταν ἡ καταστροφὴ σας... καὶ τὸν δύο... Ὅθ ξύνατε, κάθε τόσο, τῆς πληγῆς τοῦ παρελθόντος καὶ θὰ τῆς ματώσετε... Ὅσο καὶ νὰ θέλατε νὰ τὸ σβήσετε αὐτὸ τὸ παρελθόν, θὰ ἐρχόταν πάντα ὑποστάσας καὶ θὰ δηλητηρίαζε τῆς ὀριαιότερες στιγμὲς σας... Καὶ ἀν σὰς ἀγάπη ἀληθινὰ ὅπως λέτε — ἐγὼ πιστεύω πὺς εἶναι παραίσθησις—ἓνα καθήκον ἔχει ἀπέναντί σας: Νὰ σὰς ἀποκρούσῃ... νὰ σὰς σπρώξῃ σὲ μιά νέα κατάσταση, ὅπου παρελθὸν ἐπιμέμνητο δὲν ὑπάρχει... καὶ ὅπου ὅλα θὰ εἶναι καινούργια, φρέσκα, καθάρᾳ. Τὸ ἴδιο καθήκον ἔχετε καὶ σεῖς ἀπέναντί της: Νὰ τὴν ἀπομακρύνετε... νὰ τὴν σπρώξετε σὲ καινούργιον δρόμο... σὲ καινούργια ζωὴ, ὅπου τὰ πάντα θὰ δημιουργηθοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχή...

Καὶ, μετὰ μικρὴ σιωπὴ, πρόσθεσε:

— Κάτω εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή... Θέλετε νὰ τὴ φωνάξω;

Ὁ Παύλος κομπίασε... Ὁ διευθυντής ἐξακολούθησε:

— Ὅθ μπορούσαμε νὰ μιλήσουμε, μιά

χαρὰ οἱ τρεῖς μας... Καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ βάλουμε τὸ θέμα καὶ στὴν πρακτικὴν τοῦ πλευρά... 'Εδῶ πρόκειται γιὰ σὰς... γιὰ ἓνα θαυμάσιον μέλλον πού σας ἀνοίγεται... Αὐτὴ εἶναι κατὰ θετικόν, χειροπιαστό... ἐνῶ αὐτὰ τὰ αἰσθηματα πού ἐπικαλεῖσθε εἶναι ὑποθετικά... ἀνυπαρκτά!

— Φωνᾶξ' τε τὴν—εἶπε ὁ Παύλος, σ' ἓνα τόνον πεισματικόν—θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ μὲ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀποκατάστασί μου με μιά ἄλλην...

Ὁ διευθυντής ἐκτύπησε τὸ κουδούνι κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ φωνάξουν τὴν Καίτη.

— 'Εδῶ, κυρία—τῆς εἶπε ὁ διευθυντής—ἐξετάζουμε μιά περίπτωσι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. 'Εχουμε μιά πρότασι τοῦ κυρίου Βαράτση—τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐπιχειρηματία, ξέρετε—γιὰ τὸν Παύλο...

Ἡ Καίτη χλωμίασε, ἐνοιώσε τὰ γόνατά της νὰ κδώναντι, καὶ κάθισε χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴ συγκίνησιν τῆς σὲ μιά καρέκλα.

Ὁ κύριος Βαράτσης τοῦ δίνει τὴν κόρη του, τὴ Λέα, τὴ γνωρίζετε, τὸν κάνει γενικὸν διευθυντὴν τῆς δουλειᾶς του καὶ γενικὸν κληρονόμον... Καλλίτερη τύχη δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τοῦ εὐχηθῇ... Ἀλλ' αὐτός...

— Εἶπα καθαρά, ὅτι δὲν μ' ἐνδιαφέρει νὰ οικοδομήσῃ τὸ μέλλον μου σὲ τέτοιους συνδυασμούς... Θέλω νὰ δουλέψω... καὶ νὰ στηρίξω τὸ μέλλον μου στὴν ἐργασία μου. 'Επειτα δὲν μπορῶ νὰ πάρω μιά γυναίκα πού δὲν ἀγαπᾷ... 'Εγὼ ἀγαπᾷ ἄλλη καὶ μ' αὐτὴ θέλω νὰ ζήσω...

— Καταλαβαίνετε ποιὸν ἐννοεῖ — φώναξε ἐντόνα ὁ διευθυντής, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Καίτης — ἐννοεῖ ἐσὰς...

Ἦθελε νὰ τῆς ἀποσπᾷ μιά καθαρή ὁμολογία σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ ἀπ' αὐτὴν τίποτε ὁ Παύλος; Καὶ τί ἀκριβῶς; Ἡ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ τίποτα; Ἡ Καίτη βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι. Ἐπρεπε νὰ προσδιορίσῃ καθαρὰ τὴ στάσι τῆς. Αὐτὸ ἦτανε τὸ σωστό καὶ τὸ τίμιο. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ γίνῃ, ἔπρεπε νὰ εἶχε πραγματικὰ ξεκαθαρίσει αὐτὸ πού γινότανε μέσα της.

Ἦταν ὅμως ἐγκλόν; Αὐτὸ τὸ ξεκαθάρισμα δὲν εἶχε γίνῃ μονάχα του. Μέσα της ὑπῆρχε ἡ μεγαλειότερη σύγχυσι. Πῆρε ἀστραπιαστὴν ἀπόφασιν νὰ μιλήσῃ, παρουσιάζοντας τὸν ἑαυτὸ της με κάθε δυνατὴ εἰλικρίνεια.

— Καταλαβαίνω — εἶπε, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ διευθυντῆ — γιατί με προκαλεῖτε... Θέλετε νὰχτε ἀπὸ μὲνα μιά καθαρή ἐξήγησι τῶν αἰσθημάτων μου... 'Επειτα ἀπὸ ὅσα ἔχουν συμβῇ ἔχετε κάθε δικαίωμα νὰ τὰ ξέρετε... Καὶ γιὰ τὸν τρόπο πού θὰ βοηθήσετε τὸν Παύλο καὶ γιὰ τὴ

Καί, γυρίζοντας κατὰ τὸν Παύλο, ρώτησε:

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ἡ ὄχι;

— Ἀλήθεια — εἶπε ὁ Παύλος με μικρὸ ἀναστενάγμα — δὲν εἶχες κανενὸς εἶδους ἀξίωσι... οὔτε ὀπισθοβουλία...

— Εὐχαριστᾷ...

— Προχωρᾷ... Μόνος του καὶ χωρὶς καμμιά πίεσι δική μου, ἀπεναντίας με τὴ δολωσί μου ὅτι δὲν τὸν θεωρῶ διόλου ὑποχρεωμένο νὰ μ' ἀρραβωνιάσῃ καὶ ὅτι, καὶ χωρὶς αὐτό, ἐγὼ θὰ ἤμουν πάντα ἡ ἴδια μαζί του, ὡστόσο δέχτηκε τὸν ἀσρόδων, 'Ενοιώθα ὅμως τὸ αἰσθημά μου τόσο ἀπό-

— Καταλαβαίνω — εἶπε, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ διευθυντῆ — γιατί με προκαλεῖτε... Θέλετε νὰχτε ἀπὸ μὲνα μιά καθαρή ἐξήγησι τῶν αἰσθημάτων μου... 'Επειτα ἀπὸ ὅσα ἔχουν συμβῇ ἔχετε κάθε δικαίωμα νὰ τὰ ξέρετε... Καὶ γιὰ τὸν τρόπο πού θὰ βοηθήσετε τὸν Παύλο καὶ γιὰ τὴ

Καί, γυρίζοντας κατὰ τὸν Παύλο, ρώτησε:

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ἡ ὄχι;

— Ἀλήθεια — εἶπε ὁ Παύλος με μικρὸ ἀναστενάγμα — δὲν εἶχες κανενὸς εἶδους ἀξίωσι... οὔτε ὀπισθοβουλία...

— Εὐχαριστᾷ...

— Προχωρᾷ... Μόνος του καὶ χωρὶς καμμιά πίεσι δική μου, ἀπεναντίας με τὴ δολωσί μου ὅτι δὲν τὸν θεωρῶ διόλου ὑποχρεωμένο νὰ μ' ἀρραβωνιάσῃ καὶ ὅτι, καὶ χωρὶς α

λυτο, δώστε σε μια έκδρομή στην "Ανδρο, του δόθηκε, ψυχή και σώμα... Κι' όταν οι συνέπειες άρχισαν να φαίνονται κι' η κατάστασή μου δεν μπορούσε να κρυφτεί πιά, κι' η μητέρα μου κι' ο αδερφός μου ζητούσαν το γρηγορώτερο το γάμο πάλι εγώ τον άφησα ελεύθερο και δήλωσα καθαρά ότι δεν τον θεωρώ υποχρεωμένο να κάνει τη νομιμοποίηση αυτή... Οι δικοί μου έσκηνοθέτησαν το γάμο... Άλλα ήμουν αντίθετη και δεν ξέρω ποτέ την ευτυχία μου απ' αυτόν... Ο τύπος δεν μ' ενδιέφερε, αλλά η ουσία... η αγάπη!... Κι' εκεί ακριβώς ήρθε να με κτυπήσει η περιπέτειά του με την κυρία Βέρτη... Η κυρία αυτή, που δε θέλω να τη χαρακτηρίσω, παρά λίγο μια βραδυά, που ήμασταν τόσο ευτυχισμένοι στον έρωτά μας και στη φτώχεια μας, να μάς κόψει με την κούρσα της... Στο φως των φάρων της είδε τον Παύλο, της φάνταζε και θέλησε να τον κάνει δικό της... Πονηρά ζήτησε να μη δανάμεσά μας, πριν παντρευτούμε... Μας κάλεσε στο σπίτι της... μάς πρότεινε να μάς στεφανώσουν... και συνάμα έδειξε μεγάλη προθυμία να βοηθήσει τον Παύλο, αναθετώντας του να χτίσει μία πολυκατοικία πάνω σ' ένα οικόπεδο της...

— Ξέρω αυτή τη θλιβερή ιστορία — τη δέχομαι ο διευθυντής — την παρακολούθησα κάπως από κοντά...

— Υπεράσπισα την αγάπη μου και την ευτυχία μου όσο μπόρεσα... Της μίλησα έξω από τα δόντια, έξημιούργησα έπεισόδια... Απορρίψαμε όλες τις προσφορές της. Και είπα στον Παύλο, που τον είχε κυριεύσει ο πόθος της κοινωνικής προαγωγής, ότι αυτό θα ήταν η καταστροφή του... Μου είχε υποσχεθεί, ότι θα μ' έπαιρνε από την εργασία και θα μ' έκανε βασίλισσα στο σπίτι μου... Τον απάλλαξα απ' αυτή την υπόσχεση... Κι' έμεινα στη δουλειά μου — έρεϊς το ξέρετε καλά, κύριε διευθυντή — διπλασιάζοντας την εργατικότητα μου... Άλλ' αυτός τη στιγμή ακριβώς εκείνη, την ιερώτερη του αίσθημάς μου, όταν ο έρωτάς μας έδωσε τον πρώτο ζωντανό καρπό του, με πρόδινε με τον πιο άπαιστο τρόπο... Είχε αναλάβει να χτίσει την πολυκατοικία της κυρίας Βέρτη, την έδωλε κρυφά και ταξίδευε στην Κέρκυρα, όπου η κυρία παραθέριζε, για να περνάει νύχτες μαζί... Όταν ανακάλυψα την προδοσία, πόνεσα βαθεία... Έσπασε μέσα μου η πιο πολύτιμη χορδή... Ο ύμνος στην αγάπη που ήσανε κάθε μου στιγμή, κάθε μου σκέψη, κάθε παλμός, κάθε άναπνοή, έγινε βουβό μοιρολόι συφοράς... Έτρεξα μ' απόγνωση στην Κέρκυρα, θέλον-

"Ας πεθάνουμε κι' εμείς!"

Σε κυρίευσε το χρῆμ' από καιρό κι' έχεις μπη σ' έναν αλλοιώτικο ντορό, θέλεις λούσα, θέλεις κούρες και πα- (ράδες και παρές με κυρίους και κυράδες) "Ας πεθάνουμε κι' εμείς οι φουκαράδες!"

Τελευταίως σάν κουνούπια μάς κυττάς, τούς παλιούς σου τούς γνωστούς δεν θυμάσαι τα παλιά μας τα μαράκια, κρουαζιέρες λοκατράς με κοττεράκια. "Ας πεθάνουμε κι' εμείς τα μποτιράκια!"

Στο έν τάξει όπως πριν δεν προχωράς, γιατί σ' έχει κυριεύσει ο παράς, γιατί πρώτα δεν τραβήσαι τα βρα- (δάκια από αίσθημα και δίχως παραδόξια. "Ας πεθάνουμε κι' εμείς τα φτωχαδάκια!")

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

τας να σώσω ό,τι μπορούσε να σωθή — αν μπορούσε — από τα κουρέλια των ονείρων μου. Τη βόηκα, της μίλησα, τη φοβέρισα... Στο γυρισμό κατάλαβε ο Παύλος τα πάντα... Συγκινήθηκε, μετάνιωσε... Επώφεληθη από τη στιγμή αυτή, τον κέρδισα, τον έβαλα και ξωμολογήθηκε, μετάλαβε... νόμιμα πως γύρισε πια οριστικά στη γυναίκα του και στο παιδί του. Πάνη! Η Βέρτη βρήκε τον τρόπο να τον ξανατραβήξει...

— Τι άνανδρα που φέρθηκα!... φώναξε ο Παύλος εκείνη τη στιγμή...

Κι' εξαλλοίς χτύπησε με τα δυό του χέρια το κεφάλι.

— Έχεις, φίλε μου — γύρισε και του είπε η Καίτη — αυτές τις εκρήξεις; και είσαι ειλικρινής σ' αυτές... Κι' αυτό με κάνει να σε συγχωρώ μερικές φορές... Άλλα την άλλη μέρα ξαναπέφτεις στην άβουλα και πα-

ρασύρεσαι στη χειρότερη λάσπη... Μια ξένη έπεσε στη μέση τότε... Δεν άρνήθηκε ούτε σ' αυτήν την αγάπη του... Η κυρία Βέρτη τότε φοβήθηκε μην τον χάσει και θιάστηκε να τον μονοπωλήσει... Τού πρότεινε γάμο και όλα τα πλούτη της... Και τόσο θαμπώθηκε, αυτός, που ήρθε να μου προτείνει ν' αγοράσει το διαζύγιο με χρήματα! Εκείνη τη στιγμή ο Παύλος τινάχτηκε όρθιος απάνω και, βγάζοντας ένα μικρό, μαύρο πιστόλι, από την πίσω τσέπη του, το πρότεινε, πιάνοντας την κάννη, με τη λαβή μπροστά, στην Καίτη.

— Πάρ' το! — φώναξε εξαλλα — και χτύπα εδώ!... Κι' έδειξε το κεφάλι του: — Χτύπα και σκότώσε με... αλλά πάψε! Ο διευθυντής έπεσε αστραπιαία στη μέση, άρπαξε το πιστόλι, του το τράβηξε από το χέρι, φωνάζοντας: — Όχι άνοησίες!... Όχι παιδιάστικα καμώματα... Θά κουβεντάσουμε ήσυχα σάν πολιτισμένοι άνθρωποι...

Κι' έβαλε το πιστόλι στο συρτάκι του. Ο Παύλος, στο μεταξύ, σιγόκραυγα:

— Χτύπα αλλά πάψε!... πάψε!... — Άφου κάνουν τώρα τόση έντύπωση αυτά σε σένα μπορείς να φανταστής τί έντύπωση έκαναν τότε σε μένα!... Ξαναγκρεμίστηκε σε βάρσθρα... Απόκρουσα τη γελοία αγοραπωλησία, που με ταπεινώνει και μ' εξευτελίζει και δέχτηκα να σου δώσω την ελευθερία σου χωρίς αντάλλαγμα... Έμεινα με τα παιδιά μου ν' αγωνιστώ μονάχη μου γι' αυτά... Άλλα τότε ζήτησε ο Βέρτης από το λήθαργο, Μπροστά στον κίνδυνο να χάσει τη γυναίκα του σούστησε την παγίδα που σε άτιμασε στα μάτια του κόσμου και σε κατάστρεψε... Πιάσες πως θα είχες την κυρία Βέρτη πλάι σου, να σε στηρίξει αυτή την τραγική στιγμή... Άλλα γίνθηκε ό,τι σου είχα προφητέψει... Φέθηκε όπως ο κόσμος της: Σε πέταξε σάν σπιμμένο λεμόνι... Και σε κατέβασε στο σημείο να παίξεις γροθίες στο δρόμο με τον Ισπανό, τον καινούργιο της έραστή — αυτόν που της κάνει τώρα το μυσταγωγό στις ώμορφες της Ισπανικής τέχνης... Σε λυπήθηκε μέσα από τα βάθη της καρδιάς μου... Ήρθα να σε παρηγορήσω και να σε περιβάλω... να σου δώσω το θάρρος να ζήσης... Τότε ή προεφάνεια σου, που την είχες ο ίδιος κλωστοπατήσει τόσες φορές, ζύπνησε μέσα σου, δε μπόρεσες να υποφέρεις τον οίκτο μου... Και θέλησες να φύγεις από τη ζωή...

— Γιατί δε μ' άφες να τελειώσω... γιατί δε μ' άφες να πληρώσω... φώναξε μ' αναφυλλητά ο Παύλος — Τι με θέλετε; Για να με βασανίζετε; — Μη κάνετε έτσι, φίλε μου... Τώρα η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική... Τώρα εφτιάσατε τη ζωή σας και προχωρείτε, νικητής και τροπαιούχος, σ' ένα τόσο λαμπρό δρόμο, που σας προσφέρουν μια ωραία γυναίκα και μια κολοσσία περιουσία!... Κι' αυτά όλα χωρίς την Καίτη!... Έτσι του μίλησε ο διευθυντής. Η Καίτη συνέχισε: — Σώθηκες από το γοργό θάνατο και τράβηξες για τον άργό... την αυτοκτονία του ποτιού... Άλλα και μέσα σ' αυτό το δρόμο της απόγνώσεως μου άπίστησες μ' ένα περίτριμμα της ζωής... Και όμως στάθηκε πλάι σου ως το τέλος... όπου σώθηκες οριστικά... — Έσώθηκα — φώναξε ο Παύλος — αλλά πώς θα ζήσω χωρίς εσένα;... Τώρα δεν είμαι αυτός που ήξερες... Είμαι άλλος... Είμαι καλύτερος από πριν... Είμαι σάν να γεννήθηκα τουτή τη στιγμή... Με την αγνότητα του πρώτου ξεκινήματός και την πικρή πείρα της ζωής... Δός μου την αγάπη σου... δός μου και το χέρι σου και πάμε να ζήσουμε μαζί αυτή την καινούργια ζωή που μου χάρισες!... Είδεμή πάρ' τηνε πίσω!...

— Καταλαβαίνεις τί θέλεις; — ρώτησε η Καίτη. — Να μου προσφέρεις μια αγάπη μεταμέλειας και εύγνωμοσύνης και να πάρης μια στοργή συμμόνοιας και ανθρώπιμού; Θέλεις να σου προσδιορίσω τη θέση μου σ' αυτή την πρόταση; Ψυχική νοσοκόμος ενός άρρώστου από μετάνοια, που βρίσκεται σ' ανάρρωση!...

— Ναι, φίλε μου — είπε ο διευθυντής — δεν είναι και τόσο μαύρα τα πράγματα για σάς... Άφες με, δώστε μου την άδεια να διαπραγματευθώ και να κλείσω την υπόθεσι Βαράτση... Είναι μια τύχη ανέλπιστα, που θα ήταν εγκληματικό να την κλωστοπέσω... Θά σας εξασφαλίζα από κάθε πλευρά και θα σας στεφάνωνα εγώ ο ίδιος με πολύ κέφι!...

— Σας ευχαριστώ — είπε ξέμυχα ο Παύλος. — Τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει «ναι» ή «όχι»; — Κάμετε ό,τι νομίζετε — ψιθύρισε ο Παύλος, σάν να μην ήσανε πια παρών, σάν να είχε νοερά βρατετεύσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισι.

— Μπράβο Καίτη — φώναξε ο διευθυντής, αθέλα του, από ένθουσιασμό... Έδωσες εδώ περίφημο όρισμό!...

— Άν είν' έτσι — είπε τώρα ο Παύλος, με τα δάκρυα στα μάτια — τότε πάρετε πίσω αυτή τη ζωή που μου δώσατε!...

Η Καίτη στράφηκε τώρα στο διευθυντή: — Νομίζω πως ξεκαθάρισα τέλεια το αίσθημά μου... Άλλα βλέπετε την κατάστασι...

Κι' έδειξε με το βλέμμα τον Παύλο. Ο διευθυντής κούνησε τα κεφάλι του.

Και ρώτησε σε λίγο τον Παύλο:

— Άκούσατε την ιστορία της. Έπιμένετε, ύστερα από το χαρακτηρισμό που έδωσε ότι μπορείτε να ζήσετε μαζί ευτυχισμένοι!...

— Άν αυτό είν' αδύνατο — είπε με φωνή πούτρεμο ο Παύλος — τότε θα σας γυρίσω πίσω τη ζωή που μου δώσατε!...

Ο διευθυντής σκουνούβηλασε:

— Δεν μπορείτε — του φώναξε — να κρατάτε σ' αγωνία μια γυναίκα με τις άπειλες σας... Δεν μου φαίνεται γενναίο, ούτε ευγενικό... Η ζωή, που άπειλείτε να μάς επιστρέψετε, δεν είναι εκείνη, που είχε συνδεθί με την Καίτη... Είναι μια καινούργια ζωή, που θέλει μια καινούργια κορμίνα... Η Λέα Βαράτση, αυτή η ωραία και νέα γυναίκα, που προσφέρεται, με τόσο ένθουσιασμό, να γίνει σύντροφος της ζωής σας, είναι ό,τι χρειάζεται για να πλαισιώσει αρμονικά την καινούργια ζωή σας... Έπί πλέον είναι ο πλουτός, η μεγάλη ζωή και, αν θέλετε να ολοκληρώσετε το όνειρο του γέρο Βαράτση να διευθυνη τις εργασίες του, ή απόδημα... Θά πάτε στην Αίγυπτο, μακριά από τα μέρη, που σας συνδέουν τόσες άνοησίες (οι περισσότερες κακές) σ' ένα καινούργιο περιβάλλον, όπου θα δημιουργήσετε καινούργιες σχέσεις... Πρόκειται για μια λύση ιδεώδη, που θα σας αποζημιώσει τέλεια για ό,τι υποτίθεται ότι χάνετε με την απομάκρυνση της Καίτης...

Ο Παύλος, που άκουγε με το κεφάλι κάτω, το σήκωσε, κύτταξε την Καίτη στα μάτια και τη ρώτησε:

— Τι λές εσύ γι' αυτά όλα; Έσένα θέλω ν' ακούσω!

Και ή μορφή του και ή φωνή του πρόδιναν την εσωτερική του αγωνία. Ο διευθυντής είχε κι' αυτός καρφώσει επάνω της το βλέμμα του γεμάτο συγκρατημένα έρωτηματικά. Η Καίτη σιωπούσε μ' ένα ύψος αίνιγματικό:

— Λοιπόν, — έκαμε ο Παύλος — Δεν μιλάς;...

— Απαντήστε... — είπε, σε τόνο παρακλητικό, ο διευθυντής.

— Νομίζω πως μίλησα ξάστερα — είπε η Καίτη. — Άν ή επιμονή του εκφράζει την έλπίδα, ότι θα μπορούσαμε να ζήσουμε μαζί την πρώτη αγάπη μας, ο Παύλος γελιέται... Θέλει τ' αδύνατα, κυνηγά χίμαιρες. Η αγάπη αυτή έχει πεθάνει για πάντα... Κι' αν υπάρχει μια στιγμή που πρέπει να το αναγνωρίσω, είναι ακριβώς αυτή... που μπορεί να φύγει χωρίς πόνο... Όσο για μένα — έκανα ως το τέλος το χρέος μου... Και απέναντι του Παύλου και απέναντι του έαυτού μου... Οι τρικυμίες πέρασαν... Στάθηκε γερά στο τιμόνι κι' έφερε το χιλιοδάρμένο καραβάκι μας και τ' άραξα σε λιμάνι απάνεμο... Μπορώ τώρα να κυττάω λίγο και τον έαυτό μου με ήσυχη συνείδησι...

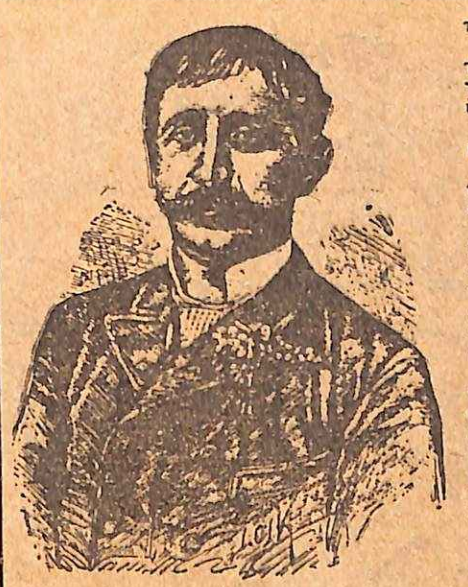
Ο διευθυντής της έσφιξε το χέρι, με μυστία βουρκωμένα, χωρίς να πη μια λέξη. Ο Παύλος έγνευσε το κεφάλι, μ' έκφρασι βαρεία.

— Έλάτε, φίλε μου — είπε ο διευθυντής — δεν είναι και τόσο μαύρα τα πράγματα για σάς... Άφες με, δώστε μου την άδεια να διαπραγματευθώ και να κλείσω την υπόθεσι Βαράτση... Είναι μια τύχη ανέλπιστα, που θα ήταν εγκληματικό να την κλωστοπέσω... Θά σας εξασφαλίζα από κάθε πλευρά και θα σας στεφάνωνα εγώ ο ίδιος με πολύ κέφι!...

— Σας ευχαριστώ — είπε ξέμυχα ο Παύλος.

— Τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει «ναι» ή «όχι»; — Κάμετε ό,τι νομίζετε — ψιθύρισε ο Παύλος, σάν να μην ήσανε πια παρών, σάν να είχε νοερά βρατετεύσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισι.

Ο Ψυχάρης την εποχή που έγραψε «Το ταξίδι μου».

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Οι «πατέρες» της δημοτικής και το «Ταξίδι» του Ψυχάρη

Τους προοδευτικούς λογοτέχνες, που σήναζαν στο σπίτι του Παλαμά, ή δημοτιστική ιδέα τους τραβούσε σάν ένα μέγα φως αλθείας, πολύ πριν φανή ο Ψυχάρης. Ο Παλαμάς έλεγε:

— Πατέρες της δημοτικής είναι ο Δημήτριος Βεσσαρόβας, ο Έμμανουήλ Ροΐδης και ο Νικόλαος Πολίτης.

Ο πρώτος με την εργασία του «Ψευδαπαιτισμό» «Ελεγχος», ο δεύτερος με την ιστορική πραγματικά εισαγωγή του στα «Πλάσματα» και με την κριτική του «Περὶ συγχρόνου ἐν Ἑλλάδι ποιήσεως» και ο τρίτος σάν θεμελιωτής της Λαογραφίας μας με το περίφημο έργο του «Μελέται επί του βίου των νεωτέρων Ἑλλήνων».

Και οι τρεις είναι οι πρώτοι συντελεστές στην καθιέρωση της δημοτικής.

Η αγάπη της λαϊκής ζωής — όπως συχνά πυκνά έλεγε ο Βεσσαρόβας — έφερε και την αγάπη της λαϊκής γλώσσας. Κι' εκείνο που λέγεται «ελληνική ψυχή», τόσο άπαραίτητο σε μια τέχνη έθνική, για όλους τους δημοτικιστές, έδιναν από τη ζωή του τόπου και τη γλώσσα του.

Τέτοιοι λογοτέχνες και μ' αυτή την πίστι σήναζαν στο Παλαμά, που τον θεωρούσαν και άρχοντα και δάσκαλο.

Στο σπίτι του Σουρή όμως φύσαγε διαφορετικός άνεμος. Εκεί οι συζητήσεις κατά του «μαλλιαρισμού» έδιναν κι' έπαιοναν. Τόσο δε είχαν φουντώσει ένα βράδυ, που ο Σουρή πετάχθηκε όρθιος σε μια στιγμή εξόρσεως και, χτυπώντας δυνατά το χέρι του πάνω στο τραπέζι, φώναξε:

— Βρέ σ' έμειναν θέλουνε να μάθουνε τώρα σ' Ψυχάρη και ο Παλαμάς την ελληνική γλώσσα; Δεν πάνε να κουρεύονται!...

Άλλα το χέρι του Σουρή, το αδύνατο, σχεδόν κοκκαλιάρικο, με το απότομο χτύπημα στο τραπέζι, λίγο έλειψε να σπασί. Ευτυχώς ότι έπαθε μια έλαφρη «ελάσι των μαλακών μορίων». Κι' από εκείνο το βράδυ η κυρία Σουρή απανόρεσε στο σελόνι της τη γλωσσική συζήτηση και κουβάλισε τις τράπουλες για να περνά το μεγαλύτερο μέρος της ώρας με μάους και πόκερ.

Ηταν ή εποχή που μέσα στο πνευματικό τέλμα ήθελε να περὶ σάν τεραστιό λιθάρι το «Ταξίδι» του Ψυχάρη. Ο ίδιος ο Παλαμάς δεν άουγνε να παραδεχτεί πέρα ως πέρα την αλήθεια του κηρύγματος του Ψυχάρη και όταν τα παλαιότερα δημοσιευμένα ποιήματά του έπρόκειτο να τα ξανατυπώσι, τα διόρθωσε σύμφωνα με το τυ-

πικό και τη γραμματική του «Ταξιδιού». Και ή απάντησή του σε όσους τον κατηγορούσαν για «μαλλιαρό» κι' όταν έγινε γενικός γλωσσικός του Πανεπιστημίου και ύστερα Ακαδημαϊκός, ήταν πάντοτε μία: — Ο δημοτικισμός μου είναι ή άρετή μου.

Ακόμα οι «γλωσσαμύντορες» τον λέγανε «πρωτοπαλληκάρ» της μαλλιαρής γλώσσας και «άρχιμαλλιαρό».

Τώρα πως βγήκε το παρατσούκλι «μαλλιαρός» των δημοτικιστών; Από ένα χρονογράφημα του Ι. Κονδυλάκη στο «Εμπρός», όπου χαρακτήρισε τους δημοτικιστές «μαλλιαρούς» παίονοντας άφορη ή απ' τον Κώστα Πασαγιάννη, που είχε μακριά μαλλιά.

Το παρατσούκλι αυτό έπιασε στο κοινό μ' ένα τρόπο αλθίνα ανέλπιστο. Και από τότε έγινε συνώνυμο, να πούμε, με το δημοτικιστές, αλλά και με το άθεος και με το κομμουνιστής! Είναι πια άρεκτα γνωστό ότι οι λέξεις και οι εκφράσεις «μαλλιαρός», «μαλλιαρισμός», «σχολή μαλλιαρών» έγιναν σχεδόν επίσημοι όροι.

Έτσι είδαν την τιμή να μπαίνουν σε κύρια άθρα των έφημερίδων, να χρησιμοποιούνται από όλητες τις Βουλές, να τυπώνονται σε βιβλία, μα και να μεταφράζονται ακόμη στις ξένες γλώσσες, αφού έένα περιοδικά έγραφαν σοφάρα «l'esole des chevelus».

Ηταν φυσικό, λοιπόν, οι άπλοϊκότεροι άκούοντας «μαλλιαρό» να περιμένουν να δούν κάποιο τέρας ανθρώπιμομοφο και πολλοί ζητούσαν και έωχνα να τα ίδουν.

Ο Παύλος Νιρβάνας που είχε άφηνηθί το παρακάτω σχετικό χαριτωμένο περιστατικό, βεβαιώνει πως άκουσε άνθρωπο να λη έκείνη τα χρόνια:

— Μαρέ, δεν μω δείχνετε και μένα κανένα μαλλιαρό;

Μέσα σ' αυτό του είδους την άνακατωσούρα που είχε δημιουργηθή, λοιπόν, ο Κωνσταντίνος Χατζόπουλος που έβγαζε το περίφημο περιοδικό ή «Τέχνη» σε όρθόδοξη δημοτική γλώσσα και με τη συνεργασία φανατικών δημοτικιστών, όπως των Πλάμα, Ι. Μαβίλη, Κ. Θεοτόκη, Ι. Καμπύση, Π. Νιρβάνα, Ι. Ψυχάρη, Α. Έρσταλίου, Ι. Βλαχογιάννη, Κ. Πασαγιάννη, Μ. Μαλακάση, Σ. Ραμά (Τοριμώκου) κι' άλλων, είχε τον ήρωισμό να πη σε μερικούς φίλους συνεργάτες του μια τελευταία Κυριακή της Αποκριάς, ενώ ο κόσμος χαλούσε στους δρόμους της Αθήνας:

— Έλάτε να πάρουμε ένα άμσί να κάνουμε μια βόλτα στην όδο Σταδίου.

— Τι, για μασκαράδες, δηλαδή; ρώτησε το Χατζόπουλο ο Νιρβάνας.

— Και βέβαια, για μασκαράδες!...

— Θά μάς πετροβολήσουν.

— Δεν πειράζει!...

Ο Καμπύσης, λοιπόν, ο Νιρβάνας, ο Πασαγιάννης και ο Βλαχογιάννης είχαν τον ήρωισμό να μπουνε στο άμσί μαζί με το Χατζόπουλο. Ένώ όμως διασχίζανε την όδο Σταδίου, από ένα μπαλκόνι που βρίσκταν απέναντι από το σημερινό κτίριο του Μετοχικού ταμείου στρατού και που τότε ήταν ή βασιλική στάυλοι, άκούστηκε μια φωνή:

— Οι μαλλιαροί, παιδιά, οι μαλλιαροί! Άμσως έκατο φωνές από διάφορα σημεία ξαναείπαν σάν ήχώ:

— Οι μαλλιαροί, οι μαλλιαροί!...

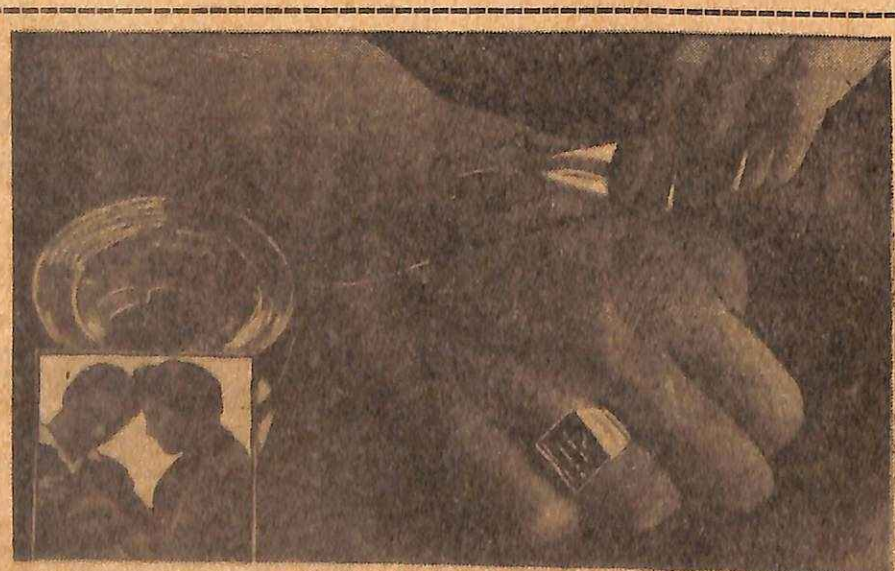
Τα πλήθη του κόσμου που είχαν πλημμυρίσει εκείνη την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς την όδο Σταδίου, κινήθηκαν σάν ένα σώμα και σάλευσαν σάν κύμα που το σήκασε ένας εφονικός άνεμος.

— Αί, αί, οι μαλλιαροί!...

Ευτυχώς όμως, μέχρι που να τους πάρουν είδησι τα πλήρη, που βέβαια φανταζόντουσαν ότι θα βλέπανε τίποτα περίεργα μούτρα τριχωτών ανθρώπων, οι πέντε λογοτέχνες μας, προφύσαν και σώθηκαν στρίδοντας με γοργότα καλπάσμο των άλογων σε κάποια παραδο.

Αυτή είναι ή μικρή ιστορία του όρου «μαλλιαρός», κι' αυτό το πρώτο περιστατικό με τους τολμηρούς δημοτικιστές μας.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Η Πάτ, μια Γαλλίδα πωλήτρια 18 χρόνων, είναι φανταστική θεαμάστρια του Γάλλου τραγουδιστή Ζιλμπερ Μπεκί. Πρό ημερών συναντήθηκε τυχαία με το είδωλό της και του ζήτησε ένα αυτόγραφο. Στάθηκε όμως άτυχη, γιατί δεν βρήκε ούτε ένα κομματάκι χαρτί. Χωρίς να χάσει τότε καιρό η Πάτ, έδωσε στο Ζιλμπερ το χέρι της και τον παρακάλεσε να υπογράψει πάνω σ' αυτό. Μετά την υπογραφή, η ωραία Πάτ δήλωσε στον άσημο τραγουδιστή: «Δεν θα ξαναπάρω ποτέ πια το χέρι μου!» Ύστερα από λίγο κατάλαβε πως ο άρκος της ήταν υπερβολικός, για να προστατέψει την υπογραφή του Μπεκί κόλλησε πάνω σ' αυτή ένα κομμάτι διαφανές χαρτί (σελλοτέπι).

Περίεργες ειδήσεις και παρά-
ξενα περιστατικά

Στά 1893 έξω από τη Λαμία μία ληστοσυμμορία, συνέλαβε τὸ γιὰ τοῦ πρώην βουλευτοῦ Τράκα Σπυρίδωνα, τὸν ἄφησε δὲ ἐλεύθερο μόνο ἀφ' οὗ πληρω-
σαν οἱ συγγενεῖς τοῦ 30.000 δραχμῆς. "Υστερ" ἀπ' αὐτὸ ἡ Κυβέρνησις ἐκπύρε
ἐν ἐνέργειά τὸν περὶ ληστείας νόμο.

— Σύμφωνα μετὰ τὴν ἀπογραφή τοῦ
ἔγινε στὰ 1870 ὁ πληθυσμὸς τοῦ τοῦ
Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἀνῆλθε σὲ 1.457.
000 κατοίκους. Ἐξ αὐτῶν ἡ Ἀττικὴ εἶ-
χε πληθυσμὸ 115.000 ἀτόμων.

— Τὸν Μάρτιο τοῦ 1804 μπήκαν στὸ
Δρομοκαίτειον ψυχιατρεῖο 4 παράφρο-
νες. Καὶ οἱ τέσσερις ἀσχολοῦντο νὰ λύ-
σουν τὸ... οἰκονομικὸ πρόβλημα τῆς
Ἑλλάδος.

— Στά 1875, δικάστηκαν στὸ Κα-
κορυφιεῖο "Ἀθηνῶν οἱ συντάκτες τῆς
σατυρικοῦς ἐφημερίδος "Ραμπλαγὰς" Βλά-
σιος Γαβριηλίδης καὶ Κλ. Τριανταφύλ-
λος κατηγορούμενοι ἐπὶ ἐξουβρίᾳ κατὰ
τοῦ βασιλέως καὶ κηρύχθηκαν ἀθάωτοι.

— Στά 1890, τὸ πρῶτο βασιλικὸ διά-
ταγμα ποῦ ὑπέγραψε ὁ Διάδοχος Κων-
σταντῖνος, ὡς ἀντιδραστικὸς, ἦταν ὁ διο-
ρισμὸς τοῦ Γ. Μιστριώτη, ποῦ ἔγινε
Πρόεδρος τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου.

— Στά 1884 τὸ Πρωτοδικεῖο Ναυπλί-
ας καταδίκασε σὲ 5 ἐτῶν φυλάκιση ἕνα
παιδί 15 χρόνων, γιὰτὶ συνέληφθη ἐπ'
αὐτοφώρῳ νὰ τοποθετῇ πέτρας στὴν οἰ-
κοδομικὴ γραμμὴ "Ἀργούς-Τίρυν-
θος".

— Στά 1887, στὸν προϋπολογισμὸ
τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηνῶν εἶ-
χε ἀναγραφῇ ἕνα ποσὸν γιὰ τὴν κατα-
σκευὴ ἀποχωρητηρίων. Ἐχε προκηρυχθῇ
μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀπομείλεια τοῦ συμβου-
λίου καὶ δημοπρασία στὴν 29 Αὐγούστου
γιὰ νὰ κατασκευασθοῦν σὲ κεντρικὰ ση-
μεῖα πέντε μετὰ τὸ τελευταῖο σύστημα.
Στὴς 15 ὁμῶς Ἰουλίου τὸ Δημ. Συμ-
βούλιον ἀπεφάνθη μετὰ ψήφους 7 κατὰ 3
ὅτι τὰ ἀποχωρητήρια εἶναι... περὶ τὰ
καὶ ἀρχοῦσα στὴν Ἀθήνα!

— Στά 1883 κατεβλήθησαν μεγάλες
προσπάθειες νὰ ἰδρυθῇ ἰδιαιτέρου κτίρι-
ο, ὁμοῖο μετὰ τὰ εὐρωπαϊκά, γιὰ νὰ χρησι-
μεύσῃ ὡς χρηματιστήριον τῆς Ἀθήνας.
Ἀγοράσθηκε μάλιστα ἀπὸ τὸν δ. Με-
λά ἡ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σοφοκλέους οἰκία
Δημήτρια. Ὁ ἀγοραστής κάλεσε ὅσους
ἤθελαν ν' ἀνεγείρουν τὸ μέγαρον καὶ
ἐδήλωσε ὅτι «ἐλπίζει στὴς ἐνέργειες καὶ
τὴ δραστηριότητα τοῦ προέδρου Σ. Κυ-
ριακῆς ὅτι ἡ πρωτεύουσα θ' ἀποκτήσῃ
χρηματιστήριον».

— Στά 1884 ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἑθνι-
κοῦ Τυπογραφείου ζήτησε ἀπὸ τὸ Ὑπο-
γεῖο τῶν Οἰκονομικῶν πιστώσει γιὰ νὰ
τελειοποιήσῃ τὸ λυθονογραφεῖο, στὸ ὁποῖον
θὰ τυπωνοῦνται κινητὰ χαρτόσημα, ἐπι-
στολικά δελτάκια, ἐνημέρια τῆς προξενι-
κῆς ὑπηρεσίας κλπ.

— Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1887 στὴ συνεικία
Κολωνακίου καὶ ἀκριβῶς στὴν πλατεῖα
τῆς Σχιστῆς Πέτρας, κατεβήσαν τὰ
θεμέλια τοῦ εἰς μνήμην τοῦ Ἀγ. Διονυ-
σίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου ἀνεγειρομένου
ναοῦ.

— Στά 1884 εἶχε γίνει πολλὸς λόγος
γιὰ τὴν κατεδάφιση τοῦ ναοῦ τῆς Κα-
πνικοπέρας. Οἱ δημότες καὶ οἱ ἀγαπο-
λόγοι δὲν δέχθηκαν τὴν κατεδάφιση.
Στὴς 6 Ὀκτωβρίου ὁμοῦ παρουσιάσθη-
κε ὁ ἀρχιτέκτων Ἀδραμ. Ἰωαννίδης,
Πρωτοσάκης, ὁ ὁποῖος ζήτησε νὰ μετα-
φέρῃ ὑπευθύνους τὸν ναὸν 15-20 μέ-
τρα πρὸς βορρᾶν. Τὸ ὅλον βάρος τοῦ εἶχε
ὁποιοῦναι σὲ 1.400.000 ἀκάδες καὶ ἡ
δοπάνη θὰ ἔφτανε τὴς 80.000 δραχμῆς.
Προκαλοῦσε οἰονόμητο, ποῦ ἀμφεβόλησε
γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ, νὰ πα-
ρῇ πληροφορίαι ἀπὸ τοὺς προξένους τῆς
Προύσας, ποῦ ἔγιναν αὐτόπτες μαρ-
τυροὶ τῶν οἰκοδομῶν ποῦ μετέφερε
στὴν Προύσαν, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα.

— Τὸ Μάρτι τοῦ 1893, διαγνώσθηκε
ἀπὸ τὸ δεύτερο ἱππικὸ σύστημα τὸ Κυ-
νήγι τῆς Ἀλεπούς. Σ' αὐτὸ ἔλαβε μέ-
ρος ἡ Βασ. Οἰκογένεια καὶ 150 κυριοὶ
καὶ κυρίως τῆς ἀθλητικῆς ἀισιοκρα-
τίας. Ἡ ἐκδρομὴ, ἀπὸ τὸ ἐρημικὸ Πο-
λύγωνο, ποῦ ἦταν καὶ τὸ τόπος τῆς συγ-
κεντρώσεως, κατέληξε στὸ Τρύπιο λι-
θάρι. Τὴν ἀλεπού ἔπιασε ὁ πρίγκηψ
Νικόλαος.

— Χορεύετε, δεσποινίς;

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Πάλι τὸ ἴδιο τ' ἀκρογιάλι
μὰς περιμένει... τί θαρρεῖς;
Δὲν θὰ τὸ βρῇκαν ἴσως ἄλλοι
καὶ μὰς προσμένει τ' ἀκρογιάλι...
Μὴ μοῦ τ' ἀρνίσεις... δὲν μπορείς.
Τὰ περσινὰ μὰς τὰ χαλίκια
κι' ὁ μπάτης μὰς ὁ βραδυλὸς
ποῦ πάντα στένγανε τὰ φύκια
μὰς περιμένουν... Τὰ χαλίκια
κι' ὁ κάβουρας ὁ περσινός.

Πᾶμε γλυκεῖά μου ἀγαπημένη
στὸ ἴδιο μέρος, τὸ γνωστὸ
ἡ ἀμμουδιὰ μὰς περιμένει
κι' ἴσως, ἐκεῖ ἀγκαλιασμένοι
νὰ φανταστής, νὰ φανταστῶ,
πὼς ἦταν τρέλλα μὰς μεγάλη
ἀπὸ καπρίτσιο μῆς βραδυᾶς
ὁ χωρισμός... Κι' ἄς πᾶμε πάλι
στὸ περσινὸ μὰς τ' ἀκρογιάλι,
στὰ βοτσαλά τῆς ἀμμουδιάς...

Φύκια καὶ μπάτης καὶ βραχάκια
μὰς περιμένουν μετὰ χαρὰ...
Ἡ ἀμμουδιὰ, τὰ καβουράκια,
βαρκούλες μετὰ λευκὰ πανάκια
ὄνειρα πάντα δροσερά,
μὰς περιμένουν στ' ἀκρογιάλι
τὸ περσινὸ μὰς, τί θαρρεῖς;
Καὶ τὸ φεγγάρι θάρῃ πάλι
μετὰ τ' ἀσημένια τοῦ τὰ κάλλη...
Μὴ μοῦ τ' ἀρνίσεις... δὲν μπορείς.

"Ἀν εἶχαμε μυαλὸ καὶ γνῶσι
δὲν θὰ χωρίζαμε θαρρᾶ
κι' ἔσου κι' ἐγώ... δὲν τόχεις νοιώσει;
Λάθος μὰς ἦταν φανερό!...
"Ἀν εἶχαμε μυαλὸ καὶ γνῶσι
—τὰ ἴδια πάλι ἀρχινῶ—
ἡ ἀμμουδιὰ θὰ μὰς ἐνώση
τὸν ἔρωτα νὰ ξαναεισώσῃ
μετὰ τ' ὄνειρο τὸ περσινόν...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Συμβουλὲς
ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑΡΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Οἱ ὑποχρεώσεις τῆς συζύγου

Ἡ νεαρὴ σύζυγος ποῦ θέλει νὰ δια-
τηρήσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου τῆς δὲν
πρέπει νὰ βασίζεται μόνο στὰ φυσικὰ
θέλητά της καὶ στὴν τρυφερότητά
της, ἀλλὰ πρέπει νὰ δείχνῃ ἐπίσης σὲ
κάθε περίπτωσι τὸ ἀπαραίτητο τῆς καὶ
τὴν καλοκαρπικὴν κατανόησιν, ποῦ θὰ δι-
μυουργήσῃ μὴ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα
στὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν.

Ὁ κανὼν αὐτὸς εἶναι γενικός, ποῦ
δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν ἐξαιρέσιν. Δυστυ-
χῶς, οἱ γυναῖκες τὸν ἐχνοῦν ἢ δὲν τοῦ
ἀποδίδουν τὴν σημασία ποῦ πρέπει. Δη-
μιουργοῦνται ἔτσι οἱ παρεξηγήσεις καὶ
οἱ καυγάδες, ποῦ μεταβάλλουν σὲ κό-
λασιν τὴν συζύγιον ζωὴν.

Ἀλλὰ νὰ πᾶνν στὸ ζήτημα αὐτό, οἱ
συμβουλὲς ποῦ δίνει ὁ γνωστὸς Γάλλος
συγγραφεὺς Σαρλ ντὸ Βαστό:

1) "Ὅταν θέλῃ νὰ περάσῃ τὴν βρα-
δυὰ μαζί σας στὸ σπιτί.

Μὴν τὸν ὑποχρεώνετε νὰ παρακολου-
θῇ τὴν δουλειὰν τοῦ σπιτιοῦ, σὰν νὰ
μὴν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὴν ἀναβάλει
γιὰ ἄλλη ὥρα. Τίποτα δὲν στενοχωρεῖ
περισσότερον τὸν ἄντρα, τὴν ὥρα ποῦ
θέλει νὰ μείνῃ κοντὰ σας, ἀπ' τὸ νὰ
σας βλέπῃ νὰ μαντάρετε τὴς κόλλες ἢ
νὰ σιδεράνετε τὰ φορέματά σας ἢ νὰ
κάνετε ἄλλες μικροδουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ.

2) "Ὅταν θέλῃ νὰ μείνῃ στὸ σπιτί
γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Θὰ ἀποφύγετε νὰ καλέσετε τὴς φίλες
σας ἢ τοὺς συγγενεῖς σας. Πρέπει, του-
ναντιν, νὰ κάμετε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐπι-
στατεῦσατε τὴν ἡρεμίαν τοῦ. Μὴν ξε-
χνᾶτε ὅτι ὁ ἄντρα σας κουράζεται καὶ
αἰσθάνεται κάπου-κάπου τὴν ἀνάγκην
τῆς μοναξιάς.

3) "Ὅταν θέλῃ νὰ σᾶς βγάλῃ ἔξω.

Θὰ προσπαθήσετε νὰ εἰσαγάγετε ἐτοίμην
τὴν ὁριμένη ὥρα, γιὰτὶ ἂν τὸν κάμετε
νὰ περιμένῃ θ' ἀρχίσῃ νὰ δυσανασχετῇ
καὶ νὰ ἐκνευρίζεται. Μὴν παραπονιῆ-
σθε γιὰτὶ θὰ τὸν ἀκούσετε νὰ γκρινιάζῃ
κατόπιν γιὰ τὸ κάθε τι. Σεις εἰσαγάγετε
ὁποῖον γι, αὐτό.

4) "Ἄν ἔχετε παιδιά.

Πρέπει νὰ τὰ συντηρεῖτε νὰ σέβων-
ται τὴν ἡρεμίαν τοῦ πατέρα τους. Αὐτὸ
τὸ καθῆκον εἶναι δικὸ σας. Μὴν λέτε
στὸν ἄντρα σας: "Γιὰτὶ δὲν τὰ μαλλῶ-
νετε νὰ ἡσυχάσουν;" Πρέπει, τουναντιν,
νὰ διαπαιδαγωγῆτε τὰ παιδιά σας μετὰ
τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ἐνοχλοῦν τὸν
πατέρα τους τὴν ὥρα ποῦ θέλει νὰ ἐρ-
γασθῇ ἢ ν' ἀναπαύσῃ.

5) "Ἄν τοῦ ἀρέσῃ τὸ καλὸ φαγητό.

Πρέπει νὰ σεαυθῆτε αὐτὴν τὴν ἐπιθυ-
μίαν τοῦ κι' ὅχι νὰ λέτε: "Αὐτὸ ἔφαγε
νὰ φτιάξω." Ἄν σοῦ ἀρέσῃ, τὸ καθῆ-
κον σας εἶναι νὰ γίνετε μὴ καλὴ μαγει-
ρίσσα γιὰ τὸν ἄντρα σας. Ἡ χαρὰ τῆς
ζωῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ μικρὰ πράγ-
ματα. Ὅταν στερηθοῦμε χωρὶς λόγο ἀπ'
αὐτὰ τὰ πράγματα, ἡ ζωὴ καταντάει
χωρὶς ἐνδιαφέρον. Καὶ κατ' ἄλλο. Μὴν
νομιεῖτε πὼς πρέπει νὰ σκορπίζετε ἀ-
φθονὰ χρήματα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε
τὸν ἄντρα σας στὸ φαγητό. Τὸ καλὸ
φαγητὸ δὲν τὸ κάνουν τὸ πολλὰ χρή-
ματα, ἀλλ' ἡ τέχνη σας καὶ ἡ ἐπιμέλεια
ποῦ θὰ δεῖξετε στὴν παρασκευὴ τοῦ.

6) "Ἄν ὁ ἄντρας σας εἶναι λίγο ἀκα-
τάστατος.

Ἄν π. χ. σκορπίζῃ τὰ πράγματά του
δεξιά κι' ἀριστερά, ἂν ἀνακατεῖν τὰ
ροῦχα τοῦ μετὰ τὰ δικά σας, ἂν πετᾷ
τὴν γραβάταν τοῦ ἢ τὴν καλτσόδετες τοῦ
ὅπου τύχῃ, δὲν εἶναι λόγος γιὰ νὰ τοῦ
κάνετε διαρκῶς παρατηρήσεις καὶ νὰ
τοῦ λέτε ὅτι ἡ ζωὴ σας κατάντησε ἀνυ-
πόφορη κοντὰ τοῦ. Στὴ δική του ἀκα-
ταστασία θὰ ἀντιτάξετε τὴν δική σας τά-
ξι καὶ θὰ προσπαθήσετε σιγὰ-σιγὰ καὶ
πάντοτε μετὰ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά νὰ
τὸν κάμετε νὰ συμμορφωθῇ.

7) "Ἄν τοῦ ἀρέσῃ νὰ ἐξαπλώνεται
στὴς πολυθρόνες.

Μὴν τοῦ κάνετε σκηνὴς γιὰτὶ θέλει
νὰ χαρᾷ τὰ ἐπιπλά τοῦ σπιτιοῦ σας. Αὐ-
τὰ τὰ ἐπιπλά δὲν εἶναι μόνον γιὰ τοὺς
ἐξένους. Ἐχουν δικαίωμα σ' αὐτὰ καὶ
οἱ ἐνοικοῖ τοῦ σπιτιοῦ. Ὅτε προκύπτει
νὰ καταστραφῇ γιὰτὶ ὁ ἄντρας σας
θὰ ἐξαπλώσῃ λίγη ὥρα σὲ μὴν πολυθρό-
να γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα τοῦ.

8) "Ἄν δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κομικὲς
οὐναναστροφές.

Αὐτὸ, παρατηρεῖ ὁ Γάλλος συγγρα-
φεὺς, ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε...
πρὶν ἀπὸ τὸ γάμιν σας. Τώρα πᾶν εἶναι
ἀργά. Τὸ μόνο ποῦ σας μένει νὰ κά-
μετε εἶναι νὰ συμμορφωθῇτε μετὰ τὸ γού-
στα τοῦ συζύγου σας.

ἄνθρωπος αὐτὸς ἄπλωσε τὸ χέρι του,
ἄρπαξε τὸ δικό μου καὶ εἶπε:

—Ντουνταμπάνης!

—Ὁχι! ἔκανα ἐγὼ καὶ τράβηξα

τὸ χέρι μου ἡμιανός.

Τὸ σφίξιμο ἦταν τόσο δυνατό, ποῦ μοῦδω-
σε τὴν ἐντύπωσιν πὼς τὸ χέρι μου ἔμοιαζε μετὰ
καρούδι μέσα σὲ καρουθροσύνη.

—Ντουνταμπάνης! ἐπανελάβε ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς καὶ σούφρωσε τὰ πικρὰ τὸν φρύδιον ἔ-
τσι, ποῦ κάλυψαν τὰ μάτια του, ὅπως ἡ τέν-
τα πέφτει σὺν παρὰθύρῳ.

—Χαίρω πολὺ, κύριε Ντουνταμπάνη.

—Χαρίλαος Ντουνταμπάνης.

—Μάλιστα, Χαρίλαος. Ἀλλὰ, κύριε Ντουν-
ταμπάνη, γιὰτὶ σφίγγετε τὰ χεῖρια τόσο
δυνατὰ;

Μὲ κύτταξε μετὰ κάποια καταδεκτικὴ περι-
φρόνησι:

—Ένας Ντουνταμπάνης δὲν μπορεί νὰ
χαίρεται ὅπως ἕνας Παπαδόπουλος ἢ Σορο-
πιάδης! Χά, χά, χά, χά, χά! —καὶ γέλασε μετὰ
τὸ αὐτεῖο του, ἔρποντρά.

—Καὶ γέλασε καὶ δυνατὰ! παρατήρησα.

—Ένας Ντουνταμπάνης ἔτσι ὀφείλει νὰ
γελάῃ. Δὲν μπορεί νὰ κἀνῃ ἐχλ-χλ-χλ-χλ
σάν συναγμένη χήνα. Ὅλοι εἴμεν οἱ Ντουν-
ταμπάνηδες ἔτσι φερνοῦμαστε. Τιμᾶμε τὸ ὀ-
νομα. Πῶς;

—Καλὰ κάνετε, ἀλλὰ, τουλάχιστον, ἅμα εἶναι νὰ
χαίρεσθε, μὴ βάζετε τόση δύναμιν. Οἱ ἄλλοι δὲν εἶ-
ναι Ντουνταμπάνηδες.

—Σὲ πονεῖ ἀκόμα;

—Ὅσο γάναι!

—Χά, χά, χά, χά, χά!

Καὶ μοῦ δίνει καὶ μὴν χαϊδευτικὴν τὴν πλάτη.

—Υστερὰ στράφηκε στὸ φίλον μου τὸ Σπύρο, ποῦ τὸν
εἶχε φέρεν τὴν παρὰ:

—Δὲν τοῦχει μιλῆσαι περὶ Ντουνταμπάνηδων;

—Ὁχι, Χαρίλαε.

—Ἐπρεπε!

—Μάλιστα. Ἐπρεπε νὰ με προειδοποιήσῃς Σπύρο,

εἶπα. Ὁ κ. Ντουνταμπάνης δὲν ἀστεϊεύεται.

Ἡ ἐλκετικὴ αὐτὴ γνώριμία ἔγινε σ' ἕνα καφενεῖο.
Κάθησα σὲ μὴ καρέκλα κι' ἐξέταξα τὸν κ. Ντουντα-
μπάνην. Δὲν ἦταν καὶ κανένας λιοντάρι, δηλαδή, "Ένας
κοινὸς ἄνθρωπος, οὐτε ψηλὸς οὐτε κοντὸς, οὐτε χοντὸς
οὐτε ἀδύνατος. Ἐχε ὁμοῦ πικρὰ φρύδια σάν ἀπερι-
ποίητο δασύλλιο, ἕνα μελαγχροινὸ βλέμμα γεμάτο σκο-
τεινὰ καὶ γενικὰ χαρακτηριστικὰ γωνιακά. Τὸ σα-
γόνι, τ' αὐτιά, ἡ μύτη, θύμιζαν κοκοροῦσες ὀρέξεις.
Ὁ τρόπος ποῦ καθόσασε, μετὰ τὸν πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο,
ὁ τρόπος ποῦ μὴς κύτταξε, ἔδειχναν ἄνθρωπον ποῦ πρέ-
πει νὰ εἶχε φοδερὴ ἰδέαν γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Ἦρθε τὸ γκαρσόνι. Παραγγέλλω. Βαρὺ γλυκὸν,
γλυκὸ βραστόν, μέτριον. Τὸ γκαρσόνι ρώτησε καὶ τὸ
νέφερτο.

—Ὁ κύριος;

—Ντουνταμπάνης!

—Χαίρω πολὺ, ἀλλὰ πὼς παίρνετε

τὸν καφέ σας;

—Ντουνταμπάνης, εἶπα! φώναξε κι'
ἀγριακούτταξε τὸν ὑπάλληλον τοῦ καφε-
νεῖου. Τὶ καφέ μπορεί νὰ πίνῃ ἕνας

Ντουνταμπάνης, βρὲ κινόδωλο;

—Ποῦ θέλετε νὰ ἐξέρω, κύριε; Νὰ μυ-
ρίσω τὰ δάχτυλά μου;

—Ὁχι, βρὲ. Νὰ μυρίσῃς τ' ὄνομα.

Ντουνταμπάνης μόνον σκέτο μπορεί νὰ

πίνῃ. Σκέτο βαρὺ! Τράβα τώρα καὶ ν'

ἀλλάξῃς ἐπαγγέλιμα...

Τὸ γκαρσόνι μὰς ἔρριξε μὴ μιστὰ
χαμογυλιστὰ κι' ἀπομακρύνθηκε φωνά-
ζοντας:

—Ένα Ντουνταμπάνη πολλὰ βαρὺ!

Καθὼς πῖναμε τὸν καφέ μας, σὲ λί-
γο, ὁ Σπύρος μὰς διηγῆθηκε τὰ σχετι-
κά μετὰ τὸ νεόφερτο.

—Μὲ τὸν κ. Ντουνταμπάνην, εἶπε,

εἴμαστε πολλοὶ συμμαθηταί. Θυμάσαι,

Χαρίλαε; Ἦσουν, τὸ φέδιτρο τοῦ σχο-
λεῖου.

—Καὶ τὸν δασκάλων! πρόσθεσε μετὰ

αὐταρέσκεια ἐκεῖνος.

—Ἀλήθεια. Ὅλοι παίρναμε τὸν προ-
βεισμὸν μὰς μετὰ τὴν μελέτην κι' ὁ Χαρί-
λαος μετὰ τὸ σπαθὶ του. Θυμάσαι, Χαρί-
λαε, ἐκεῖνον τὸν καθηγητὴ ποῦ σοῦ εἶ-
χε βάλῃ μὴδὲν καὶ ἤθελε νὰ σὲ ἀπορρίψῃ; Ἦρ-
θε τότε ὁ πατέρας σου στὸ σχολεῖο καὶ εἶπε στὸν
καθηγητὴ ὅτι ἕνας Ντουνταμπάνης δὲν μπορεί
νὰ μείνῃ στὴν ἰδία τάξι. Καὶ τοῦ σύστησε νὰ
μὴν τὰ βάλῃ μετὰ τοὺς Ντουνταμπάνηδες, γιὰτὶ
δὲν θὰ τοῦθελανε σὲ καλόν...

—Ὡραία χρονία! εἶπε νοσταλγικὰ ὁ Ντουν-
ταμπάνης. Ὁ γέρος μου ἦταν λεβεντιά, αἱ;

—Βέβαια! Ἐπαῖξε καὶ κομπολόι.

—Αὐτὸ εἶναι! ἔδωκε ὁ νέος Ντουνταμπά-
νης κι' ἔδωκε ἕνα κομπολόι μετὰ κίτρινες

χάντρες σὰν καρούδια... Ψεφτρα ζωῇ! Γιὰτὶ νὰ
ὕπαρχῃ θάνατος.

—Πὼς πέθανε ὁ πατέρας σου, Χαρίλαε; ρώ-
τησε ὁ Σπύρος.

—Σκοτώθηκε! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Σὲ τὸν πόλεμον; εἶπα ἐγὼ, ἔτοιμος γιὰ θαυ-
μασίον.

—Ὁχι. Ἐπεσε ἀπὸ τὴν παρὰτσα. Τὰ εἶχανε

κοπανήσῃ καὶ βάλανε στοίχημα μετὰ τὴν παρὰ

τοῦ ποῖός θὰ περπατήσῃ στὸ πεζοῦλιν τῆς τα-
ράτσας, ἄκρη-ἄκρη. Ζωλιωμένος ὁ γέρος, πα-

ή Γεωργιάδης ή Χατζημουμού-
λος;

—Μά δεν είναι το ίδιο, 'Αλέ-
κο μου.

—Με συγχωρή, αλλά δεν πρό-
κειται να ξαναπαίξω μαζί του.

—'Αλλά το τάβλι είναι άλλο
πράγμα. Μας βρήκε ένα βραδάκι
που είχαμε ανοίξει μια παρτίδα
με το Σπύρο, για να περνά ή ώ-
ρα. Κόπησε κοντά μας.

—'Εγώ θα παίξω με το νικη-
τή! αποφάσισε.

Μ' έλη μου την καλή θέληση,
στάθηκε αδύνατον να χάσω. Τότε
ο φίλος πήρε τη θέση του Σπύ-
ρου.

—Νά σου δώσω ένα μαθημάτα-
κι, δηλώνει και παίρνει τα ζάρια.

Κι' αρχίζει το μάτς. Και όχι
πώς είμαι καμιά ιδιοφυΐα σ' αυτό
το παιχνίδι με τα πούλια. 'Απλώς
παίζω. 'Αλλά φαίνεται πως ή τύχη
είχε καλές διαθέσεις απέναντί μου
εκείνο το απόγευμα. Κερδίζω την
πρώτη παρτίδα πέντε-ένα.

—Τη ρεβάνς! διατάζει ο Ντουζ-
νταμπάνης.

Κερδίζω και τη ρεβάνς και κά-
νω να σηκωθώ.

—Το παιχνίδι συνεχίζεται! α-
ποφασίζει εκείνος και με καθίζει
στην καρέκλα.

Για να μη μακρηγορώ, του
παίρνω οχτώ παρτίδες συνέχεια.

Ο φίλος έχει αγριέψει πολύ —
κι' οι άλλοι σπάνε πλάκα. Είναι
έντεκα και μισή πιά.

—Δεν παίζω άλλο! λέω. Μπά-
φισσα.

—Θά παίξεις! διατάζει και μου
ρίχνει ένα άγριο απειλητικό βλέμ-
μα.

Αυτή την παρτίδα τον αφήνω να
μου την πάρη, για να τελειώνουμε.

—Ντουζνταμπάνης! ξεφωνίζει.
Σηκώνεται, κλείνει το τάβλι
και μου το περνάει κάτω από τη
μασχάλη.

—'Ας πει να μάθης, λέει, κι'
έπειτα νόρρης να παίξης με το
Ντουζνταμπάνη. 'Ατσούμ!

Σου πήρα οχτώ παρτίδες,
κύριε Ντουζνταμπάνη, αν δεν α-
πατάμαι.

—Αυτές δεν πιάνονται! Τον πό-
λεμο τον κρίνει ή τελευταία μά-
χη. Και την τελευταία μάχη την
παίρνει πάντα ο Ντουζνταμπάνης.

★

Πολύ νόστιμο ήτανε και το πά-
θημα του 'Αποστόλη — της πα-
ράς μας κι' αυτός. Ο άνθρω-
πος απέκτησε έναν καινούριο α-
ναπτήρα, από τους ακριβούς. Του
τόν είχαν κάνει δώρο. Είχε και
το μονόγραμμά του. Ο Ντουζντα-
μπάνης έβγαλε τσιγάρο. Κι' ο ά-
νόητος ο 'Αποστόλης, με τη μα-
νία της επιδειξίας που έχει ο κα-
θένας όταν αποκτά κάποιο πολύτι-
μο αντικείμενο, τράβηξε τον ανα-
πτήρα του για ν' ανάψει το τσι-
γάρο του Ντουζνταμπάνη και να
κάνη το κομπλιάντ του. 'Εκείνος τον
κύταξε, σμιλώντας τα φρύδια του,
πριν πάρη φωτιά. Τον πήρε στο
χέρι του, άναψε, έπειτα τον κύ-
ταξε έξεταστικά:

—Χαίρετε κύριε Πλατυπόδη! εί-
παμε όλοι μαζί, σάν κόρο.

Σενα κεί ταπεινά, τράβηξε
κατά την πόρτα. 'Εκεί τον πρό-
φασε ο 'Αποστόλης:

—Κύριε Πλατυπόδη! Κατέβα-
νε τόν αναπτήρα μου!

Ο Ντουζνταμπάνης τον έδωσε
πρόθυμα.

—Καλύτερα να του δίνατε πε-
νήντα μαχαίριές, κύριε Τσελεπί-
τοσυλου, είπε στον τουρκομασή
κύριο. Μας είχε πρήξει τσόν καιρό.

★

Δεν τον ξαναείδαμε. Πού να
τολμήση να φανή, ο δύστυχος, έ-
πειτα από τ' αποκαλυπτήρια που
του έγιναν.

Τον ξαναείδα τυχαία, ένα από-
γεμα, στο δρόμο. Βάδιζε σάν ένας
κοινός άνθρωπος, σκυφτός και
φοτωμένος από βάσανα και σκέ-
ψεις.

—Ντουζνταμπάνη! φώναξα. Τι
μοι γίνεται;

Σταμάτησε, μου χαμογέλασε
πικραμένα, τσάβασα το χέρι μου.
Μόλις και το άγγιξε, ξεψυχισμένα.

—Χάθηκε το ελά.

—Αί, οι δουλειές βλέπεις.
Παρατήρησα ότι και τα ήρ-
δια του είχαν μαθήσει.

Και ούτε για την παρέα με ρώ-
τησε, ούτε για τίποτ' άλλο. Με
την ίδια άμυχη χειρονομία χαρίσα-
με. Τον παρακολούθησα που συ-
νέχισε το δρόμο του άγογ και
σκυφτά, σάν νάπασχε πραγματικά
από πλατυποδία.

★

Με άλλα λόγια πολύ άσχημα εί-
χαμε μπλέξει με κείνον τον τύπο.
Μας είχε κολλήσει σάν λευκοπλάστ
και δεν υπήρχε τρόπος να γλυτώ-
σουμε από δαύτον. 'Ο,τι ήθελε έ-
κείνος γινόταν. Είχε αυτοδιοριστεί
άρχηγός της παρέας και πάντα γι-
νόταν το κέφι του. Σ' υχνά μας διη-
γόταν κατορθώματά του. Και μία
μέρα μας έδειξε κάποια είδηση
στην εφημερίδα. Σε κάποιο κέν-
τρο είχε γίνει κάποια συμπλοκή ά-
νάμεσα σε κάποιες παρέες που εί-
χαν μεταξύ τους κάποια παρεή-
γησι. Δούλεψε καρικουλόμορφο,

σπάσανε γυαλικά. Έγινε ή νίλα
του Μάμαλη. «ΟΙ ταραξία διελύ-
θησαν πριν προφθάση να παρεμύ-
θην ή αστυνομία». Κι' αφού διαβάσα-
με την είδηση, μας είπε στο τέλος.

—Ντουζνταμπάνη!

Δηλαδή αυτός είχε κάνει όλο
το σαματά.

Και θα εξακολουθούσαμε ποιός
ξέρει για πόσον καιρό ακόμα να
τον έχουμε κορώναν στο κεφάλι μας
και σαματά στην πλάτη μας, αν ή
θεία Πρόνοια δεν φρόντιζε και για
μάς. Το πράγμα ήρθε έντελώς ά-
πρόοπτα. 'Ημαστέ πάλι στο καφε-
νείο, απαρτία. 'Ηταν κι' ο Στέ-
λιος, άλλο επίλεκτο μέλος της πα-
ρέας. Σε μία στιγμή τον βλέπου-
με να σηκώνεται και να φωνάζει:

—Κύριε Τσελεπίτοσυλου!

—'Ηταν ένας γηραιός μακρότε-
νος κύριος, με μεγάλη μύτη. Προ-
σέληθε. Ο Στέλιος έκανε τις συ-
στάσεις:

—Ο κύριος Τσελεπίτοσυλου,
παλιός φίλος του πατέρα μου, ά-
πό την Πόλη.

Σύστησε και μάς. Και τελευ-
ταίο τον Ντουζνταμπάνη.

—Ο κύριος Χαρίλαος Ντουζ-
νταμπάνης.

—Ντουζνταμπάνης είπατε; ρώ-
τησε ο κ. Τσελεπίτοσυλου.

—Μάλιστα. Ντουζνταμπάνης!
επιβεβαίωσε με όλη την πεποίθησι
στο κύρος του ονόματός του εκεί-
νος.

—Ντουζνταμπάνης, δηλαδή Πλα-
τυπόδη! είπε ο κύριος Τσελεπί-
τοσυλου.

—Πώς είπατε; έκανα εγώ ξα-
φιασμένος. Πλατυπόδη;

—Μάλιστα, έξηγησε ο καλός
εκείνος άνθρωπος. Είναι τουρκική
λέξη. που προέρχεται από το
ντούζ, που θά πη ίσιο ή πλατύ
και νταμπάν, που θά πη πέλμα.

—'Οποιος, λοιπόν, πάσχει από πλα-
τυποδία, λέγεται Ντουζνταμπάνης.

—'Όστε Ντουζνταμπάνης θά πη
πλατυπόδη! είπε ο Στέλιος.

—'Η και γρουσουζής! πρόσθε-
σε ο κ. Τσελεπίτοσυλου. Γιατί ύ-
πάρχει μία πρόληψη στην Τουρκία,
ότι οι πλατυπόδες φέρνουν γρου-
σουζιά. Γι' αυτό, άμα πής έναν
άνθρωπο στην Τουρκία ντουζντα-
μπάνη, είναι σάν να τον βρίζης.

Γύρισα το κεφάλι μου προς το
Ντουζνταμπάνη. Είχε καταρρεύ-
σει. Και λες και ήταν βαλτός
ο κ. Τσελεπίτοσυλου συμπληρώσε
το χτύπημα:

—Δεν το ξέρατε, κύριε Ντουζ-
νταμπάνη;

—Όχι ψήδουσε εκείνος.

Και σπώθηκε καταπονημένος:

—'Εμένα μου επιτρέπετε, γιατί
έχω μία επείγουσα εργασία. Γειά-
σας.

—Χαίρετε κύριε Πλατυπόδη! εί-
παμε όλοι μαζί, σάν κόρο.

Σενα κεί ταπεινά, τράβηξε
κατά την πόρτα. 'Εκεί τον πρό-
φασε ο 'Αποστόλης:

—Κύριε Πλατυπόδη! Κατέβα-
νε τόν αναπτήρα μου!

Ο Ντουζνταμπάνης τον έδωσε
πρόθυμα.

—Καλύτερα να του δίνατε πε-
νήντα μαχαίριές, κύριε Τσελεπί-
τοσυλου, είπε στον τουρκομασή
κύριο. Μας είχε πρήξει τσόν καιρό.

★

Δεν τον ξαναείδαμε. Πού να
τολμήση να φανή, ο δύστυχος, έ-
πειτα από τ' αποκαλυπτήρια που
του έγιναν.

Τον ξαναείδα τυχαία, ένα από-
γεμα, στο δρόμο. Βάδιζε σάν ένας
κοινός άνθρωπος, σκυφτός και
φοτωμένος από βάσανα και σκέ-
ψεις.

—Ντουζνταμπάνη! φώναξα. Τι
μοι γίνεται;

Σταμάτησε, μου χαμογέλασε
πικραμένα, τσάβασα το χέρι μου.
Μόλις και το άγγιξε, ξεψυχισμένα.

—Χάθηκε το ελά.

—Αί, οι δουλειές βλέπεις.
Παρατήρησα ότι και τα ήρ-
δια του είχαν μαθήσει.

Και ούτε για την παρέα με ρώ-
τησε, ούτε για τίποτ' άλλο. Με
την ίδια άμυχη χειρονομία χαρίσα-
με. Τον παρακολούθησα που συ-
νέχισε το δρόμο του άγογ και
σκυφτά, σάν νάπασχε πραγματικά
από πλατυποδία.

★

Με άλλα λόγια πολύ άσχημα εί-
χαμε μπλέξει με κείνον τον τύπο.
Μας είχε κολλήσει σάν λευκοπλάστ
και δεν υπήρχε τρόπος να γλυτώ-
σουμε από δαύτον. 'Ο,τι ήθελε έ-
κείνος γινόταν. Είχε αυτοδιοριστεί
άρχηγός της παρέας και πάντα γι-
νόταν το κέφι του. Σ' υχνά μας διη-
γόταν κατορθώματά του. Και μία
μέρα μας έδειξε κάποια είδηση
στην εφημερίδα. Σε κάποιο κέν-
τρο είχε γίνει κάποια συμπλοκή ά-
νάμεσα σε κάποιες παρέες που εί-
χαν μεταξύ τους κάποια παρεή-
γησι. Δούλεψε καρικουλόμορφο,

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 595

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Δεν θ' άργήση να κάνη την εμφάνισή του στην αγορά.— 'Εξωτικός θεός.
- 2 Μυθικός ήρωας που έδωσε το όνομά του σ' ένα κομμάτι της χώρας μας.— 'Όμοια φωνήεντα.— Άνεστραμμένη νότα.— 'Ερπετόν.
- 3 Όνομα βασιλέων της Σπάρτης.— 'Επικίνδυνα φίδια.— Βρίσκεται μεταξύ Γαλλίας

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Τσιγγούνες (μεταφορ.).— Λαμπρό άστέρι.
- 2 Χωριό που ήταν στην αρχαιότητα από τις σπουδαιότερες πόλεις της 'Αρκαδίας.— 82.— Προσώτιο της πρωτεύουσας.
- 3 'Ηρώς του Ντίονευ (άγγλ.).— Νεαρός άνθρωπος.— Νησί της Δωδεκανήσου.— Δού- κισσα της αγγλικής αούλης.

- και Γερμανίας.
- 4 Στρατιωτική αρχή.— 'Αφθο- νούν μέσα στο αυγό (καθ.).— Ναυτικό παράγγελμα.
- 5 Βυζαντινή νότα.— 'Εξωτικό νησί.— Δεν κινδυνεύουν ά- πό άρρώστειες (σούδ.).— Πρόθεσις πρό δαυνομενής λέξεως.
- 6 Χαριό του νομού Πρεβέζης που αναγραμματισμένο μάς δίνει ευρωπαϊκή πρωτεύου- σα.— 'Όργανα αίσθησεως.
- 7 'Ιστορική πόλις της Πελο- ποννήσου.— Δάσος από θά- μνους.
- 8 Δεν λείπει από κανένα μη- χάνημα.— Αρχικά κόμμα- τος.— Λόφος κοντά στην 'Ι- ερουσαλήμ.
- 9 Κιττική άντωνυμία.— Εύχα- ριστεί την όσφρησι.— 'Αρχή υποθέσεως.
- 10 Θεωρούνται επικίνδυνα.
- 11 Νησί που άπασχολεϊ καθημε- ρινώς την παγκόσμιο κοινή γνώμη.— Καθιέρωσε ένα πε- ριφημο βραβείο.
- 12 'Υπάρχει σε κάθε δικαστή- ριο.— (Κ...μάσκες) τίτλος φιλι φρίκης και τρόμου.
- 13 Καλύπτουν το μισό 'Ιράκ.— Ποδοσφαιρική όμάς.— Έδω- σε το όνομά του σ' ένα μου- ρικό όργανο.— ...'Αμάντα: 'Ιταλικά σάφ.— Ξενική άρ- νησις.
- 14 ...Χάτσον: άστέρι του Χόλ- λυγουν.— Φρούτο που θά κά- νη σε λίγο την εμφάνισή του.— ... όέρερ: άστέρι της όόόνης.
- 15 Τον ίδιον μεγέθους (θελ.).— Νησί των Κυκλάδων.—'Αόρι- στη άντωνυμία.
- 16 Προϊόν του όποιου κάνουμε έ- ζαγωγή.— 71.— Άνεστραμ- μένο άρθρο.— Τά σπουδαι- ότερα άκρα μας.
- 17 'Όπαδός του Βάσκου.— Μέ- ταλλο με το όποιο κατασκευ- άζονται επιτραπέζια οκευή.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

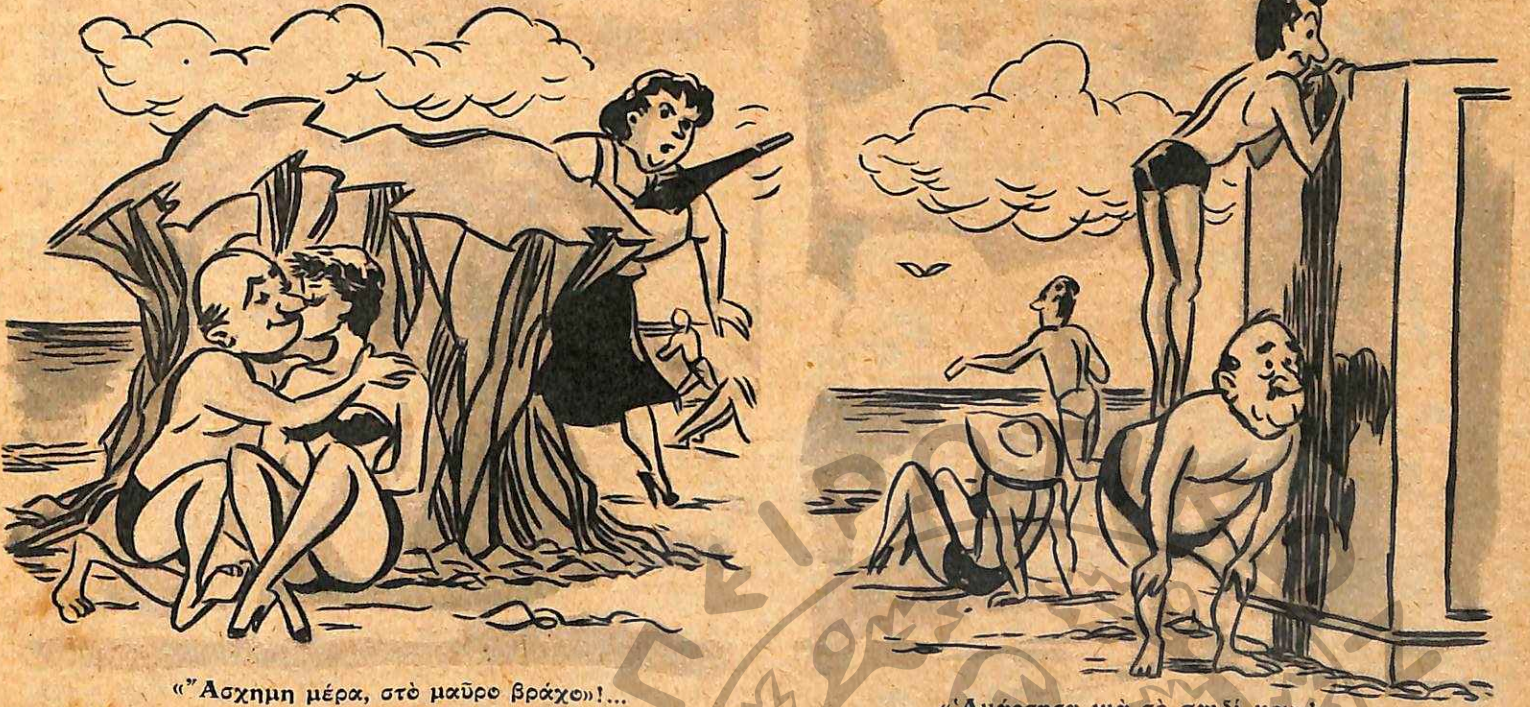
ΠΑΝ. ΠΟΡΤΟΥΛΙΑΣ

Η λύσις του 594
στη σελ. 82

«Ο Έκτος που διέφυγε»!...

«Αντίος Τσιχίτα»!...

«Άσχημη μέρα, στο μαύρο βράχο»!...

«Αμάρτησα για το παιδί μου»!...

«Ο δρόμος των βαμμένων χειλιών»!...

ΚΑΘΕ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΘΕΛΕΙ

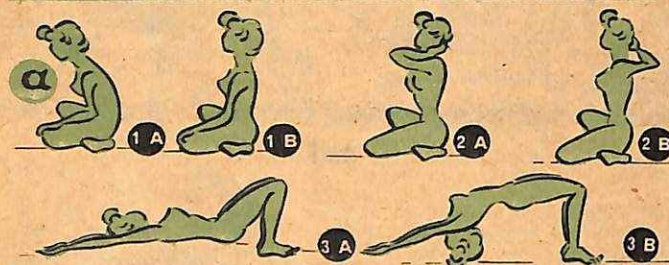
Η ράπτρια, η κομμώτρια, η πωλήτρια κλ.

Η σημερινή γυναίκα δεν μένει κλεισμένη στο σπίτι της. Εργάζεται σε γραφεία, σε εργοστάσια, σε καταστήματα κτλ. Άλλα τα περισσότερα επαγγέλματα παραμορφώνουν το σώμα της και την προδιαθέτουν σε διάφορες ασθένειες. Οι ακόλουθες ασκήσεις, που ενδείκνυνται ιδιαίτερα για το κάθε επάγγελμα, θα σας προφυλάξουν από αυτές τις παραμορφώσεις και θα προλάβουν τη βαρβαρία φθορά του οργανισμού σας.

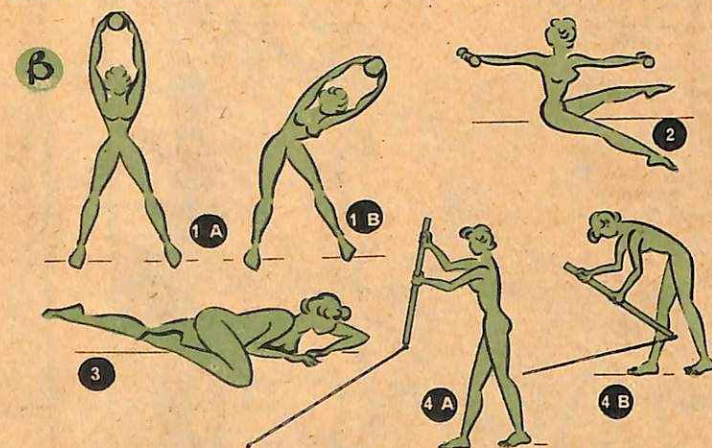
I) Η ράπτρια

Εκτός από τα γενικά μειονεκτήματα της καθιστικής εργασίας, η ράπτρια άπειλείται επίσης από κύρτωση της ράχης, ιδίως της

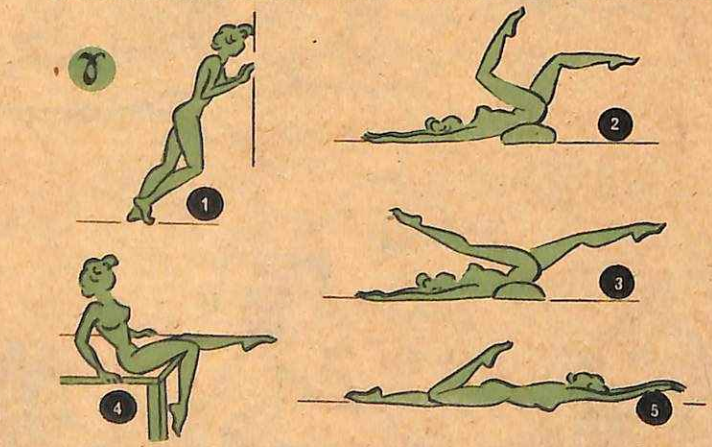
α) Οι ασκήσεις της ράπτριας.

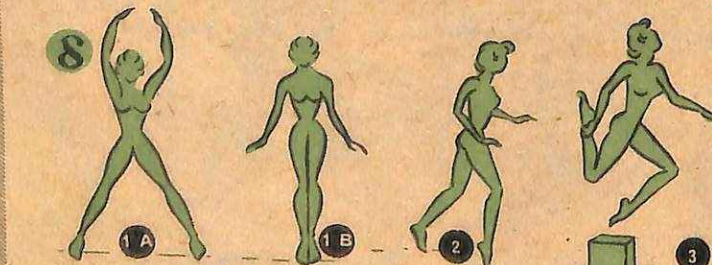
β) Οι ασκήσεις της υπαλλήλου γραφείου.

γ) Οι ασκήσεις της πωλήτριας.

δ) Γενικές ασκήσεις για τις εργαζόμενες γυναίκες.

αδμήδεις του

τραχηλο-ραχιαίας περιοχής και από ισοπέδωση και πτώση του στήθους, που υ όφειλεται στη σύσφιξι των πλευρών. Τις σπονδυλο-θωρακικές αυτές παραμορφώσεις είναι δυνατόν ν' αποφεύγετε με μερικές κατάλληλες ασκήσεις:

- 1) Καθίστε κάτω, με τα πόδια σταυρωμένα και τα χέρια πάνω στα γόνατα (εικόν 1Α). Σηκώστε αργά τον θώρακα ώσπου να τον φέρετε στην κατακόρυφη γραμμή, και ρίξτε το κεφάλι προς τα πίσω, σφίγγοντας το στήθος πάνω στο λαιμό (εικόν 1Β). Θά μείνετε σ' αυτή τη στάση επί 4-6 δευτερόλεπτα.
- 2) Η ίδια στάση αυτή θα επαναληφθώ 12-15 φορές.
- 3) Ξαπλώστε ανάσκελα, με λυγισμένα τα γόνατα και τα χέρια προς τα πίσω (3Α). Θ' ανασηκώσετε πρώτα τη μέση και κατόπιν τη ράχη και θα μείνετε σε Ισορραπία επί 3-4 δευτερόλεπτα. Τα μοναδικά σας στηρίγματα θα είναι το πέλμα των ποδιών και η κορυφή του κεφαλιού. Δεν πρέπει να στηρίξετε στα χέρια (3Β). Ξεκουρασθήτε και ξαναρχίστε, 12-15 φορές.

II) Η υπάλληλος γραφείου

Η καθιστική εργασία ευνόει την κύρτωση της ράχης, το πάχος στην περιοχή της μέσης, την πτώση του στήθους, τη χαλάρωση των τοιχωμάτων της κοιλιάς κτλ. Προδιαθέτει επίσης στη δυσκοιλιότητα. Οι ασκήσεις που ενδείκνυνται είναι οι ακόλουθες:

- 1) Όρθια. Διάστας των ποδιών. Τα χέρια πάνω από το κεφάλι. Θά κρατάτε ανάμεσα στις παλάμες μία σφαίρα βάρους 1 κιλού (εικόν 1Α). Θά γείρετε το κορμί εκ δεξιών προς τα αριστερά και εκ αριστερών προς τα δεξιά, όσο μπορείτε πιο χαμηλά, χωρίς να μετακινήσετε τα χέρια σας (εικόν 1Β). Η άσκηση θα επαναληφθώ 15-20 φορές.
- 2) Καθίστε χάμω, με τα πόδια μακριά το ένα από το άλλο και τα χέρια στα πλάγια. Θά κρατάτε έναν αλτήρα βάρους 1 κιλού στο κάθε χέρι (εικόν 2). Γυρίστε ζωρά τον κορμό εκ αριστερών προς τα δεξιά και εκ δεξιών προς τα αριστερά, όσο πιο πολύ μπορείτε, χωρίς ν' αλλάξετε τη θέση των ποδιών σας. Η άσκηση θα επαναληφθώ 15-25 φορές.
- 3) Μπρούμυτα, με το ένα πόδι ανασηκωμένο (εικόν 3). Συρβήτε στο πάτωμα και προσπαθήστε να κάμετε κάμπουσες φορές το γύρο του δωματίου.
- 4) Όρθια. Θά κρατάτε στα χέρια σας ένα κοντάρι που να σχηματίζει γωνία μ' ένα άλλο. (Τα δυο κοντάρια πρέπει να μπορούν να κλείσουν το ένα πάνω στο άλλο). Θά γείρετε το κορμί, κλείνοντας ταυτόχρονα τη γωνία όσο πιο πολύ μπορείτε. Η άσκηση θα γίνει πρώτα με το ένα χέρι κι' έπειτα με το άλλο, 15 φορές με το καθένα (εικόνες 4Α και 4Β).

Ό,τι είπαμε πιο πάνω ισχύει και για τη δακτυλογράφο.

III) Η πωλήτρια

Η εργασία της την υποχρεώνει να στέκεται διαρκώς όρθια και να κινείται ελάχιστα. Έτσι οι μύς των ποδιών βρίσκονται διαρκώς τεταμένοι. Επί πλέον το αίμα συγκεντρώνεται στα κάτω άκρα.

Οι ασκήσεις που πρέπει να κάνει η πωλήτρια και γενικά οι γυναίκες που εργάζονται όρθια (κομμώτριες κτλ.) είναι οι ακόλουθες:

- 1) Όρθια. Ακουμπήστε τα χέρια σας στον τοίχο, στο ύψος των ώμων. Ανασηκώστε διαδοχικά τις φτέρνες των ποδιών, χωρίς να μετακινήσετε τις μύτες και ρίξτε όλο το βάρος σας στο τεταμένο πόδι (εικόν 1). Θά κάμετε αυτή την άσκηση 30-40 φορές.
- 2) Ανάσκελα, μ' ένα μαξιλάρι κάτω από τη μέση. Θά κάμετε πεντάλ στο κενό (εικόν 2), επί 5-10 λεπτά.
- 3) Η ίδια στάση όπως και στην προηγούμενη άσκηση. Ανασηκώστε το ένα πόδι και φέρτε το προς τα πίσω (δηλαδή, προς το μέρος του κεφαλιού) όσο πιο πολύ μπορείτε. Κατόπιν το άλλο (εικόν 3). 20-30 φορές με το κάθε πόδι.
- 4) Καθίστε στην άκρη ενός τραπεζιού. Τα πόδια κρεμασμένα στο κενό. Τινάζετε διαδοχικά τα πόδια προς τα επάνω, όσο πιο ψηλά μπορείτε (εικόν 4). Η άσκηση πρέπει να γίνει πολύ γρήγορα. Θά την εκτελέσετε επί 5-10 λεπτά.
- 5) Ξαπλώστε μπρούμυτα. Ανασηκώστε διαδοχικά τα πόδια σας, προσπαθώντας να χτυπήσετε με τη φτέρνα το πίσω μέρος του μηρού (εικόν 5). Η άσκηση θα γίνει επί 5-10 λεπτά.

IV) Για όλες τις εργαζόμενες

- 1) Το πήδημα του καραγκιόζη. Τα πόδια ενωμένα, τα χέρια κάτω (εικόν 1Β). Τεντώστε τα πόδια προς τα πλάγια και φέρτε τα χέρια πάνω από το κεφάλι (εικόν 1Α). Θά κάμετε αυτή την άσκηση 20 φορές.
- 2) Κάμετε μερικές φορές το γύρο του δωματίου πατώντας στις μύτες των ποδιών (εικόν 2).
- 3) Βάλτε ένα μικρό αντικείμενο μπροστά σας (ένα σκομνάκι, ένα μπαλόνι, ένα κουτί κτλ.). Θά σηκώσετε προς τα πίσω το δεξιό πόδι και θα το πιάσετε στον ασπράγγαλο με το χέρι σας. Θά περδύσετε κατόπιν με το ένα πόδι πάνω από το σκομνάκι (εικόν 3). 15-20 φορές με το κάθε πόδι.
- 4) Αναπνευστικές ασκήσεις 10' το πρωί και άλλα 10' το βράδυ.

Νέα Προβλήματα

Ήθε, κύριοι, το θέρος και χωρίς αμφιβολία πάνε πάλι, κατά μέρος οι σπονδές και τα βιβλία... 'Απ' τις σπαζοκεφαλίες τους απαλλάσσονται οι νέοι και στο ντάλα καλοκαίρι, η νεότης... ανανέει!

Τις σκοτούρες των σχολείων ή νεότης αποβάλλει, που της έκαναν καζάνι, μέχρι τώρα, το κεφάλι, κι' όμως δεν κατασταλάζει και δεν παύει, έννοει, νάχη, τώρα, στο κεφάλι τό... καζάνι της ζωής! Όλοι οι νέοι, — με δυο λέξεις — κι' ειδικώς οι νεαρές, άλλες έννοιες έχουν τώρα και σκοτούρες σοβαρές κι' είναι, δίχως αντιρρήσεις, το μεγάλο δίλημά τους! πώς θα λύσουν και του βίου το μεγάλο... πρόβλημά τους!

Των σπονδών και των βιβλίων τα γνωστά τα καρδία (χτύπια) χωριούν μπρός στα παρόντα και τα μέλλοντα τερτίπια. Και το νού της τυραννά, κάθε τόσο, ή Νανά τί δουλειά θ' ακολουθήσει, που θα τακτοποιηθή, πώς θα σταδιοδρομήσει, σε τί χέρια θα βρεθώ, ποιος θα είναι ο κηδεμών της, ή ο θείος της προστάτης και... άριστον το μέλλον διαγράφεται μπροστά της!

Το άπολυτήριό της ή Κική εξασφαλίζει, μα τη σκέψη της ώστόσο, κάθε τόσο, τη χαλίζει και στιγμές δεν σταματά και στιγμές δεν σταματά τις «μικρές τις άγγελίες» έμβροθώς νά... μελετά! Κι' εργασίες, όσο νάσαι, συναντά λογής - λογής, αλλά δείχνει και την κάποιαν δυσκολία εκλογής, γιατί ή μια δεν της άρσσει και ή άλλη πάρα κει δεν της φαίνεται και τόσο εργασία... παστρινή.

Βλέπεις, αίφνης, στις ειδήσεις τις μικρές ή εμφανείς, πώς ζητείται για ταμίας, «μορφωμένη δεσποινίς», ή όποια πρέπει νάχη τιμωτήτα μεγάλη κι' όποτε κ' έγγυησεις επ' αυτής να καταβάλλη... Δυσταγμών μεγάλων δείχνει, συνεπώς, ή νεαρά, γιατί δείχνει, μέν, πώς είναι «εργασία σοβαρά», άλλ' έγγυησι κι' εκείνη άμυδροτάτη δεν δίνει ή αν θές άμυδροτάτη, πώς θα μείνη κι' ή ταμίας, για πολύ... τιμωτάτη!

Το κομψό της κεφάλι κι' ή Λιλίνα, ήδη, σπάει, αν σε κάποιαν γεροντία, «δακτυλό» πρέπει να πάη, γιατί γραφομηχανή κατ' επέκτασιν σημαίνει, στη ζωή την τωρινή, «μηχανή» καλοστημένη... Και σε γόνατα, μοιραίως, όποια νέα δεν καθήση, προκοπή καμιά δεν θαση, ούτε θα... όρθοποδήση! Τις μικρές τις άγγελίες κι' ή Έλένη κοσμηρίζει και μια θέσις πωλητριάς το μυαλό της βασανίζει, έπειδή σάν όποια κι' όποια, θα τυλίγη σ' άλλες τόπιες, ή θα φτιάγη σ' όρεσιμένες ψηλομύτισσες πανέττα και στη... μύτη της θα μπαίνει κάθε άπιδανη κοκέττα! Πειρασμούς θα δοκιμάζη, δηλαδή, κάθε στιγμή, ώσπου θέλοντας και μη κάποιος θα την σκανδαλίση, κι' ή πωλήτρια, στο τέλος, τη καρδιά της θά... πωλήση!

Σ'ε μελέ, εν κατακλείδι, κάθε νέα έχει μηή, για να βρή το μέλλοντός της το κατάλληλο κομψι. Και ή κάθε μια κοπέλλα, βρίσκει πώς εδω κι' έμπρος θεωρείται ως μόνη λύσις ένας τίμιος γαμπρός! Έτσι μόνο, ύπολογίζει, πω- θα διώξη την κοσμάλη. άφοδ βλέπει, στον καιρό μας, πώς ή μια δουλειά κι' ή άλλη, απαιτεί μορφώσεις δήθεν και σπονδές τάχα ζητά και το πλάσμα, στο φινάλε, τό... άγρόματο κρατά έπειδή κατά κανόνα, είναι «φίνο κομμάτι» κι' έπειδή πηγαίνει, μάλλον, ταχτικά το «γραμματάκι»!

Επιστημονικές & Σοφιστικές
Μα. Τάβλια

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η «Λύκαινα» του «Όλαφ Βέιντερ»

Σ' ΕΝΑ δασωμένο λόφο, έξη μίλια από τη Βαϊμάρη—μία από τις πηγές του πολιτισμού και της ελευθερίας στη Γερμανία—ήταν εγκατεστημένα δύο στατόπεδα: Το άπαιστο Μπούγκενβαλντ και το μικρό κάτεργο «Όλαφ Βέιντερ». «Όποιος έμπαινε σ' αυτά, ήταν δύσκολο να ζήσει». Έκει μέσα οι εγκάθειρκοι είχαν μεταβληθεί σε αληθινά πειραματόζωα. Χιλιάδες τουφεκίστηκαν. Στά Μπούγκενβαλντ, τα μέλη της φρουράς συντρίβαν τα κεφάλια των κρατούμενων με πέτρες, τους έπνιγαν στην κοπριά, τους μαχαιρώναν, τους άφηναν υποτικούς, τους ευνουχίζαν και τους άκρωτηριάζαν. 'Αλλ' αυτό δεν ήταν όλο. «Κάθε εγκάθειρκοι που είχε χαλαρώσει στο θέαμα των παρορμήσεων με «στατό» — γράφει ο Γεν. Βασ. — Επίτροπος της σιμιοσκήτης σπουδής του Ρήνου Λ. Ράσελ, στην εξιστόρησι των νοζι-ιστικών εγκλημάτων — διαταζόταν να παρουσιασθή στο Ιατρείο. Στην άρχη κανείς δεν ήξερε για ποιο λόγο τον καλούσαν. Τίς ώρες οι ιατροί διασκεύαντες γρήγορα. «Όσοι είχαν στο θέαμα τους τις ωραιοτέρες παραστάσεις τους σκότωναν με ένεσεις. Το πτώμα τους σπιδιόταν έπειτα στο παθολογικό τμήμα, το δέρμα αφαιρείτο και υποβαλλόταν σε έπεξεργασία».

Τα ήπεξεργασμένα προϊόντα — συνεχίζει ο Ράσελ — παραδίδονταν στη σύζυγο του διοικητή, την 'Ιλζε Κών, που τα έκανε άμυαλα, καλυμματα για βέβλια και γάντια. Και πάλι όμως τα προϊόντα δεν περνοῦσαν ως έδω. «Όταν τ' άμεσιονικά στρατεύματα έφταναν στο Μπούγκενβαλντ, τον 'Απρίλιο του 1945, βρήκαν διατηρημένα κρανία πολλών θυμάτων. Κάποιος από το προσωπικό του στατόπεδου, είχε άποκεφάλισει δύο Πολωνούς, που είχαν άπαγορευθή. Τα κεφάλια τα είχαν βαλσαμώσει, παραγγέλνει και διατηρήσει. Είχαν τή μέγεθος νοσοβάς. διατηρούσαν δέ τα μαλλιά και τα σημάδια του σχοινιού στο λαιμό...»

Ο Ράσελ είχε δη ό ίδιος τα κεφάλια αυτά και τα φωτογράφησε για να τ' άπορουσήσει άσυνήθιστα στο στατόδικείο. «Όταν έφωσαν στο έβόλιο την 'Ιλζε Κών και της έδειξαν τις φωτογραφίες κι τ' άλλα είδη που έπεξεργάζοντο για λοναρισμό της, ή τρομερή εκείνη γυναίκα άναστήκωσε τους ώμους της χαμογελώντας».

—Ήταν τόσο άσάφεια οι παρορμήσεις αυτές των τατουάζ κι' οι δυο Πλάνοι είχαν τόσο συμπαθητικά πρόσωπα, ώστε θα ήταν κοίμα να πάνε ναμύναι άποκοί'θηκε κυνικά. Αυτοῦσι «ολύ πού θα τα νάσι»...

Στον ίδιο τόνο περίπου συνεχίστηκε και το ύπόλοιπο μέρος της άπολογίας της. «Όστόσο σ' αυτά συνέβαιναν στο Μπούγκενβαλντ. Στό «Ό. Όλαφ Βέιντερ» όμως τα προϊόντα ήταν κάπως διαφορετικά. Διαφορετικά ως προς τον τρόπο της έκτελέσεως των θυμάτων. Το μικρό αυτό κάτεργο στήριζε μετά την κατάσχεσι της αστυνομικής 'Ιταλίας. Έκει μέσα άφηναν μόνο γυναίκες. Οι φασίστες, οῦτοι που έμειναν πιστοί στην άδυνα, είχαν πασαδάσει όλες άγεδόν τις κατόδικες στά «Ες 'Ες, που τις κατόψαν ώ τότε στα διάφορα πρτάπεδα και στις φυλακές τους. Πήσαν από το Τσάν, πήσαν από τή Μόσαι και τή Περνύτσια και με άσπρη συνοδεία τις έστεύλαν στη Γερμανία, για να τις κλειστούν στο «Όλαφ Βέιντερ». 'Ανάμεσα στις γυναίκες αυτές, που ξεπερνοῦσαν τις εξακόσιες, ήταν και πολλές 'Ελληνίδες.

Ήταν εκεί ή Σοφία Στάου, ή Μαρία Κρικέλη, ή Ούσαντε 'Αμπελίδου, ή Μαρσάνη Τσιφνίτη, ή Ειρήνη Χατζή, από τή Θεσσαλονίκη. Ήταν ή Άνγελια Ασκαρβίδη, ή 'Ανθή Βλυσίδου και ή Μαρίον Κοντολίτη, από τήν 'Αθήνα. Ήταν ή 'Ηρώ Καραύση, ή Αόσση Μάστορα, ή Τσιωφίνα Μπαλίνη, ή Πηνελόπη Γαλλάνη, ή Γαρουφαλιά Βένου, ή Γιαννιώτα Σπυριδάκη, ή Ζωή Καλλιόπη, ή Γαρουφαλιά Βένου, ή Μαρίνα Βαλτιδάκη, ή Γεωργία Γόντικα, ή Χριστίνα Σπανούλα και πολλές άλλες άκόμη από τα νησιά μας. Κί' από τ' άλλα μέση της 'Ελλάδος. Κάποιο άγνότατα γυναίκες, που τόπο μας, που κάποια κακή μορφή τις έσσειε σε κέννο το μικρό, άλλ' άφάνταστα τρομερό κέννο της Βαϊμάρης. Διοικητής στο «Όλαφ Βέιντερ» ήταν ή Κίττυ Πράου, που είχε το βαθμό του ταγματάχου. Κοινή σπουσουλή, με γυναικίστικα νουαλιά, έδινε την έντύπωση μιάς άπλης νοικοκυράς, που μόλις βλῖνε από τήν κουζίνα. Κί' άυτόστο στη σάβιτικη της μανία, ίσως να ήταν νεώτερο κι' από τήν 'Ιλζε Κών.

—Καλά θα κάνετε να είσαστε προσεχτικές, άπειλούσε συχνά τις κρατούμενες. 'Αλλοιώτικα θα σας περάσω από τήν κατινδόχο».

Ο άπομνημόνιος αυτός σημαίνει, ότι θα τις έκαινε στα άκρευστάδια. Βέβαια το κάτεργο αυτό δεν είχε ηλεκτροικούς φούρους. Αυτές όμως που έπορεύονταν με μεταβλητόν σε στάχτη, στέλνονταν στο Μπούγκενβαλντ. Έκει ύπνοχαν τα τελευταία μέσα εξοντώσεως της άνθρωπίνης έργασια στη Βαϊμάρη, στην 'Εσοφούρη και στην 'Ιένα. Ξεκινούσαν γαστρίαιστα και γυρίζαν νύκτα. 'Εφτιγγαν δόμους, Ισοπέδωναν λόφους, έφτεσαν πάρα κι' έσπαιαν πέτρα στα διάφορα λατομεία της περιοχής. Ήταν μιά σκληρή δουλειά, που έσάφαιζε το σώμα και το πνεῦμα, όπως άνέφερε ο συμμαχικός κατήγορος Μπαγκάουζ στη δική των ένοχών.

«Η Κίττυ Πράου—είπε στο δικαστήριο ή 'Ελένη Πετσάλη, μία από τις δύο μοναδικές 'Ελληνίδες που επέζησαν από τόν άφανισμό — μάς άπαρχέει να της πλένουμε τις πατούδες των ποδιών με τή γλώσσα. Από το βράδυ διάλεγε μόνη της τρεις από τις κρατούμενες, που θα πήγαιναν τήν επομένη το πρωί στο κρεβάτι της για να υποβληθοῦν στον άπίστευτο αυτό έξευτελισμό. «Όσο διαρκούσε το φρικτό αυτό έργο, ή Πράου τις έβρισε μ' ένα άγκυρωτό βούρβουλα. Τα σώματα των γυναικών έσάφαιαν αίμα. Το κορμί μου, όπως και της Δέσποινας Σωφονύχου — έλούσε τήν άλλη 'Ελληνίδα που επέζησε — φέρνονταν φανερά τα σημάδια αυτόν πληγών. Στό στρατόπεδό μας έφταναν συχνά και άρρονης αιχμαλώτους, διαφόρων ηλικιών. Συνήθως από 18 μέχρι 50 έτών. Οι άνδρωτοι αυτοί χρησιμοποιούν σε ειδικά πειράματα...»

«Έπαιρναν έναν άνδρα και μία γυναίκα — συνεχίζει στήν κατάθεσί της ή 'Ελένη Πετσάλη — και τους άφηναν μέσα στο παγωμένο νερό, για να δούν το βαθμό της άνοχής τους. Συνήθως οι γυναίκες έβγαιναν τελευταίες. Σε τι άποσκοπούσαν τα πειράματα αυτά και για ποιο λόγο γίνονταν, δεν γνωρίζω. Γνωρίζω όμως ότι όλοι σχεδόν πεθαιναν από πνευμονία. Μεταξύ αυτών χάθηκαν και δύο γνωστοί μου πατριώτες: Ο Στέφανος Παναγιώτου και ή Νεφέλη Διάστρου, κάτοικοι της Θεσσαλονίκης. 'Εγώ προσωπικά δεν έχω ύποστη το μαρτύριο του νερού, γιατί ό έρ Ράσερ που έκτελούσε τους πειραματισμούς με βρήκε άκατάλληλη για τους σκοπούς του. Δοξάζω το Θεό που με διαφύλαξε. Γιατί άν δεν πέθαινα, θα τρελαινοῦνταν άσφαλός, όπως παραφρόνησε ή Ζαννέτ Λακρούα, ή μικρή Γαλλίδα χορεύτρια του 'Μουλέν Ρουζ». «Αν ξώ σήμερα, αυτό το όφειλω σε κάποια θεία δύναμι...»

Έκτός από τήν Πετσάλη — που έμενε στήν όδό Κασσάνδρου 83 — τα πειράματα αυτά τα περιέγραψε κι' ο Τσεχοσλοβάκος έρ Φράντς Μπλάχα, σ' έναρκη κατάθεσί του που έγινε στις 9 'Ιανουαρίου 1946 στη Νυρεμβέργη. Ο Μπλάχα είχε συλληφθή πριν από τόν πόλεμο από τούς Γερμανούς και κλεισθή πρώτα στο Νταχάου και κατόπιν στο Μπούγκενβαλντ. Ήταν παρών σε μερικά από τα πειράματα αυτά και να μία περιγραφή από τήν κατάθεσί του: «Το πρόσωπο που χρησίμευε για το πείραμα, τοποθετείτο μέσα σε παγωμένο νερό και το κρατούσαν εκεί, ώπου είχαν τις αίσθήσεις του. Κάθε φορά που ή θερμοκρασία του κορμίου του έζετασαν. Το κατώτερο όριο θερμοκρασίας που παρατηρήθηκε, καί το έζετασαν. Οι περισσότεροι όμως πέθαιναν, όταν ή θερμοκρασία έφτανε στους 25° ή 26°. «Όταν τούς έβγαζαν από το παγωμένο νερό, γίνονταν προσβάσιμα άναζωογονησώς τους με τεχνητές άκτινες ήλιο, ζεστό νερό, ηλεκτροθερμότητα ή ζωική θερμότητα...»

Γιά τήν τελευταία αυτή περίπτωση, οι Γερμανοί χρησιμοποιούσαν γυναίκες. Έπαιρναν δηλαδή δύο αιχμαλώτες κι' έβάζαν τόν άναίσθητο άνάμεσα στα γυμνά σώματά τους. Με τόν τρόπο αυτό, προσπαθούσαν να τόν ζωντανέουν. Το πράγμα φαίνεται πολύ διασκεδαστικό. Ο Άλμπερτ πήγαινε συχνά εκεί με τούς φίλους του για να δούν το «θέαμα» και να περάσουν λίγες ώρες... εύχάριστες. 'Ετσι τα μικρά κάτεργα του «Όλαφ Βέιντερ», είχε καταστήσει ό έφιόλης των εγκάθειρτων. Λίγο πολύ, όλοι περίμεναν τή σειρά τους να γίνουν πειραματόζωα του ένοχ ή του άλλου γιατροῦ. Ήταν φοβερό. 'Εβλεπε τόν τρόπο τους ή Κίττυ Πράου και χαϊρόταν ασδιότικα. Σ' όλες άνεξαιρέτως φερόταν βάνουσα, ιδιαίτερα όμως στις 'Ελληνίδες. Τις μισούσε θανάσιμα έπειδή, όπως έλεγε, είχε χάσει τόν άδελφό της σε μάχη με τούς άντάρτες, κάπου κοντά στον 'Όλυμπο.

Γιά το λόγο αυτό δεν τις άφηνε να καθίσουν σε γλωρό κλαρί. 'Ωστόσο είχε μία προτίμηση. Άγαπούσε, με τρυφερότητα μπορεί να πη κανείς, μία νέα από τήν Κασάλη: τήν Καίτη 'Ορφανού, που έμενε στήν όδό Γαλλ. Δημοκρατίας 19 ή 27. Ήταν προζένη ή συμπεριφορά της στήν κοπέλλα αυτή, που τήν είχε μη στάξη και τή βρέξη. «Ο-

...έπειδή της έδωσε διπλή μερίδα συσσιτίου. Ή Πράου πρόσταζε τότε να τήν κλεισουν στήν άπομόνωσι, προσθέτοντας ότι θα τήν άφηνε να πεθάνει εκεί από πείνα και δίψα. Τήν ίδια όμως νύχτα, κατέθηκε στα φορέα ύπόγεια του κατέργου για να της μωλήσει.

«Έπρεπε να φερθώ έτσι, της έιπε, γιατί με πρόσβαλες μπρος στις συγκρατούμενες σου. Είμαι πενήνια εξή έτών και δεν πρέπει να με βασανίζουν. 'Αν πάσω τίποτε, κάποια άλλη θα πάρη τή θέση μου. Και τότε ή δική σου θέση θα είναι τρομερή...»

Ή 'Ορφανού σκέφτηκε τότε πώς έπρεπε να έκμεταλλευτή τήν άδυναμία που της είχε. Νά τήν έκμεταλλευτή όχι για τόν έαυτό της, αλλά για τις συμπατριώτισσές της που υπέφεραν τά πάνδεινα στα χέρια της. Και προσπάθησε να τήν πείση να τις άπαλλάξη, για μερικές μέρες τουλάχιστον, από τις άγρυπνίες, από τα πειράματα κι' άπ' όλα κείνα τ' άλλα που βασάνιζαν τή δυστυχισμένη τους ύπαρξ. «Ήταν περίεργο. Ή γυναίκα αυτή που έχωρί-

σως θάπνιγε σε μία στάλα νερό όλες τις 'Ελληνίδες, όχι μόνο δέχτηκε να τις άπαλλάξη, αλλά και να τούς στείλη ώρισμένα φάρμακα που είχαν άνάγκη. 'Υστερα έβγαλε τήν 'Ορφανού από τήν άπομόνωσι και τήν άφησε να έπιστρέψη στο θάλαμό της. Τήν είδαν οι εγκάθειρκες άρχη και δακρυσμένη κι' έτρεξαν να μάθουν τί έπαθε. Ή μικρή νέα τους άφηνήθηκε τά καθέκαστα και έξσπασε κατόπιν σ' άναφυλλήτα.

—Θά τη σκοτώσω! Έλεγε και ξανάλεγε μέσα στους λυμούς της. Θά τη σκοτώσω... Τίποτ' άλλο. Του κάκου προσπάθησαν οι γυναίκες να τήν πείσουν να τούς πη, ποιά ήταν ή ατμία του απαρηγόμης της. Μά ή Καίτη 'Ορφανού έκλαυε άδίστακα, ώπου έπεσε με ώηλό πυρετό κι' άναγκάστηκαν να είδοποιήσουν το θηλυκό διοικητή τους. Ή Κίττυ Πράου έκανε σάν τρελλή. Παράγγελλε άμέσως νάρθη ένα φορείο για να τήν παραλάβη. Πήγε μαζί της στο νοσοκομείο κι' έμεινε στο προσκέφαλό της δύο μερώνυχτα. Αυτό καταντούσε πιά σκάνδαλο. Οι 'Ες 'Ες τήν έβλεπαν με μισό μάτι και πολλοί άρχισαν να ψιθυρίζουν ότι και τόσο εύχάριστα πράγματα είς βάρος της. Τήν τρίτη μέρα το πρωί, μπήκε ένας άξιωματικός στο θάλαμο των άρρώστων και της έιπε πώς τήν καλούσαν έπειγόντως στο τηλεφώνο. Ή Πράου δεν έλειψε παρά ελάχιστα μόνο λεπτά. «Όταν όμως έπέστρεψε στο θάλαμο ή 'Ελληνίδα έλειπε.

—Δυστυχώς, αυτοκτόνησε! τήν πληροφορήσαν. Τώρα που φύγατε, βρήκε τήν ευκαιρία και πήδησε από τ' άνοιχτό παράθυρο... Αυτή τή φορά ή Πράου ούτε θώωσε, ούτε έπαναστάτησε. 'Αμύλητη ξαναγύρισε στο στρατόπεδο. Είχε παντρευτή άραγε τήν αλήθεια και φοβήθηκε για τόν έαυτό της; Μάλλον. Γιατί ή Καίτη 'Ορφανού, δεν είχε αυτοκτονήσει. 'Απλώς τή σήκωσαν από το κρεβάτι της μ' ένα σεντόνι και τήν πέταξαν από το παράθυρο, από το τρίτο πάτωμα του νοσοκομείου. 'Ετσι κανείς δεν έμαθε ποτέ τί άκριβώς μεσολάβησε μεταξύ της 'Ορφανού και της Πράου, τήν τρομερή εκείνη νύχτα που κα-

...«Αρπαξε στα χέρια της το άναλματάκι και χτύπησε με δύναμι στο κεφάλι τήν Κίττυ Πράου...»

ταν ένα πρωί είδε τ' όνομά της στον κατάλογο των γυναικών, που θα χρησιμοποιούν για πειραματόζωα τήν ημέρα εκείνη, έγινε άληθινό θηρίο και ξεσπάσε τόν κόσμο στο ποδάρι.

—Μπορείτε να τις πάρετε άδες, έιπε, σ' αυτούς που ήρθαν να παραλάβουν τις εγκάθειρκες, αυτήν όμως ποτέ! Έχω δικαίωμα να τήν κρατήσω για τόν έαυτό μου...

Και τήν κράτησε. 'Αν όμως ή Πράου τή λάτρευε μ' αυτό τόν άνε-έγηγο τρόπο, δεν συνέβαινε το ίδιο και με τήν Καίτη 'Ορφανού. Ή μικρή 'Ελληνίδα τήν άπεχθενόταν κυριολεκτικά και δεν δέχονταν τίποτε από το χέρι της. Σχύνε έλεγε στις συναδέλφους της ότι προτιμούσε το άκρεματόριό από τήν άφύσικη άγάπη της. 'Επτάσε μάλιστα στο σημείο να τή βρήση ένα μεσημέρι μπροστά σε όλες τις κρατούμενες.

Και τήν κράτησε. 'Αν όμως ή Πράου τή λάτρευε μ' αυτό τόν άνε-έγηγο τρόπο, δεν συνέβαινε το ίδιο και με τήν Καίτη 'Ορφανού. Ή μικρή 'Ελληνίδα τήν άπεχθενόταν κυριολεκτικά και δεν δέχονταν τίποτε από το χέρι της. Σχύνε έλεγε στις συναδέλφους της ότι προτιμούσε το άκρεματόριό από τήν άφύσικη άγάπη της. 'Επτάσε μάλιστα στο σημείο να τή βρήση ένα μεσημέρι μπροστά σε όλες τις κρατούμενες.

έπειδή της έδωσε διπλή μερίδα συσσιτίου. Ή Πράου πρόσταζε τότε να τήν κλεισουν στήν άπομόνωσι, προσθέτοντας ότι θα τήν άφηνε να πεθάνει εκεί από πείνα και δίψα. Τήν ίδια όμως νύχτα, κατέθηκε στα φορέα ύπόγεια του κατέργου για να της μωλήσει.

«Έπρεπε να φερθώ έτσι, της έιπε, γιατί με πρόσβαλες μπρος στις συγκρατούμενες σου. Είμαι πενήνια εξή έτών και δεν πρέπει να με βασανίζουν. 'Αν πάσω τίποτε, κάποια άλλη θα πάρη τή θέση μου. Και τότε ή δική σου θέση θα είναι τρομερή...»

Ή 'Ορφανού σκέφτηκε τότε πώς έπρεπε να έκμεταλλευτή τήν άδυναμία που της είχε. Νά τήν έκμεταλλευτή όχι για τόν έαυτό της, αλλά για τις συμπατριώτισσές της που υπέφεραν τά πάνδεινα στα χέρια της. Και προσπάθησε να τήν πείση να τις άπαλλάξη, για μερικές μέρες τουλάχιστον, από τις άγρυπνίες, από τα πειράματα κι' άπ' όλα κείνα τ' άλλα που βασάνιζαν τή δυστυχισμένη τους ύπαρξ. «Ήταν περίεργο. Ή γυναίκα αυτή που έχωρί-

σως θάπνιγε σε μία στάλα νερό όλες τις 'Ελληνίδες, όχι μόνο δέχτηκε να τις άπαλλάξη, αλλά και να τούς στείλη ώρισμένα φάρμακα που είχαν άνάγκη. 'Υστερα έβγαλε τήν 'Ορφανού από τήν άπομόνωσι και τήν άφησε να έπιστρέψη στο θάλαμό της. Τήν είδαν οι εγκάθειρκες άρχη και δακρυσμένη κι' έτρεξαν να μάθουν τί έπαθε. Ή μικρή νέα τους άφηνήθηκε τά καθέκαστα και έξσπασε κατόπιν σ' άναφυλλήτα.

—Θά τη σκοτώσω! Έλεγε και ξανάλεγε μέσα στους λυμούς της. Θά τη σκοτώσω... Τίποτ' άλλο. Του κάκου προσπάθησαν οι γυναίκες να τήν πείσουν να τούς πη, ποιά ήταν ή ατμία του απαρηγόμης της. Μά ή Καίτη 'Ορφανού έκλαυε άδίστακα, ώπου έπεσε με ώηλό πυρετό κι' άναγκάστηκαν να είδοποιήσουν το θηλυκό διοικητή τους. Ή Κίττυ Πράου έκανε σάν τρελλή. Παράγγελλε άμέσως νάρθη ένα φορείο για να τήν παραλάβη. Πήγε μαζί της στο νοσοκομείο κι' έμεινε στο προσκέφαλό της δύο μερώνυχτα. Αυτό καταντούσε πιά σκάνδαλο. Οι 'Ες 'Ες τήν έβλεπαν με μισό μάτι και πολλοί άρχισαν να ψιθυρίζουν ότι και τόσο εύχάριστα πράγματα είς βάρος της. Τήν τρίτη μέρα το πρωί, μπήκε ένας άξιωματικός στο θάλαμο των άρρώστων και της έιπε πώς τήν καλούσαν έπειγόντως στο τηλεφώνο. Ή Πράου δεν έλειψε παρά ελάχιστα μόνο λεπτά. «Όταν όμως έπέστρεψε στο θάλαμο ή 'Ελληνίδα έλειπε.

—Δυστυχώς, αυτοκτόνησε! τήν πληροφορήσαν. Τώρα που φύγατε, βρήκε τήν ευκαιρία και πήδησε από τ' άνοιχτό παράθυρο... Αυτή τή φορά ή Πράου ούτε θώωσε, ούτε έπαναστάτησε. 'Αμύλητη ξαναγύρισε στο στρατόπεδο. Είχε παντρευτή άραγε τήν αλήθεια και φοβήθηκε για τόν έαυτό της; Μάλλον. Γιατί ή Καίτη 'Ορφανού, δεν είχε αυτοκτονήσει. 'Απλώς τή σήκωσαν από το κρεβάτι της μ' ένα σεντόνι και τήν πέταξαν από το παράθυρο, από το τρίτο πάτωμα του νοσοκομείου. 'Ετσι κανείς δεν έμαθε ποτέ τί άκριβώς μεσολάβησε μεταξύ της 'Ορφανού και της Πράου, τήν τρομερή εκείνη νύχτα που κα-

τέθηκε στα ύπαγεια της άπομώσεως για να τήν έπισκεφθή. Μετά τήν άπελευθέρωσι, στο συμμαχικό στρατοδικείο του Ρήνου έγιναν διάφορες ύποθεσεις και κατατέθηκαν ένα σωρό πράγματα, από πολλούς μάρτυρες. Δεν βγήκε όμως κανένα συμπέρασμα και ό φάκελλος της παράενης αυτής ύποθέσεως, έκλεισε μ' ένα μεγάλο έρωτηματικό. Στή δική εκείνη, που έλειπε μόνο ή Κίττυ Πράου, ένας από τούς δικαστές έιπε:

—Πρέπει να συνέβη κάτι το άπίθανο τρομαχτικό, μεταξύ της ήρωικής 'Ελληνίδας και της άνθρωπαρού στρατοπεδάρχου. Αυτές που θα μπορούσαν να διαλευκάνουν το μυστήριο, δεν ύπαρξαν πλέον ανάμεσα στους ζωντανούς. Και δυστυχώς οι νεκροί δεν μιλούνε...

«Όστόσο από τήν ημέρα εκείνη, ή άπίσινα Γερμανίδα ξαναέρθηκε το «σκυλιάσι» της έαυτο.

Οι τραγικές εγκάθειρκες άρχισαν να περνοῦν τις πιό μαύρες στιγμές της ζωής τους.

Ένώ πρώτα είχαν κάπου 5 ώρες ύποθετικής άναπαύσεως, τις κατέδασε σε 2½ μόνο. Πολλές πέθαναν στα πόδια τους από τήν κόπωση και τήν πείνα. Έκει που στέκονταν, έπεσαν για να μὴν ξανασηκωθοῦν.

«Όσες από τις εγκάθειρκες γίνονταν άνίκαιες για έργασια, τις ξεχώριζε ή Κίττυ Πράου και τις έστελνε στο Μπούγκενβαλντ για να τις δολοφονήσουν. 'Ετσι πέθαναν ή Μαρία Κρικέλη, ή Ούρανια 'Αμπατζίδου, ή Κλειώ Βολάση, ή Πόπη 'Αποστόλου, ή 'Αδριαντία Κυράνη, ή Φρόσση Μάστορα, ή Τερμινθέα Μπαζώνη, ή Μάρω 'Αγγελουπούλου, ή Γαρουφαλιά Βέργου. Πέθαναν άλλες στα άκρεματόρια κι' άλλες στους θαλάμους άερίων.

Μά άδες ήταν ακόμη ζωντανές, άδες μπορούσαν να σύρουν κάπως τή βασανισμένη τους ύπαρξ, άρχισαν να σκέφτονται σόδαρά. Ή άπό άδρασι, έστω και τώρα ακόμη, που τα συμμαχικά στρατεύματα ήταν κοντά — οι νικηφόρες συμμαχικές στρατιές προγυρούσαν άκάθαρτες — ή Κίττυ Πράου τήν άπεχθενόταν κυριολεκτικά και δεν δέχονταν τίποτα από τήν άφύσικη άγάπη της. 'Επτάσε μάλιστα στο σημείο να τή βρήση ένα μεσημέρι μπροστά σε όλες τις κρατούμενες.

Και τήν κράτησε. 'Αν όμως ή Πράου τή λάτρευε μ' αυτό τόν άνε-έγηγο τρόπο, δεν συνέβαινε το ίδιο και με τήν Καίτη 'Ορφανού. Ή μικρή 'Ελληνίδα τήν άπεχθενόταν κυριολεκτικά και δεν δέχονταν τίποτα από τήν άφύσικη άγάπη της. 'Επτάσε μάλιστα στο σημείο να τή βρήση ένα μεσημέρι μπροστά σε όλες τις κρατούμενες.

Κι' έκαναν. Ή Κίττυ Πράου, μ' όλο που έβλεπε ότι και οι δικές της μέρες ήταν μετρημένες — άφού ό πόλεμος ήταν κερδισμένος από τούς συμμαχούς — δεν έννοωσε να παρατήρη τις άπορροφίσεις της συνηθισμένες. Έξακολουθούσε να διαλέγη τις κρατούμενες, για τή συνηθισμένη της. 'Ετσι ένα βράδυ πρόσταξε τρεις γυναίκες να χαμψη διαστροφή της, για να της πλύνουν τις πατούδες με τή γλώσσα. Πάνε στο δωματίό της, για να της πλύνουν τις πατούδες με τή γλώσσα. Δύο Γαλλίδες και μία 'Ελληνίδα, τήν Κατίνα Κιουρτοή από το Διδυμότειχο. 'Αμέσως οι εγκάθειρκες συνενοήθηκαν.

—Ή άπόψε ή ποτέ! έιπαν. 'Ας μάς βοηθήσει ό Θεός... 'Αν άπόψε ή ποτέ! έιπαν. 'Ας μάς βοηθήσει ό Θεός... 'Αν άπόψε ή ποτέ! έιπαν. 'Ας μάς βοηθήσει ό Θεός... 'Αν άπόψε ή ποτέ! έιπαν. 'Ας μάς βοηθήσει ό Θεός...

Και κατέστρωσαν ένα πρόχειρο σχέδιο. Μόλις θα τήν πλησίαζαν, θα τήν ρίχνονταν όλες μαζί για να τήν πνίξουν. Τίποτε πιά δεν τις συγκρατούσε για να μὴν έκτελέσουν τήν άπενονημένη τους άπόφασι. Ή Κίττυ Πράου ήταν έσκαμμένη στο κρεβάτι της, με τα πόδια έξω από τα σεντόνια. Ένα ασκαρτικό χαμόγελο πλανόταν στα στενά έγκληματα της χείλης. 'Αμέσως τις πρόσταξε ν' άρχίσουν το άτίδιστικό έργο που τούς έπέβαλε.

Δεν μπορούσε άυτόστο να φαντασθή πώς αυτή ήταν ή τελευταία της νύχτα. Δίπλα στο κρεβάτι της, ύπνιχε ένα μικρό κορμίδι. Και πάνω στο κορμίδι ήταν άκουστικό ένα μπροστινό άναλματάκι του Χίτλερ, σ' αυτό ήταν άκουστικό ένα μπροστινό άναλματάκι του Χίτλερ, σ' αυτό ήταν άκουστικό ένα μπροστινό άναλματάκι του Χίτλερ, σ' αυτό ήταν άκουστικό ένα μπροστινό άναλματάκι του Χίτλερ...

Μά δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν στο θάλαμό τους μπήκε μία ομάδα από έξαλλους. 'Ες 'Ες. Αυτοί ήταν. Δεν έκαναν καν άνάκρισι. Χτύπησαν πόντας βεβία κι' άριστερά με τούς ύποκοπάνους, τις έβγαλαν στη σειρά. Τις πέταξαν πάνω σε καμινία και τις έβγαλαν στην άφύσικη άγάπη της. Έκει πληροφορήθηκαν ότι ή Κίττυ Πράου ζούσε ακόμη κι' ότι είχε μεταφερθή σε κακή χάλια, τα άκρεματόρια είχαν άφίξει το

«Όπως κι' άν είχε το ζήτημα, τα άκρεματόρια είχαν άφίξει το άπίσιό έργο τους.

Κι' ένώ τ' άμερικανικά στρατεύματα βρίσκονταν σε είκοσι τρία μίλια χιλιόμετρα από τήν άφύσικη άγάπη της, έβγαλαν στην σειρά τις πέτασαν πάνω σε καμινία και τις έβγαλαν στην άφύσικη άγάπη της. Έκει πληροφορήθηκαν ότι ή Κίττυ Πράου ζούσε ακόμη κι' ότι είχε μεταφερθή σε κακή χάλια, τα άκρεματόρια είχαν άφίξει το

«Όπως κι' άν είχε το ζήτημα, τα άκρεματόρια είχαν άφίξει το άπίσιό έργο τους.

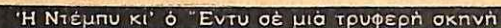
Κι' ένώ τ' άμερικανικά στρατεύματα βρίσκονταν σε είκοσι τρία μίλια χιλιόμετρα από τήν άφύσικη άγάπη της, έβγαλαν στην σειρά τις πέτασαν πάνω σε καμινία και τις έβγαλαν στην άφύσικη άγάπη της. Έκει πληροφορήθηκαν ότι ή Κίττυ Πράου ζούσε ακόμη κι' ότι είχε μεταφερθή σε κακή χάλια, τα άκρεματόρια είχαν άφίξει το

«Όπως κι' άν είχε το ζήτημα, τα άκρεματόρια είχαν άφίξει το άπίσιό έργο τους.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Μ' ἕνα πλούσιο καὶ θεότρελλο «γκάρντεν - πάρτυ», ποὺ διήρκεσε 10 ὁλόκληρες ὥρες, ὁ Ντέμπυ Ρέινολτς, ἡ γνωστὴ νεαρὰ στὰρ τῶν μουσικοχορευτικῶν ταινιῶν καὶ ὁ ἄνδρας τῆς "Έντυ Φίσερ γιόρτασαν ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες διὸ σημαντικὰ γεγονότα τῆς σύντομης συζυγικῆς ζωῆς τους: τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων τους, ποὺ ἔγιναν πέρσι τὸν Ἰούνιο, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ἀναβολὰς καὶ ἐπεισοδία, καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας ἱδρυκτικῆς βίλλας τους στὸ Μπέρβελυ Χίλλς τοῦ Χόλλυγουντ.

Στὸ «πάρτυ» αὐτὸ παρευρεθῆν ὁλόκληρὴ ἡ νεολαία τῆς πόλεως τοῦ κινηματογράφου, καλλιτεχνικὰ καὶ μὴ, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς γνωστῆς στὰρ Πιεραντζελί, Τζέην Πάουελ, Ἑλίκιαμπετ Τεύλορ καὶ ἄλλες. Φυσικὰ, εἶχαν προσκληθῆ καὶ ἄλλοι γνωστοὶ ἀστέρες, ἀλλὰ

τιο μιάς εταιρίας να ζητήσει τον φίλο του Βικ Νταμόνε, σύζυγο ήδη της Πιερνάντζελι, στα όστια κατά συμπρωσιν εργαζόταν και η Ντέμπυ. Έκει, στα «πλάτω» του γυρισματος, συνήντησε τον Νταμόνε κι' αυτός του σύστησε τη Ντέμπυ, που φορώντας ένα θαυμάσιο μαγιώ, έτοιμαζόταν να πάρη μέρος στη κολυμβητική σκηνη ενός φιλμ. Άπο την ήμερα εκείνη, όχι μόνο ένοιωσε γι' αυτήν έρωτα παράφορο, αλλά και έγινε ή σκιά της! Όταν δέ βρήκε την εύκαιρα, της έξωμολογήθηκε τον έρωτα που «τόν φλόγιζε σαν ήλιος της Σαχάρας» και της ζήτησε να παντρευτούν.

— Βιάζεσαι πολύ, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Ἀπὸ τότε ποῦ παῖς ἡ χορτασμένη ἀπὸ κεραυνόβολου ἐρωπῶτα κάπως ἰδιαίτερα, ἀλλὰ αὐτὸς πρὸς ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του γάμου. Αἰ τὰ αἰσθηματά σου μ' ἕνα δικό μου μένος τὰ υποβλήθῃς σὲ μερικὲς δοκι-
μὰς, εἴμαστε σύμφωνοι καὶ ἄρχῃν. Τότε σπίτι ταχτικά, γιὰ νὰ γνωριστοῦμε

Ὁ Ἐρντο ἐνθουσιάσθηκε καί... ἐπεχείρησε νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἀλλὰ ἡ Ντέμπυ δὲν βιαζόταν. Τὴ στιγμὴ πού ἀνοίγε αὐτὸς τὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τὴν σφίξῃ μέσα, εὐλύγιστη σὰν λάστιχο χαμήλωσε ξαφνικά καὶ βγήκε ἀπ' τὸν κλοιό!...

Ἄπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισαν οἱ δοκιμασίαι γιὰ τὸν Ἔντυ. Ἕνα βράδυ, ἀργά, θέλησε νὰ τῆς κάνει ἐπίσκεψι. Τὴ στιγμὴ, ὁμως, ποὺ διέσχισε τὸν κόπο τῆς βίλλας τῆς, σφυρίζοντας ξέγνοιастα, δέχθηκε τὴν ἁφνικὴ ἐπίθεσι μερικῶν μεγαλόσωμων σκυλιῶν, τῶν ἀγαπημένων ζῶν τῆς Ντέμπυ.

Σὲ λίγα λεπτά τοῦ εἶχαν κομματιάσει τὰ ρούχα καὶ θὰ τὸν ξέσχιζαν ὁλόκληρο, ἂν δὲν ἔβγαине σ' ἓνα παράθυρο ἢ ἴδια ἢ σπὰρ γιὰ νὰ τὰ... ἀνακαλέσῃ στὴ τάξι.

— Μη φοβόσαι, τοῦ εἶπε σκασιμένη τὰ γέλια ἀπ' τὰ χάλια του, εἶναι ζωὰ ἀκίνδυνα ἀλλὰ ἔχουν τὴ κακὴ συνήθεια νὰ περιποιούνται μὲ τὸν τρόπο τοὺς τοὺς ξένους!...

Μια άλλη φορά, πάλι, δεινή σφαίρινα καθώς είναι, κάλεσε τὸν Έντν να κάνουν μιὰ μακρινὴ βόλτα με τὴν καινούργια κοῦρα της. Πήραν ἕναν αὐτοκίνητοδρομο με ἐπικίνδυνες στογράφες, ὁ ὁποῖος ἀκολουθοῦσε παραπλευρὸς μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ. Μὲχρι ἑνὸς σημείου τὰ πράγματα πῆγαν καλὰ. Μὲ σταθερὸ χέρι ὁ Ντέμπν κρατοῦσε τὸ βολάν καὶ συγχρόνως συζητοῦσε εὐθυμὰ. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμή, ὅταν εἶδε μιὰ ἀμαξοστοιχία να τοὺς ξεπερνᾷ με ἰλιγγιαζὼν ταχύτητα, τῆς ἤρθε ξαφνικὰ ἡ ἰδέα νὰ... συναγωνισθῇ τὸ τοαίνο!

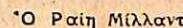
«Άρχισε έτσι ένα τρελλό κυνηγητό, που κράτησε περισσότερο από μία ώρα και έκανε τον δυστυχισμένο Έντο να αλλάξει δέκα χρώματα από την αγωνία. Όταν κάποτε σταμάτησαν και άπεφάσιζαν να γυρίσουν πίσω ήταν... ζωντανό πτώμα!

Μέσα σε πολλές δοκιμασίες του είδους αυτού κύλησε η διετής περίοδος των αρραβώνων των παιδιών. “Ήρθε έτσι η ημέρα που ήθελε που ‘ντυ είχε γίνει αξιοπληκτη. Και οι συνεχίζονταν τα παθήματα του, αν δεν επενέβαιναν πράτα οι γονείς της και έπειτα οι στενές φίλες και συγγενείς της Τζέν Πάουελ, Πιεράντζελι και Έλίζαμπετ Τέλλορ για να την πείσουν να διακόψη πιά τις εκκεντρικότητες και να όριση την ημέρα του γάμου.

Ἡ Ντέμπυ καὶ ὁ Ἐντυ, ἀγαπημένοι μέχρι λατρείας ἀπὸ τῆ «χρυσῆς» νεολαίας τῆς Ἀμερικῆς, ζοῦν τώρα εὐτυχισμένοι. Τίποτα δὲν σκιάζει τὸν οὐρανὸν τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ οἱ δύο μαζί μόλις θάνατον τὰ 50 χρόνια... Ἀκόμη κι' ὅταν ἡ Ντέμπυ βυθιστὰ τὰ παλὰ καὶ πότε-πότε τὰ ἐπαναλαμβάνει, στωκίωτατος ὁ Ἐντυ, γεμάτος καλὴ θέλησι καὶ πάντα ἐρωτευμένος μαζί της, τῆς τὰ συγχωρεῖ ὅλα καὶ γελάει ἀνοιχτόκαρδα κάθε φορά πού τοῦ κάνει κανένα «κόλπο».

— «Αν αυτά τὰ «παιδιά» συνεχίσουν ἔτσι, ὑπάρχει πιθανότης, καὶ καταρρίψουν τὸ ρεκόρ διαρκείας καλλιτεχνικοῦ γάμου στὸ Χόλυγουντ! Λένε γι' αὐτοὺς οἱ φίλοι καὶ οἱ θαυμαστές τους.

FRONT CLARK

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ "Ήτοτερα από συνεργασία !
χρόνων, ο Ντην Μάρτιν και ο
Τζέρεμυ Λιούις χάρισαν
οριστά. Κι' όμως μόνο κα-
τάσταση 12 τέλει, με μόλις 8 δι-
ατάξη τέλει, 4.000.000 δο-
λάρια. Από καιρό διαβιόταν
χωρίζον, τώρα όμως το γεγονός
είναι οριστικό. Ο Ντην Μάρτιν
(ο τραγουδιστής) και ο Τζέρεμυ
Λιούις (ο κωμικός) θα ερμηνεύ-
ται στο εξής χωριστά τόσο γι-
α την κινηματογράφο όσο και γι-
α την τηλεόραση.

★ Φαινεται πώς ο σκηνοθέτης Νόρμαν Τάσορογκ βρισκεται στους βουί του χωριου της διαδού Ντην Μάρτιν-Τζέρρυ Λιούις. Ο διασημος ακροατής έζηλως μιλώντας για τον Ντην «Είλαι ένας σπουδαίος ηθοποιός και θα μπορούσε όπως οι συνάδελφοί του τραγουδιστάι Φράνκ Κρόσμπι και Μπίνγκ Κρόσμπι να γίνει κι αυτός ένας εξαιρετος δραματικός «έλλη τέχνης». Κανείς δεν πρέπει να κτεχθεί αν μια μέρα ο ηθοποιός αυτός κερδίσει το «Όσκαρ». Πάνω ύστερα από μια τέτοια ενθάρρυνση να μην εγκαταλείψι ο Ντην Μάρτιν τους ρόλους του κλέφτη.

* Ἡ οὐζήσις τοῦ Κλάρι Γκέμπλ καὶ Σπρίκλες, ἤλκυς 38 χρόνων, ἐσίστην σὲ μὴ κλινική τοῦ Χόλλυγουντ, εἰδικῶς γιὰ τίς παθήσεις τῆς καρδιάς. Ὁ Κλάρι καὶ ἡ Καίη παντρεύτηκαν τὸν περασμένο Ἰούλιο, ὁ γάμος δὲ αὐτοὶ ἦταν ὁ πέμπτος γιὰ τὸν Γκέμπλ, ποὺ εἶναι σήμερα 51 χρόνων, καὶ ὁ τέταρτος γιὰ τὴν Καίη. Ὁ Κλάρι Γκέμπλ ζήτησεν ἵνα τοὺ παραχωρήσουν δωρεάν τὴν κλινική γιὰ νὰ βρῇ κατα- συνεχῶς κοντὰ στὴν ἀρρωστή οὐ ζυγὸ του.

★ Η Πέγκυ Άνν Γκαρντνερ πού είδαμε μέχρι σήμερα σέ ρόλους νέας κοπέλλας συμπλήρωσε πρό ημερών τά 24 χρόνια της καί πανιρεύτηκε τόν ήθοποιό Άλμπερτ Σαλμί ήλικίας 28 χρόνων καί γνωστό στους θεατρικούς κύκλους τού Μπρόντγουαϊ.

★ Το φιλμ «Μονόζυγο» σημειώνει μεγάλη επιτυχία στην Αμερική και το μεγαλύτερο μέρος της επιτυχίας οφείλεται στην πρώτη γωνισιάρια του Τζίνια Λολομ πρίτζιντα. Κι' όμως ο αυστηρός κριτικός του περιοδικού «Τάιμ» γράφει στην κριτική του ότι έχαστο ένα ίχνος δραματικού ταλέντου βρήκε στο παίξιμό της.

★ Η νεαρά Αμερικανίδα (συγγραφέας Ντόρις Λάιλο, γνωστή μας από το έργο «Πώς να παντρευτείτε εκατομμυριοχού») κυκλοφορεί τις ημέρες αυτές ένα νέο της βιβλίο με τον τίτλο «Πώς να φλερ

τάρετε σὲ πέντε γλῶσσες». Πι-
στεύεται γενικῶς ὅτι τὸ ἔργο αὐ-
τὸ θὰ ἔχη τὴν ἴδια ἂν ὄχι μεγαλύ-
τερη ἐπιτυχία ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

★ Ο Ραϊή Μίλλαντ είναι συγχρόνως ο παραγωγός, ο σκηνοθέτης και ο πρωταγωνιστής του φιλμ «Λισσαβών», που γυρίζει τώρα στην Πορτογαλία.

★ Τὸν καιρὸ πού ζοῦσε ο Ἡ γέννημας τῆς ἑξτάτης ἀπὸ τὸν 6000 γράμματι γιὰ ἀνάγνωση. Τώρα φτάνουν 12.000. Οἱ βασικότεροι τοῦ νεαροῦ ἔχουν ἀλλοτρίων ποικίλων ταχυτήτων. Ἐνὰ ἀποκλινησιακὸ διὰ στήριξη στὶς 30 τοὺς περσικὸν Σαμμερίου, ἔχουν ἀυξηθῇ σημαντικά μετὰ τὸ θάνατό του καὶ σπουδούν γὰ ζήτησιν κάποιον ἐνθυμιο (ἕνα γράμμα, ἕνα κομμάτι ὀφθαλμοῦ, μιὰ φωτογραφία κλπ.), πού δὰ τοὺς ἐπιτρέψει νὰ θυμωθῶνται καλύτερα καὶ γιὰ πάντα τὸν ἐνέον ποτὲ δὲν θὰ πῶθάν). Αὐτοὺς εἶναι ἀλλωστὸς ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου πού δὰ κυκλοφορήσῃ σὲ λίγο με θέμα τῆ ζωῆ τοῦ Τζέημα Ντὴν.

Πολλά από τα γράμματα που απευθύνονται στην Τζένη Ντήν παραδίδονται από την Γουόρνερ στην αστυνομία γιατί αναγγέλλουν βλαβεριστικές αυτοκτονίες. Μία όμως νέων ανήγγειλε πρόσ ημερών μ' ένα γράμμα της πώς πηρε την απόφαση να προβή σ' μία ομαρική αυτοκτονία στις 30 Σεπτεμβρίου, την μέρα της επέτειου του θανάτου του Ντήν, πέφτοντας μ' αυτοκίνητο από το ύψος ενός μεγάλου κρησάτου.

★ Μόλις ο πατέρας της Άν-
νίτα Έκμπεργκ πληροφο-
ρήθηκε πως η κόρη του παντρεύ-
τηκε είπε: «Ποιός είναι το θύμα;»
★ Η Κίμ Νόβακ παράτησε
το ποδήλατο και όπκησε μία νέα
μανιά: τη ζωγραφική.

★ Η Καίτη Γιουράντο δήλωσε σ' ένα δημοσιογραφό ότι δεν πρόκειται να έρραστή, παρά τρία χρόνια ακόμα. "Υστερα, θ' άπουρβή στην πατρίδα της, τὸ Μεξικό, μένοντας μακριὰ ἀπὸ κάθε καλλιτεχνική ὁρᾶσι.

★ Το αμερικανικό υπουργείο των Οικονομικών ζητάει από τον Τσάρλς Τσάπλιν 440 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα για την κρή απάντησι της Έφορις από το 1953 και έντεθεν. Ο Σαρλς όμως αρνείται να πληρώσει εστω και μια δεκάρα δεδομένου ότι από το 1952 έχει ξεκαταλειφεί τις 'Ην. Πολίτεας και ότι παραμένει πάντα Βρετανικός υπήκοος. Φυσικά το Αμερικανικό δημόσιο δεν θα παρατηρήσει τόσο εύκολα ε- νός τόσο σημαντικού ποσού και έ- ναι ή δική θα διεαχθή συγχρόνως στις 'Ην. Πολίτεας και στην 'Ελ- λενία δεδομένου ότι με κανένα τρόπο ο Τσάρλς Τσάπλιν δεν πρό- κείται να ξαναχωρήσει στην 'Αμε- ρική.

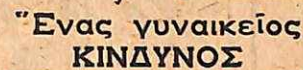
★ Μεγάλη επιτυχία σημειώνει σήμερα στην Αμερική το βιβλίο της Ρούθ Ρόμάν, «Το σπίτι των επτά Γκάρμπο», στο οποίο η ίδια περιγράφει τη ζωή μιας μεγάλης οικογενείας ιθαγενών αποδεικνύοντας ότι το συγγραφικό της ταλέντο δεν ύστερει του δραματικού.

★ Ειδικώς για την Μπριζίτ Μπαρντό, ο διάσημος Γάλλος μουσικιστής Πωλ Μασσαρίν συνέθεσε το πρώτο του μαμπο το οποίο η νεοαρά καλλιτέχνης θα χορεύει στο νέο της φιλμ «Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα». Μη βρισκοντας καλύτερο τίτλο το βάπτισε «Μπαρντό - Μάμπο».

★ Η Γκρέης Κέλλυ και ο πρίγκιψ Ραϊνί δέν μπορούν να ταξιδεύουν μαζί με το ίδιο αεροπλάνο. Οι κανονισμοί του πρίγκιπάτου που αποβλέπουν στην ασφάλειά τους τους το απαγορεύουν οπτως.

★ Στο Λονδίνο, όπου δοκιμάζει τις τουαλέτες που θα φορέσει στο προσεχές της φιλμ, η Άσα Γκάρντνερ εθεάθη σε διάφορα νυχτερινά κέντρα συνοδευόμενη από τον Μπίλι Ουάλλας, ένα από τους υποψηφίους μνηστήρες της πριγκηπίσσης Μαργαρίτας.

ПАТ КЕНЕНТУ

(Ἐκεῖνος ἀνεβαίνει μετὰ αὐτοκίνητό του τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας. Ξαφνικά, προβάλλει μπροστά του ἓνα καλοκαρινὸ γυναικεῖο ἀριστοῦργημα — φουστανάκι καρρὼ ξεμανίκωτο, σάρκα μπροστίνη, μαλλιά μετὰ ξύλα, κορμωστάσια ἀγαλμνεύουσα.)

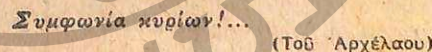
νιά!... Άνεβαίνει σιγά, λικνιστικά, τὸ δεξιὸ πεζοδρόμιο, ἀδιάφορο γιὰ τὴν ἀναστατῶσι πού προκαλεῖ... Ἐκεῖνος ἀναστατωμένος πρὸ πολὺ ἀπὸ ὁλοῦς, παύει νὰ κυττάζῃ μπρο-

στά του και κυττάζει δεξιά του, ἐφ' ὅσον δεξιά του βρίσκεται ἡ ἑκείνη. Ἀποτέλεσμα αἰετοῦ καὶ ἀναπόφευκτο: Τὸ αὐτοκίνητό του τσουγκρίζει, εὐτυχῶς μαλακὰ – προφυλακτῆρα μὲ προφυλακτῆρα – μ' ἕνα ἄλλο ποῦ καταβσίβει τὴν ὁδόν. Ἀ-

Ο ΟΔΗΓΟΣ: Δὲν βλέπετε, ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ κυττάζει ἅντα Ἐκείνην γοητευμένος).

Αν βλέπω!
Ο ΟΔΗΓΟΣ (που παρακο-
υθεί το βλέμα του ξαφνικά)
υπέρχεται από το θυμό του.
ιά να γοητευτή με τη σειρά
ου κι' αυτός): "Αμ, τότε με-
δο δίκη σου!... ("Ενας πόλι-
μαν πλησιάζει).

Ο ΠΟΛΙΣΜΑΝ: Τί συμβαί-
ει, κύριοι;
Ο ΟΔΗΓΟΣ: 'Ο κύριος ξ-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεύτερον... για να γνωριστούμε κάπως πιο καλά! Εκτός αν... φοβάστες!...

ΕΚΕΙΝΗ (τινάζει περήφανα τα μαλλιά της): Δε φοβάμαι ποτέ!... (Προχωρεί αποφασιστικά και κάθε-ται στη θέση δίπλα στον οδηγό. Πη-δάει κι' Εκείνος στη δική του και πατάει τη μίζα. Κάπου-κάπου, Έ-κεινος γυρίζει δεξιά και την κυττά-ζει)... Προσέχετε. Θά ξανατρακάρετε! ΕΚΕΙΝΟΣ (θυμωμένος): Δηλα-δή, γλύτωσα τον κόσμο, αλλά δε γλύτωσα τον εαυτό μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσατε το πιο συγκι-νητικό παράδειγμα αυτοθυσίας

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι και φαίνομαι! ΕΚΕΙΝΗ: Προσέχετε! Ο τροχο-νόμος σας έχει κλείσει το πέραςμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (φρενάρει απότομα μπροστά στον τροχονόμο της γω-νίας Βασιλίσσης Σοφίας): Στο διάολο κι' ο τροχονόμος!

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπω ότι έχετε χάσει έντελως την ψυχραιμία σας... Μήπως προτιμάτε να κατέβω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε προφταίνετε! Ο τροχονόμος μάς άνοιξε τη γραμμή... (Στρίβουν άριστερα και προχωρούν προς τους Άμπελοκήπους.

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω ότι περάσατε

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά τα περάσω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά τα περάσω!...

ΕΚΕΙΝΗ (ψύχραιμα πάντα): Για-τί, αν, έτσι όπως τρέχετε, θελήσετε να κυττάξετε πάλι δεξιά σας, θά βρεθούμε στον Εύαγγελισμό!.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πατάει φρένο και ξαναφέρει το αυτοκίνητό του στα λογικά όρια ταχύτητας): Ορίστε που σας έκανα το κέφι σας!...

ΕΚΕΙΝΗ: Το δικό σας μάλλον κάνατε! Γιατί, τώρα, με σαράντα χιλιόμετρα, μπορείτε να ρίχνετε και καμιά ματιά δεξιά σας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ακούστε... "Αν ή-μουν δημοσιογράφος, θάγραφα ότι έπρεπε να λειτουργήσει η κλούβα για

πρόσωπα επικίνδυνα σαν και σας! ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Η κλούβα;!

ΕΚΕΙΝΟΣ (δρμητικά): Μάλι-στα, η κλούβα!... Δεν σας χρωστάει τίποτα ο κόσμος που προχωρεί άνυ-ποπτος στους δρόμους να τον άνα-στατώνετε, να τον ενοχλήτε, να τον κάνετε να κινδυνεύει! Μπορούσατε να κλειστήτε όλη μέρα στο σπιτάκι

σας, και να βγαίνετε μόνο αργά τη νύχτα, όταν δε φαινόσαστε και πολύ καθαρά, κι' όταν, επί τέλους, άραιώ-νει λίγο η κυκλοφορία.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, κλούβα και φυλακή! Ωραίο μέλλον μου προορί-ζετε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι το μέλλον που θά έσωζε τον κόσμο, δυστυχώς όμως δε θά βρεθί να σας περιορίσει κα-νείς, δε θά έχη κανένας τον ώφελιμο ήρωισμό να σας θέσει εκτός νόμου.

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρά συγκινημένη): Ξέρετε ότι έχετε τον πιο πρωτότυπο τρόπο να κολακεύετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά έλπισω ότι αυτό σας συγκινεί!...

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι να έλπισετε! να το φοβήθετε!... (Πραγματικά, Έκει-νος, κυττάζοντας όλο δεξιά του, δι-ηγεί το αυτοκίνητό του κατ' ευθείαν σε ένα χατάκι, απέναντι από το Γη-ροκομείο κι' εκεί το γκρεμοτσακι-ζει!...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγαίνει από την αλ-λη πόρτα—γιατί η μιά έχει σφηνά-σει στα χώματα...—και βοηθάει Έ-κεινη να βγί): Προς το παρόν, ση-μειώσατε δυο θύματα—έμένα και το αυτοκίνητό μου! Για σήμερα πρέπει να σας άρκή!... (Την παίρνει και συ-νεχίζουνε το δρόμο τους με τα πό-δια, άριστερα, προς τις έρημιές, για δυο λόγους: Πρώτον για να σώση τον κόσμο, δεύτερον για να κατα-στρέψη έντελως τον εαυτό του...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

—Τί να δώ, Κατίνα; Κατάλαβα, θέλεις πάλι να πλύνω τα πιάτα!...

—Προβλέπω, νεαρέ μου, πως θά περιμένης μι-ση ώρα άνοιξη!...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΣΑΦΗΣ ΕΝΔΕΙΞΙΣ

Στ'ής ζωής μας την κατάντια, τη φρικτή και την μεταξυ όλων των άλλων άπεργήσαν κι' οι γιατροί, γιατί τα αίτηματά τους μένουν πάντα στα κιτάπια κι' οι αρμόδιοι νομίζουν, οι γιατροί πως τρώνε!... (χαίει)

*

Άπεργίαν έπομένως έσκαρώσανε κι' αυτοί και δικαιολογημένως ο Ρωμύος θ' αντίληπτι, ότι γίνανε τα πάντα στο ρωμείο ομπανάκι κι' είναι των εργαζομένων... άθεράνευτα τα χάλια! Γ. Θ-ε

Η ΠΕΝΝΑ και η ιστορία της

Απ' το μυτερό καλάμι ως τα μυντέρνα στυλό

Με ποιά μηχανισμό γράφει η πέν-να; Η ροή της μελάνης απ' αυτήν προς το χαρτί δεν προκαλείται μό-νον απ' τη βαρύτητα, όπως θα νόμι-ζε κανείς. Συντελεί πολύ και η α-πορροφητική ικανότης των κυττάρων του χαρτίου, που ρουφάνε το μελά-νι απ' τη μύτη της πέννας.

Στο στυλό, η μελάνη συγκρατεί-ται στο εσωτερικό του χάρις στην έ-λωτική αντίστασι του αέρος. Όταν γράφουμε όμως, προστίθεται και η απορροφητική του χαρτίου, καταστρέ-φει αυτή την ισορροπία και κάνει να τρέξη η μελάνη συνεχώς και σιγα-σига.

Ας μιλήσουμε όμως λίγο και για την ιστορία της πέννας.

Το παλαιότερο εργαλείο γραφής ήταν ένα είδος στίλετος από φίλντι-σι, μέταλλο ή έξυλο. Με την άκμή του χάραζαν τα γράμματα πάνω σε πινακίδες επικαλυμμένες με κερί.

Αργότερα σκέφθηκαν να γράφουν με χρωματιστό υγρό, όπως το με-λάνι. Τότε, λοιπόν, ανακάλυψαν ότι για να το επιτύχουν, έπρεπε να χρησιμοποιήσουν ένα εργαλείο που ν' άποθκευη μία ποσότητα υγρού και να επιτρέπη την απορροφητική ενεργεία του χαρτίου.

Οι αρχαιότερες λοιπόν πραγματι-κές πέννες ήταν φτιαγμένες από κουφία καλάμι, μυτερά και σκιδμέ-να λίγο στην άκρη. Γι' αυτό κι' η πέννα διατήρησε την όνομασία «κα-λάμος». Οι Αιγύπτια χρησιμοποιού-σαν κι' ένα είδος «στυλό» από κα-λάμι, που το γέμιζαν με μελάνι.

Μολονότι οι μεταλλινές πέννες ήταν ήδη γνωστές από την εποχή της Πουμπίας, χρησιμοποιήθηκαν έ-λάχιστα μόνο, ως το 19ο αιώνα. Στις αρχές του Μεσαίνου, εισαχθήκανε οι πέννες από φτερά κύκνου, κόρα-κα, άετου, κουκουβάγιας, γάλου, κλπ. Οι καλύτερες κατασκευάζονταν από φτερά της ουράς χίνας.

Εμείς αν σε χρείσι επί 1.200 χρό-νια, ώπου αντικαταστάθηκαν από τις καλύβδρες. Ώστόσο εξακολου-θούν ακόμα και σήμερα να χρησι-μοποιούνται σε έκτακτες περιπτώσεις. Τις μεταχειρίζεται π. χ. το "Αντά-το" Δικαστήριο των "Ηνωμ. Πολιτει-ών, που χρειάζεται 1.800 το χρόνο. Τις προμηθεύεται δε από ένα είδικό τεχνίτη, που βρίσκεται στο Νιού Χά-βεν.

Ο ίδιος τεχνίτης φτιάχνει περί τις 75.000 πέννες από φτερά το χρόνο. Οι κυριώτεροι πελάτες του είναι δια-φορα μουεία, όπου οι πέννες αυ-τές πωλούνται στους έπισκεπτες ως ενθύμια.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, οι με-τállινες πέννες διαδόθηκαν το 19ο αιώνα. Κατασκευάζονται από φύλλα εκλεκτού ατσάλιου, με διάφορες κα-τεργασίες. Οι "Ηνωμ. Πολιτείες πα-ράγουν 400 εκατομμύρια πέννες το χρόνο.

Όσο για τα στυλό, τα πρώτα απ' αυτά ήταν έντελως χειροποίητα και γέμιζαν με σταγονόμετρο. Ο πρώ-τος που κατασκεύασε ένα πρακτικό στυλό, με ομαλή ροή της μελάνης, ήταν ο Λ. Γουώτερμαν, το 1883. Είκοσιπέντε χρόνια αργότερα, ο χρυσόχοος Σίφφερ έφευρε το στυλό με μοχλό.

Σήμερα τα στυλό αποτελούνται ά-πό 5-35 κομμάτια. Ακόμα και τα πιο φτηνά χρειάζονται πάνω από 200 έξχαριότητες καταργασίες. Για τα ακριβώτερα και καλύτερα άπαιτούν-ται 318 καταργασίες, που διαρκούν 1½ μήνα.

Τα στυλό με μπάλα είχαν επι-νοηθί από τον περασμένο αιώνα, δεν είχαν όμως σημειώσει επιτυχία, ως ότου το 1944 το "Αμερικανικό Γε-νικό Στρατηγείο" χρειάστηκε ένα στυλό που να μην "τρέχει", να δι-αρκί πολύ και να στεγνώνει γρήγο-ρα το μελάνι του. Έγιναν τότε έ-ρευνες και τελειοποιήσεις, κι' έτσι σήμερα η παραγωγή τέτοιων στυλό έχει γίνει τριπλάσια από την παρα-γωγή των κοινών.

ΠΟΙΑ χώρα της Εύρώπης είναι η πιο πολιτισμένη; Φυσικά, δεν υπάρχει κα-νείς που θα μπορούσε ν' άπαντήσει σ' ένα τέτοιο έρώτημα. Η άπάντησι, κι' αν δινόταν, θά ήταν μοιραία μεροληπτική. Ξε-κινώντας από χίλιες δυο προκαταλήψεις, και κάθε άλλο, έπισης, παρά πειστική, όποια έπι-χειρήματα κι' αν την συνοδεύαν, γιατί όλοι, λίγο-πολύ, άποδίδουμε διαφορετικό περιεχόμε-νο στην λέξη «πολιτισμός» και διαφορετική βαρύ-τητα μεταξύ τους στο καθένα από τα στοιχεία που τον δημιουργούν.

Η συνειδησί, μ' άλλα λόγια, είναι αδό-νατ. Ότι ν' άνατ νυντ ως -ολτισμτ το πνε-ματικό επίπεδο, κυρίως, μ'ας χώρας, ο δεύ-τερος την τεχνική της ποδοδο και ο τρίτος θεωρεί ως πρωταρχικό στοιχείο τους καλούς τρόπους στο τραπέζι!

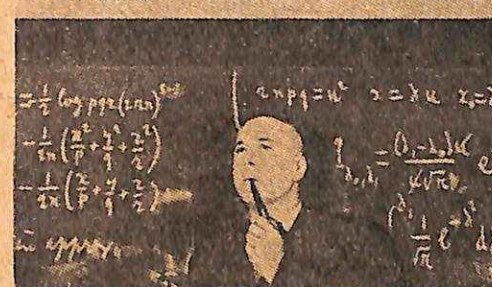
Όμως, η «φυγή γλώσσα των αριθμών», ό-πως την άποκαλούν συνήθως, είναι η μόνη που δεν έπηρεάζεται από συναισθηματικούς παρά-γοντες και που παρουσιάζει τα πράγματα ό-πως είναι, χωρίς να τα παραποιή και χωρίς να τα θολώνη με στρεβλικά έπιχειρήματα. Έτσι, οι αριθμοί, που θά παραθέσουμε άμέσως πα-ρακάτω, μάς δίνουν την εύκαρία, όχι, βέβαια να πεισθούμε για το ποιά ευρωπαϊκή χώρα ύ-περχει σήηερα σε πολιτισμό από τις άλλες, αλλά να όδνηθούμε σε όρισμένα συμπερά-σματα, στηριζόμενα σε συγκεκριμένα στοιχεία.

Στο πρώτο έρώτημα, που έπιβάλλεται να τεθί, ποιά χώρα έχει τον αρχαιότερο πολιτι-σμό, δεν χωρεί, έννοείται καμμία συζήτησι. Τα ιστορικά πρώτα της 'Ελλάδος δεν άμφι-σπνδνται και η Κρήτη της μινωικής εποχής άναγνωρίζεται ως το αρχαιότερο λίκνο του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Όταν η ύπόλοιπη Εύ-ρώπη έρρε σε πρωτόγονη κατάσταση, γύρω στο 2.500 π. Χ., η μινωική Κρήτη δημιουρ-γούσε θαυμάσια έργα τέχνης και έξω από την Κνωσό είχαν άνεγερθί τα πρώτα χωριά με όρθωγώνια ή τετράγωνα σπιτία όπως τα ση-μερινά.

Για να περάσουμε στους νεωτέρους χρόνους, η Γαλλία κατέχει έναν σημαντικό τίτλο προτε-ραιότητας στην ιστορία του πολιτισμού, γιατί

$\pi = 3,141592$
 5211055596
 16001133053
 56939798695

ABEL ABOL-WEFA AHMÉS

Η αίθουσα των μαθηματικών στο παριανό Μενάρο των Ανακαλύψεων.

Ο ευρωπαϊκός πολιτισμός ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Μερικά συγκεκριμένα στοιχεία, που μάς βοηθούν να συγκρίνουμε τον πολιτισμό των ευρωπαϊκών χωρών μεταξύ τους

Είναι η πρώτη χώρα, που άπέκτησε Πανεπιστήμιο. Μετά το Πανεπιστή-μιο των Παρισίων, που ίδρύθηκε το 1150, τα έπομένα, κατά σειράν άρχαιότητας, είναι το Καμπριτζ (1200), της Σαλαμάνκας (1217), του Μοντελιέ (1220), της Οξφόρδης (1220), της Πάδουας (1222), της Νεαπόλεως (1224), της Τουλούζης (1229), της Σιέννας (1265) και της Λισαβώνας (1290).

Σήμερα, η χώρα με την μεγαλύτερη άναλογία σπουδαστών στα πανεπιστήμια και τα άλλα νεώτερα εκπαιδευτικά ίδρυμα-τα είναι η Τσεχοσλοβακία, όπου άναλογούν 519 σπουδαστές στις 100.000 κατοίκους. Η 'Ελλάδα κατέχει την τιμητική, τατή έκτη θέση με 359 σπουδαστές στις 100.000 κατοίκους, άμέσως μετά την Σοβιετική Ρωσία, με 390, και πριν από την Γαλλία, με 325 σπουδαστές, στην ίδια άναλογία κατοίκων.

Την τελευταία θέση, άνάμεσα σ' όλες τις ευρωπαϊκές χώ-ρες, κατέχει η 'Αγγλία, όπου, σε έκαστο χιλιάδες κατοίκους, μόνον οι 210 σπουδάζουν σ' άνωτερες σχολές!

Αντίθετα, η 'Αγγλία κατέχει την πρώτη θέση σε αριθμό δη-μοσίων βιβλιοθηκών (23.759). Η βιβλιοθήκη, όμως, που δια-θέτει τα περισσότερα βιβλία, είναι η βιβλιοθήκη Λένιν της Μό-σχας, όπου άπάρχουν 11 εκατομμύρια τόμοι. Άκολουθούν η βιβλιοθήκη Σαλτικώφ του Λένινγκραντ, με 6 εκατομμύρια τό-μους, η Έθνική βιβλιοθήκη του Παρισιού, με 5,6 εκατομμύρια τόμους, και η βιβλιοθήκη του Βρετανικού Μουσείου, έπισης με 5,6 εκατομμύρια.

Στην 'Αγγλία εκδίδεται και ο μεγαλύτερος αριθμός βιβλί-ων τον χρόνο — 17.000 κατά μέσον όρο — αλλά τα περισσό-τερα από αυτά προορίζονται για έξαγωγή στις χώρες της Κοι-νοπολιτείας. Έτσι, την πρώτη, ούσιαστικά, θέση κατέχει η έρχομένη δεύτερη Γερμανία — 10.700 βιβλία τον χρόνο — με έπομένη την Γαλλία, όπου εκδίδονται 9.980 βιβλία. Η 'Ελ-λάδα κατέχει την 15η θέση με 3.320 βιβλία, άμέσως μετά την Γιουγκοσλαβία (3.540).

Τα λιγώτερα βιβλία εκδίδονται στην 'Ιρλανδία, όπου δεν κυκλοφορούν παρά 174 τον χρόνο για έναν πληθυσμό 4,4 εκα-τομμυρίων κατοίκων! Το περίεργο αυτό φαινόμενο έξηγείται από το ότι τα βιβλία αυτά είναι γραμμένα στην έθνική ιρλαν-δική γλώσσα, που την μιλούν και μπορούν να την διαβάσουν μόνον τα 19,2% των 'Ιρλανδών. Οι ύπόλοιποι εξακολουθούν να μιλούν, να διαβάζουν και να γράφουν άγγλικά.

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο, προσθέτουμε πως η 'Ισπανία είναι η μόνη χώρα της Εύρώπης, όπου περισσότερα από τα μισά εκδιδόμενα βιβλία είναι λογοτεχνικά. Η μεγαλύτερη άναλογία έπιστημονικών βιβλίων άπάρχει αντίθετα στην Ούγ-γαρία.

Η Κνωσός είναι το αρχαιότερο λίκνο του ευρωπαϊκού πολιτισμού

Ο καθημερινός τύπος έχει, φυσικά, πολύ περισσότερους όπαδους, παρά το βιβλίο. Τα 585 εκατομμύρια των Ευρωπαίων διαβάζουν συνολικά 127.465.000 έφημερίδες. Το ρεκόρ... έφημεριοφάνειας κατέχειται από τους Άγ-γλους: Στους 1.000 κατοίκους οι 586 άγορά-ζουν κάθε πρωί την έφημερίδα τους. Οι χώ-ρες που ακολουθούν, είναι το Λουξεμβούργο (441), η Φινλανδία (416), η Δανία (414), η Σουηδία (410), η Νορβηγία (410), η 'Ελβε-τία (329), το Βέλγιο (331), η 'Ολλανδία (281), η Γαλλία (259) και η Γερμανία (238). Τους λιγώτερους άναγνώστες έχει ο καθημε-ρινός τύπος της 'Αλβανίας, όπου, στους χίλι-ους κατοίκους, μόνον οι 40 άγοράζουν έφη-μερίδα!

Η ευρωπαϊκή χώρα, που παρουσιάζει—σύμ-φωνα με την τελευταία στατιστική της Ούνε-σκο—το μεγαλύτερο ποσοστό άναλφαβητισμού είναι η Πορτογαλία, όπου τα 48,7% δεν ξέρουν ούτε να διαβάσουν, ούτε να γράφουν. Μεγάλο ποσοστό άναλφαβήτων έχουν ακόμη, κατά σει-ρά, η Γιουγκοσλαβία (45,2), η 'Αλβανία (43, 4), η 'Ελλάδα (40,8), η Βουλγαρία (31,4), η 'Ισπανία (28,2), η Ρουμανία (23,2), η Πο-λωνία (23,1) και η 'Ιταλία (21,6). Στις ύ-πόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, η άναλογία των άναλφαβήτων είναι κάτω από το 6% του πλη-θυσμού.

Από την άποψι του μορφωτικού επιπέδου των γυναικών ύπερχειν η Γαλλία, η 'Αγγλία, η Δανία, η Σουηδία και η Φινλανδία.

Στις 5 αυτές χώρες ο αριθμός των κοριτσι-ών που φοιτούν στα σχολεία μέσης εκπαίδευ-σεως είναι μεγαλύτερος από τον αριθμό των άγοριών.

Τα περισσότερα μουεία τα έχει η 'Ιταλία (739) έναντι 698, που έχει η έρχομένη δεύτε-ρη 'Αγγλία. Η Δυτική Γερμανία ακολουθεί με 610 και έπονται κατά σειράν η 'Ελβετία (295), η Αυστρία (285) και η 'Ολλανδία (283). Τς, περιεργότερο είναι πως η Γιουγκοσλαβία έχει όσα ακριβώς μουεία και η 'Ισπανία: 152.

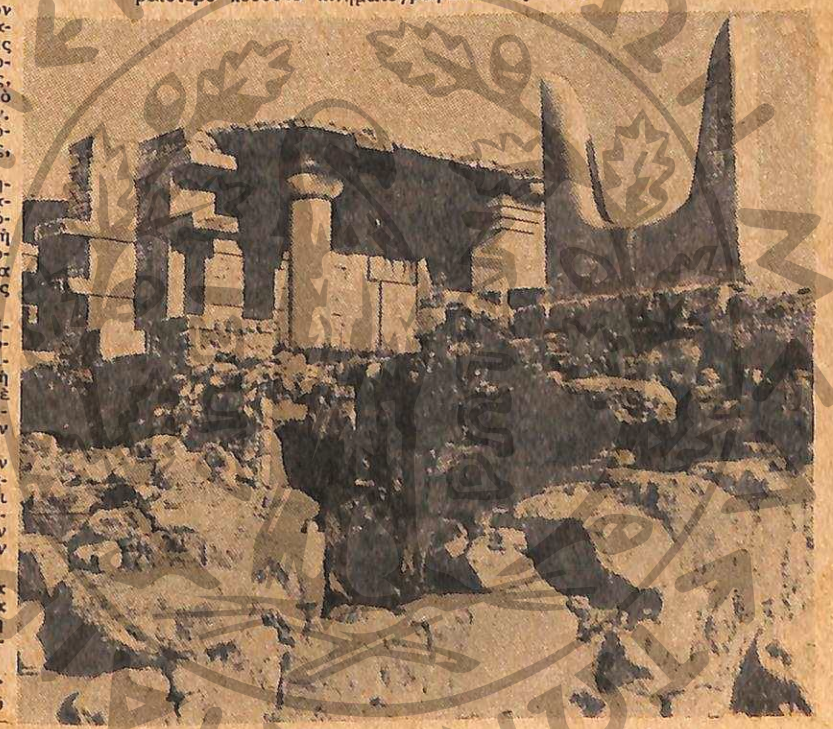
Η χώρα που οι σοφοί και οι συγγραφείς της τιμήθηκαν με τα περισσότερα βραβεία Νό-μπελ, είναι η Γερμανία. Ός τώρα πήραν το Νόμπελ 50 Γερμανοί, 38 'Αγ-γλοι, 28 Γάλλοι, 13 'Ελβετοί, 13 Σουηδοί, 9 Δανοί, 9 'Ολλανδοί, 7 Αυστριακοί, 6 'Ιταλοί, 5 Βέλ-γοι, 4 Νορβηγοί, 3 'Ισπανοί, 2 Ούγγροι, 2 Φινλανδοί, 2 Ρώσοι, 2 Πολωνοί και ένας Πορτογά-λος.

Τέλος, το ευρωπαϊκό ρεκόρ κι-νηματογραφικής παραγωγής κα-τέχεται από την 'Ιταλία, με 150 ταινίες τον χρόνο κατά μέσον όρο. Άκολουθούν η 'Αγγλία με 138, η Γαλλία και η Γερμανία με 120, η 'Ισπανία και η Σουη-δία.

Η 'Ελλάδα, με μέση παρα-γωγή 8 κινηματογραφικών ται-νιών τον χρόνο, κατέχει την 12η θέση.

Πράγμα, που, πρέπει να προσθέσουμε, άποτελεί έπίδοσι εξαιρετι-κά άξιόλογη, γιατί οι 'Ελληνες ηγαλίνουν στον κινηματογράφο σπα-νιώτερα από όλους σχεδόν τους άλλους ευρωπαίους λαούς (4 φορές τον χρόνο).

Μόνον η Ρουμανία, η 'Αλβανία και η Πορτογαλία έχουν ακόμη ά-ριώτερο ποσοστό κινηματογραφικών θαμνών.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΛΟΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο βασιλιάς Φραγκίσκος δικαιολογείται στον Ραμπέλαι ότι έπειτα από την απόπειρα δραπετεύσεως του Ντολέ, δεν μπορεί να τον σώσει. Το ίδιο βράδυ, ο Ραμπέλαι ετοιμάζει το φάρμακο που προορίζεται για το βασιλιά και το αφήνει μαζί με μια επιστολή στην όποια του λέει ότι φεύγει. Στο μεταξύ, η "Αρτεμίσ του Πουατιέ, που έχει παρακολουθήσει τα πάντα, σχεδιάζει να δολοφονήσει το Ραμπέλαι και συνεννοείται για το ζήτημα αυτό με τον έμπιστό της κόμπα γιό Ζαρνάκ. Ο Ζαρνάκ, για ανταμοιβή του εγκλήματός του, ζητάει να του απονεμηθεί ο τίτλος του κοντοσταύλου.

Και πρόσθεσε με σοβαρό ύφος: "Ήσυχάστε, κυρία. Δόθηκε σε σας μία φορά και για πάντα. "Αν σας ζήτησα αυτό το χαρτί, ήταν γιατί το αξίωμα που επιθυμώ είναι πολύ μεγάλο. Φοβήθηκα, λοιπόν, μήπως μία μέρα μου προτείνατε ένα άλλο αξίωμα. Κι' εγώ θέλω μόνον αυτή την ανταμοιβή και καμιά άλλη.

—Θα την έχετε, κόμπα. 'Αλλ' είναι καιρός...

—Είμαι έτοιμος, κυρία.

—Ελάτε, λοιπόν...

Βγήκε από το δωμάτιο, ακολουθούμενη από τον Ζαρνάκ.

Η "Αρτεμίσ βάδιζε με ήρεμο και σταθερό βήμα. "Όποιος την έβλεπε αυτή την ώρα, θα ήταν αδύνατο να υποθέσει ότι πήγαινε να κάμει μία διπλή δολοφονία.

Το ίδιο ήρεμος και ψυχρός ήταν κι' ο Ζαρνάκ. Τό μόνο που σκεφτόταν ήταν με ποιο τρόπο θα ξεπάστρευε καλύτερα τον Ραμπέλαι.

Η "Αρτεμίσ σταμάτησε μπροστά σε μία πόρτα.

—'Εκεί είναι, ψιθύρισε. Όταν τελειώσετε, θα με φωνάξετε. Θέλω να ψάξω μόνη μου τα χαρτιά αυτού του ανθρώπου.

"Αφαντός

Ο Ζαρνάκ έκαμε ένα βήμα και χτύπησε στην πόρτα.

—'Αλλά δεν πήρε απάντηση.

—Θα κοιμάται, είπε η "Αρτεμίσ. Ξαναχτύπησε.

Ο Ζαρνάκ ξαναχτύπησε πιά δυνατά από πριν.

—Κύριε Ραμπέλαι! είπε.

"Επιασε ταυτόχρονα το χερούλι της πόρτας. "Αλλ' είδε τότε πως η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη.

Την έστρωσε άμέσως και μπήκε στο δωμάτιο.

Πάνω στο τζάκι βρισκόταν ένα κηροπήγιο με τρία κεριά που έκαιγαν ακόμη.

Ο Ζαρνάκ ήταν μουσικμένος στον ιδρώτα. Ο Ραμπέλαι, σκεφτόταν, είχε ακούσει ίσως τη συνομιλία του με την "Αρτεμίσ και, από τη μία στιγμή στην άλλη, θα ύψωνόταν μπροστά του και θα του έλεγε:

—Γιατί θέλετε να με σκοτώσετε; Τι σας έκαμα;

Η "Αρτεμίσ, που στεκόταν πίσω του, ήταν περισσότερο ήρεμη.

—Εμπρός, λοιπόν, του ψιθύρισε. Γιατί διατάζετε;

Ο Ζαρνάκ έβγαλε το έγχειριδί του και προχώρησε.

—'Αλλά δεν είδε κανένα. Το δωμάτιο ήταν άδειο.

—Κανείς! είπε.

Η "Αρτεμίσ έκανε άμέσως το χρώμα της. "Όλα της τα σχέδια ναυαγούσαν. Ο Ραμπέλαι θα είχε ιδί ίσως το βασιλιά και θα του είχε παραδώσει το φάρμακο που θα τον έσωζε. "Ετσι, η έξοσά έφευγε από τα χέρια της. Ποιος ξέρει πόσα χρόνια ακόμη θα ζούσε ο βασιλιάς;

Ήταν τότε η απελπισία της εκείνη τη στιγμή, που, αν ο Ραμπέλαι έμφωνιζόταν

μπροστά της, θα τον έβριγε με τα ίδια της τα χέρια.

—'Αλλά, ξαφνικά, το βλέμμα της έπεσε στο τραπέζι. Είδε εκεί την επιστολή και πλάι της το μπουκάλι.

Ετρεξε άμέσως και, παίρνοντας αυτό το μπουκάλι στα χέρια της, διάβασε:

«Το φάρμακο αυτό παρασκευάστηκε από το γιατρό Φραγκίσκο Ραμπέλαι για την Αυτού Μεγαλειότητα το βασιλιά».

Το όνομα του βασιλιά βρισκόταν επίσης πάνω στο γράμμα.

Τα μάτια της έσπασαν τότε από χαρά και, χωρίς να σκεφτεί τίποτε άλλο, πήρε το μπουκάλι και το γράμμα στα χέρια της κι' έτρεξε στο δωμάτιό της.

Ο Ζαρνάκ την ακολούθησε.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Έκμετάλλευσις

Θόρυβος γίνεται πολύς για τα νερά τα σφραγισμένα, γιατί ο κόσμος ο άφελής τα πίνει παρανοούμενα! Έκμεταλλεύσεις ιταμές ηγουν υψίσταται το πλήθος και τις φιάλης οι τιμές είναι... υπερβολικές συνήθως!

Μεταλλικά δοσι πωλούν να θησαυρίζουν κυτάνε κι' όλο γιό πώματα μιλούν και για σφραγίσεις συζητάνε... Όλοι φροντίζουν τα νερά, με κάτι τέτοια να θωλώσουν κι' επιδιώκουν να φανερή την πελατεία να «βουλώσουν»!

Στα ύδατά τους, μ' δλ' αυτά, δείχνουν, αμέτρητοι, ανάγες, και χαραμίζουν τα λεφτά στις έτικέτες και στις τάπες! Και τώκω καύχημα κρυφό και φανερό, καθώς τέτοια νερά πως α- (ψιφω) και στο κρασί γίνονται... τάντα!

Με δυο γραμμές, α- (γαπτοί, το στόμαχό μου δεν (νερώνω) κι' αντί να πίνω... («Σουρωτή») οίνον ανέρωτον... (σουρωτή) «Ετσι, σαν άλλους (φυσικά, δεν πέφτω στο κο- (ροιδιλίκι) και για νερά μεταλ- (λικά, δεν δίνω ούτε... με- (ταλλικά!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

—Δεν σας χρειάζομαι πιά, του είπε.

Και του έκλεισε κατάμουτρα την πόρτα.

Όταν έμεινε μόνη της, άνοιξε το γράμμα και το καταβρόχθισε με μία ματιά. "Επειτα το ξαναδιάβασε λέξι προς λέξι για να βεβαιωθεί πως δεν είχε κάνει λάθος.

Η φυσιογνωμία της ξανάγινε τότε ήρεμη. Ξανακάθισε στην πολυθρόνα της, κοντά στο τζάκι, κρατώντας πάντα την πολύτιμη επιστολή στα χέρια της, σαν να φοβόταν μήπως της την πάρουν.

Ένα σκληρό χαμόγελο πλανήθηκε πάνω στα εξάσια χείλη της.

Εκείνη τη στιγμή, η "Αρτεμίσ του Πουατιέ σκέφτηκε πως σκότωνε το βασιλιά ασφαλέστερα παρά αν χρησιμοποιούσε ένα έγχειριδί ή μία σφαίρα άρκεβούζιου κι' ότι κανείς δεν θα μπορούσε να ύψωθεί μπροστά της και να της φωνάξει:

—Φόνισσα!

Κανείς; "Ανατρίχιασε κώνοντας τη σκέψη ότι είχε δώσει στο Ζαρνάκ εκείνο το ενοχοποιητικό χαρτί.

—'Αλλ' η ταραχή της δεν κράτησε παρά μόνο μία στιγμή. Γιατί τάχα δεν θδ σκότωνε και το Ζαρνάκ, όταν θα γλύτωνε από το βασιλιά;

Χωρίς να διατάξει περισσότερο, άπλωσε το χέρι της και πέταξε στη φωτιά την επιστολή του Ραμπέλαι. Το χαρτί κουλουριάστηκε μία στιγμή, φούτωνσε ολόκληρο κι' έπειτα από λίγο έγινε στάχτη.

Η "Αρτεμίσ έχυσε κατόπιν μέσα στο τζάκι το περιεχόμενο του μπουκαλιού.

Διευθύνθηκε ύστερα σ' ένα μικρό νιπτήρα, που βρισκόταν στο βάθος του δωματίου κι' έπλυνε προσεχτικά αυτό το μπουκάλι. "Εξυσε ταυτόχρονα το χαρτάκι που ο Ραμπέλαι είχε κολλήσει πάνω σ' αυτό.

—'Όλα είχαν τελειώσει πιά. Η "Αρτεμίσ είχε εξαφανίσει κάθε ίχνος από το εγκλήματός της. Άνοιξε ύστερα το παράθυρο και πέταξε μ' όλη της τη δύναμη το μπουκάλι.

"Επειτα από μία στιγμή, έφτασε σ' αυτή της ο θόρυβος που έκανε σπάζοντας πάνω στις πλάκες της αυλής.

Η "Αρτεμίσ χαμογέλασε ευχαριστημένη. "Εκείσε κατόπιν το παράθυρο και πήγε να ξανακάθισε στην πολυθρόνα της, κοντά στο τζάκι.

Ο Φραγκίσκος ο Ιος ήταν ανέκκλητα καταδικασμένος.

Η άπροσδέκτητη σωτηρία

Μετά την αναχώρησι του Φραγκίσκου και των τριών συντρόφων του, ο πρίγκηπας του Μοντεμπέλλο ξαναγύρισε στο σπίτι κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

—Πρέπει να φύγω άμέσως, είπε στο Λορέντζο. Προτού περάσει μισή ώρα, οι άνθρωποι του βασιλιά θα έχουν ζώσει από παντού αυτό το σπίτι.

—Αυτή είναι κι' η δική μου γνώμη, απάντησε ο Λορέντζο. "Αλλά πού να πάμε;

—Αυτό είναι το πρόβλημα, είπε ο πρίγκηπας.

Το μέγαρο που είχε νοικιάσει στο κέντρο του Παρισιού βρισκόταν υπό επίτηρησι. Είχε την απόδειξη γι' αυτό. Και στο Παρίσι δεν ήξερε κανένα για να του ζητήσει φιλοξενεία.

Ο Μοντεμπέλλο έμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές. Κοντοσκετόταν στον προθάλαμο προσπαθώντας να πάρη μία απόφασι προτού περάση στο δωμάτιο όπου βρίσκονταν οι δυο γυναίκες. Από τη μέση περίπου αυτού του προθαλάμου, άρχισε η μικρή σκάλα, που ώδηγούσε στον επάνω όροφο.

—Είναι βέβαια επικίνδυνο, να μείνη κανείς σε πανδοχείο, συνέχισε έμφρόζοντας δυνατά τις σκέψεις του. "Αλλ' είναι προτιμώτερο να πάμε όπουδήποτε άλλο πα-ρά να μείνωμε σ' αυτό το σπίτι.

—Πρέπει, ωστόσο, να μείνετε, ακού-σθηκα μία φωνή.

Ο Μοντεμπέλλο κι' ο Λορέντζο σήκωσαν ταυτόχρονα το κεφάλι τους προς το επάνω μέρος της σκάλας! από όπου είχε έρθει αυτή η φωνή.

Είδαν τότε έναν άνθρωπο που ήταν τυλιγμένος μ' ένα μεγάλο μανδύα κι' είχε κρυμμένο το πρόσωπό του με μία μαύρη βελούδινη μάσκα. Στεκόταν όρθιος στο επάνω σκαλί.

—Ποιός είσαστε; ρώτησε ο πρίγκηπας με απειλητικό ύφος. Μιλήστε γρήγορα! Πρόκειται για τη ζωή σας!

Ο Λορέντζο ήταν έτοιμος κι' όλας να άρμηση πάνω στον άγνωστο.

—Μ' όλο που το έργο μου δεν τέλειωσε ακόμη, δεν πολυσκοτίζομαι για τη ζωή μου, απάντησε ο μυστηριώδης έπισκέπτης. "Αλλά δεν ήρθα εδώ σαν έχθρός... "Ήρθα σαν φίλος.

Λέγοντας αυτά, έβγαλε το μανδύα και τη μάσκα.

—Πρίγκηψ, δεν θδ αναγνωρίζετε; ρώτησε.

—Σεις, κυρία! είπε έκπληκτος ο ιπ-πότης αναγνωρίζοντας τη γυναίκα που του είχε νοικιάσει το σπίτι.

Ήταν πραγματικά η Μαγδαληνή Φερρόν. Κατέβηκε τις σκάλες.

—Δεν υπάρχε λόγος ν' άνησυχήτε, εί-πε μ' ένα χαμόγελο.

—Συγγνώμη, κυρία, απάντησε ο Μοντεμπέλλο, δεν μπορώ να καταλάβω πως βρίσκαστε σ' αυτό το σπίτι. Κανείς δεν σας είδε να μπαίνετε.

—'Εχω διπλά κλειδιά για όλες τις πόρ-τες, είπε η νεαρή γυναίκα. Είχα όρκιστή να μην ξαναγυρίσω εδώ και νομίζω πως σας το είχα πη. "Αλλά χτες το βράδυ συνέ-βη κάτι το πολύ σοβαρό κι' είχα λόγους να φαντάζομαι πως κάποιος θάρχοντα σ' αυτό το σπίτι...

Μην προσπαθήτε να καταλάβετε... "Ήρθα εδώ τα έ-ρωματά κα-τά τις τέσσερες. Μπήκα άδόρυβα κι' ανέ-βηκα σ' ένα από τα δωμάτια του επάνω πατώματος χωρίς να σας ενοχλήσω...

Κυρία, οι στιγμές είναι πολύτιμες, παρατήρησε ο Μοντεμπέλλο. Σας παρακα-λώ να μου πείτε τι ζητάτε από μένα...

—Σας άκουσα να λέτε ότι θέλετε να πάτε σ' ένα πανδοχείο, απάντησε η Μαγδαληνή. Δεν είναι σωστή η σκέψη σας. Γιατί έπειτα από μερικές ώρες ο αρχιδι-καστής θα ξέρη πού βρισκόσαστε... Είναι διαβόλεμένος άνθρωπος ο κόμης ντε Μον-κλάρ.

—'Εχετε, λοιπόν, να μου προτείνετε τί-ποτε καλύτερο;

—Ναί. "Ελάτε...

Ο Μοντεμπέλλο ακολούθησε χωρίς δι-σταγιά αυτή την παράξενη γυναίκα.

Η Μαγδαληνή άνοιξε μία πόρτα κι' άρ-χισε να κατεβαίνει μία σκάλα που ώδηγού-σε στο υπόγειο.

Πίσω από τον πρίγκηπα κατέβαινε ο Λορέντζο που κρατούσε στα χέρια του ένα κηροπήγιο.

Η Μαγδαληνή τους ώδηγησε σ' έναν ύ-πόγειο θάλαμο, που ήταν αρκετά εύρυχω-ρος. Στους τοίχους του βρίσκονταν κάμπο-σα βαρέλια στη σειρά. Σ' ένα μέρος ύ-πάρχον επίσης πολλές φιάλες μέσα σε πλεκτές θήκες.

—'Αλλά, παρατήρησε ο Μοντεμπέλλο, εκείνοι που θαρθούν να ψάξουν στο σπίτι θα κατεβούν κι' εδώ.

—Δεν πρόκειται να μείνετε σ' αυτό το θάλαμο, απάντησε η Μαγδαληνή.

Πήγε ταυτόχρονα σ' ένα από τα βαρέ-λια κι' έβαλε το χέρι της σε κάποιο ση-μείο. "Ακούστηκε τότε ένα ελαφρό τρίξιμο και το σκέπασμα του βαρελιού υποχώρησε άμέσως.

Η Μαγδαληνή έσκυψε και χώθηκε μέσα στο βαρέλι, ακολουθούμενη από τον Μοντεμπέλλο και το Λορέντζο.

Πίσω από το βαρέλι βρισκόταν και δεύ-τερος θάλαμος που τίποτε δεν μαρτυρούσε την ύπαρξή του.

Ο δεύτερος αυτός θάλαμος ήταν επι-πλωμένος σαν υπνοδωμάτιο. Υπήρχε εκεί ένα μεγάλο κρεβάτι, πολυθρόνες, ένα τρα-πέζι, διάφορα άλλα έπιπλα. Ο αέρας μέ-σα σ' αυτό το δωμάτιο άναγεωνόταν από

μία καμινάδα, που έφτανε ως τη στέγη του σπιτιού.

—Κανείς δεν πρόκειται ναρθή να σας βρή εδώ, είπε η Μαγδαληνή.

—'Εχετε δίκην, συμφώνησε ο Μοντεμπέλλο. Δεν ξέρω με ποιο τρόπο να σας ευχαριστήσω...

—Το καταφύγιο αυτό είναι δική μου έπιπόνησι, είπε η Μαγδαληνή.

—Μακριά από μένα η σκέψη να σας κάνω έρωτήσεις, κυρία, είπε ο Μοντεμπέλλο. "Αλλά δεν σας κρύβω πως όσα μου είπατε έχουν κεντρίσει σε πολύ μεγάλο βαθμό την περιέργειά μου.

—Το σπίτι αυτό μου το είχε χαρίσει κάποιος που μου ήταν άλλοτε πολύ αγα-πητός, συνέχισε η Μαγδαληνή.

—Και πήρατε όλες αυτές τις προφυλά-ξεις για να προφυλαχτήτε απ' αυτόν τον άνθρωπο; ρώτησε ο Μοντεμπέλλο.

—Όχι. "Ήθελα να προφυλαχτώ από έ-ναν άλλον, που είχε ίσως δικαιώματα πάνω μου.

Ο Μοντεμπέλλο δέ ρώτησε τίποτε άλ-λο. Είχε καταλάβει πως πίσω από όλα αυτά κρυβόταν μία ιστορία αγάπης και μίσους.

Η Μαγδαληνή φαινόταν απορροφημένη από τις θλιβερές αναμνήσεις της. Ξαναείπε έπειτα από λίγο:

—Δεν είχα σκεφτή τότε ότι αυτό το καταφύγιο θα μπορούσε να χρησιμεύση σ' έναν άλλον εκτός από μένα. Είμαι ευτυ-χής, πάντως, γιατί υποράν να σας το προ-σφέρω. Μ' έναν όρο, όμως... Θα σας πα-ρακαλέσω να με φιλοξενησετε και μένα έ-δώ, όση ώρα κρατήση αυτή η έρευνα που φοβόσαστε.

—Είναι το σπίτι σας, κυρία, απάντησε ο πρίγκηπας. "Εμείς είμαστε υποχρεωμένοι σε σας κι' όχι σεις σε μας.

—'Εφυγε κατόπιν για να πάη να φέρη τη Βεατρίκη και τη Ζιλέτ. Οι δυο γυναί-κες κατέβηκαν έπειτα από μερικά λεπτά.

Κυρία, είπε η πριγκίπισσα προχω-ρώντας προς το μέρος της Μαγδαληνής, ο σύζυγός μου μου είπε ποιά άνεκτίμητη υπηρεσία μάς προσφέρετε. Θα μου επιτρέ-ψετε να σας άγκαλιάσω και να σας φιλή-σω σαν φίλη;

Η Μαγδαληνή, ακούγοντας αυτά τα λό-για, έγινε κατακίτρινη και το πρόσωπό

της πήρε μία τρουαγμένη έκφρασι.

—Συνχωρήστε με, κυρία, απάντησε με πνιγμένη φωνή. Δεν είμαι άξια για να δε-χτώ τη φιλία που μου προσφέρετε... Μην με ρωτήσετε για ποιά λόγο, σας παρακα-λώ... Πρέπει να ξέρετε, ωστόσο, πως δεν θα ξεχάσω ποτέ την καλωσύνη σας.

—Δυστυχισμένη γυναίκα! είπε με συμ-πόνοια η πριγκίπισσα. Πόσο θα πρέπει να έχετε υποφέρει!

Η Μαγδαληνή, χωρίς να προσθέση τί-ποτε άλλο, πήγε να κλείση το σκέπασμα του βαρελιού. Ξαναγύρισε κατόπιν μέσα στον υπόγειο θάλαμο, κάθισε παράμερα σε μία γωνιά, έκρυψε το πρόσωπο με το μαν-δύα της και θυβίστηκε στις πένθιμες σκέ-ψεις της.

Ο Μοντεμπέλλο, από τ' άλλο μέρος, γέμισε τα δυο πιστόλια που είχε φέρει μαζί του.

Πέρασε έτσι ως μισή ώρα.

—'Ήρθαν! είπε ξαφνικά η Μαγδαληνή Φερρόν. Δεν πρέπει να κάμωμε τον παρα-μικρό θόρυβο. Σβύστετε τα κεριά.

Το σκοτάδι απλώθηκε μέσα στο δωμά-τιο.

Ο Μοντεμπέλλο είχε πάει πίσω από το σκέπασμα του βαρελιού κι' είχε βάλει πλάι του τα δυο πιστόλια. "Ακούγονταν τώρα θόρυβος σ' όλο το σπίτι. Ο θόρυβος αυ-τός πλησίαζε ολόενα.

Οι στρατιώτες, αφού έψαξαν μέσα στα δωμάτια, κατέβηκαν κατόπιν στο υπόγειο. "Αλλ' ούτε εκεί όρθηκαν τίποτε κι' έφυγαν.

Σιγά-σιγά, οι θόρυβοι ελαττώθηκαν, ώσπου έπαψαν ολότελα.

—Σωθήκαμε, είπε σιγά η Μαγδαληνή. Πέρασαν ακόμη μερικά λεπτά.

Μην κινηθή κανείς, έσνείπε η Μαγδαληνή. Περιμένετε με εδώ.

Πίεσε άμέσως το μυστικό ελατήριο και βγήκε έξω. "Όλο το σπίτι ήταν έρημο. Μό-νον τα σπασμένα και άναποδογουρισμένα έπιπλα φανέρωναν ότι μία όρθη βανδάλων είχε περάσει από το μέρος αυτό. Η Μαγδαληνή έπιθεώρησε επίσης από τα παρα-θυρά το δρόμο. "Επείτα ξαναγύρισε στην κρύπτη.

—Κανείς, είπε. "Εφυγαν όλοι... Και τώ-ρα ακολουθήστε με.

—Πού; ρώτησε ο Μοντεμπέλλο.

—Δεν πιστεύω να θέλετε να μείνετε σ'

ΜΙΑ ΑΓΕΛΑΔΑ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ

Η "Αν Τζεφφρεϋς, άστέρι της αμερικανικής τηλεόρασης, που μένει σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης, δέχεται κάθε πρωί στο διαμέρισμά της την επίσκεψη μιας... άγελάδας. Θα πιστέψετε ίσως πως η νεαρά καλλιτέχνις έχει την ιδιοτροπία να θέλη το γάλα της ολόφρεσκο. Κι' όμως η έπισκεψή της άγελάδας δει όφειλεται σ' αυτό. "Α-πλούστατα η ήθοποιος πρόκειται σε λίγες μέρες να παίξη τον ρόλο μιας βοσκοπούλας, που άρμέγει μόνη τις άγελάδες της. Προπονείται λοιπόν άρμεγώντας κάθε πρωί την άγελάδα αυτή και έποφελείται της ευκαιρίας για να πηή λίγο φρέσκο γάλα.

αυτό το σπίτι, απάντησε η Μαγδαληνή. 'Ο άνθρωπος που ήρθε εδώ απόψε τρέφει άσπονδο μίσος έναντιόν σας και θα προσπαθήσει να σας εκδικηθεί.

— Έννοείτε το βασιλιά Φραγκίσκο, κυρία; ρώτησε ο Ραγκαστέν.

— Η Μαγδαληνή ανατρίχιασε ακούγοντας αυτό το όνομα.

— Ναί, απάντησε, προσπαθώντας να κάμει σταθερή τη φωνή της. Ένωθ το βασιλιά.

— Αλλά το σπίτι αυτό δεν είναι άσφαλμένο τώρα που ο βασιλιάς νομίζει πως φύγαμε από δω; είπε ο Μοντεμπέλλο.

— Ναί, απάντησε η νεαρή γυναίκα, ο βασιλιάς θα νομίζει πως φύγατε. Αλλά δεν θάρρη για σας... Θάρρη έλπιζοντας πως θα συναντήση κάποιο άλλο πρόσωπο... Πιστέψτε με, δεν μπορείτε να μείνετε εδώ.

— Κυρία, είπε ο Μοντεμπέλλο, όμολογώ ότι δεν μπορώ να καταλάβω τα λόγια σας. Αλλά τα όσα έκαματε για μέε με πείθουν ότι πρέπει ν' ακολουθήσω τη συμβουλή σας.

— Ελάτε, λοιπόν. Θα σας οδηγήσω σ' ένα μέρος που είναι πιε σίγουρο απ' αυτό εδώ.

— Μια τελευταία λέξη, κυρία, είπε ο Μοντεμπέλλο. Μου επιτρέπετε να σας ρωτήσω ποιοι λόγοι σας κάνουν να δείχνετε αυτό το ένδιαφέρον για μέε;

— Νομίζω ότι σας τους είπα στην πρώτη μας συνάντηση, απάντησε η Μαγδαληνή. Μου είναι αρκετό να ξέρω ότι σας μισεί ο βασιλιάς της Γαλλίας για να σας θεωρώ φίλους μου.

Δεν είπε τίποτε άλλο.

Ο Μοντεμπέλλο σκέφτηκε τότε ότι ο βασιλιάς είχε έρθει πιθανόν για να βρη αύτη τη γυναίκα κι' ότι αυτός ήταν που της είχε χαρίσει το σπίτι.

Αλλά, στο κάτω - κάτω, το μυστικό της γυναίκας αυτής δεν τόν ενδιαφέρει. Είχε πείσθη τώρα ότι μπορούσε να βασίζεται σ' αυτήν.

— Είμαστε έτοιμοι να σας ακολουθήσουμε, είπε.

— Ας φύγουμε τότε νωρίς να χάνουμε καιρό, απάντησε η αιγιματική γυναίκα.

Νυχτερινή πορεία

Η Μαγδαληνή Φερρόν τυλίχτηκε στο μανδύα της, ξανάβαλε τη βελούδινη μάρσα στο πρόσθιο της και βγήκε πρώτη από το σπίτι. Η Βεατρίκη και η Ζιλέτ, την ακολουθούσαν.

Επειτα βγήκαν ο Μοντεμπέλλο και ο Λορέντζο.

Επρεπε να προχωρήσουν πεζή.

Η Ζιλέτ ήταν συνηθισμένη. Όσο για την πριγκίπισσα, το βάρος της αναπλήρωσε τη δύναμη που της έλειπε.

Προχωρούσαν κατά την ακόλουθη τάξη:

Μπροστά βάδιζε η Μαγδαληνή Φερρόν, που είχε απαιτήσει ρητά να της δοθή αυτή η θέση. Ακολουθούσε ο Μοντεμπέλλο κι' αμέσως έπειτα η Βεατρίκη με τη Ζιλέτ. Την πορεία έκλεινε ο Λορέντζο που κρατούσε γυμνό το βαρύ ξίφος του κάτω από το μανδύα του.

Ήταν μεγάλο τόλμημα την εποχή εκείνη να ξεμυτίση κανείς στους δρόμους του Παρισιού τη νύχτα.

Οι δρόμοι απ' όπου περνούσε η μικρή συνοδεία ήταν σχεδόν έρημοι. Κάπου - κάπου, συναντούσαν κάποιον άρροπορημένο διαβάτη, που προχωρούσε κρατώντας το φανάρι του στο χέρι. Όλοι οι άνθρωποι έτρεχαν σχεδόν, γιατί αισθάνονταν την ανάγκη να δρεθούν κάτω από την προστασία μιας στέγης.

Η Μαγδαληνή κι' εκείνοι που την συνόδευαν έφτασαν έτσι ως την όδο του Αγίου Διονυσίου, που ήταν, την εποχή εκείνη, μία από τις μεγάλες αρτηρίες του Παρισιού.

Εδώ η κίνησι ήταν μεγαλύτερη. Κάθε τόσο συναντούσαν νεαρούς εύπατρίδες, που έβγαζαν από τα αναρίθμητα πανδοχεία που υπήρχαν σ' αυτό το δρόμο.

Η Μαγδαληνή σταμάτησε, τέλος, σ' ένα ωραίο σπίτι, που βρισκόταν στη μέση περίπου του δρόμου, άνοιξε την πόρτα και προσκάλεσε εκείνους που την συνόδευαν να την ακολουθήσουν.

Αυτό το σπίτι ανήκε στον Φερρόν, που το είχε επιπλώσει με μεγάλη πολυτέλεια και το νοίκιαζε σε πλούσιους ευγενείς από τις επαρχίες. Την εποχή εκείνη, όμως, ήταν ξενοίκιαστο.

Η Μαγδαληνή κι' εκείνοι που την συνόδευαν μπήκαν σ' έναν εύρυχωρο προθάλαμο. Από εκεί άρχιζε μία μαρμαρίνη σκάλα, που ώδηγούσε στο επάνω πάτωμα.

Ανέβηκαν αυτή τη σκάλα κι' έφτασαν σ' έναν μεγάλο διάδρομο, όπου έβγαζαν οι πόρτες πολλών δωματίων.

— Εδώ κανείς δεν θα σας ενοχλήση, είπε η Μαγδαληνή. Ο ιδιοκτήτης αυτού του σπιτιού έχει πεθάνει.

Είπε αυτά τα λόγια με τρόπο που έκαμε τόν πριγκίπα να μαντέψει ότι η ζωή αυτής της γυναίκας έκρυβε κάποιο τρομαχτικό δόγμα.

— Κυρία, της είπε με όλοφάνερη συγκίνηση, θα ήθελα να σας εκφράσω με τρόπο πιο θετικό την ευγνωμοσύνη μου. Μπορώ να κάμω κάτι για σας;

Η Μαγδαληνή κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι της.

— Ό,τι έπρεπε να γίνει έγινε, απάντησε. Δεν υπάρχει, λοιπόν, λόγος να ενδιαφέρεστε για μένα. Μπορείτε να μείνετε σ' αυτό το σπίτι όσον καιρό θέληστε. Πρέπει να ξέρετε ότι κανείς δεν πρόκειται να σας ενοχλήσει... Ούτε εγώ — πρόσθεσε — για το λόγο ότι δεν έχω δεύτερο κλειδί για να μπώ εδώ μέσα.

Τελειώνοντας αυτά τα λόγια, έκαμε μία

βαθεία υπόκλιση κι' έπειτα κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, άνοιξε την πόρτα και βγήκε.

— Παράξενη γυναίκα! είπε ο Μοντεμπέλλο.

— Η γυναίκα αυτή υπέφερε πολύ και υποφέρει ακόμη, παρατήρησε η πριγκίπισσα. Και τί δεν θάδινα για να υπορέσω να την παρηγορήσω!

— Αγαπήτη φίλη, της είπε ο άντρας της, το σπίτι αυτό, για τη στιγμή τουλάχιστον, είναι δικό μας... Ας μην σκεφτόμαστε τίποτε άλλο... Εγώ θα φύγω μαζί με τόν Λορέντζο.

Η πριγκίπισσα ανατρίχιασε.

— Πηγαίνετε στην Αύλη τών Θαυμάτων; ρώτησε.

— Είναι απαραίτητο, απάντησε ο άντρας της. Έχω δυό ώρες μπροστά μου για να προσπαθήσω να ιδώ αυτό το νέο, που έχει το όνομα του γιου μου.

Η Ζιλέτ ένωσε παρακλητικά τα χέρια της.

— Ό, σώστε τον! Ικέτευσε.

— Θα το προσπαθήσω, παιδί μου, απάντησε ο πριγκίπας. Κι' ελπίζω πως θα το κατορθώσω.

Η πριγκίπισσα προσπαθούσε να συγκρατήσει τη συγκίνησή της. Ο άντρας της την έσφιξε στην αγκαλιά του, φίλησε τη Ζιλέτ στο μέτωπο κι' έπειτα βγήκε μαζί με τόν Λορέντζο.

Τη στιγμή εκείνη, η ώρα ήταν λίγο περισσότερο από δέκα.

Ο προδότης

Στις ημέρες μας, μία αστυνομική έφοδος γίνεται συνηθώς με κάθε μυστικότητα κι' έκτος από εκείνους που την διευθύνουν κανείς δεν ξέρει τίποτε γι' αυτήν.

Την εποχή εκείνη, όμως, αυτή η μυστικότητα δεν έθεωρείτο απαραίτητη ή δεν ήταν δυνατή.

Έτσι και η έπιχείρησι έναντιόν της Αύλης τών Θαυμάτων δεν αποτελούσε μυστήριο για κανένα.

Εκείνοι έναντιόν τών οποίων στρεφόταν αυτή η έπιχείρησι είχαν πάρει, λοιπόν, τα μέτρα τους.

Το μόνο πράγμα που άγνωστον ήταν τότε θα γινόταν η έπίθεσις. Και γι' αυτό βρισκόταν, ημέρα και νύχτα, σε κατάστασι συναγερμού.

Μόνο ο βασιλιάς της Άργκ — ο ζητιάνος Τρικό — προσπαθούσε να έμπνευση σ' όλους την πεποίθησι ότι δεν θα γινόταν έπίθεσι έναντιόν της Αύλης τών Θαυμάτων.

Ο Μανφρέδος κι' ο Λανταίνι, όμως, είχαν αντίθετη γνώμη και είχαν οργανώσει την άμυνα με τέτοιο τρόπο ώστε να αποκλείεται το ένδεχομένο αινιδιασμού. Όδοφράγματα είχαν κατασκευαστεί στα πιο έπικαιρα σημεία και είχαν συγκεντρωθεί τρωμα σε μεγάλες ποσότητες, για ν' αντιμετώπισθη το ένδεχομένο μίας μακράς πολιορκίας.

Ο Τρικό, μ' όλο που είχε αντιταχθεί άρχικά σ' αυτά τα μέτρα, βλέποντας ότι κανείς δεν τόν άκουγε, άλλαξε τακτική και προσπαθούσε να πάρη στα σοβαρά το ρόλο του αρχιστρατήγου.

Εκείνο τόν βράδυ, λοιπόν, όπως έκανε συνηθώς, είχε βάλει φρουρούς σε όλους τούς δρόμους που οδηγούσαν στην Αύλη τών Θαυμάτων. Οι σκοποί αυτοί, όμως, ήταν άνθρωποι του και οι έντολές που τούς είχε δώσει συνοψίζονταν στα εξής: «Δέν θα πητε τίποτε και θα αφήσετε εκείνους που έρχονται προς τα εδώ να περάσουν».

Αλλά είναι καιρός να ξαναγυρίσω στον πριγκίπα ντε Μοντεμπέλλο, που, όπως είδαμε, είχε φύγει από το σπίτι της όδοι Αγίου Διονυσίου λίγο έπειτα από τις δέκα. Διευθυνόταν τώρα με γρήγορο βήμα προς τόν μέρος της Αύλης τών Θαυμάτων.

Ο πριγκίπας φαινόταν συλλογισμένος. Δέν ήξερε ακόμη με ποιό τρόπο θα κατάφερε να μπή μέσα σ' αυτό τόν απαγορευμένο χώρο.

Στό τέλος, είχε καταλήξει στην ακόλουθη σκέψη: Στόν πρώτο άνθρωπο που θα συναντούσε μπροστά του και που θα τού απαγόρευε να προχωρήση περισσότερο, θα τού έλεγε ότι τόν βασίλειο της Άργκ θα προσβαλλόταν εκείνο τόν βράδυ από τούς στρατιώτες τού Μονκλόρ και θα τού ζητούσε να

τόν οδηγήση στους άρχηγούς του για να τούς πη τα όσα ήξερε.

Εξακολουθούσε, ωστόσο, να προχωρή, χωρίς να τόν έμποδισή κανείς κι' αυτό τού έκανε μεγάλη έκπληξι, γιατί όσες φορές στο παρελθόν είχε έπιχειρήσει να μπή στην Αύλη τών Θαυμάτων δέν τού είχε κατορθώσει.

Εφτασε, τέλος, σ' ένα μικρό δρομάκι, που προστατευόταν από ένα οδόφραγμα.

«Α! σκέφτηκε, φαίνεται πως οι άνθρωποι μας κάτι έχουν μυρίστη».

Και προχώρησε προς τόν στενό περάσμα που βρισκόταν στη μία από τις άκρες τού φράγματος.

Ένας άνθρωπος στεκόταν εκεί.

— Φίλε μου, τού είπε ο πριγκίπας, πρέπει να περάσω. Πρόκειται για τη ζωή όλων μας.

Ο άνθρωπος παραμέρισε.

— Είσαστε από την αύλη; είπε. Περάστε.

Ήταν ένας από τούς φρουρούς τού Τρικό.

— Για ποιά αύλη μου μιλάει; άναρωτήθηκε ο πριγκίπας, ενώ διασκέλιζε τα έμποδια.

Ο Μοντεμπέλλο κι' ο Λορέντζο βρισκόταν πια στο έσωτερικό της Αύλης τών Θαυμάτων.

Στην άκρη αυτού τού δρόμου υπήρχε μία εύρυχωρη πλατεία, που φωτιζόταν από μεγάλες φωτίες.

Ο Μοντεμπέλλο κύτταξε με έκπληξι τόν περίεργο θέαμα που παρουσιαζόταν μπροστά του.

Οι φωτίες αυτές, που ήταν πέντε ή έξη, έβγαζαν πυκνές ολόμαυρες καπνούς, που ανέβαιναν στον ούρανό. Κόκκινες αντανάγεις έφταναν στα σπείτια που βρισκόταν ολόγυρα και που ήταν όλα άθλιες τραγώλες με ολόμικρα παραθύρα.

Γύρω από κάθε φωτιά κάθονταν άντρες και γυναίκες με άπαισία πρόσωπα. Άλλοι έπιπιν κρασί, άλλοι τραγουδούσαν κι' άλλοι άκόνιζαν τα ξίφη και τα χειριδιά τους.

Ο Μοντεμπέλλο κι' ο Λορέντζο προχωρούσαν άργα από τη μία φωτιά στην άλλη χωρίς να τούς ενοχλήση κανείς.

Οι άνθρωποι της Αύλης τών Θαυμάτων είχαν έμπιστοσύνη στους φρουρούς τους κι' ήταν βέβαιοι ότι κανείς ένεος δέν μπορούσε να τούς ενοχλήση. Πολλοί απ' αυτούς, έξέ άλλου, ντυνόταν σαν ευγενείς κι' έτσι η εμφάνισι τού Μοντεμπέλλο και τού Λορέντζου δέν ήταν δυνατόν να τούς παραξενέψει.

Ο πριγκίπας εξέταζε προσεχτικά τα πρόσωπα τών ανθρώπων που βρισκόταν γύρω στις φωτίες. Ανάμεσα σ' αυτά προσπαθούσε ν' αναγνωρίση τόν νέο με την ευγενική κι' άνοιχτόκαρδη φυσιογνωμία, που είχε σώσει άλλοτε από τόν δασεφυλάκιο τού Μονφωκόν.

Στη μέση της πλατείας βρισκόταν ένας όμιλος, που προκάλεσε περισσότερο την προσήχη του. Οι άνθρωποι που αποτελούσαν αυτό τόν όμιλο ούτε έπιπιν ούτε τραγουδούσαν. Κάτοιος που βρισκόταν στη μέση μιλούσε κι' οι άλλοι τόν άκουγαν με προσήχη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Άρραβώνες

Ο κ. Γεώργιος Εύ. Νάτιες πλοίαρχος Ε. Ν. και η ένις Σοφία Κ. Μπινίκου, έψωσαν έμοιβαίαν ύπαρχειν γάμου. Έγκάρδια συγχαρητήρια. Δ. Π.

Βαπτίσεις

Την Κυριακήν 17ην Ιουνίου η έις Γεωργία Γρηγοράκη άνεδέξατο εκ της κολυμβήρας τού χαρτιωμένου αγοράκι τού Παναγιώτου Ιππέλτα όνομασας αυτό Σπύρον. Είς τούς εύτυχαις γονεας και την άνάδοχον εύχόμεθα να τούς ζήση. Μ. Φ.

Αφίξεις

Η δερματολόγος έατρος Λυβία Πουλέζου-Δούκα, ειδικώς ασχολούμενη με αισθητικές θεραπείας, έπέστρεψε από την Εόρρη, όπου παρηκολούθησε τόν Συνέδριο τών Γερμανών Δερματολόγων στη Βιέννη και τόν Συνέδριο τών Δερματολόγων της γαλλικής γλώσσας στη Λιόζανν.

Πρακτικότης, εξαιρετική ελαφρότης και φτηνή τιμή χαρακτηρίζουν τα αντικείμενα τού νοικοκυριού, που πολυούν σήμερα τα είδικα καταστήματα ειδών κατασκευών. (Α) Μεγάλο «θερμό» για τόν νερό. (Β) Φορητή κουζίνα, που έπιτρέπει τη γάνισμα και ψήσιμο. (Γ) Καταρράδες. (Δ) Πιατικά από άλουμίνιο, λεπτότατα και τόσο φτηνά, ώστε τάν πετάτε μετά τόν φάγητό κι' αποφεύγετε έτσι τόν πλούσιο τούς. (Ε) Μικρό «θερμό».

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΤΕ ΑΝΕΤΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Μερικές χρήσιμες οδηγίες και συμβουλές για τις σκηνές και τα διάφορα αντικείμενα, που πρέπει να προμηθευτήτε

Τά να περάση μία οικογένεια τις διακοπές της κάτω από μία σκηνή σπημένη στο ύπαιθρο, είναι χωρίς άλλο ο καλύτερος τρόπος για να έρθουν τα μέλη της σε έπαφή με τη φυσική ζωή.

Όστόσο, ο μηχανικός πολιτισμός, μέσα στον οποίο ζούμε, δέν μάς αφήνει κι' εδώ χωρίς να μάς προσφέρει τις υπηρεσίες του.

Πηγαίνοντας να ζήσουμε στο ύπαιθρο σαν Ροδινσάνες Κροσούσι, τόν διώχνουμε από τη πόρτα, αλλά αυτός γυρίζει από τόν παράθυρο και μάς παρουσιάζει ένα σωρό τελειοποιήσεις κι' ευρήματα του, που έχουν σκοπό να μάς κάνουν τη ζωή κάτω από τη σκηνή μας πιο άνετη, πιο ευχάριστη και με μία λέξι, πιο... πολιτισμένη.

Τά καταστήματα, που πουλάνε είδη κατασκηνώσεως, αν τα έπισκεφτούμε, έχουν να μάς προσφέρουν ένα σωρό ωραίες έκπληξεις, που θα κάνουν τις μέρες μας στο ύπαιθρο να περάσουν μέσα στην άνεσι, με την οποία έχουμε συνηθίσει στο σπίτι μας.

Θά βρούμε, στα καταστήματα αυτά, μικρές φορητές κουζίνες, που έπιτρέπει τόν θηγανισμό και τόν ψήσιμο διαφόρων φαγητόν. Ψυγείακια, με τα οποία θα μπορούμε να διατηρούμε φρέσκα τά τρόφιμα και να έχουμε κρύο νερό. Ελαφρότατα πιατικά από φύλλα άλουμίνιου, σε φτηνότερη τιμή, που μπορούμε να τάν... πετάξουμε μετά από κάθε γεύμα, γλυτώνοντας έτσι τόν πλούσιμο.

Τά ψώνια, που θα κάνετε σ' αυτά τά καταστήματα, εφάρωνται κυρίως από τόν είδος τού μεταφορικού μέσου, που θα χρησιμοποιήσετε για ν' απομακρυνήτε από την πόλι και να βρεθήτε στην έξοχη. Η... δραπέτευσι αυτή προς τη φύσι, μπορεί να γίνει με ποδήλατο, με σκούτερ, με βαρκα, με αυτοκίνητο ή ακόμη και με τάν... πόδια.

Νά, λοιπόν, τί πρέπει ναχέτε υπ' όψη σας ανάλογα με τόν μεταφορικό μέσον, που διαθέτετε για να κινήτε στο ύπαιθρο και να κατασκηνώσετε όπου σας άρέσει.

Αν κάνετε αυτή την περιπλάνησι με τάν πόδια, δέν μπορείτε να μεταφέρετε στους ώμους σας παραπάνω από δέκα πέντε κιλά. Σ' αυτό τόν φορτίο, ή σκηνίτσα σας δέ πρέπει ν' αντιπροσωπεύεται με βάρος περισσότερο τών τεσσάρων κιλών. Αν διαθέτετε λίγο πιο πολλά χρήματα, μπορείτε ν' αγοράσετε μία σκηνή, που να ζυγίζει μόνάχα τρία κιλά παραπάνω. Οι σκηνούτες αυτές έχουν ύψος, όταν στήθούν, από δυό μέτρα και είκοσι πόντους ως ένα μέτρο και τριάντα.

Αν κινήτε στο ύπαιθρο με βαρκίτσα, με ποδήλατο, ή με σκούτερ, τόν ζήτημα αλλάζει. Τόν φορτίο της κατασκηνώσεως σας δέν τόν κουβαλάτε πια στον ώμο σας κι' έτσι υποεείτε να πάρετε μαζί σας σκηνές βάρους έξη κιλών αν πηγαίνετε με ποδήλατο, δέκα με σκούτερ και ακόμη βαρύτερες αν πάτε με βαρκίτσα.

Οι τελευταίες τελειοποιήσεις, που έχουν γίνει σ' αυτές τις σκηνές, δέν άφορούν την ποιότητα τού υφάσματος τούς, που είναι από καιρό εξαιρετική, αλλά τη διαρρομισί τους και τόν εύκολο στήσιμο τούς. Τά δοκάρια, που χρησιμεύουν για τόν στήσιμο τούς, είναι έτσι καμωμένα, ώστε κερδίζετε πολύ χώρο, αλλά και χρόνο όταν στήνετε ή λύνετε τη σκηνή.

Υπάρχουν, τέλος, ώρισμένα μοντέλλα σκηνών χωρίς δοκάρια, αλλά με σκελετό πού... φουσκώνει. Τά παραμικρό, όμως, στήσιμο, φέρνει σωστή καταστροφή σε μία τέτοια σκηνή.

Αλλά κι' αν έχετε δικό σας αυτοκίνητο για να μετακινήτε στο ύπαιθρο, δέ πρέπει να περιφρονήτε τόν ζήτημα τού βάρους και τού χώρου. Για ν' αποφύγετε τόν κοπιαστικό φόρτωμα και ξεφόρτωμα σε κάθε σταθμό σας, όπου θα κατασκηνώνετε, πρέπει να διαλέξετε τόν κατασκηνωτικό υλικό σας όσο τόν δυνατόν πιο έλαφρό.

Τά αυτοκίνητα έχει κυρίως τόν έξης πλεονέκτημα: Σας έπιτρέπει να παίρνετε μαζί σας, όπου κι' αν πάτε, σκηνές με δυό χώρους — ύπνοκαιμίσιο καί... τραπεζαρία — καθώς και τόν χώρο της, ώστε να μπορείτε να μείνετε σ' αυτές χωρίς να διπλώνετε τόν κορμί σας.

Οι σκηνές αυτές ζυγίζουν ή κάθε μία είκοσι κιλά και περιλαμβάνουν έκτος από τόν κορδοκατόκαμα κι' ένα άλλο χώρο, όπου μπορείτε να πλύνετε, να μαγειρέψετε, να φάτε κι' ακόμη να εργασθήτε σε περίπτωση βροχής ή δυνατού αέρα.

Τώρα τελευταία, πουλιούνται σκηνές βαμμένες με ζωηρά χρώματα, αλλά σας συνιστούμε να προτιμήσετε τόν συνήθη γκρι, γιατί τόν χρώμα αυτό κουράζει λιγότερο τόν μάτι.

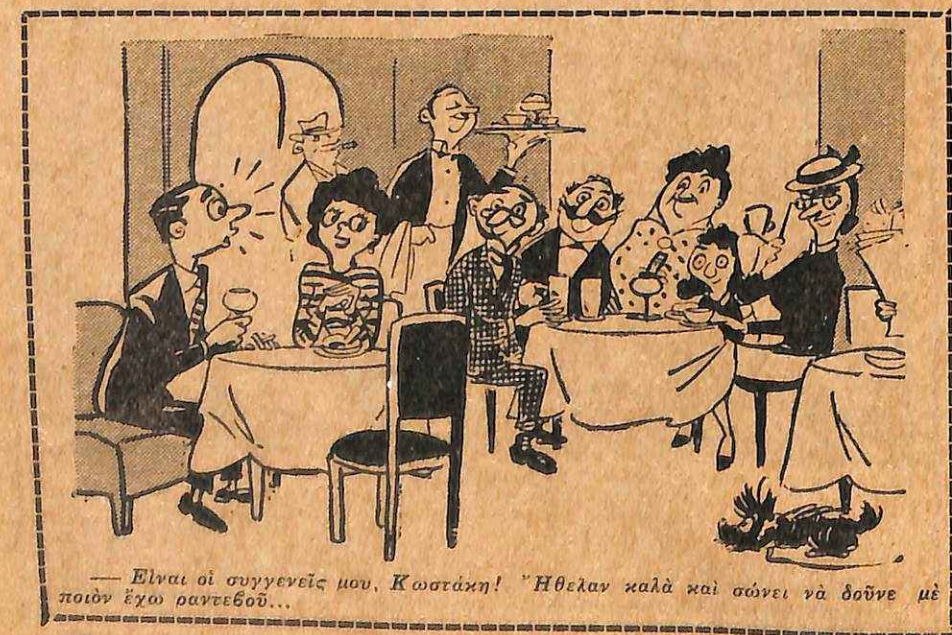
Αν έχετε μαζί σας δυό - τρία παιδιά, μπορείτε να διαλέξετε μία πιο εύρυχωρη σκηνή, με τριτό, συμπληρωματικό «δωμάτιο». Προσέξτε μόνάχα τόν βάρος της να μη ξεπερνά τόν τριάντα πέντε κιλά.

Αν δέν πρόκειται να κάνετε πολλούς σταθμούς στο ύπαιθρο, αλλά να κατασκηνώσετε σ' ένα όριστικό μέρος, μπορείτε να πάρετε μαζί σας λαστιχένες πολυθρόνες και στρώματα, που φουσκώνουν. Είναι μία πολυτέλεια μάλλον φτηνή και πάντως αρκετά έλκυστική. Στη μεταφορά τους, αυτά τά καθίσματα και τά στρώματα, όπως είναι ξεφουσκωμένα, πίνουν έλαχιστο χώρο.

Αν κατασκηνώσετε κοντά στη θάλασσα, μπορείτε ν' αγοράσετε φουσκωτά, λαστιχένια κανόν. Όρισμένα απ' αυτά υπορούν να πάρουν και τρία πρόσωπα και τόν βάρος τούς δέν είναι μεγάλο.

Στό βουνό, σας χρειάζεται χαμηλή σκηνή, γιατί ο αέρας είναι ό υπ' όψη. Έχθρος σας. Είναι προτιμότερο να υποσουλαιε μέσα στη σκηνή σας, παρά να τη δειτε καμιά ώρα να γίνεται... αεροπλάνο.

Δεύτερος έχθρος σας, στο βουνό, είναι τόν νυχτερινό κρύο. Για νά τόν αντιμετώπισετε, ή σκηνή σας πρέπει να ναι όπωσδήποτε με διπλά «τοιχώματα».

— Είναι οι συγγενείς μου, Κωστάκη! Ήθελαν καλά και σώνει να δούνε με ποιόν έχω ραντεβού...

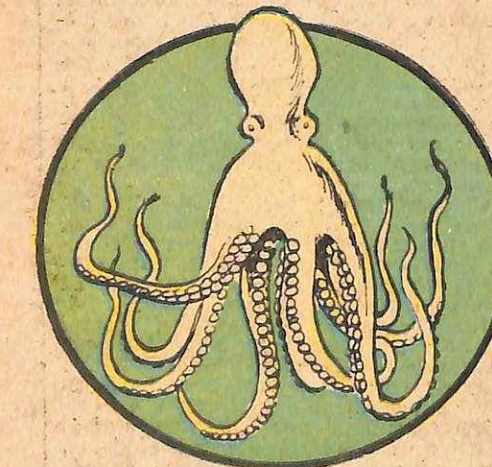

Το χταπόδι

Φαντάζεσαι ότι δεν θα υπάρχουν άνθρωποι στον κόσμο που να μην έχουν ακούσει ένα σωρό μύθους γι' αυτό. Είναι το πιο διαδεδομένο είδος και ζή σ' όλες τις θάλασσες της γης.

Δεν υπάρχει κουτότερο πλάσμα απ' αυτό, επιτίθεται δε είτε από περιέργεια είτε από άδωπηθεν σε κανένα άλλο ζωντανό στον κόσμο. Άρκει να δει ένα φύλλο να επιπλέει σε μια ακρογιαλιά, για να προσπαθήσει άμεσα να το πιάσει μ' ένα πλοκάμι του. Αν πλένουν άσπρα ρούχα και αυτό βρίσκεται κοντά, θα κολλήσει πάνω τους. "Αν κανένα παιδί ξυπόλητο βρίσκεται μέσα στο νερό, πολλές φορές πηγαίνει το χταπόδι και κολλά στα πόδια του.

Υπάρχουν πολλά είδη χταποδιού. Το μέγεθος και το βάρος του ποικίλλει ανάλογως των μερών που βρίσκεται. Άρκει να σημειωθεί ότι κατά το έτος 1861, όπως γράφει η εγκυκλοπαίδεια, έπιασαν ένα χταπόδι μήκους 9 μέτρων και βάρους 1.200 οκάδων, ίσως δε από

Το χταπόδι

αυτό να ενεπνεύθησαν οι Άμερικανοί και έκαναν ένα κινηματογραφικό έργο, στο οποίο ένα τεραστίων διαστάσεων χταπόδι κάνει κατατροφές, τρώει ανθρώπους και μόνο... που δεν ερωτεύεται την Μερλιν Μονρόε για τα κουνήματά της Εστερ Ουίλλιαμς για την κολυμβητική της δεινότητα!

Στα μέρη μας αναστατώνεται πολύ το χταπόδι και είναι πολύ διαδεδομένο. Τα ψάρια του, ιδίως στα νησιά μας, γίνεται από όλους τους ψαράδες συστηματικά, προπάντων δε τους μήνες της ανοίξεως που έρχεται από τα βαθιά για να αφήσει τα αυγά του. "Ο... οδοστρωτήρας της θαλάσσης ή μάλλον ή μολοτς, δηλαδή ή μηχανότρωτα, έχει τον πρώτο λόγο, γιατί ασφάλει και αποθηκεύει στον σάκκο της ότι εύρη στον βυθό, μαζί δε με όλα αυτά και τα χταπόδια, τα οποία ούτε και αυτά καταλαβαίνουν πως πιάστηκαν, διατηρούνται δε ζωντανά όσες ώρες και αν τα σύρει πίσω της ή μηχανότρωτα.

Οι τρώτες επίσης τα πιάνουν καθώς σύρονται στον βυθό.

Αλλά το συστηματικότερο ψάρεμα γίνεται από τους ψαράδες που διαθέτουν ένα μικρό βαρκάκι, όλο το χρόνο.

Σ' αυτό χρησιμοποιούν την λεγόμενη πράγ-γα ή πρηνάρολα. Οι πρηνάρολες είναι όλες

δύοις στις γενικές τους γραμμές, διαφέρουν δε ως προς το είδος του δολώματος που συνιθίζουν κατά τόπους. Παίρνουν δηλαδή υδραίο σπάγγο και δένουν στην άκρη μία μολυβόρα ως 70 δράμια, σ' απόσταση δε τσόν ωστε να μη ακουμπούν στον βυθό, δένουν πέντε ή έξι παράμαλα μήκους ως 30 πόντων και σε κάθε δέκα πόντους το ένα από το άλλο. Σ' αυτά είναι δεμένα άγκιστρια χονδρά.

Παίρνουν επίσης ανάλογους σπάρους, από τους οποίους έχουν κόψει όλα τα εξωτερικά πτερύγια για να μη τσιμπούν, και δολώνουν μ' αυτούς κάθε άγκιστρι, περνώντας το από το στόμα μέσα στο σώμα του σπάρου, κατά τον τρόπο ώστε το δόντι του άγκιστρίου να βγαίνει όλο έξω από τη μία πλευρά του σπάρου. Όπως είναι δολωμένη ή πρηνάρολα, την κατεβάζουν στον βυθό της θαλάσσης. Με το ένα χέρι την κουνούν επάνω κάτω και με το άλλο κινούν την βάρκα αργά με το κουπί.

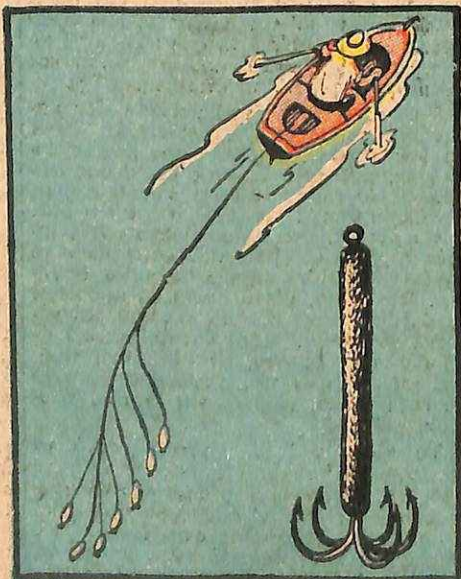
Το χταπόδι, μόλις δει τους σπάρους να κινούνται ή ένας κοντά στον άλλο, ρίχνεται και κολλά σε ένα δυό, όποτε αισθανόμεθα να βαρύνει ή πρηνάρολα και τότε αρχίζουν να την ανεβάζουμε σιγά και κανονικά. Το χταπόδι πιέζει τότε προς τα κάτω και καρφώνει στα δόντια των άγκιστριών που έζέχουν. Όταν το πρηνάρολα προς τη βάρκα, κρατούμε σε απόσταση την πρηνάρολα μη τυχόν κολλήσει κανένα πόδι του στη βάρκα ή και ολόκληρο, όποτε μπορεί να το σχίσουμε από το τράχηλα, αλλά να μη ξεκολλήσει. Και με μία απόνη το πιάνουμε και το ξεενερίζουμε.

Πολλοί ψαράδες συνιθίζουν μόλις ξεενερίσουν τ' χταπόδι, να το πιάσουν από την κουκούλα και να το δαγκάνουν στη μέση των δύο ματιών του. Άλλ' αυτό, όπως καταλαβαίνει κανείς, είναι πολύ επικίνδυνο, γιατί πολλές φορές κολλά ένα από τα πόδια του στο πρόσωπο ή και στο μάτι με δυσχερέστα επακόλουθα. Άλλοι, πάλι με ένα μαχαίρι το σχίζουν ανάμεσα στα μάτια του, όπου και αρχίζει το σπινθηρικό νεύρο. Και έτσι παραλύει και μένει ακίνητο.

Ο καλύτερος όμως τρόπος για να παραλύσει τ' χταπόδι, είναι να το πιάσουμε με το ένα χέρι επάνω στα μάτια και με το άλλο να του γυρίσουμε ανάποδα την κουκούλα αφού χώσουμε τα δύο δάκτυλα μέσα και τον αντίχειρα απ' έξω.

Εκτός από το σύστημα με τους σπάρους πολλοί ψαράδες δένουν αντί άγκιστρίου ένα κόκκαλο σουπιάς, το οποίο τρυπών στην μία άκρη, ή και αντί κόκκαλου σουπιάς, φύλλα τενεκέ με σχήμα σπάρου. Όλ' αυτά, με το άσπρο χρώμα τους, προκαλούν τ' χταπόδι, το οποίο κολλάει και κατόπιν σιγά-σιγά το ανεβάζουν και με μία απόνη το πιάνουν από κάτω προς τα επάνω.

Και αυτό το ψάρεμα μπορεί κανείς να πη ότι είναι κουτό, γιατί περιμένει κανείς να

Το ψάρεμα με πρηνάρολα και ή σαλαγγιά

περάσει τυχαίως από μέρος που υπάρχουν χταπόδια. Το ψάρεμα όμως του χταποδιού με το γυαλί παρουσιάζει πολύ ενδιαφέρον και μπορεί να το παρομοιάσει κανείς με το κυνήγι.

Αυτό όμως θέλει εξασκημένο μάτι και πείρα. Γι' αυτό γίνεται μόνον από ειδικούς και εξασκημένους ψαράδες, τους λεγόμενους "χταποδάδες", οι οποίοι σε όλη τους την ζωή δεν κάνουν άλλη από αυτή της δουλειάς.

Το χταπόδι τρυπώνει σε κάθε χαραμάδα και έχει προικισθή από την φύση με την ιδιότητα της αλλαγής του χρώματος του, δηλαδή μπορεί να πάρη το χρώμα του βυθού ή της άμμου ή άλλου μέρους την ώρα που επικαθεται εκεί. Συνεπώς, εκτός από τα μάτια του που μαυρίζουν στο βυθό, είναι δύσκολο να το ξεχωρίσουν ανάμεσα σε βράχια και φύκια.

Έχει όμως την συνήθεια έξω από τις τρύπες που χρησιμοποιεί για φώλη, να μαζεύη τουφλίες από σπασμένα που έχει φάει ή και κόκκαλα από ψάρια, αυτά δε τα βάζει με το γυαλί ο καλός χταποδάς και ένεργει καταλλήλως: "Αν βρίσκεται τ' χταπόδι σε βάθος ένας καμακιού, χρησιμοποιεί πρώτα την σαλαγγιά, δηλαδή τεσσέρα άγκιστρια δεμένα σταυροειδώς, στα στελέχη των οποίων, καθώς είναι δεμένα μαζί, έχουν χύσει μολύβι, απ' ένος για να συγκρατούνται μαζί και απ' έτερου για να βαρύνει ή σαλαγγιά και να κατεβεί εύκολα εκεί που την θέλουν να πάη.

Την σαλαγγιά, κρεμασμένη από γερό υδραίο σπάγγο, στην οποία έχουν άγκιστρώσει δύο τρία ψαράκια, ιδίως σπάρους, την παίζουν απ' έξω από το θαλάκι του χταποδιού όποτε αυτό βγαίνει έξω και πλανιέται.

"Αν όμως για οποιονδήποτε άλλο λόγο δεν θέλη να βγίη από την φώλη του, τότε βάζουν εις ένεργειαν τα μεγάλα μέσα. Αηλαδ ή, σε ένα χονδρό πανί δένουν μερικά κομμάτια από θεικό σίδηρο, όπως είναι δε δεμένο το κρεμάνε από επάνω από τα δόντια ενός καμακιού, το οποίο κατεβάζουν απ' έξω από την φώλη του χταποδιού.

Μόλις αρχίση να διαλύεται ο θειικός σίδηρος είναι αδύνατο στο χταπόδι να σταθή στη φώλη του και βγαίνει, όποτε ο χταποδάς το καρφώνει με το καμάκι του.

Αν όμως, είναι βαθύτερα από δύο φθάνει το καμάκι του και δεν έχη άλλο κοντάρι για να το έγωση, τότε μόνον με την σαλαγγιά προσπαθεί να το ξεγελάση.

"Όλος ο κόσμος ξέρει ότι το χταπόδι τρώεται κατά χίλιους δυό τρόπους όπως λένε. Πρώτα απ' όλα όμως, πρέπει να κοπαινώση,

Το γύρισμα της κουκούλας του χταποδιού

δηλαδή να κτυπηθή κάτω με δύναμη πάνω σε μία λεία επιφάνεια, για να σπάση ή συνοχή των ιστών του, και έπειτα να τριφτή καλά.

Πρέπει να πούμε, ότι όσο πιο μεγάλο είναι το χταπόδι τόσο και πιο τρυφερό γίνεται οπωσδήποτε και αν μαγειρευθή. Επίσης, αν αγοράσουμε από τα μπακαλικά ξερό χταπόδι για να το μαγειρέψουμε, πρέπει από το βράδυ ως την άλλη μέρα να το βάλουμε στο νερό να μαλακώση και την άλλη μέρα να το τρίψουμε καλά κάτω από τρεχούμενο νερό για να φύγη ή άμμος που έχει κολλήσει στο πετάι του κατά την εποχή που ήταν εκτεθειμένο στον ήλιο για να ξεραθή.

Κάθε τόπος έχει και δικό του τρόπο, ειδικό να πούμε, που μαγειρεύει το χταπόδι. Στα νησιά δε ιδίως το προτιμούν ξυδατό και το τρώνε σε κάθε κρασοκατάναυι πνίγωντάς το με το κρασί για να χωνεύεται.

Τις χειμωνιάτικες μέρες που δεν μπορούν να βγούν οι ψαράδες έξω από την βροχή και το κρύο και δουλεύει το μαγκάλι, ψήνουν το ξερό χταπόδι στην χόβολη του μαγκαλιού όπου σιγοψήνεται και μαλακώνει, και με λίγο ξύδι το ξεπλένουν από την στάχτη, το κόβουν κομματάκια σε λαδόνεμα, και το πνίγουν με το κρασί στο στομάχι τους, γιατί ξέρουν, ότι είναι δύσπεπτο και το κρασί εύκολινη τη χώνεψι του.

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι σουπιές, τα καλαμάρια και τα θράψαλα.

ΠΙΝ από λίγο καιρό, συγκροτήθηκε στο Φοίνικα της Άριζόνας, το πρώτο παγκόσμιο συνέδριο χρησιμοποίησης της ήλιακής ένεργειας σε πρακτικούς σκοπούς. Ένα από τα συμπεράσματα αυτού του συνεδρίου είναι ότι ή ήλιακή θερμότης μπορεί να μας εξυπηρετήση άριστα στις περισσότερες από τις συνήθεις ανάγκες μας: Ψήσιμο των τροφών, θέρμανσι του ύδατος, κεντρική θέρμανσι ενός διαμερίσματος κτλ., άλλ' ότι απέχει πολύ ή εποχή που θα είναι δυνατόν να την χρησιμοποιήσωμε για βιομηχανικούς σκοπούς.

Σε πολλές χώρες, όπως ή Άραβία, οι Ίνδιες, ο Λίβανος, ο ήλιος χρησιμοποιείται από άμνημονεύτων χρόνων για την παραγωγή θερμότητος.

Το ίδιο γίνεται και σε πολλά νησιά του Ειρηνικού.

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες υπελόγησαν, έξ άλλου, ότι ή ήλιακή θερμότης, που «πέφτει» κάθε χρόνο πάνω στις Ηνωμένες Πολιτείες και που μένει κατά το μεγαλύτερο μέρος της άχρησιμοποίητη, είναι κατά 2.000 φορές άνωτερη από τη θερμότητα και την κινητήριό δύναμι που απαιτείται για τις ανάγκες της χώρας.

Η χρησιμοποίησι της ήλιακής ένεργειας σε πρακτικούς σκοπούς προϋποθέτει τη λύσι τριών προβλημάτων: πώς θα μαζέσωμε την ήλιακή θερμότητα, πώς θα την συγκεντρώσωμε σ' ένα άρισμένο σημείο και πώς θα την διατηρήσωμε.

Οι συσκευές που διάφοροι έφευρέται παρουσίασαν στο συνέδριο του Φοίνικα δεν χρησιμοποιούν παρά μόνον ένα ποσοστό 5% της αιχμαλωτιζόμενης ένεργειας.

Οι ειδικοί, όμως, πιστεύουν ότι με διάφορες καλύτερεύσεις ή απόδοσι τους μπορεί να φτάση μέχρι 10%.

Οι συσκευές αυτές έχουν όλες σχεδόν αντανάκλαστικά με-

ΟΙ ΗΛΙΑΚΕΣ κουζίνες

Ανέξοδες, ακίνδυνες και πολύ άποδοτικές

ταλλικά κάτοπτρα, που συγκεντρώνουν τις ακτίνες του ήλιου και τις διοχετεύουν κατόπιν προς το μέρος ενός κλιβάνου.

Στην έκθεσι του Φοίνικα, τα μέλη της λέσχης Καλών Τεχνών της Άριζόνας παρουσίασαν έναν ήλιακό κλίβανο για την έπισιμότασι των πηλίνων αγγείων.

Το σμάλτο απλώνεται πρώτα πάνω στην επιφάνεια του πηλίνου δοχείου. Συγκεντρώνεται κατόπιν πάνω σ' αυτό ή θερμότης που έκπέμπεται από έναν ήλιακό κλίβανο.

Το σμάλτο, χάρις στην ύψηλή θερμοκρασία, που φτάνει τους 500 βαθμούς, εισχωρεί στους πόρους του πηλίνου αγγείου και σχηματίζει ένα σώμα μ' αυτό.

Όταν τελειώση αυτή ή έπεξεργασία, το πηλίνο αγγείο φαίνεται σαν γυάλινο.

Μεγάλο ενδιαφέρον προεκάλεσε έπίσης ο ήλιακός κινητήρας, που παρουσίασε ένας έφευρέτης από την Καλιφόρνια.

Ο κινητήρας αυτός τροφοδοτεί ένα ραδιοφωνικό πομπό. Το παραγόμενο ηλεκτρικό ρεύμα συγκεντρώνεται σε μπαταρίες κι έτσι ο πομπός μπορεί να λειτουργή και τη νύχτα.

Ο κινητήρας αυτός λύει το πρόβλημα της έναποθηκείσεως της ήλιακής θερμότητος. Κανονικά, μια ήλιακή κουζίνα δεν μπορεί να λειτουργή παρά μόνον έφ' όσον υπάρχει ήλιος.

Μπορούμε, όμως, να μετατρέψωμε την ήλιακή θερμότητα σε ηλεκτρικό ρεύμα και να έναποθηκείσωμε το τελευταίο, όποτε θα είναι δυνατόν να χρησιμοποιήσωμε την κουζίνα μας

Ήλιακή συσκευή (ηλιάν) για την εξοχή. Χωράει σε μία βαλίτσα.

Ο ήλιακός αυτός φούρνος μπορεί ν' αντικαταστήση την καλύτερη ηλεκτρική κουζίνα. Είναι επί πλέον τελείως ανέξοδος.

και τις ώρες που δεν υπάρχει ήλιος.

Στην έκθεσι του Φοίνικα έπεδείχθησαν ήλιακες συσκευές «πλιάν», που είναι κατάλληλες για την εξοχή.

Χωρούν μέσα σε μία μικρή βαλίτσα και είναι ελαφρότατες. Με τις συσκευές αυτές υπορείτε να ψήσετε ένα κομμάτι κρέας ή να μαγειρέψετε οποιοδήποτε άλλο φαγητό.

Έτσι, όταν πηγαίνετε σε μια έκδρομή, δεν είναι ανάγκη να παίρνετε κρύα φαγητά μαζί σας. Μπορείτε, τουναντίον, να ψήσετε ωραία μπριόκια, να θηγανίσετε ψάρια ή να φτιάξετε μια όρεκτικώτατη ομελέττα με τον φορητό ήλιακό κλίβανο που έχετε πάρει μαζί σας.

Σημειώστε τώρα δυό άλλα μεγάλα πλεονεκτήματα που έχουν οι ήλιακες κουζίνες. Πρώτα-πρώτα, είναι ανέξοδες. Την καύσιμη ύλη την παίρνετε από τη φύσι, χωρίς να πληρώνετε τίποτε. Δεύτερον, είναι τελείως ακίνδυνες.

Ας προσθέσωμε στα δυό αυτά πλεονεκτήματα και το ότι μαγειρεύουν ένα φαγητό το ίδιο γρήγορα όσο και οι καλύτερες ηλεκτρικές κουζίνες. Κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, μάλιστα, αφήνουν τις ηλεκτρικές κουζίνες πολύ πίσω.

Στην έκθεσι του Φοίνικα, έξ άλλου, ή δοκτορέσσα Μαρία Τέλκες, του πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, παρουσίασε μια ήλιακή συσκευή που μετασχηματίζει το θαλάσσιο νερό σε ποσιμο. Έτσι, προκειμένου να πάτε μια έκδρομή σ' ένα παραθαλάσσιο μέρος, δεν έχετε ανάγκη να νοιασθήτε αν υπάρχει εκεί ποσιμο νερό ή όχι.

☼

Ένας άετος καταδικάστηκε σε ισόβιο εγκάθειρη

Στο Κλάινγκτορφ της Σουηδίας... συνελήφθη ένας άετος, που είχε επιχειρήσει να αρπάξη ένα άρνι. Δεδομένου ότι ο νόμος περί προστασίας των ζώων απαγορεύει τη θανάτωσι των, οι τοπικές αρχές απέφασαν να τον φυλακίσουν. Ισοδύναμα, για το σκοπό αυτό κατασκευάστηκε ένα μεγάλο κλουδί, όπου ο αιχμάλωτος άετος περνάει θλιβερά τις ημέρες του.

Ημερομηνία μας

ΑΝΤΙ ΜΕΤΡΗΤΩΝ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΤΥΦΛΟΣΟΥΡΤΗΣ: Μέτριος δικηγόρος, μετρίως ηλικίας, ελαφρώς νοσημένος και... βαρέως πολυπαθής. **ΚΡΙΤΩΝ ΚΑΥΟΦΥΛΛΟΣ:** Συνάδελφος, φίλος και ομοιοπαθής. **ΚΑΙΤΗ:** Τζούγος του Ζαχαρία. **ΕΝΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΣΤΕΙ:** Τρείς (άρ. 3) «ΔΟΣΑΤΖΗΣ».

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημεράκι στο γραφείο του Ζαχαρία και του Κρίτωνος).

ΚΡΙΤΩΝ (μ' άπελπισία): Βρέ, τί κεσάτι είναι τούτο; Ούτε φίλος δεν πατάει να τον εύποστηρίσουμε; Δωρεάν! Κι' όσο για πελάτη. (Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα).

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Καλομέλετα κι' έρχεται! (Δυνατά). Έμπρός!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (μπαίνοντας): Καλημέρα σας.

ΚΡΙΤΩΝ (ευγενέστατα): Καλημέρα σας, κύριε! Ορίστε! Περσάτε.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: 'Ο κύριος Ζαχαρίας Τυφλοσούρτης, παρακαλώ.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: 'Ολόκληρος!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ορίστε. (Του δίνει ένα χαρτί).

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (παίρνοντας το): Τ' είν' αυτό;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: 'Ο λογαριασμός για την κορνίζα.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (κατάπληκτος): Ποιά κορνίζα;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Την κορνίζα που μ' είν' παραγγέλνει η κυρία σας και που της την παραδώσαμε πριν από μισή ώρα.

ΚΡΙΤΩΝ (τραγουδώντας δέξας αφηρημένα): Γυναικές τρελλεεεεές!...

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (κεραυνοβολώντας μ' ένα βλέμμα τον Κρίτωνα και ξεροκαταπίνοντας): Και πόσο στοιχίζει αυτή η περιδότη κορνίζα;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: 'Όσο γράφει ο λογαριασμός.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (χλωμιάζοντας): 465 δραχμές.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: 'Ακριβώς! Σας φαίνονται πολλά;

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (άναστενάζοντας): Μπιά! 'Αστείο πόσον! (Βγάζει με τρεμάμενα χέρια το πορτοφόλι του και πληρώνει).

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε. Κι' ελπίζουμε να μ' είν' προτιμάτε πάντα.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Σας το υπόσχομαι, κύριε! 'Όσες κορνίζες χρειαστή η κυρία Τυφλοσούρτη, από σας θα τις προμηθευθώ.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ευχαριστώ και πάλι. Χαίρετε!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Στο καλό, κύριε! ('Ο υπάλληλος φεύγει).

ΚΡΙΤΩΝ: Ζαχαρία μου, τα θεμά μου συγχαρητήρια.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Κι' εσύ, τέκνον Βρούτε; 'Αντί να με συμπονέσης, με είν' ανευσεύσαι!

ΚΡΙΤΩΝ: Πού την είδες την είν' ανευσεύ; Σε συγχαίρω είν' ανευσεύστατα.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Και για ποιά λόγο;

ΚΡΙΤΩΝ: Γιατί ή αγαπημένη σου γυναίκα σου πήρε, φαίνεται, τό... Βραβείο Νόμπελ!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Μά δουλεύεις, βρέ Κρίτων;

ΚΡΙΤΩΝ: Καθόλου! Γιατί μόνο ένα τέτοιο σπουδαίο βραβείο αξίζει να κορνιζαρι-

στή σε τόσο ακριβή κορνίζα. 'Η μήπως έχεις καμιά αντίρρηση;

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Μεγάλες και πολλές. Και τρέχω άμέσως να τις διατυπώσω όπου δει! (Φεύγει έξαλλος).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι του Ζαχαρία) **ΚΑΙΤΗ (μελίσματα):** Αχ! τί καλά που ήδες πιά νωρίς απ' την κανονική σου ώρα, γλυκερή μου άντρουλη! (Τον άγκαλιάζει και τον φιλάει). 'Ελα να μοιραστής μαζί μου την άπέραντη ευτυχία μου! (Τον παίρνει από το χέρι και τον τραβάει στο σαλόνι). Νά! Κότταξε! (Του δείχνει ένα πολυτελές κάδρο).

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (άναπνεύοντας): 'Η κορνίζα!

ΚΑΙΤΗ: Μά την κορνίζα προσέχεις, καύμενε; Το περιεχόμενο έχει σημασία! (Τρέμοντας από συγκίνηση κι' υπερηφάνεια): 'Ενα αυτόγραφο του Γκάρι Κούπερ! Θυμάσαι, Ζαχαρία μου; Μου το έδωσε στον κινηματογράφο 'Αθηνών!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (έξω φρενών): Και για να κορνιζάρω; (Καίει για να κορνιζάρω την τζιφάρα αυτού του κρεμασμένα μ' έδωλες κι' έκρασαν 465 δραχμές;

ΚΑΙΤΗ (περιφρονητικά): Ταπεινά και ποταπά άνθρωπακό! 'Θ' αξίζει πολύ μεγαλύτερες οικονομικές θυσίες ένα αυτόγραφο του Γκάρι Κούπερ!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Μπιά! πού να... γκαρίτζης, θεόμουρλη!

Με ξεπαράδιασε και σήμερα πρέπει να πληρώσουμε τις δόσεις για την ηλεκτρική σκούπα, για το καινούργιο σου φουστάνι και για το ψυγείο.

ΚΑΙΤΗ: Μά το αυτόγραφο του Γκάρι Κούπερ αξίζει πάρα πολλά λεφτά, Ζαχαρία μου!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Σύμφωνοι! 'Αλλά βγάλα πέρα εσύ με τους «δοσατζήδες»! (Ακούγεται κουδούνι). "Ωχ!... Κατά φωνή!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο χώ)

ΚΑΙΤΗ: Ζαχαρία! Οι κύριοι ήρθαν για τις δόσεις!

ΖΑΧΑΡΙΑΣ (έπισημα): Αυτοί μαι πολύ κύριοι, αλλά δεν υπάρχουν μετρητά.

Α' ΔΟΣΑΤΖΗΣ: Τι θα πη «δεν υπάρχουν μετρητά»;

Β' ΔΟΣΑΤΖΗΣ: 'Εγώ πρέπει να εισπράξω όπως δήποτε!

Γ' ΔΟΣΑΤΖΗΣ: 'Αμ εγώ!...

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Και ποιάς είπα αντίθετο; Θα εισπράξετε και με το πάρα πάνω μάλιστα! (Τρέχει αλλόφρων στο σαλόνι και φέρνει το κορνιζαρισμένο αυτόγραφο). Ορίστε, κύριοι! Πάρτε αυτόν τον άνεκτήμητο θησαυρό, βγάλετε τον στο σφυρί και πληρωθήτε! ('Ανοίγει την πόρτα και φεύγει. 'Αμέσως, όμως, ξαναπαίρνει). Και πού είσαστε! Τά... ρέστα δώστε τα στη γυναίκα μου!...

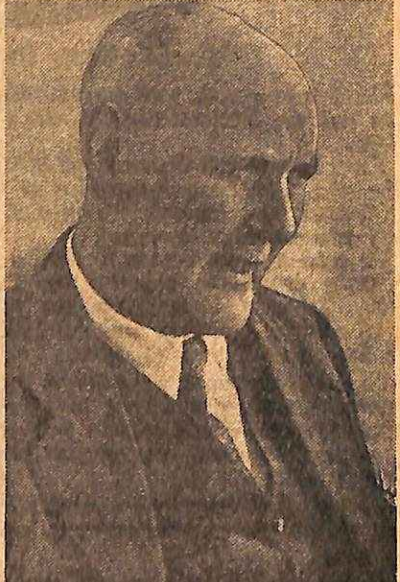
(Αύλαιο)

Γ. Γ.

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

'Ο γνωστός τραγουδιστής Νίκος Τσάμης που βρίσκεται από πολλούς μήνες στο Παρίσι, σημειώνει επιτυχίες στο κέντρο «Ολύμπια». 'Ο Νίκος Τσάμης, που θα παραμείνει άκοκτο διάστημα στο εξωτερικό, έχει υπογράψει συμβόλαιο με το γνωστό κέντρο της γαλλικής πρωτεύουσας «Σιρόρ», όπου θα εμφανισθή με αποκλειστικά ελληνικό ρεπερτοάριο. Προβλέπεται δέ ότι θα ένδουσιάζη και πάλι τους Παριζιάνους.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

'Ο περίφημος Γερμανός καθηγητής Γκέργαοτ Ντομάγκ, ο οποίος τιμήθηκε το 1939 με το βραβείο Νόμπελ, για την άνακάλυψη των σουλφοναμίδων, διευθύνει τώρα το εργοστάσιο έρευνών του μεγάλου γερμανικού φαρμακευτικού οίκου Μπάγιερ. Μετά τον πόλεμο ο καθηγητής Ντομάγκ άνακάλυψε τα παρασκευάσματα Κονταμπέν και Νεοταμπέν, με τα οποία θεραπεύονται ή φυματίωση και ή κατά πλάκας σκληρυντική και τελειώσα το παρασκευάσμα «Ε. 39». για καυνορύγια έλπίδα για την καταπολέμηση του καρκίνου. Το «Ε. 39» παρεμποδίζει την ανάπτυξη των καρκινικών όγκων και πολλές φορές τους εξαφανίζει τελείως. Το «Ε. 39», που δοκιμάσθηκε τελευταία σε πολλά νοσοκομεία της Ρηνανίας, άπέφερε άριστά άποτελέσματα σε διάφορες περιπτώσεις καρκίνου.

Το θαλάσσιο νερό ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑ!...

Μιά πρόσφατη εκπληκτική άνακάλυψη των Γερμανών έπιστημόνων

'Η «νευρική υπερένταση», που ξεκινάει από τα άδωα «νευράκια», για να προχωρήσει σε συνέπειες σοβαρότερες — την άνορεξία, την άπνεια, την άικανότητα για δημιουργική εργασία — είναι, χωρίς άμφιβολία, μία από τις χαρακτηριστικότερες «άρρώσεις» της εποχής μας. 'Ο σημερινός άνθρωπος, άν και διαθέτει άνέσεις και μέσα άναψυχής, που οι παλαιότεροι δεν τολμούσαν ούτε να τα όνειρευτούν. έχει γίνει χιλίες φορές πιο νευρικός, πιο εύερεθιστος, πιο άνικανοποίητος από εκείνους. Και ποτέ άλλοτε δεν είχαν έπινοηθή τόσα θεραπευτικά συστήματα και δεν είχαν κυκλοφορήσει τόσα φάρμακα έναντίον της άνευρικής υπερέντασης, έσα στο διάστημα των είκοσι ως τριάντα τελευταίων έτών.

Έχουν μία σχετική — και παροδική, τις περισσότερες φορές — άποτελεσματικότητα, ένώ τα πιο πολλά διαμεύσαν με τον παταγωδέστερο τρόπο τόσο εκείνους, που τα άνακάλυσαν, όσο και εκείνους, που τα χρησιμοποίησαν στον έαυτο τους.

'Η έπιστήμη, ώστόσο, δεν σταματάει ποτέ τις προσπάθειές της, ώπου να βρη την άποφασιστική λύση για ένα πρόβλημα. 'Ετσι, τον τελευταίο καιρό, οι Γερμανοί γιατροί άναγείλανε μία σημαντική έπιτυχία τους σ' αυτόν τον τομέα. όφελόμενη στην έφαρμογή ενός μέσου, που δεν έχει καμιά σχέση ούτε με τα περίπλοκα ψυχοθεραπευτικά συστήματα ούτε με τα χημικά παρασκευάσματα.

Το μέσο αυτό είναι, άπλούστατα, το θαλάσσιο νερό!

'Ενα ποτήρι με θαλάσσιο νερό το πρωί, όταν το στομάχι είναι τελείως άδειον, και άλλο ένα το μεσημέρι, πριν από το φαγητό, είναι — καθώς διαπίστωσαν οι Γερμανοί έπιστήμονες έπειτα από πολυάριθμα πειράματα — το άποτελεσματικότερο φάρμακο για την άποκατάσταση της νευρικής ισορροπίας και την εξαφάνιση όλων των συνέπειών της «υπερέντασης».

'Η όρεξη επανέρχεται, ο ύπνος έξαναγίνεται εύκολος και άμολός, ο άρρωστος έξαναβρίσκει την άδεια και την ικανότητα για δουλειά.

Τις θεραπευτικές ιδιότητες του θαλάσσιου νερού, που δεν περιορίζονται άπώς θα δοίμε άμέσως παρακάτω — στην εύεργετική έπίδραση που άσκει στο νευρικό σύστημα, αλλά επεκτείνονται σε πλήθος παθήσεων, δεν τις άνακάλυψε πρώτη ή σύγχρονη έπιστήμη. 'Ο 'Ιπποκράτης, ο περίφημος γιατρος της αρχαιότητας, έφαρμοζε την μέθοδο της θεραπείας με θαλάσσιο νερό για τις περιπτώσεις πεπτικών διαταραχών. Χρειάστηκε, όμως, να περάσουν πολλοί αιώνες, για να άναγνωρίσουν οι μεταγενέστεροι «συμβάλελοι» του της πολύτιμης αξίας της άλης αυτής συνταγής και, ξεκινώντας από εκείνη, να φέρουν στο φώς και τους άλλους άνεκτίμους θησαυρούς, που περικλείνει, για την έπιστήμη τους, ο άπέραντος πλούτος του όγρου στοιχείου. 'Όμως, άκόμη και σήμερα, ή έξερώνηση των στοιχείων του θαλάσσιου νερού, που περιέχουν θεραπευτικές για τον άνθρώπινο οργανισμό ιδιότητες, δεν βρίσκει παρά στα πρώτα της βήματα.

'Εκείνη, που άνακαλύφθηκαν ως τώρα — παρατηρεί χαρακτηριστικά ο έπιστημονικός συνεργάτης γερμανικού περιοδικού — είναι έλάχιστα, συγκριτικά με εκείνα, που θα άνακαλυφθούν στο μέλλον.

Για πολύ καιρό, πιστευόταν πως ή θαλάσσια δεν ήταν τίποτ' άλλο από μία διάλυση νερού με άλάτι! 'Όπου οι έπιστήμονες διαπίστωσαν την ύπαρξη, στο θαλάσσιο νερό 50 ως 60 διαφορετικών στοιχείων, που ή άναλογία τους προς το άλάτι φθάνει συνολικά το 1 ως 1,8% στην Βαλτική και το 3,5% στην Βόρεια Θάλασσα. Στην ίδια περίπου άναλογία καμίνονται και οι ποσότητες, που περιέχονται στις άλλες θαλάσσες της 'Υδρογείου.

Τά σημαντικότερα και πολυτιμότερα για τον άνθρώπινο οργανισμό από τα στοιχεία αυτά είναι, εκτός από το ίώδιο, που άνακαλύφθηκε πρώτο, το νάτριο, το

χλώριο, το μαγνήσιο, το ασβέστιο, το βρώμιο, ο χαλκός, το θειάφι, το μαγνήσιο, το άρσενικό, το κοβάλτιο, ο ψευδάργυρος και ο φωσφόρος. 'Επίσης, έπεται από νεώτερες έρευνες, διαπιστώθηκε πως στο νερό των θαλάσσιων περιεχεται σε μικρές ποσότητες χρυσάφι, άσμη και ράδιο!

'Ακόμη, όμως, πιο έντοπωσική και πιο άπροσδόκητη, είναι ή χρονολογούμενη από έλάχιστους μήνες άνακάλυψη των έπιστημόνων πως το θαλάσσιο νερό περικλείνει και μία δολοκληρή σειρά ορμονικών ουσιών, οι οποίες προέχονται από τις άόρατες στο γυμνό μάτι στρατίες των θαλάσσιων ζώικών μικροοργανισμών.

'Χωρίς υπερβολή — άνακάλυψε ένας Γερμανός βιολόγος, καθηγητής του πανεπιστημίου του Μονχού — μπορούμε σήμερα να πούμε πως όλα τα βασικά στοιχεία, που έπιδρούν, κατά οιονδήποτε τρόπο, στην ζωή, υπάρχουν και στην θάλασσα!

'Η έξακριβωση της παρουσίας των στοιχείων αυτών στο θαλάσσιο νερό και οι παράλληλες διαπιστώσεις της άτρικής έπιστήμης, για τον ρόλο, που έξασκει το καθεύα στον άνθρώπινο οργανισμό, έδημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την μελέτη των θεραπευτικών ιδιοτήτων που περιέχει το θάλασμα τους, στην σφή φυσική άναλογία, με την όποια βρίσκεται στους άκαούς.

'Ανάμεσα στ' άλλα, είχε ήδη διαπιστωθή πως ο χαλκός, το άρσενικό, το κοβάλτιο και το μαγνήσιο συντελούν στην έξασφάλιση της σταθεράς άναγωγής του αίματος, ότι το μαγνήσιο — περιεχόμενο σε άναλογία 0,81 του γραμμίου σε κάθε χιλιογράμμο θαλάσσιου μισρού — παρεμποδίζει την όπερβολική συσσώρευση λίπους, ότι το βρώμιο — 0,03 του γραμμίου κατά χιλιογράμμο — έγγυάται την καλή λειτουργία των αδένων έσω έκκρίσεως κλπ.

Στηριζόμενοι στα δεδομένα αυτά, οι Γερμανοί έπιστήμονες έφαρμοναν την μέθοδο της «θαλάσσιοθεραπείας» σε σειρά περιπτώσεων και τα άποτελέσματα των δοκιμών τους έδικαίωσαν κατά τον πιο άπλοτο τρόπο τις προσδοκίες, που τους είχαν στηρίξει.

'Εκτός από την όπερβολική, την άνορεξία, την νευρική άπνεια, καθώς και όλες γενικά τις νευρικές φύσεως διαταραχές, για τις όποιες, καθώς είπαμε, το θαλάσσιο νερό άποδείχτηκε το άποτελεσματικότερο φάρμακο, από όλα χρησιμοποιήθηκαν ως τώρα, διαπιστώθηκε άκόμη πως έχει έξαιρετικά εύεργετική έπίδραση για τις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) Για τον χρόνιον κατάρρευση του στομάχου ή του έντέρου, τον πλεονασμό ή την έλλειψη επάρκων γαστρικών υγρών, την δυσπεψία, την δυσκοιλιότητα και τις ενόχλησεις της χολής και του ήπατος.

β) Για το έκζεμα και τα άλλεργικά φαινόμενα.

γ) Για το σάκχαρο, την άμοιδαδωσι και την άρθριτιδα.

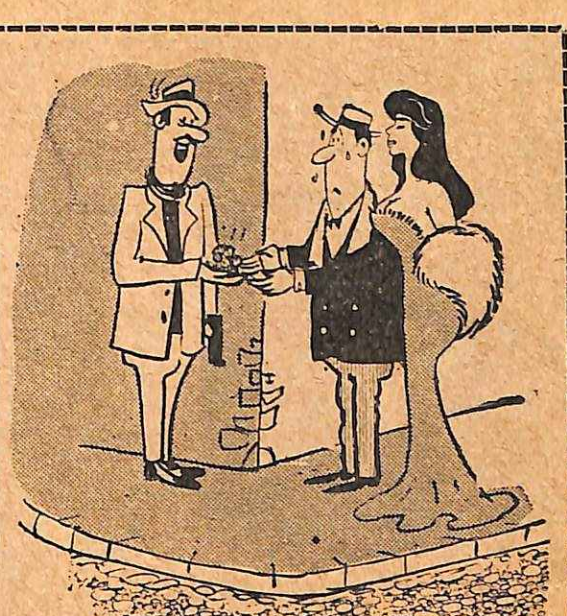
δ) Για την ούλιτιδα, τέλος, και όλες γενικά τις παθήσεις των δοντιών, για την καλή διατήρηση των όποιων άποτελεί το πιο άποτελεσματικό και πιο σύγγρασο μέσο.

'Η διάδοσι της «θαλάσσιοθεραπείας» στην Γερμανία έλαβε τέτοιες διαστάσεις ώστε τα σφραγισμένα μπουκαλάκια, που περιέχουν θαλάσσιο νερό, «ένταχμένον» άνάλογα με την περίπτωση, για την όποια πρόκειται να χρησιμοποιηθή, με διάφορες μεταλλικές ουσίες, είναι σήμερα το ευρύτερα ζητούμενο από όλα τα φάρμακα!

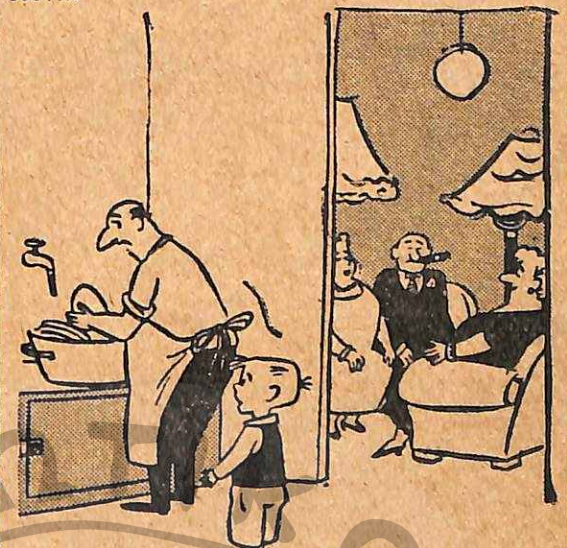
'Αλλά και στη φυσική μορφή του, χωρίς συνθετικές κατασκευές, που βρίσκονται, άλλως τε, στο άλλα άνομη, το θαλάσσιο νερό δεν είναι λιγότερο πολύτιμο για τον οργανισμό. Με την διαφορά — συμβουλεύουν οι Γερμανοί γιατροί — πως πρέπει ή χρήση του να γίνεται με μέτρο και να μην έπερνάει σε καμιά περίπτωση τα 150 βρόμια, δηλαδή τα δύο γεμάτα ποτήρια ήμερησίως.

'Επίσης, ή διάρκεια της θεραπείας πρέπει να περιορίζεται στις 4 ως 6 εβδομάδες το πολύ και να συγχρονίζεται, έφ' όσον είναι δυνατόν, με παραμονή σε παρόμοιο μέρος και με θαλάσσια λουτρά.

Τέλος, για τα νευρικά παιδιά, για τα όποια, όπως άποδείχανε τα πειράματα στην Γερμανία, το θαλάσσιο νερό είναι το καλύτερο καταπραυντικό μέσο, οι δόσεις πρέπει να είναι όκνη μικρότερες: 'Από ένα κουταλάκι του τσαγιού τρεις φορές την ήμερα, πριν από το πρωινό, το μεσημεριανό και το βραδυό φαγητό.

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ — Στα δίνα όλα πίσω και παίρνω το κορίτσι σου!...

Μπαμπά, ο κύριος Γιάννης ρωτάει τι κάνεις...

Μη φοβάσαι!... Έχω σημαδέψει τη σελίδα σου!...

Οί ασθένειες του ήπατος

Η διάγνωση και τα μέσα της θεραπείας των

Κατά τα τελευταία χρόνια, οι ασθένειες του ήπατος έχουν γίνει εξαιρετικά συχνές. Όλοι οι άνθρωποι λίγο ή πολύ υποφέρουν από το σηκώτι τους. Αλλά ποιες είναι οι ασθένειες του ήπατος;

Στην πρώτη γραμμή έρχονται η ηπατίτιδα, που είναι ένας βαθμιαίος εκφυλισμός του ήπατος, και η ηπατίτιδα που συνίσταται στη φλόγωση αυτού του αδένα.

Στην ηπατίτιδα το σηκώτι διογκούται. Αυτό το φαινόμενο παρατηρείται π.χ. στους παχυσαρκούς και τους μεγάλους πότες.

Στην ηπατίτιδα το σηκώτι διογκούται επίσης στην αρχή. Κατόπιν, όμως, παθαίνει ατροφία.

Η πιο σοβαρή μορφή ηπατίτιδος είναι ο ίκτερος. Οι νεότερες παρατηρήσεις απέδειξαν ότι ο ίκτερος οφείλεται σ' έναν ιό, που προσβάλλει το σηκώτι και τους χοληφόρους αγωγούς. Υπάρχει ακόμη η καλούμενη ηπατική ανεπάρκεια, που συνίσταται στην αδυναμία του ήπατος να εκπληρώσει τον προσορισμό του.

Η σοβαρότερη, όμως, ασθένεια του ήπατος είναι η κίρρωση. Η ασθένεια αυτή αποτελεί τη μορφή κατάληξης όλων των παθήσεων του ήπατος που δεν κατέστη δυνατόν να θεραπευθούν. Μία μορφή καλούμενη ηπατίτις π.χ., που εξακολούθησε να εξελίσσεται και μετά την εξασφάλιση του ίκτερου, μπορεί να καταλήξει σε κίρρωση.

Μεταξύ των ασθενειών του ήπατος πρέπει να κατατάξουμε επίσης και εκείνες των χοληφόρων αγωγών. Η σοβαρότερη ανάμεσα σ' αυτές είναι η χοληλιθίαση.

Υπάρχουν, εύτυχως, σήμερα πολλά μέσα για την έγκαιρη διάγνωση των παθήσεων του ήπατος και των χοληφόρων αγωγών. Τα κυριότερα απ' αυτά είναι τα εξής:

α) Η ακτινοσκοπική εξέταση των χοληφόρων αγωγών. Με τα σύγχρονα μέσα είναι δυνατόν να δούμε ολόκληρο το δένδρο των χοληφόρων αγωγών που βρίσκονται έξω από το σηκώτι.

β) Η εξέταση με ειδική βολίδα του δωδεκαδακτύλου. Η εξέταση αυτή μας πληροφορεί για την ποσότητα και την ποιότητα της εκκρινόμενης χολής.

γ) Η εξέταση της λειτουργίας του ήπατος. Για το σκοπό αυτό ο γιατρός παίρνει λίγο αίμα από μία φλέβα του βραχίονος και το υποβάλλει σε λεπτομερείς αναλύσεις και εξετάσεις, για να εξακριβώσει την κατάσταση του ήπατος.

δ) Εισάγονται στον οργανισμό διάφορες ουσίες ή φάρμακα, π.χ. σάκχαρο, βρωμοσουλφαλείνη, σαντονίνη, κινίνη, βενζοϊκό οξύ, νατρίιο, ατοφάν, και μελετάται με ειδικά όργανα ο τρόπος της επεξεργασίας των από το σηκώτι ή της αποβολής των.

Οι ηπατικές ασθένειες απαιτούν ωρίσιμη διαίτα. Αλλά αυτή η διαίτα δεν είναι η ίδια για όλες. Οι τροφές που πρέπει να προσέχουν ιδιαίτερα οι ηπατικοί είναι οι εξής:

1) Τα ζωικά λίπη. Απαγορεύονται απολύτως. Σε ωρίσιμες ελαφρές μορφές, όμως, μπορεί να επιτραπεί η μετρία χρήση τους.

2) Τα αυγά. Είναι επιβλαβή στους πάσχοντες από ασθένειες των χοληφόρων αγωγών. Κάνουν καλό, όμως, στους πάσχοντες από ηπατίτιδα ή κίρρωση.

3) Το ψωμί. Δεν βλέπεται κατ' αρχήν. Αρκεί να μη γίνεται κατάχρηση. Σε περιπτώσεις πεπτικών διαταραχών μπορεί να αντικατασταθεί με φρυγανιές.

4) Τα τυριά. Τα φρέσκα τυριά κάνουν καλό στους ηπατικούς. Τα παλιά, όμως, βλέπουνται.

5) Ο καφές. Βλέπεται όχι τόσο λόγω της καφεΐνης, όσον κυρίως γιατί περιέχει διάφορες λιπαρές και ερεθιστικές ουσίες, που έχουν δυσάρεστη επίδραση στη χολή.

6) Το βούτυρο. Η μετρία χρήση δεν βλέπεται. Περιέχει, άλλωστε, βιταμίνη Α, που είναι απαραίτητη στο στομάχι. Πρέπει, όμως, να τρώγεται φρέσκο. Το μαγειρικό βλέπεται.

7) Το λάδι. Κατ' αρχήν δεν βλέπεται. Σε πολλούς ασθενείς, όμως, προκαλεί ζυμώσεις μέσα στο έντερο. Πρέπει τότε να το αποφεύγουμε.

8) Το κρέας. Είναι εξαιρετικό για τους ηπατικούς, ιδίως ωμό. Δεν μπορεί, όμως, να αντικαταστήσει τελείως το βούτυρο, γιατί είναι φτωχό σε βιταμίνη Α.

9) Το κρέας. Τα πολύ λιπαρά κρέατα (χοιρινό, πρόβατο, χήνα κτλ.) βλέπουνται. Επίσης το κυνήγι, τα αλλαντικά και τα τηγανητά.

Προκειμένου για το οινόπνευμα, όπως είναι ευνόητο, απαγορεύεται απολύτως στην κίρρωση του ήπατος. Οι άλλες παθήσεις του ήπατος, όμως, που δεν έχουν αλκοολική προέλευση δεν αποκλείουν το κρασί. Η μύρσα, μάλιστα, είναι ωφέλιμη σε πολλές απ' αυτές. Δεν αποκλείονται ακόμη ούτε τα λικέρ. Είναι αυτόνομη, όμως, ότι πρέπει να γίνεται μετρία χρήση.

Όσο για τον καπνό, δεν έχει ειδική επίδραση στους ηπατικούς. Τουναντίον, οι πάσχοντες από ασθένειες των χοληφόρων αγωγών δεν πρέπει να καπνίζουν, γιατί ο καπνός επιδρά στις γαστρικές εκκρίσεις, που με τη σειρά τους επηρεάζουν την έκκριση της χολής.

Οι γυναίκες παθαίνουν σε μεγαλύτερη αναλογία χολοκυστίτιδα και χοληλιθίαση. Η κίρρωση, αντίθετα, είναι πιο συχνή στους άνδρες.

Η επίσημη διαθήκη σήμερα διάφορα φάρμακα για την καταπολέμηση των παθήσεων του ήπατος. Τα κυριότερα απ' αυτά είναι:

α) Διάφορες ουσίες που εκκρίνονται από το ήπαρ: μεθιονίνη, χολίνη, ινσιτόλη κτλ.

β) Οι βιταμίνες της κατηγορίας Β, καθώς και η C.

γ) Διάφορα αμινοξέα που χορηγούνται είτε από το στόμα, είτε με ενδοφλέβιες ένεσεις.

δ) Διάφοροι ορμόνες που υποβοηθούν την αφομοίωση των πρωτεϊνικών στοιχείων και των αμινοξέων που εισάγονται στον οργανισμό με τις τροφές.

ε) Η βιταμίνη Β12, που τα νεότερα πειράματα απέδειξαν εκτάκτως αποτελεσματική στις ασθένειες του ήπατος.

Το τρομώδες παραλήρημα

Κατά τον Γερμανό δόκτορα Κράφτ Λάιπεν, η βιταμίνη Β12 έχει ουσιαστική επίδραση στο τρομώδες παραλήρημα των αλκοολικών και περιορίζει τις κρίσεις. Ο Γερμανός επιστήμων συνιστά ιδίως τις ένεσεις βιταμίνης Β12 σε περιπτώσεις εγχειρήσεων επί αλκοολικών.

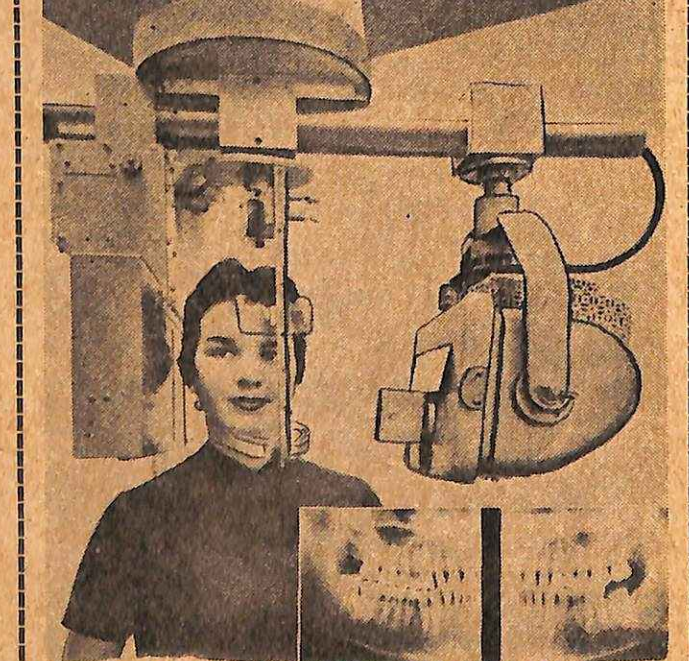
Το Α.Σ.Τ.Η. εναντίον του κοκκύτη

Οι Ιταλοί επιστήμονες έδοκμασαν το Α.Σ.Τ.Η. στον κοκκύτη με ικανοποιητικά αποτελέσματα. Έπειτα από την 1η ένεση, η απόχρεμψη και οι έμμετοι υποχωρούν.

Οι ένεσεις πρέπει να γίνονται καθημερινώς. Το φάρμακο εισάγεται δια της υποδερμικής οδού. Αν η τακτική αυτή εφαρμοσθεί από την αρχή, δηλαδή κατά την καλούμενη καταρροϊκή περίοδο, η θεραπεία εξοικονομείται.

Οι Ιταλοί επιστήμονες έδοκμασαν το Α.Σ.Τ.Η. στον κοκκύτη με ικανοποιητικά αποτελέσματα. Έπειτα από την 1η ένεση, η απόχρεμψη και οι έμμετοι υποχωρούν.

Οι ένεσεις πρέπει να γίνονται καθημερινώς. Το φάρμακο εισάγεται δια της υποδερμικής οδού. Αν η τακτική αυτή εφαρμοσθεί από την αρχή, δηλαδή κατά την καλούμενη καταρροϊκή περίοδο, η θεραπεία εξοικονομείται.

Η «ΠΑΝΟΡΑΜΙΚΗ» ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ

Χάρης στη νέα αυτή «πανοραμική» ακτινογραφική συσκευή, θα μπορούσε να έχει κανείς πάνω σε μια πλάκα και διά μιας την ακτινογραφία όλων των δοντιών. Η πρώτη αυτή συσκευή ετέθη σε χρήση σ' ένα νοσοκομείο της αμερικανικής πολιτείας Αιόωας, σύντομα όμως θα παραδοθεί και στο κοινό. Ο βραχίονας της συσκευής (αριστερά) περιστρέφεται γύρω από το κεφάλι του πασχόντος και ακτινογραφεί το ένα μετά το άλλο όλα τα μέρη του στόματός του, αποτυπώνοντας τα σε μια συνεχή ταινία, όπως βλέπετε κάτω δεξιά.

πρόκειται έπειτα από 4-5 ημέρες. Αν έχη εμφανιστή ήδη ο βήχας, θα απαιτηθούν για τη θεραπεία 9-10 ημέρες. Σε οποιαδήποτε περίπτωση, πάντως, 12-13 ένεσεις είναι αρκετές για να εξαφανιστούν τον κοκκύτη. Κατά το διάστημα των ένεσεων, η τροφή του μικρού ασθενούς πρέπει να περιέχει ελάχιστο αλάτι.

Τα αίτια της στειρότητας

Οι Γάλλοι επιστήμονες έμελετησαν οι αιτίες της στειρότητας σε 300 άνδρες που δεν είχαν παιδιά. Τα αποτελέσματα αυτής της έρευνας έχουν ως εξής:

Στα 25,5% των περιπτώσεων υπεύθυνη είναι μόνον η γυναίκα.

Στα 30,5% των περιπτώσεων, υπεύθυνος είναι μόνον ο άντρας.

Στα 35,5% των περιπτώσεων η ευθύνη βαρύνει και τους δύο συζύγους.

Στις υπόλοιπες περιπτώσεις δεν κατέστη δυνατόν να εξακριβωθεί σε ποιόν από τους δύο συζύγους ανήκει η ευθύνη.

Η στειρότητα στις γυναίκες οφείλεται σε αναλογία 50% σε μητρίδια του τραχήλου της μήτρας και σε αναλογία 30% σε μήνωσι των σαλπίγγων.

Η στειρότητα στον άντρα οφείλεται στα 1/3 των περιπτώσεων στην έλλειψη επαρκών γονιμοποιών κυττάρων.

Η αλλεργία στην πενικιλίνη

Υπολογίζεται ότι τα 8% των ανθρώπων παρουσιάζουν μία αλλεργική ευαισθησία στην πενικιλίνη, που εκδηλώνεται με εξανθήματα και έρεθισμό του δέρματος.

Στα άτομα αυτά, η χορήγηση πενικιλίνης πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή και με συνεχή παρακολούθηση. Έχει παρατηρηθεί ακόμη ότι όσοι έχουν άλλες μορφές αλλεργίας, παρουσιάζουν τις μεγαλύτερες πιθανότητες ευαισθησίας στην πενικιλίνη. Σε αμφίβολες περιπτώσεις, μπορεί να προστεθεί στην πενικιλίνη ένα αντισηπτικό φάρμακο, για να περιοριστεί στο ελάχιστο την πιθανή αντίδραση.

Ο άνθρωπος που λοξεύει το στόμα του δεν αισθάνεται κανένα έρεθισμό του δέρματος σ' αυτό το μέρος.

ΤΑ «ΤΙΚ» ΟΦΕΙΛΟΝΤΑΙ ΣΕ ΨΥΧΙΚΕΣ ΑΙΤΙΕΣ

Εμφανίζονται συνήθως κατά την εφηβική ηλικία

Τα «τίκ» δεν είναι φαινόμενα σωματικά, αλλά ψυχικά. Εκδηλώνονται, όμως, με ωρίσιμες σπασμωδικές κινήσεις, που μας κάνουν να μην αντιλαμβανόμαστε την αληθινή προέλευσή τους.

Τρία είναι τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τα «τίκ»:

1ον) Μοιάζουν με έכוισιες ή έντονα κινήσεις (μουραμοί, κινήσεις για να απομακρυνώμε ή να φέρωμε κοντά μας κάτι κτλ.).

2ον) Δεν υπάρχει σ' αυτά καμιά οργανική αιτία που να τα δικαιολογήσει. Ο άνθρωπος π.χ. που στραβώνει τη γύτη του και λοξεύει το στόμα του δεν αισθάνεται κανένα έρεθισμό του δέρματος σ' αυτό το μέρος.

3ον) Ο ασθενής, πριν από το «τίκ» αισθάνεται μία επιτακτική ανάγκη να κάνει αυτό το μορφοσμο ή να κάνει την κίνηση. Αν τον εμπόδιζαμε, δυσφορεί και κυριεύεται από νευρικότητα.

Τα «τίκ» σταματούν όταν κειμώμαστε. Κάποτε επίσης όταν η προσοχή μας είναι απορροφημένη από κάτι. Ο ασθενής, εξ άλλου, μπορεί με μία επίμονη προσπάθεια να σταματήσει για ένα μικρό ή μεγάλο διάστημα το «τίκ».

Με την πρόοδο της ηλικίας τα «τίκ» εντείνονται, αλλά σχεδόν πάντοτε εμφανίζονται κατά την περίοδο της εφηβείας. Είναι πολύ συνηθισμένα στα άνωμαλα παιδιά, αλλά παρατηρούνται και σε παιδιά με κανονική ανάπτυξη και καλή υνεία.

Οι άνθρωποι που υποφέρουν από «τίκ» είναι κατά κανόνα άτομα νευρικά, διανοούμενοι που έχουν κούραση, άνθρωποι που υπέστησαν ήθικα πλήγματα κτλ. Παρατηρούνται όμως κάποτε και σε ανθρώπους όληνους, που ζουν χωρίς έγνοιες και σκοτούρες. Στους ανθρώπους που έλτελούν χειρωνακτικές εργασίες είναι σπανιότατα.

Επικρατούσε άλλοτε η αντίληψη ότι τα «τίκ» ήταν κληρονομικά, για το λόγο ότι το ίδιο «τίκ» από το οποίο πάσχει ο πατέρας εμφανίζεται κατόπιν και στο παιδί. Αλλά, στην περίπτωση αυτή, υπάρχει απλώς μίμηση κι όχι κληρονομικότητα.

Τα παιδιά μιμούνται τον πατέρα και χωρίς να το καταλαβαίνουν κάνουν κι' αυτά την ίδια μορφοσμο, την ίδια κίνηση κτλ. Υπάρχει, όμως, κληρονομικότητα ως προς τη νευρική προδιάθεση που τα παιδιά κληρονομούν από τον πατέρα.

Σε πολλές περιπτώσεις, το «τίκ» είναι επικόλοιο μιάς κανονικής κίνησης, που προεκλήθη από κάποια ενόχληση. Έχομε π.χ. ένα σπουί στην πλάτη κι' επειδή μας πονάει κάνουμε ωρίσιμες κινήσεις με το χέρι. Αυτές τις κινήσεις τις επαναλαμβάνουμε και κατόπιν, μ' όλο που το σπουί δεν υπάρχει πιά.

Τα κυριότερα «τίκ» είναι του προσώπου, κυρίως των βλεφάρων, των χειλέων και του στόματος. Σε πολλές περιπτώσεις οφείλονται σ' έναν τοπικό έρεθισμό κατά την παιδική ηλικία. Μετά την εξασφάλιση του έρεθισμού, το άτομο συνεχίζει τις ίδιες κινήσεις που προεκλήθησαν απ' αυτόν.

Άλλα «τίκ» είναι του λαιμού και των ώμων. Κατά αυτά επίσης οφείλονται πολλές φορές σε φυσικές αιτίες, π.χ. μια ενόχληση που προκαλείται από το κολάρο ή τα ρούχα. Άλλοτε πάλι το «τίκ» οφείλεται στην αντανακλαστική κάμψη σκέυως, π.χ. στην επιδοκίμασία, στην άρνηση, στην αντίρρηση κτλ. Σε κάθε μιά απ' αυτές τις περιπτώσεις κάνουμε ωρίσιμες κινήσεις (κουνάμε π.χ. προς τα εμπρός ή προς τα πίσω το κεφάλι μας), που καταπνύουν, στο τέλος, συνήθεια.

Τα αναπνευστικά «τίκ» είναι επίσης πολύ συχνά: νευρικός βήχας, σφίξιμο του λαιμού κτλ. Τα «τίκ» αυτά μπορεί να οφείλονται σ' έναν παλιό πονόλαιμο, που έχει περάσει από καιρό.

Υπάρχουν ακόμη τα λεκτικά «τίκ» που συνίστανται στην επανάληψη κάποιων λέξεων. Κάποτε αυτή η λέξη είναι μια βροϊα ή μια βλαστήμια, που μας ανακουφίζει προσωρινά από ένα σύμπλεγμα.

Η κατηγορία των «τίκ» περιλαμβάνονται επίσης το έυσμο, ή ούνοφαγία, το σταύρωμα των χειρών κτλ.

Η δειλία, όπως και οι συγκινήσεις ενδοούν τα «τίκ».

Στα παιδιά τα «τίκ» δεν οφείλονται πάντοτε σε διανοητική καθυστέρηση. Προδίδουν, όμως, μία υπερευαισθησία, μία νευρικότητα, που είναι κάποτε παθολογική.

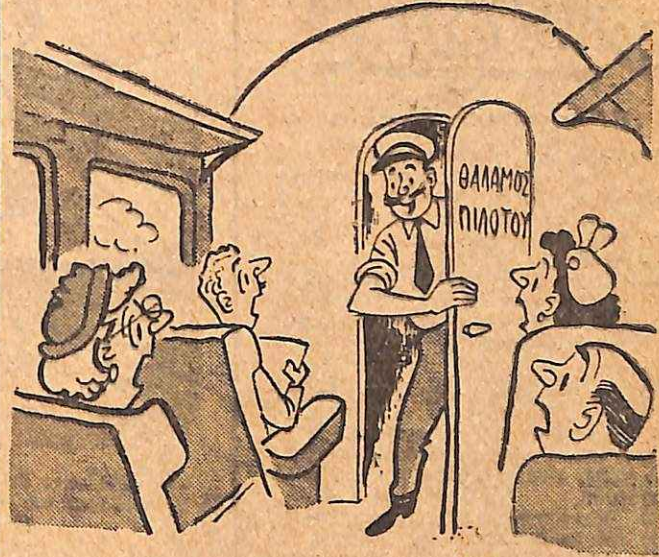
Όταν ένα «τίκ» εμφανίζεται σ' ένα παιδί, πρέπει να φροντίζουμε άμεσα να το θεραπεύσουμε, γιατί όσο περνάει ο καιρός, τόσο πιο δύσκολο θα είναι να το ξεριζώσουμε.

Η θεραπεία των «τίκ» είναι κυρίως ψυχική. Πρέπει πρώτον να ενισχύσουμε τη θέληση του ασθενούς. Γενικοί κανόνες δεν υπάρχουν στο ζήτημα αυτό. Κάθε ασθενής απαιτεί ιδιαίτερη ψυχική αγωγή.

Παράλληλα πρέπει να ενισχυθεί το νευρικό σύστημα με τα κατάλληλα φάρμακα. Τα γκαργενιόλ δίνει πολύ καλά αποτελέσματα. Σε πολλές περιπτώσεις ενδείκνυται επίσης μία τονωτική αγωγή: φώσφορος, ασβένικ, βιταμίνη Β1, βιταμίνη Β12.

Σε βαριές μορφές, ή ψυχναλυσίες αποδίδει κάποτε πολύ καλά αποτελέσματα.

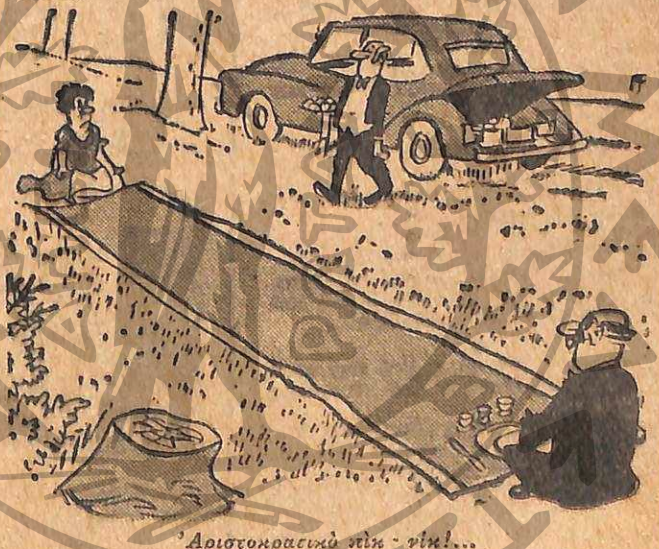
ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Μήπως κανείς από σάς ξέρει από μηχανές;

— Ο γιατρός μας υπέβαλε και τους δυο σε αυστηρή διαίτα!... Μά τότε έλατε καμιά μέρα να σας κάνουμε το τραπέζι!...

Αριστοκρατικό τίκ - νίκ!...

Ευεργετική άταξία

Τα καλά τών πολυκατοικιών:
— Μήπως σ' ενοχλούν οι φωνές τών παιδιών μου; Είναι πολύ άτακτα!
— Όχι, καθόλου. Άπεναντίας μ' αρέσει, που φωνάζουν...
— Αλήθεια;
— Βέβαια... 'Η πεθερά μου είναι πολύ νευρική γυναίκα κι' όταν έρθη να μ' ας κάνει συντροφιά κι' άκούση τις φωνές, φεύγει άμέσως!...

*
Ο συγγραφέας: Σ' ας αρέσει ή νέα μου κωμωδία;
Ο κριτικός: 'Υπερβολικά. 'Εκείνη ή σκηνή της λωποδυσίας στη δεύτερη πράξη είναι πολύ φυσική και πολύ πρωτότυπη.
Ο συγγραφέας (συγκινημένος): Μ' εκολλάκευτε...
Ο κριτικός: Μπα, είναι τόσο φυσική, ώστε και τ' άλογα που λένε οι λωποδυτές είναι κλεμμένα κι' αυτά...

*
— 'Ημουν τρελλός για δέσιμο όταν σ' έπια; φωνάζει έξαγριωμένος ο σύζυγος.
— Και είσαι άκόμη και τώρα τρελλός; ρωτά ή σύζυγος.
— Ό, όχι, δεν είμαι!...
— Τότε λοιπόν πρέπει να μ' ευχαριστήσ, που σ' έφερα στα λογικά σου!...

*
Ο κ. Δ. είναι κατά φαντασίαν άσθενης και δέχεται καθημερινώς τόν γιατρό. Κάποιος φίλος του που τόν επισκέφτηκε τόν πρϊωί, τόν ρωτάει:
— 'Ε! λοιπόν, πώς είσαι σήμερα;
— Δεν ξέρω, ό γιατρός δεν ήρθε άκόμη!...

*
Ο σύζυγος μελαγχολικός λείει στη γυναίκα του κυττάζοντας τόν λογαριασμό της μοδίστρας:
— Δεν είσαι καθόλου οικονομία... αυτά βλέπω!
— Αλήθεια; 'Εμένα λες πως δεν είμαι οικονομία. Για να σου άποδείξω πόση οικονομία κάνω, έλα να δ'— τόν τυφικό μου φόρεμα που τόν φύλαξα για να τόν φορέσω, όταν μου... ξαναχρηαστή!...

*
Κάποιος μεθυσιμένος πέφτει άπάνω σ' έναν κύριο που έρχεται αντίθετα.
— 'Ε! τί διάβολο, δε με βλέπεις; τού φωνάζει έκείνος θυμωμένος.
— Δεν σ' βλέπω, λείει; Σ' έ βλέπω και μάλιστα διπλο και...
— Και;
— Και ήθελα να περάσω άνάμεσα!..

*
— Κι' ή σκόνη αυτή όπως λέτε καταστρέφει τ' άποντικά;
— Χωρίς άλλο!
— Και πως θα τήν μεταχειριστώ;
— Μά δεν ξέρετε; κάνει ό φαρμακοποιός άφηρημένος. Να τούς δίνετε μιά κουταλιά τού γλυκού κάθε ώρα!...

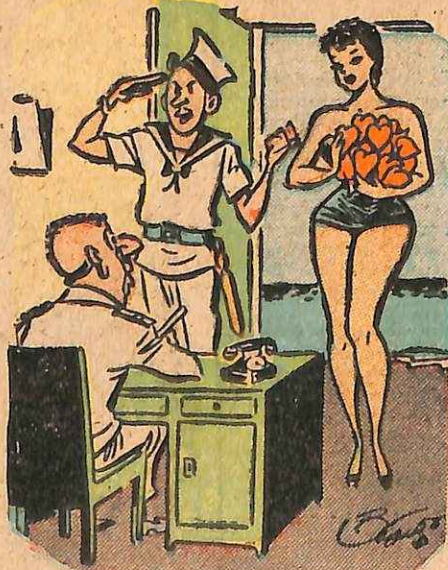
*
Μιά χαριτωμένη χήρα, που είχε κόρη της παντρειάς, έλεγε σ' ένα μουσαφίρη της:
— Δεν ξέρετε, κύριε Μανωλάκη, πως σ' ας γλυκοκυττάζει ή κόρη μου ή Πιπίνα. Κι' έκείνος καμαρώνοντας:
— Αλήθεια; Μά τόν έλεγα εγώ πάντα πως με συμπαθί ή κόρη σας.
— Ό, μά δεν ξέρετε τί άγάπη που σ' ας έχει! Σήμερα άκόμη μου έλεγε: «Καλέ μωμά, πως ήθελα να κάωω πατέρα τόν κ. Μανωλάκη!»

— Τί κάνετε έτσι, καλέ; Τόσο πολύ τ' ά φοβάστε τ' ά καθούρια;
(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Δεν γίνεται τίποτ' άπόψε!.. 'Ελαδε τά... μέτρα της!...
(Τού 'Αρχέλαου)

— Κύριε προϊστάμενε, αυτή έδώ, λυμάνεται, κυριολεκτικώς, τήν πλάξ! 'Ανω άπό 30 κλοπές έχει διαπραξει μέσα σ' εμιά βδομάδα!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

— Άν κοκκινίξη συχνά ή μύτη σας, δίχως φανερά αίτια, μην προσπαθήτε να μετριάσετε τόν κακό πουντράροντάς την με άσπρη ή με άλλη άνοιχτόχρωμη πουντρά. Άντιθέτως, μεταχειρισθήτε μιά πουντρά σκουρότερη άπ' ή συνήθισμένη.

Γιά τή θεραπεία τώρα τού κακού, βάλετε σ' ένα μικρό δοχείο λίγο χλιαρό τριανταφυλλόνερο, και βουτήχτε μέσα τή μύτη σας, επί 5 λεπτά τής ώρας τόν λιγώτερο, κάθε πρϊωί. Θά καταπολεμήσετε έτσι τή μικρή τοπική συμφόρησι, που προκαλεί τόν κοκκίνισμα.

— Άν ώστόσο νοιώσετε πως κοκκινίσε ή μύτη σας ενώ βρίσκεσθε στό δρόμο ή σ' εμιά έπισκεψι — και δεν μπορείτε, βέβαια, να μεταχειρισθήτε τόν τριανταφυλλόνερο, — κάνετε κάτι άπλούστατο: Τρίψτε δυνατά τ' αυτιά σας! 'Ετσι, ή μύτη σας θα ξαναέρη σιγά - σιγά τόν φυσικό χρώμα της.

— Έξ άλλου, πολλά κοριτσίστικα προσωπάκια κοκκινίζουν συχνά... όχι άπό ντροπή, άλλ' άπ' τόν κρύο ή τή ζέστη. Άν τόν παθαίνετε συχνά, ακολουθήστε τήν εξής μέθοδο: Τόν βράδυ, πρίν πλαγιασέτε, βράστε μιά χούφτα βελόνες πεύκου σ' εμμένο νερό. Βάλετε τόν όγκο αυτό, άναέραςτό άκόμα, μέσα σ' εμιά λεκάνη, και εκθέστε τόν πρόσωπό σας στούς άτμούς του, με τόν κεφάλι σας σκεπασμένο με μιά μεγάλη πετσέτα. Άφού μείνετε 10 λεπτά έτσι, σκουπιστήτε κι' αλείψετε τόν πρόσωπό σας με μιά καλή κρέμα.

Τονωτικό μπάνιο

— Όταν είσαστε κουρασμένη και νευρισμένη, θά ήθετε μεγάλη ώφέλεια μ' ένα τονωτικό μπάνιο με ρητινώδεις ουσίες, που ζωηρεύουν τήν κυκλοφορία τού αίματος. Φροντίστε λοιπόν να χέτε μαζέψει κι' άποθηκίσει μιά ποσότητα άπό ξεράς βελόνες πεύκων. Ρίχνετε κάμποσες άπ' αυτές μέσα σ' εμμένο βραστό νερό, αφήνετε να μουσκεύουν και προσθέτετε ύστερα τόν νερό αυτό στό μπάνιο σας.

Μπορείτε επίσης να κάμετε άνέξοδα ιωδιούχα λουτρά, εξαιρετικά τονωτικά, μαζεύοντας και χρησιμοποιώντας κατά τόν ίδιο τρόπο τ' άφύκια που βγάει ή θάλασσα στις άκρογιαλίες.

Για τήν περιποίηση τών χειλιών

Κόψετε τήν κακή συνήθεια να δαγκάνετε τ' άχέλη σας ή να τ' άγραινέτε με τή γλώσσα σας. Για να μη ξεραίνονται και σκάσουν, αλείψετε τα κάθε βράδυ με βούτυρο κακάου και κουνάτε τα ύστερα ζωηρά, σαν να χαμογελάτε ή σαν να τ' άσφρώνετε θυμωμένα. Μ' αυτούς τούς μορφασμούς, είσχωρεί καλλίτερα τόν λίπος στό σκασίματα και τ' άπουλώνει.

Τόν πρϊωί, πρίν βάψετε τ' άχέλη σας, αλείψτε τα με βαζελίνη ή με μιά λιπαρή κρέμα. 'Ετσι τόν κραγιόνι θά στρώση καλλίτερα και θά φαίνεται πιο γυαλιστερό.

Καλοί τρόποι

Συνήθιστε να τρώτε όπως πρέπει κι' όταν άκόμα βρίσκεσθε στό σπίτι σας, δίχως κανένα ξένο. 'Ετσι θά έχετε τή βεβαιότητα πως δεν θά κάνετε καμιά παρατυπία, όταν θά σας βλέπουν και θά σας κρίνουν άλλοι.

Μην περνάτε ποτέ τήν άκρη τής πετσέτας στό άνοιγμα τού ντεκολτέ σας. Ξεδιπλώνετε τήν μόνο κατά τόν ήμισυ και βάζετε τήν πάνω στό γόνατά σας.

Μη βουτάτε τόν ψωμί σας στό ζουμί ή στή σάλτσα. Άπαγορεύεται άπολύτως.

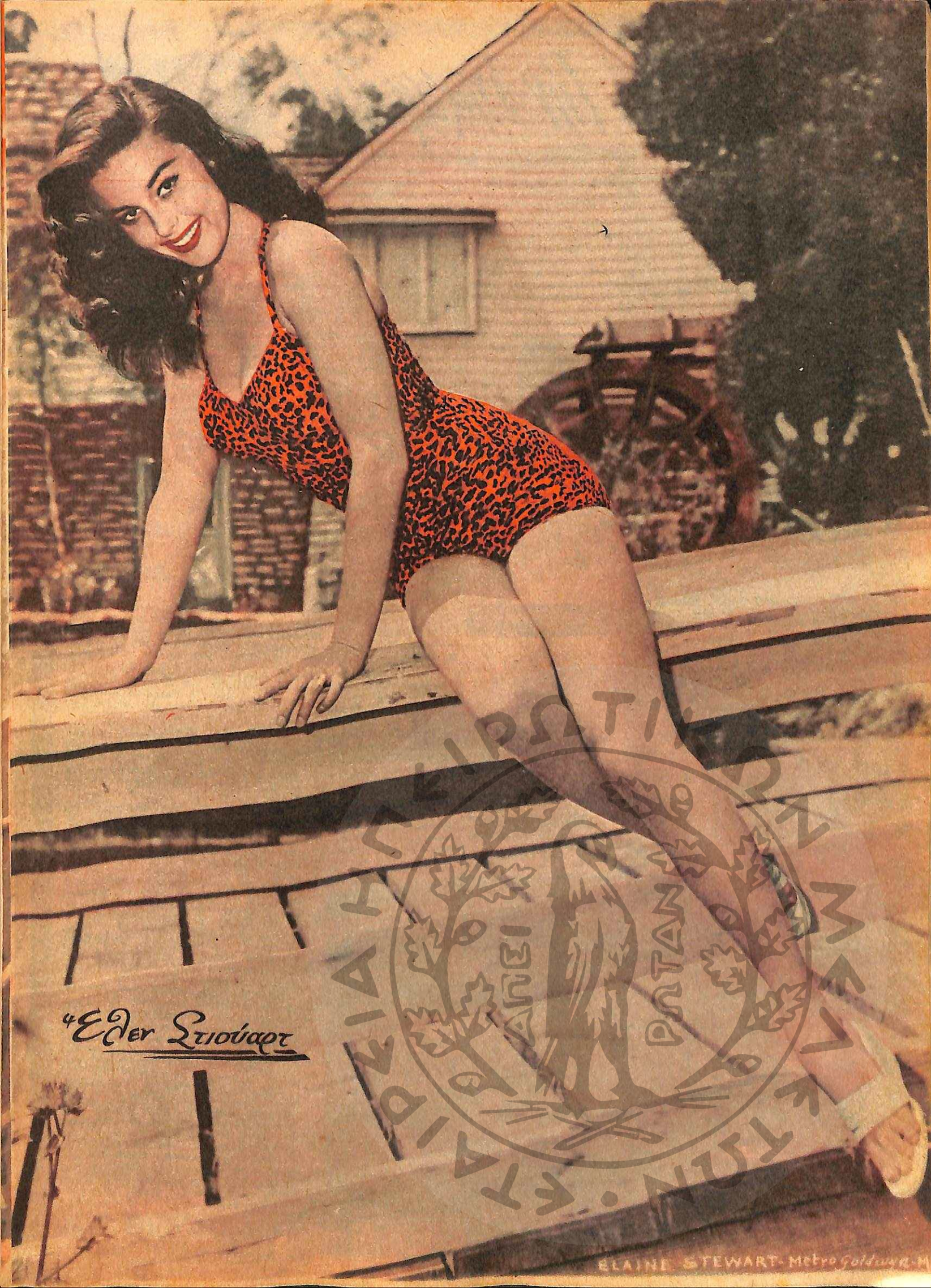
Τρώτε άθόρυβα, μη ρουφάτε τή σούπα ή τόν ζουμί. Φέρνετε τόν κουτάλι στό στόμα σας με τόν πλάι, κι' όχι με τή μύτη του.

Μην άπλώνετε πολύ τούς άγκώνες σας, πιάνοντας τόν χώρο που άνηκει στούς διπλανούς σας. Κρατάτε τους όσο τόν δυνατόν πιο κολλημένους στό πλευρά σας. Μη τούς άκουμπάτε στό τραπέζι.

Μην αλείψετε με βούτυρο όλόκληρη φέτα ψωμί μαζί, αλλά ένα κομμάτι κάθε φορά, όσο μιά μπουκιά.

Μην κουνάτε τόν μαχαιροπήρουνο, ενώ μιλάτε — ιδίως δε αν έχετε φαγητό καρφωμένο στό πηρούνι σας. Μόλις κόβετε τόν φαγητό, φέρνετε τόν άμέσως στό στόμα σας.

Μην άπλώνετε τόν χέρι σας μπροστά άπ' τούς διπλανούς σας, για να πάρετε κάτι. Ζητήστε τους μ' ευγένεια να σας τόν δώσουν έκείνοι. Αλλά δίχως να τούς διακόψετε, αν τυχόν μιλάτε.

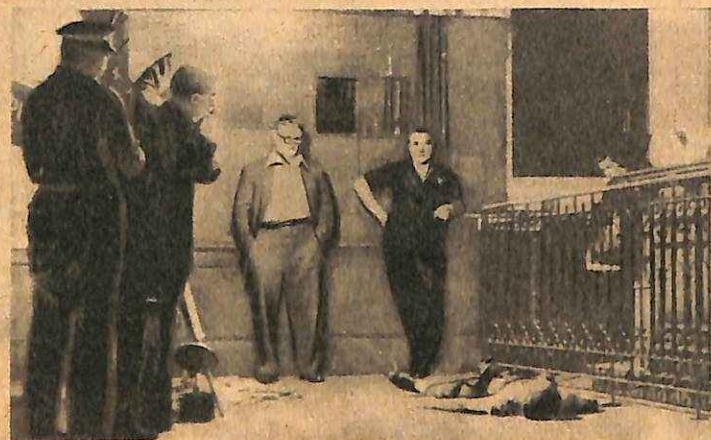
4^η Έθνη Στιούαρτ

Κυνηγώντας την επικαιρότητα

ΜΕΣΑ
ΣΤΗ
ΝΥΧΤΑ

Οι δημοσιογραφικές περιπολίες των φωτορεπόρτερ της Νέας Υόρκης

Η απόλυτη ενημερότητα είναι κάτι έντελως απαραίτητο για μια εφημερίδα. "Αν σ' αυτό προσθέσουμε και το γεγονός ότι μια καλή, ζωντανή φωτογραφία κινεί πάντοτε το ενδιαφέρον του αναγνώστη, δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε γιατί οι μεγάλες εφημερίδες της Νέας Υόρκης φροντίζουν ώστε οι ρεπόρτερ και οι φωτογράφοι τους να βρίσκονται από τους πρώτους στα μέρη, όπου θα συμβεί ένα γεγονός, κατάλληλο για τις στήλες τους.

Οι φωτορεπόρτερ φτάνουν σχεδόν μαζί με τους αστυνομικούς στον τόπο του εγκλήματος...

Δεδομένο δε ότι, σχεδόν κατά κανόνα, τα πιο ενδιαφέροντα γεγονότα συμβαίνουν τη νύχτα, οι εφημερίδες της αμερικανικής μεγαλουπόλεως, διαθέτουν ειδικούς φωτορεπόρτερ, που δουλεύει τους είναι να γυρίζουν στους δρόμους της πόλεως με αυτοκίνητα κυνηγώντας την επικαιρότητα.

Τα αυτοκίνητά τους είναι εφοδιασμένα με ραδιόφωνα, που παρακολουθούν συνεχώς τις αστυνομικές έκπομπες. Έτσι, μόλις η διεύθυνση της αστυνομίας ειδοποιήσει ένα περιπολικό να πάει σε κάποιο σημείο, το μαθαίνουν αμέσως και οι κινητοί φωτορεπόρτερ, που πολλές φορές φτάνουν εκεί πριν από τους αστυνομικούς και εξασφαλίζουν έτσι ενδιαφέρουσες φωτογραφίες.

Παράλληλα, οι κινητοί φωτορεπόρτερ έχουν υπ' όψιν τους την κοσμική κίνηση της βραδυάς και το κουτσομπολιό, που τους βοηθούν να πάρουν κάθε είδους φωτογραφίες.

Το κυνηγητό των γεγονότων από τους φωτογράφους αρχίζει γύρω στις έπτά το απόγευμα, κάθε μέρα, και σταματάει το άλλο πρωί στις έπτά. Παρακολουθώντας από κοντά έναν από τους φωτογράφους αυτούς, μπορεί κανείς να δει όλη τη ζωή της μεγαλουπόλεως. "Ας παρακολουθήσουμε, λοιπόν, κι εμείς έναν από αυτούς.

Στις όκτω ή ώρα, το ραδιόφωνο της αστυνομίας ειδοποιούσε:

«Αυτοκίνητο Έννεα, αυτοκίνητο Έννεα, πήγαινε στο Κεντρικό Πάρκο. Υπάρχει αναφορά ότι στο τάδε σημείο βρέθηκε ένα πτώμα...»

Ο φωτογράφος μας βρέθηκε στο ώριμο σημείο την ώρα που έφτανε και το περιπολικό «Έννεα» της αστυνομίας. Το πτώμα βρισκόταν ανάμεσα στους θάμνους και δεν είχε πάνω του τίποτα που να βοηθήσει στην αναγνώρισή του. Ο δολοφόνος, επίσης, είχε φροντίσει να του πάρει κάθε πολύτιμο πράγμα που είχε.

Ο φωτογράφος τράβηξε μερικές φωτογραφίες του πτώματος και την άλλη μέρα η εφημερίδα του έγραφε ότι επρόκειτο για έναν άγνωστο ως τη στιγμή, που έπεσε θύμα ενός από

Ακόμη και το άθωο κοσμικό κουτσομπολιό βοηθάει τους φωτορεπόρτερ στη δουλειά τους...

τους πολλούς κακοποιούς που παραμονεύουν στο τεράστιο πάρκο της Νέας Υόρκης.

Ένα δεύτερο μήνυμα έστειλε το φωτογράφο στην άλλη άκρη της πόλεως, σε έναν από τους μεγάλους αυτοκινητόδρομους. Μαζί με τα περιπολικά της αστυνομίας, είχαν φτάσει εκεί και δύο νοσοκομειακά. Οι νοσοκόμοι προσπαθούσαν να βάλουν σε φορεία τα πτώματα δύο οδηγών, που είχαν σκοτωθεί, ενώ προσπαθούσαν να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλον.

Ο φωτογράφος δεν τράβηξε πολλές φωτογραφίες, γιατί τέτοια δυστυχήματα είναι αρκετά συνηθισμένα. Η είδηση, άλλωστε, για τη σύγκρουση δημοσιεύτηκε με λίγα λόγια την άλλη μέρα.

Πιο τυχερός, από επαγγελματική άποψη, στάθηκε την τρίτη φορά. Ένα μήνυμα από την διεύθυνση της αστυνομίας τον έστειλε σε μια απόμαχη συνοικία, όπου αρκετοί αστυνομικοί είχαν περικυκλώσει ένα παλιό σπίτι. Μέσα βρισκόταν ένας επικίνδυνος γκάνγκστερ, που ήταν ώπλισμένος και δεν έδειχνε τη διάθεσι να παραδοθεί.

Βάζοντας σε κίνδυνο τη ζωή του, ο φωτογράφος μπόρεσε να τραβήξει μια σειρά συναρπαστικές φωτογραφίες από όλες τις φάσεις, που πέρασαν, ώπου να συλληφθεί ο γκάνγκστερ.

Λίγο αργότερα, πήγε σε ένα από τα μεγάλα θέατρα του Μπρόντγουαϊ. Εκείνη τη βραδυά δινόταν η πρεμιέρα ενός καινούργιου έργου, και έπρεπε να τραβήξει όλες τις προσωπικότητες που παρευρέθηκαν. Αλλά, πριν καλά-καλά τελειώσει, ένα καινούργιο μήνυμα τον έστειλε σε ένα από τα μεγάλα ξενοδοχεία. Καθώς έφτανε, οι αστυνομικοί φόρτωναν σε φορείο το σώμα ενός άνδρος, που λίγη ώρα νωρίτερα είχε πέσει στο δρόμο από το πέμπτο πάτωμα του κτιρίου.

«Η μήπως τον έσπρωξαν να πέσει από το παράθυρο;» Αυτό το ερώτημα δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες την άλλη μέρα, μαζί με τις φωτογραφίες. Και χρειάστηκε να περάσουν πολλές μέρες, ώπου να αποδειχτεί ότι ο άνδρας—που πέθανε χωρίς να μιλήσει κατά τη μεταφορά του στο νοσοκομείο—αυτοκτόνησε, γιατί έχασε στα χαρτιά όλα τα λεφτά του.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και ο φωτογράφος μας, μαζί με άλλους συναδέλφους του από εφημερίδες, έμπαινε στο γραφείο του ιδιοκτήτη μιας από τις μεγαλύτερες λέσχες της Νέας Υόρκης. Ένας σεσημασμένος διαρρηκτής είχε προσπαθήσει να ανοίξει το χρηματοκιβώτιο, αλλά προδόθηκε και έπεσε στα χέρια της αστυνομίας.

Εδώ, ο φωτογράφος δεν πρόλαβε να πάρει τις φωτογραφίες του και αναγκάστηκε να πάει στην αστυνομία, για να το πετύχει. Δεν του ήταν άλλωστε και πολύ χρήσιμες, γιατί η απόπειρα του διαρρηκτή δεν ήταν ασυνήθιστη και το κοινό δεν έχει μεγάλο ενδιαφέρον για παρόμοια περιστατικά.

Ήταν όμως υποχρεωμένος να τραβήξει τις πόζες του. Κανείς δεν ξέρε τι μπορεί να εμφανίσει αργότερα, μια άσημαντη έκ πρώτης ύψεως υπόθεσι.

Καθώς έτοιμαζόταν να φύγει από το τμήμα, ο φωτογράφος άκουσε απεγνωσμένες κραυγές από έναν διπλανό, σκοτεινό δρόμο:

— Βοήθεια... με μαχαίρωσαν!...

Ο άνθρωπος που έβγαζε αυτές τις φωνές ήταν ένα παιδί, δεκάχρη μολις χρόνων, που έμενε στην γειτονιά εκείνη. Ο φωτογράφος είχε την ευκαιρία να πάρει μερικές ενδιαφέρουσες φωτογραφίες και οι δημοσιογράφοι που έφτασαν σχεδόν αμέσως, έγραψαν αρκετά γι' αυτήν την ιστορία την άλλη μέρα.

Οι αστυνομικοί έτρεξαν κοντά στο παιδί, το σήκωσαν από το πεζοδρόμιο, και το μετέφεραν στο τμήμα.

Στο δρόμο, ο πληγωμένος αποκάλυψε ότι ήταν μέλος μιας από τις πολλές και επικίνδυνες συμμορίες παιδιών, που έχουν γίνει στα μεταπολεμικά χρόνια πραγματική πληγή για όλες τις αμερικανικές μεγαλοπόλεις.

Ο νεαρός συμμορίτης είχε παραβεί κάποιον από τους άγραφους νόμους της συμμορίας και ο υπαρχηγός του—ένα άλλο άμουστακο παιδί δεκαπέντε χρόνων—ανέλαβε να τον μαχαιρώσει. Και τα κατάφερε καλά, γιατί μόλις μπήκε στο τμήμα, ο νεαρός συμμορίτης σωριάστηκε νεκρός στο πάτωμα.

Στά μικρά διαστήματα, που δεν είχε τί να κάνει, ο φωτορεπόρτερ γύριζε από μπάρ σε μπάρ και έπιανε κουβέντα με τους κάθε λογής τύπους που κυκλοφορούν μετά τα μεσάνυχτα.

Αρκετές φορές, από τις συζητήσεις μ' αυτούς τους ανθρώπους μαζεύει διάφορες χρήσιμες πληροφορίες, που του δίνουν τη δυνατότητα να εξασφαλίσει υλικό για τη δουλειά του.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ

δυστυχήματα

Άπρεοπτα και σπάνια τραγικά παιγνίδια της μοίρας

Είναι πολλών ειδών τα άπρεοπτα, σπάνια κι' άπιστευτα σχεδόν δυστυχήματα, που μπορούν να βρουν σε μια οποιαδήποτε στιγμή έναν άνθρωπο. Οι αιτίες αυτών των δυστυχημάτων είναι πολλές και ποικίλες, αλλά πάντως την πρώτη θέση την έχουν τ' αεροπτελέκια. Κατά τους ακριβείς υπολογισμούς των μετεωρολόγων, μέσα σε ένα χρόνο, πέφτουν πάνω στην επιφάνεια της υδροσφαιράς δεκά εκατομμύρια κερανοί. Η πιθανότητα να χτυπηθεί από αεροπτελέκι, για κάθε άνθρωπο είναι ωστόσο ελάχιστη. Κατά μέσον όρον οι κερανοί πετυχαίνουν ένα άτομο στα πενήντα εκατομμύρια το χρόνο.

Αυτό, ωστόσο, δεν εμποδίζει τους κερανοί να έχουν ιδιαίτερη προτίμηση σ' ώριμους... τυχερούς. Έτσι, ένας Γάλλος από τη Λυών, ο Σελζάρ Μπελντράν, χτυπήθηκε από αεροπτελέκι πέντε φορές στη ζωή του, και πάντα... καλοκαίρι, αλλά καμιά δεν του κόστισε τη ζωή, γιατί πέθανε πέρσι από πνευμονία.

Από τα κτίρια, το πρώτο το έχουν οι ούρανοξυστές της Νέας Υόρκης. Ο μεγαλύτερος απ' αυτούς, ο περίφημος «Εμπάιο Μπλάντνιγκ» έχει... καφαλισμένη την ταράτσα του από δεκάδες αεροπτελέκια, που πέφτουν πάνω του κάθε χρόνο παρά το τελευταίο σύστημα ασφαλιστικών, που προσπαθούν το γιγάντιο αυτό κτίριο και τους ενοίκους του.

Αν οι πιθανότητες να χτυπηθείτε από κερανοί είναι ελάχιστες, σχεδόν δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα να σάς πετύχει στο κεφάλι ένας μετεωρίτης. Ήρσιμενι μανιακό της στατιστικής—Αμερικανοί, φυσικά—υπολόγισαν ότι μια τέτοια πέτρα από τον ούρανο υπάρχει πιθανότητα να βρει στο κεφάλι έναν άνθρωπο κάθε έννια χιλιάδες τριακόσια χρόνια. Κι' όμως, αυτό το... λαχείο έπεσε σ' ένα διάσημο Αμερικανό εδώ και μισό αιώνα. Πρόκειται για το στρατηγό Πάμπλο Κασπιαλάνο, που είχε κάνει επανδράσει το 1909 για να ρίξει την κυβέρνηση της Νικαράγουας. Ένα βράδυ, που καθόταν εξώ από τη σκηνή του, ένα τέτοιο ούρανο κοτράνι, του έσχισε το κεφάλι στα δυο κι' έτσι έληξε η επανδράση!...

Στη θάλασσα, τα παράξενα κι' άπρεοπτα ατυχήματα είναι συχνότερα από κείνα, που συμβαίνουν στη στεριά. Έδώ κι' ένα μήνα, μια Γερμανίδα, που έκανε το μπάνιο της στις ακτές του Αμβούργου, έπεσε από ύψος πέντε μέτρων με το κεφάλι και το αποτέλεσμα ήταν να περαστεί σαν τ' αρνί από τη σουβλά από μια σιδερένια κεραία κάποιου ναυαγίου.

Ένα άλλο, ίσως πιο παράξενο δυστύχημα, συνέβηκε προσφάτως στο Όκλαντ της Νέας Ζηλανδίας. Μια ηλικιωμένη κάπως γυναίκα, ονόματι Τζέσσι Λάινγκ, κολυμπούσε απ' α-νοικτά, όταν ξαφνικά διέκρινε μπροστά της, μέσα στο νερό, τη σκιά ενός μεγάλου ψαριού. Ύστερα από λίγες στιγμές, ένοιωσε ένα δριμύτατο πόνο στο κορμί της και φώναξε βοή-μυατα. Όταν την μετέφεραν στην άμμουδιά μερικοί άλλοι κολυμβητές, που βρισκόταν εκεί κοντά, διαπιστώθηκε ότι η φτωχή γυναίκα είχε πέσει θύμα ενός δυστυχήματος, που α-σφαλώς δεν θα συμβεί ποτέ σε κανένα άλλον άνθρωπο. Το ψάρι εκείνο ήταν ένα είδος αγκα-θατού καρχαρία, που με τα μυτερά του ρύγια της χάραζε την κοιλιά τριγωνικά και της απέκοψε το δέρμα, χωρίς να της κάνει καμιά άλλη ζημιά!

Αλλά το πιο επικίνδυνο ψάρι είναι ο ξι-φίας, που δεν φοβάται τίποτε και κανένα. Έχοντας πεποίθησι στο βάρος του, που φτά-νει τον μισό τόννο, και προπατώντας στο τρο-μερό του ρύγχος, που είναι σωστό πρίονι, πέφτει πάνω δι μόνο στις φάλαινες, αλλά και στα πλοία ακόμα. Είναι τέτοιος ξιφίας, εδώ και λίγους μήνες, έστειλε στις δεξαμε-νές, για έπισκεψη, ένα ολόκληρο... βοηθητικό του άγγλικού στόλου, το «Λεσπαρντ». Του έσχισε τη δεξιά μάσκα μ' άπιστευτη δύναμη. Οι τεχνικοί υπολόγισαν ότι το ρύγχος του ξιφία εισεχώρησε 25 χιλιοσάμετρα στο χαλ-κό και 17 πόντους στο έλλο! Όταν ο ξιφίας έκανε την εξόρμησι ανέπτυξε ταχύτητα 100 χιλιομέτρων την ώρα!...

Ένα άλλο πολύ άπρεοπτο δυστύχημα, ε-τυχώς χωρίς ανθρώπινα θύματα, συνέβηκε πέ-ρσι στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας κι' είχε ως πρωταγωνιστές του ένα αεροπλάνο χωρίς πι-

λότο. Το αεροπλάνο αυτό, ένα μικρό μονοθέ-σιο, ξεκίνησε μόλις ο αεροπόρος έβγαλε σε κι-νησι τον έλικα και πριν προλάβει να ανεβή σπη θέσι του, Αφού διέσχισε όλη την πίστα του αεροδρομίου, άπογειώθηκε κανονικά κι' έφτασε σιγά-σιγά σε ύψος 1500 μέτρων. Στην αρχή, το παράξενο αυτό αεροπλάνο σπρά-φκε προς τη θάλασσα κι' ύστερα γύρισε πά-νω από την πόλι κι' έκανε μερικά παιγνιδιά-ρικά εβόλ-πλανές, χωρίς κανένας εκτός από τον αεροπόρο να υποπτευθεί ότι ήταν άκυ-βέρνητο. Τέλος, ύστερα από δυο ολόκληρες ώ-ρες πτήσεως το αεροπλάνο αυτό καταστρά-φηκε από δυο καταδικαστικά στον αέρα, για να μη γκρεμιστεί πάνω στην πόλι.

Εξαιρετικά τραγικό κι' άπισθανο, στάθηκε το δυστύχημα που έστειλε στον άλλο κόσμο εδώ κι' αρκετά χρόνια την περίφημη χορεύτρια Ισιδώρα Ντάκαν. Ένώ έτρεχε με το άνοιχτο αυτοκίνητό της, ένα κομμάτι της εσάρπας της, που τύλιγε το λαιμό της, πιάστηκε στον άξονα μιας ρόδας και την έπνιξε.

Υπάρχουν, όμως, και μερικά τέτοια παρά-ξενα ατυχήματα, με αίσιο τέλος.

Ένας Γερμανός, που είχε τυφλωθεί από έγκεφαλική διάσεισι στον περασμένο πόλεμο, ο Χανς Γκέντρινχ, καθώς περπατούσε εδώ και λίγες μέρες σ' ένα δρομάκο του Μονάχου, δ-που κατοικεί, έπεσε πάνω σ' ένα τοίχο και χτύπησε δυνατά το κεφάλι του. Το αποτέλε-σμα ήταν να ξαναβρεί, μ' αυτό το χτύπημα, ως εκ θαύματος, το φως του!...

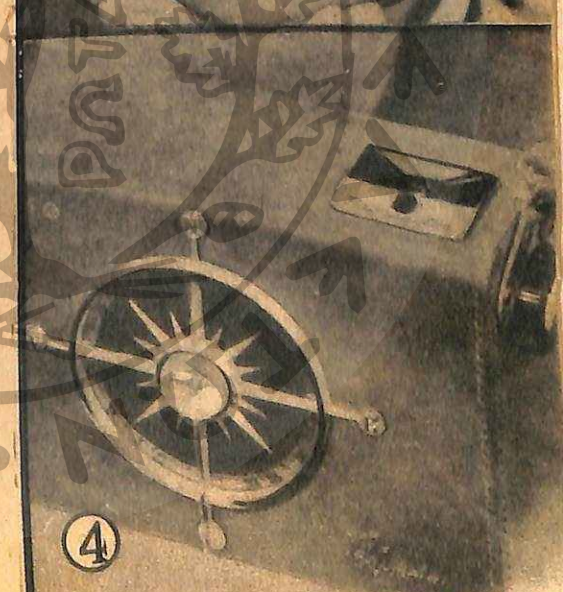
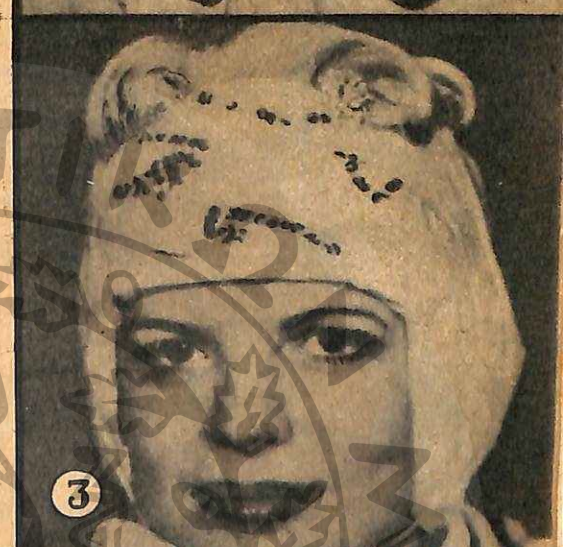
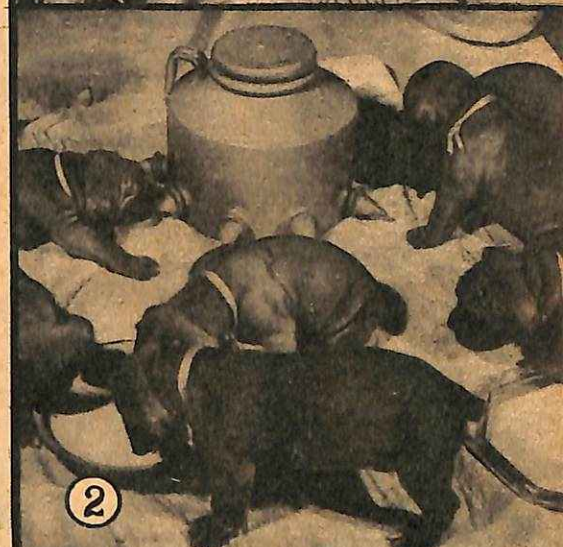
Και για να τελειώνουμε, να κι' ένα ατύ-χημα που δεν φαίνεται απλώς, αλλά είναι πραγματικά άπιστευτο. Το ανέφεραν οι εφη-μερίδες της Αγγλίας, αλλά είναι αμφίβολο αν συνέβηκε. Ένα παιδάκι έννια ετών, ο Ντε-ρεκ Χιούμ, από την πόλι Λήκ, καθώς έτρεχε, γλίστρησε κι' έπεσε μπροστά σ' ένα οδο-στρατήρα, που περνούσε εκείνη τη στιγμή από το δρόμο. Οι διαδότες είδαν με κομένη άνασση το σωματάκι του να εξαφανίζεται κάτω από τη βαρεία κυλινδρική ρόδα και σκέ-φτηκαν πως θα το ξαναβλέπαν ύστερα από λίγο... σιδερωμένο. Αλλά ποιά ήταν η έκπλη-ξί τους, όταν διαπίστωσαν, ότι το παιδάκι εκείνο είχε κυριολεκτικά βουλιάξει στο εξαι-ρετικά μαλακό έδαφος κι' ότι αντί για τον φριχτό θάνατο που όλοι περιμεναν, δεν είχε πάθει παρά μονάχα μια λιποθυμία!...

1 Η κυρία Σικόλνι, η μητέρα της Σο-φίας Λόρεν, η οποία και ανέδειξε στην πραγματικότητα την κόρη της σε άσπρο πρώτο μεγέθους του Ιταλικού κινηματογρά-φου, έστράφη τώρα προς την μικρότερη κόρη της Μαρία, 14 χρόνων, με το σκοπό να την κάνει κι' αυτήν μεγάλη στάρ. Στη φωτο-γραφία μας η Μαρία, μπροστά στον καθρέ-φτη, τη στιγμή που παίρνει από την διά-σημη και πεπειραμένη άδελφή της μαθήματα... χορείας!

2 Η Πίε, μια σκυλίτσα που ανήκει στην κυρία Βέρα Τέλερ, κάτοικο του Λονδί-νου, έφερε στον κόσμο με μια γένια της 14 κουταβάκια. Ήταν όμως αδύνατον στην Πί-ε να θηλάσει όλα της τα παιδιά και γι' αυτό η κ. Τέλερ έγκάτεστη μέσα στο δωμά-τιο—την παράδειση συσκευή, που βλέπετε στη φωτογραφία μας: Ένα δοχείο θηλάει με πολ-λά θηλάστρα, που ανακουφίζει την πολυτε-κνη κατάσταση αυτή χωρίς αμέσως στα δυο τα νεογνά. Έπίτα από αυτά έμειναν τα προσκολλημένα στη μητέρα τους, ενώ τα υ-πόλοιπα την έγκατέλειψαν τελείως και προ-τίμησαν την τεχνητή παραμόνα!...

3 Η Τζέαν Μπίτσερ, από το Τζέκσονβιλ των Ην. Πολιτειών, η οποία είχε ύποστη μια έγχέλησι στα αυτιά, θέλησε, μόλις της το επέτρεψαν οι γιατροί, να ξαναγυρίση στη δουλειά της. Εργαζόταν όμως σ' ένα Ίν-στιτούτο καλλονής και φοδόναν μήπως κά-νη κακή εντύπωσι στις πελάτισσές της. Αλ-λά δεν άρχισε να βρή μια έξυπνη λύσι. Στάλισε τους επιδέξιμους της με σπάρτα και άλλα ψεύτικα πετράδια και τους μετέσπε- έτσι σε διακοσμητικό στοιχείο. Βέβαια το γοητευτικό πρόσωπό της έπαιξε κι' αυτό κά-ποιο ρόλο στην υπόθεσι.

4 Μια νέα μανιά έχει καταλάβει τώρα τους Αμερικανούς. Όπου σταθούν κι' όπου βρεθούν, έρευνούν μήπως ανακαλύψουν κα-νένα κοίτασμα ούρανού, που θα τους εξα-νένη καίσιμα ούρανού, που θα τους εξα-νένη καίσιμα ούρανού, που θα τους εξα-νένη καίσιμα ούρανού. Για να διευ-κολύνει τους έρευνήτες αυτούς στις άναζη-τήσεις τους, μια βιομηχανία έέγαλε στην α-γορά ένα φορητό ραδιόφωνο με μπαταρία, που εφοδιασμένο με ένα μετρητή Γκάιγκερ, που δείχνει αμέσως στον κάτοχό του, αν ύπορη ούρανό κάτω απ' τα πόδια του και σε ποιά ποσότητα περίπου.

‘Η Νέλλη, ύστερ’ από τὸ μπάνιο, ἔτρεχε πηδοῦσε καὶ ὕστερα στεκόταν γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσει καὶ νὰ τὸν φιλήσει...

συγκέντρωσε τὸ ἐνδιαφέρον της. Καί, τὴν ὥρα τοῦ φρούτου, δταν ὁ Πάνος ζύγωσε στὸ τραπέζι τοὺς μαζί μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ὀρχήστρας γιὰ νὰ παίξει γιὰ τὸ πλοῦσιο, διαλεχτὸ ζευγάρι, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Νέλλης ἔγινε πραγματικὴ συγκίνηση!...

Κύτταξε τὸν ὠραῖο βιολίστα στὰ μάτια μὲ πάθος καὶ τοῦ εἶπε: — Παίξετε ἔξωχα!... Ὁ καβαλλιέρος της, πολὺ ὑποχρεωτικὸς, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ ντάμα ποὺ συνόδευε, ἔχωσε στὴν τσέπη τοῦ μουσικοῦ ἓνα μεγάλο χαρτονόμισμα. Κι’ ὁ Πάνος κοκκίνισε ὡς τ’ αὐτιά! Πόσο θά-θελε νάχε παίξει τουλάχιστον ἀπόψε χωρὶς λεφτά...

‘Ἐνα αἰσθηματὶκὸν παράξενο ἔνωσε τὸν φτωχὸ βιολίστα καὶ τὴν πλοῦσια ἑταίρα!... ‘Ἐνα αἰσθηματὶκὸν, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου συμφέρον γι’ αὐτὴν — ἀντίθετα μάλιστα, θετικὴ ζημία: Γιάτ’ ἡ πόρτα της κλείστηκε κατὰμουτρα σὲ δλους τοὺς θαυμαστάς της, κι’ ἔμεινε ἀνοιχτὴ μόνο γιὰ κείνον! Κι’ ἐκεῖνος πιά ζοῦσε τὸ πιὸ ἀπίθανο ὄνειρό του μὲ ἀνοιχτά τὰ μάτια... Μιὰ τέτοια γυναίκα, τόσο σπουδαία, ποὺ τὴν διεκδικούσε ὅλη ἡ Ἀθήνα, εἶχε καταδεχτῇ νὰ σκλαβωθῇ στὴν ἀγκαλιά του... Εἶχε διώξει ὅλους τοὺς ἄλλους, κι’ εἶχε μείνει μόνο δική του!...

Τὶ γοητευτικὰ ἀπογεύματα περνοῦσαν οἱ δύο τους, στὶς ἀκροβαλασιές, στὶς ἐρμηιές γύρω στὴν Ἀθήνα!... ‘Εκείνη ὕστερ’ ἀπὸ τὸ μπάνιο, ἔτρεχε, πηδοῦσε, σὰν κοριτσάκι εὐθυμο, καὶ ὕστερα στεκόταν γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ: — Ξαναγεννήθηκα στὴν ἀγκαλιά σου!... *

‘Ἐνα πρωὶ ἡ ὑπρέτρια τῆς Νέλλης μπήκε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας της γιὰ νὰ τῆς πῇ: — Μιὰ κοπέλλα σὰς ζητάει!... ‘Ερχεται, λέει, γιὰ ἓνα σοβαρὸ ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει τὸν κύριο Πάνο...

«Τὸν κύριο Πάνο!» Ἡ Νέλλη πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ἔβαλε μιὰ ρόμπα καὶ πέρασε στὸ σαλόνι. ‘Εκεῖ τὴν περίμενε μιὰ κοπέλλα φτωχο-ντυμένη, χλωμή, ταραγμένη... — Μὲ ζητήσατε;... τῇ ρώτησε ἡ Νέλλη. — Ναι, κυρία... Σὰς ζήτησα...

Κι’ ὕστερα, πρὶν σιγὰ, πρόσθεσε: — Εἰμαι... ἡ ἀρραβωνιαστικιά τοῦ Πάνου!...

«Ἡ ἀρραβωνιαστικιά τοῦ Πάνου!»... Ἡ Νέλλη ἔχωσε μὲ λύσσα τὰ νύχια της μέσα στὶς φούφες τῶν χειρῶν της... — Ἀγαπιόμαστε... συνέχισε ἡ κοπέλλα. Τοῦχα δώσει ὅλον τὸν φτωχὸ ἐαυτὸ μου, καὶ ἐλπίζω μου ἦταν ἡ μελλοντικὴ εὐτυχία μου στὸ πλεῖρό του... Ὅταν, ξαφνικά...

Σταμάτησε ἡ κοπέλλα, κόμπιασε... — Ξαφνικά;... ρώτησε ψυχρὰ ἡ Νέλλη. — Ξαφνικά, μὴνκατε σεῖς ἀνάμεσά μας! Κι’ ἀμέσως ὅλα ἀλλάξαν! Ὁ Πάνος ἔπαψε νὰ μοῦ

ἀνήκῃ... Κερδίσατε σεῖς ὅλη τὴ σκέψι του.

— Λοιπὸν;... ξαναρώτησε παγερὰ ἡ Νέλλη.

— Λοιπὸν ἦρθα νὰ πείσω στὰ πόδια σας, γιὰ νὰ σὰς παρακαλέσω: Ἀφίστε τον σὲ μένα!... Ἐσεῖς τάχετε ὅλα! Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ μό-ναχα αὐτόν... Δώστε τὸν μου, κυρία!...

Ἐσθυσε ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας, πνίγηκε ἀνάμεσα σὲ δύο λυγμούς... Ἡ Νέλλη τὴν κύτταξε ἀσυγκίνητη.

— Ὑστερα, τὰ χεῖλιά της μισανοῖξαν σ’ ἓνα σαρκαστικὸ χαμόγελο: — Ἐγὼ ποῦ τάχω ὅλα... μουρμούρισε μὲ πίκρα ἡ ἑταίρα...

Κι’ ὕστερα πρόσθεσε σιγὰ: — Μπορεῖ ὅμως νὰ μὴν ἔχω τὸ σπουδαιότερο, τὸ πιὸ ἀπαραίτητο στὴν ψυχὴ ἐνὸς πλάσματος ποὺ θέλει νὰ λέγεται ἄνθρωπος... Ἴσως νὰ μὴν ἔχω... τὴν ἀγάπη — κι’ αὐτὴν νὰ ζητήσω...

Ἡ κοπέλλα τὴν κύτταξε γεμάτῃ ἐκπληξί... Ἡ Νέλλη συνῆλθε ἀμέσως. — Δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν ὅμως ἐσὰς ὅλα αὐτά... Σὰς ἐνδιαφέρει νὰ γυρίσῃ πάλι σὲ σὰς ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπάτε... Λοιπὸν...

Στάθηκε σὰ νὰ δυσκολευόταν νὰ συνεχίσῃ... — Λοιπὸν... ρώτησε ἡ ἄλλη μὲ τὴν ψυχὴ ἀπὸ στόμα.

— Λοιπὸν... θὰ γυρίσῃ! τῇ βεβαίωσε βραχνὰ ἡ ἑταίρα.

Ἡ κοπέλλα σηκώθηκε καὶ θέλησε νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τῆς τὸ πνίξῃ στὰ φιλιὰ τῆς αὐθόρμητης εὐγνωμοσύνης!... Ἡ ἄλλη ὅμως τὴ σταμάτησε:

— Μὴ μ’ εὐχαριστήτε... τῆς εἶπε μ’ ἓνα σαρκαστικὸ σαρκασμό. Ἐγὼ... ποῦ τάχω ὅλα... μπορῶ νὰ στερεθῶ ἓνα τίποτα... ποῦ... εἶναι γιὰ μένα τὸ πᾶν! *

Ὅταν ξανάρθε ὁ Πάνος ἀπὸ σπῆτι τῆς Νέλλης βρῆκε τὴν πόρτα κλειστή... Ἡ καμαριέρα τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ κυρία της ἦταν πολὺ ἀπασχολημένη, γιὰτ’ ἔδωχε τὰ διαβατήριά της γιὰ νὰ φύγῃ στὸ ἐξω-τερικὸ μαζί μὲ τὸν βιομήχανο!...

Καί, πραγματικά, ἔφυγε σὲ λίγες μέρες... Κι’ ὁ νεαρὸς βιολίστας, ἀφ’ οὗ ἔκλαψε τὸ σύντομο μὰ τόσο μεγάλου ὄνειρό του μὲ παθητικὸς δο-ξασίες στὸ «Αἰγάκλημα», γύρισε στὴν πρῶτὴ του ἀγαπημένη.

Κι’ ἐκείνη ἔγινε εὐτυχισμένη ἀπὸ τὴ θυσία μιᾶς ἄλλης, ποὺ τάχε ὅλα, κι’ εἶχε ξαφνικά στερηθῇ τὸ πᾶν...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Αὐτὴ

ΠΟΥ ΤΑ ΕΙΧΕ ΟΛΑ...

Η Νέλλη Σταμίρη ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ἐπικίνδυνες γυναῖκες τῆς Ἀθήνας: Ὁμορφὴ, χαριτωμένη, κομψή, εἶχε συνηθίσει νὰ μεπαχειρίζεται τὰ πρόσωπα ποὺ μ’ αὐτὰ τὴν εἶχε πλοῦσια προκίσει ἡ φύσις γιὰ νὰ καταστρέφῃ τοὺς ἄνδρες! Τὸς τυλίγε στὰ δί-χτυα της μὲ ἀξιοθαύμαστη μασατρία, ὅπως τυ-λίγει τὰ μυγάκια ἡ ἀράχνη, καὶ ὕστερα τοὺς ἐπι-γε, τοὺς ξεπνάζει, τοὺς ἐκμηδενίζει!... Καταστρο-φὲς πολλὰς ὥς τώρα εἶχανε γιὰ ἀφορμὴ τοὺς αὐ-τὴν... Μὰ ἡ φοβερὴ τῆς φήμη, ἀντὶ νὰ ἀπομακρύ-νῃ τοὺς ἄνδρες, ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τοὺς μαγνή-τιζε! Κι’ ἔτσι, ἡ Νέλλη Σταμίρη, ἡ ἀκατανίκητὴ γόησσα χωρὶς καρδιά, δὲν πρόφτανε νὰ κατα-στρέφῃ! Ἀνθρώπους, περιουσίες, ὑπολήψεις, οἰ-κογένειες.

...Ὅσπου, κάποια μέρα, ἀνθρώπων, ἡ παγω-μένη τῆς καρδιά ξεσπάθηκε γιὰ κάποιον! Καὶ δὲν ἦταν πλοῦσιος, οὔτε σπουδαῖος, δὲν ἀποτε-λοῦσε καμμιὰ «προσωπικότητα», τοποθετημένη στὰ πιὸ ψηλὰ σκαλοπάτια τῆς κοινωνικῆς ἱερα-ρχίας — προσωπικότητα ποὺ μπορούσε νὰ τῆς ἐ-ξασφαλίσῃ κάποιο θετικὸ κέρδος: Ἦταν ἓνα ἀ-σήμαντο ἀνθρωπάκι, μὲ μόνα προτερήματα τὰ νεῖατά του, τὴν ὁμορφιά του, καὶ κάποια ὑποπτα-ταλέντα ποὺ σποταλιότανε κάθε νύχτα στούς θα-μάνες μιᾶς ταβέρνας, μὲ αἰσθηματικὲς δοξασίες. Γιάτ’ ὁ Πάνος Φαγίνης ἦταν βιολίστας ἀπὸ «Αἰγάκλημα», τὴ γραφικὴ κοσμικὴ ταβερνούλα ποῦχε σφηνωθῇ στὴ μυρωμένη γωνιά κάποιας γει-τονιάς τῆς Ἀθήνας. Ἐκεῖ, στὸ «Αἰγάκλημα», ἔπεσε μιὰ νύχτα κι’ ἡ Νέλλη μὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους πλοῦσιους καβαλλιέρους της. Ἀπὸ τὴν πρῶτὴ στιγμὴ, ὁ βιολίστας τῆς ὀρχήστρας

— Μὴν ἀνησυχεῖς, Γιάννη μου! Ὑ-πάρχει, βέβαια, οὐρὰ στὸ τηλέφωνο ἀλλ’ εἶναι ὅλοι κύριοι καθὼς πρέπει καὶ δὲν διαμαρτύρονται!...

M. TALLIARIS

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν της είπαν την απόφασή τους, η Λιζέττα προσποιήθηκε πως χάρηκε...

Η Λιζέττα δεν είπε τίποτα στους γονείς της για το άδοξο τέλος, που είχε πάρει το ειδύλλιό της με τον Πιέρ.

Εκείνοι όμως μάντεψαν τον κρυφό και υπερήφανο πόνο της κόρης τους. Κατάλαβαν πως η Λιζέττα δε θα μπορούσε να συνέρηθε εύκολα, αν δεν της έδιναν την ευκαιρία να λείψει για ένα μήνα τουλάχιστον, κάπου μακριά.

Η ιδέα πρωτόρθε στη μητέρα της, που είχε πιά μεγάλη φαντασία από τον άντρα της. Εκείνος, μόλις την άκουσε, τη βρήκε περίφημη.

Βέβαια, αυτή η πολυήμερη διαμονή στο Παρίσι, θα κόστιζε αρκετά, αλλά ήταν ο πιο σίγουρος τρόπος για να ξεχάσει η κόρη τους τον Πιέρ.

Η κ. Ζουέν, η μητέρα, δεν θα πήγαινε μαζί τους. Τ'άρθριτικά της την έμποδισαν ν' αλλάξει κλίμα και να ταλαιπωρηθεί.

Έτσι θάφευγαν μονάχα ο πατέρας και η κόρη, πράγμα που ευχαρίστησε ιδιαίτερα τον κ. Ζουέν. Θα περνούσε στο Παρίσι πολύ όμορφες μέρες με τη Λιζέττα, ξέγνοιαστος και χωρίς τις πληκτικές παρατηρήσεις της γυναίκας του για ένα σωρό ασημένια ελαττώματά του.

Όταν οι γονείς της άγγειλαν στη Λιζέττα την απόφασή τους, εκείνη προσποιήθηκε πως χάρηκε, αλλά από μέσα της είπε:

«Το ταξίδι αυτό μου είναι ολότελα αδιάφορο. Όσο κι' αν μείνω στο Παρίσι, δεν θα μου φύγει το αγκάθι από την καρδιά. Κρίμα στα λεφτά, που θα πάνε χαμένα».

Στο πολυτελές ξενοδοχείο, όπου έπιασαν διαμέρισμα, η όμορφη της Λιζέττας έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Δεν ήταν ούτε ένας ούτε δυο οι άντρες που τη φλέτταραν.

Εναν άπ' αυτούς τον βρήκε πολύ συμπαθητικό και λυπήθηκε ειλικρινά, γιατί η έλπίδα της να ξανακερδίσει την αγάπη του Πιέρ δεν της επέτρεπε να δοκιμάσει ένα καινούργιο, ίσως πιο τυχερό αίσθημα.

Ο πατέρας της, βλέποντάς την να δείχνει κάποια ιδιαίτερη προσοχή σ' αυτό το νέο, πίστεψε πως η κατάσταση άρχισε να γίνεται ρόδινη. Άλλα το ίδιο εκείνο βράδυ, που έκανε αυτή τη διαπίστωση, δοκίμασε μία μικρή απογοήτευση. Είδε την κόρη του να κλαίει με το προσωπάκι της βυθισμένο στα μαξιλάρια, όταν μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιό της. Τα λεπτά της δαχτυλά είχαν σαλακώσει τη φωτογραφία του Πιέρ.

Νόμιζε, πως του δινόταν η ευκαιρία να επέμβει.

— Λιζέττα, της είπε με γλυκό, στοργικό τόνο, μικρή μου Λιζέττα, προσπάθησε να ξεχάσεις αυτή την άοιστη ιστορία...

Εκείνη σηκώθηκε, σκούπισε με την άναστροφη του χεριού της τα δάκρυα και του απάντησε:

— Θα τ'όθελα πολύ, αλλά μου είναι αδύνατο, μπαμπά...

Ο κ. Ζουέν προσπάθησε λίγο ακόμη να πείσει την κόρη του, πως δεν έκανε καθόλου καλά να σκέφτεται μ' αυτό τον τρόπο, αλλά γρήγορα κατάλαβε το μάταιο της προσπάθειάς του.

Δεν γινόταν τίποτα με τα λόγια. «Ίσως οι μέρες που θα περνούσαν ακόμη στο Παρίσι, να φέρναν σιγά-σιγά μία αλλαγή στη Λιζέττα».

Την άλλη μέρα το πρωί, ο κ. Ζουέν έκανε στο χώλ του ξενοδοχείου μία θαυμάσια γνωριμία. Καθώς περίμενε την κόρη του να κατεβή βυθισμένος σε μία πολυθρόνα και διαβάζοντας την εφημερίδα του, πέρασε από μπροστά του η κ. Λαμπέκ, μία όμορφη τριανταπεντάρα ζωντοχήρα, που την είχε προσέξει ιδιαίτερα από τις πρώτες μέρες. Έμενε σ' ένα διαμέρισμα κοντά στο δικό τους.

Η κ. Λαμπέκ ήταν πολύ θελκτική. Καθώς περνούσε μπροστά από τον κ. Ζουέν, της έπεσε η τσάντα. Εκείνος την έπιασε άμέσως, σηκώθηκε και την έδωσε στην όμορφη γυναίκα. Η κ. Λαμπέκ του χαμογέλασε και με την ευκαιρία αυτή συστήθηκαν ο ένας στον άλλο.

Το ίδιο εκείνο απόγευμα, ο κ. Ζουέν κι' η κ. Λαμπέκ κάθισαν μαζί στη βεράντα του ξενοδοχείου κι' ύστερα από λίγα λόγια που άλλαξαν, εκείνη του είπε πως η συντροφιά του της ήταν εξαιρετικά ευχάριστη...

Το βράδυ, μιά κι' η Λιζέττα προτίμησε να μείνει στο ξενοδοχείο, γιατί είχε ένα πονοκέφαλο, ο κ. Ζουέν βγήκε

μας, με την κ. Λαμπέκ και τη συνώδεψε στο συνηθισμένο της περίπατο.

Στο δρόμο της αγόρασε ένα μπουκέτο από θαυμάσια τριαντάφυλλα. Τα λόγια της έδειχναν μία γυναίκα με λεπτή ψυχή, που συγκινούσε τώρα τον κ. Ζουέν πιά πολύ κι' από την όμορφη του προσώπου της.

Αυτός ο ρομαντικός κι' αθώος σύνδεσμος έγινε, όπως ήταν φυσικά, γρήγορα αντιληπτός από τη Λιζέττα.

Στην αρχή δεν του έδωσε καμιά σημασία, ύστερα όμως από λίγες μέρες κατάλαβε, πως το πράγμα γινόταν κάπως επικίνδυνο για τον πατέρα της.

Φρόντισε, λοιπόν, κι' έδειξε με τη στάση της στην κ. Λαμπέκ, μία διακριτική περιφρόνηση. Ο πατέρας της έπαιρνε τη συμπεριφορά της αλλοιώς. Την απέδινε στο αισθηματικό της δράμα. Πώς μπορούσε η Λιζέττα να ναι προσχαρή κι' ευγενική με μία άγνωστη κυρία, που φαινόταν τόσο ξέγνοιαστη κι' ευτυχισμένη;

Άλλα η κ. Λαμπέκ, σαν γυναίκα που ήταν, εξήγησε σωστά τη στάση της Λιζέττας και γέλασε μέσα της με τους φόβους της.

Προτιμούσε τη συντροφιά του πατέρα της όχι, βέβαια, γιατί ήταν διατεθειμένη να τον έρωτευθη, αλλ' απλούστατα, γιατί του εύρισκε ωρισμένα χαρίσματα, που τον έκαναν ιδανικό συνοδό της.

Πραγματικά, ο κ. Ζουέν ήξερε να ναι περιποιητικός, μιλούσε γοητευτικά κι' είχε μία δροσερή διάθεση που θύμιζε παιδί.

Η Λιζέττα όμως, από τη δική της πλευρά, ανησυχούσε για τον πατέρα της. Η διαίσθησή της της έλεγε, πως η καρδιά του είχε αρχίσει να κάνει αταξίες και πως δεν θα μπορούσε ως το τέλος να μείνει κύριος του εαυτού του. Αυτή η γυναίκα, όπως και να τόπαιρνε κανείς, ήταν ένας πειρασμός.

Χωρίς να το καταλαβαίνει πως, η Λιζέττα σκεπτόταν τώρα ολόένα και πιο λίγο τον Πιέρ και πρόσεχε ολόένα και πιο πολύ τον πατέρα της.

Ο μήνας, που έλεγαν να καθίσουν στο Παρίσι, είχε περάσει κι' η Λιζέττα έβλεπε, πως ο πατέρας της το μόνο που δε φαινόταν να συλλογίζεται ήταν ο γυρισμός τους.

Η όμορφη ζωντοχήρα κι' ο πατέρας της εύρισκαν κάθε τόσο ευκαιρία να μένουν μόνοι κι' η Λιζέττα ανησυχούσε, τόσο τέλος. Έδώ και λίγο καιρό ήταν έτοιμη να παρατήσει στο τέλος, Έδώ και λίγο καιρό ήταν έτοιμη να παρατήσει το σπίτι της, αρκεί να μην έχανε τον Πιέρ. Άλλα τώρα, που έβλεπε τον πατέρα της να μη συλλογίζεται το σπίτι τους εξ αιτίας αυτής της ξένης, καταλάβαινε τι κακό πήγαινε να κάνει.

Εννοiαθε μέσα της μια απέραντη λύπη για την καυμένη τη μητέρα της, που τους περίμενε εκεί κάτω μόνη της, γεμάτη εμπιστοσύνη στον άντρα της κι' ανύποπτη για ό,τι συνέβαινε.

Μ' έκπληξή της, η Λιζέττα διαπίστωσε, πως η θύελλα αυτής της ανησυχίας είχε σαρώσει από την καρδιά της τον πόνο για τον Πιέρ και πως, αντί για άρρωστη, ήταν τώρα ένα είδος νοσοκόμας, που έπρεπε να χυθεί τον νου της στον πατέρα της.

Άλλα σε τί θα ωφελούσε η προσοχή της αυτή; Μονάχα μία λύσι υπήρχε. Να τον αναγκάσει να φύγουν άμέσως, την άλλη μέρα κιόλας!...

Έτσι, όταν έμειναν μόνοι στο διαμέρισμά τους εκείνο το βράδυ, του είπε:

— Μπαμπά, είχες δίκιο να με φέρης στο Παρίσι. Έδώ και λίγες μέρες πίστευα ακόμη πως τίποτα δεν θα μ' έκανε να ξεχάσω τον Πιέρ. Μα καταλαβαίνω τώρα ότι είναι πια καλά... Είναι περιττό να χάνεις τώρα τα όραία σου λεφτά. Αύριο φεύγουμε!...

Ο κ. Ζουέν προσπάθησε να κάνει τον χαρούμενο. Θα προτιμούσε να μέναι λιγάκι ακόμη. Άλλα τί δικαιολογία θα μπορούσε να φέρη στην κόρη του;

— Είμαι πολύ ευτυχισμένος, που μου το λες αυτό, μικρή μου Λιζέττα, της είπε.

Εκείνη έπεσε στην αγκαλιά του, μ' αναφύλλητα. Εκείνος της χαίδεψε τα μαλλιά. Δυο δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του. Η Λιζέττα έκλαιγε από χαρά κι' εκείνος από λύπη.

ΜΠΛΑΝΣ ΛΕΓΚΡΑΝ

Ἡ ἀγαπημένη τοῦ Καίσαρος

Ρωμαῖκοι ἔρωτες

Ο Καίσαρ εἶδε τὸ συγκλητικὸ Σεστίλιο νὰ μπαίνει σκυθρωπὸς μέσα στὸ ἀτριο τοῦ σπιτιοῦ του.

— Σοῦ φέρνω τὸ χαιρετισμὸ τοῦ Κορνηλίου Σύλλα, εἶπε ὁ ἐπισκέπτης.

Ὁ Καίσαρ ἔχασε τὸ χρῶμα του. Ὁ χαιρετισμὸς τοῦ δικτάτορος τὸν ἀνησύχησε.

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ Εὐτυχής; ρώτησε.

— Νὰ ποιά ἦταν τὰ λόγια του, ὅταν μὲ διέταξε νάρθω ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Σεστίλιος. «Πήγαινε νὰ πῆς στὸ Γάιο Ἰούλιο Καίσαρα ὅτι οἱ φίλοι μου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συγγενεοῦν μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου». Πρέπει, βέβαια, νὰ τὸ θεωρήσῃς τιμὴ σου, ποὺ ὁ Σύλλας σὲ κατατάσσει ἀνάμεσα στοὺς φίλους του.

— Δὲν καταλαβαίνω, ὥστόσο, τὴ σημασίαν ποὺ ἔχουν τὰ λόγια του, εἶπε ὁ Καίσαρ.

— Ἡ σημασία του εἶναι πολὺ ἀπλή, τοῦ ἐξήγησε ὁ συγκλητικός. Διάξε τὴ σύζυγό του Κορνηλία, ποὺ εἶναι κόρη τοῦ Λουλίου Κορνηλίου Κύννα.

Ὁ Καίσαρ σήκωσε τὸ περήφανο κεφάλι του καί, χωρὶς οὔτε στιγμή νὰ σκεφθῇ, ἀπάντησε:

— Ἀγαπάω τὴν Κορνηλία καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν διώξω. Ὁ Εὐτυχὴς ἂς ἀναζητήσῃ ἄλλοι τοὺς ἐχθροὺς του κι' ὅχι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ἡ ἀπάντησί σου μοῦ φαίνεται σωστή, εἶπε ὁ Σεστίλιος ἐνῶ διευθυνοῦν πρὸς τὴν πόρτα. Θὰ τὴν μεταφέρω στὸν Εὐτυχὴ κι' αὐτὸς ἂς κρίνῃ.

Ὅταν ὁ ὑπάτος Λούκιος Κορνηλῖος Κύννας ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Ρώμη, ἔπειτα ἀπὸ τὸ θρίσμβο τοῦ μεγάλου ἀντιπάλου του Σύλλα, ἐμπιστεύθηκε τὴ μονακρὶνὴ κόρη του, τὴν Κορνηλία, στὴ μητέρα τοῦ Καίσαρος.

Ἡ Κορνηλία ἦταν τότε μιὰ χαριτωμένη παιδιοῦλα. Ὁ Καίσαρ εὐχαριστιόταν νὰ παίξῃ μαζί της καὶ νὰ παρακολουθῇ τὰ μαθήματά της. Τὴν ἔβλεπε σὰν μικρότερη ἀδελφὴ του κι' ὁ ἀντρίκιος ἐγωισμὸς του κολακεύονταν στὴ σκέψι πὼς θὰ φρόντιζε ἀργότερα νὰ βρῇ ἕναν καλὸ σύζυγο στὴν προστατευομένη τῆς μητέρας του.

Τὸ κοριτσάκι, ὅμως, μεγάλωσε σιγὰ-σιγὰ κι' ὅταν ὁ Καίσαρ ἔχασε τὴν πρώτη του σύζυγο, τὴν Κοσσοῦτζια, τὰ μάτια του ἔπεσαν στὴν Κορνηλία, ποὺ εἶχε γίνῃ, στὸ μεταξύ, μιὰ πολὺ ὁμορφὴ καὶ γοητευτικὴ νέα.

Γιατί θὰ πήγαινε νὰ ψάξῃ ἄλλοι, ἀφοῦ εἶχε μέσα στὸ σπίτι του τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ χρειαζόταν;

Ἡ μητέρα του χάρηκε γιὰ τὴν ἐκλογὴ αὐτὴ τοῦ γιου της. Ἡ Κορνηλία, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ποὺ ἀπὸ καιρὸ θαύμαζε κι' ἀγαποῦσε κρυφὰ τὸν Καίσαρα, πίστεψε πὼς εἶχε γίνῃ ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Ἀλλ' ἡ εὐτυχία της δὲν κράτησε πολὺ. Γιατί ὁ Σύλλας δὲν εἶχε ξεχάσει πὼς ἦταν κόρη τοῦ παλινοῦ ἐχθροῦ του, ποὺ τοῦ εἶχε στοιχίσει ἄλλοτε τόσους ἀγῶνες καὶ τόσες μάχες. Ὁ Καίσαρ, σύζυγος τῆς κόρης τοῦ Κύννα, δὲν θὰ γινόταν ἀρα γὰρ ὁ πρόμαχος τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος, ποὺ εἶχε πάντοτε βαθεῖες ρίζες στὴ Ρώμη;

Ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μὴν εἶχε γίνῃ, σκεφτόταν ὁ Σύλλας. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔγινε, ἔπρεπε νὰ διαλυθῇ. Ὁ Καίσαρ θὰ προτιμοῦσε, σίγουρα, τὴν εὐνοία τοῦ δικτάτορος ἀπὸ τὴν ἀγάπὴ τῆς συζύγου του.

Ἀλλ' ὁ Σύλλας ἀπατήθηκε στὶς προβλέψεις του. Ὁ νεαρὸς πατρίκιος εἶχε ἀρνηθῇ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἐπιθυμία του. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν!

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἕνας καινούργιος ἀπεσταλμένος τοῦ Σύλλα ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Καίσαρος. Δὲν ἦταν, ὅμως, ἕνας συγκλητικός, ὅπως τὴν πρώτη φορὰ, ἀλλ' ἕνας ἀπλὸς ἐκατόνταρχος.

— Ὁ Εὐτυχής, τοῦ εἶπε χωρὶς προλόγους, δὲν μπορεῖ ν' ἀνεχθῇ περισσότερο τὴν παραμονὴ σου στὴ Ρώμη.

— Μὲ διώχνει λοιπόν;

— Προτεῖ ἀνατελῆν ὁ ἥλιος τῆς αὐριανῆς ἡμέρας, πρέπει νὰ βρῖσκεσαι ἐξῶ ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ρώμης.

Ἀλλ' ἂν τὸν ἔδιωχνε ἀπὸ τὴ Ρώμη, τοῦ ἔμενε τοῦλάχιστον ἡ Ἰταλία. Θάπαιρνε τὴν ἀγαπημένη του Κορνηλία καὶ τὴ μητέρα του καὶ θὰ πήγαιναν νὰ ζήσουν ἥρεμα σ' ἕνα πατρικὸ κτήμα ποὺ εἶχε πρὸς τὸ μέρος τῆς Λουκάνια, κοντὰ στὸν Τάραντα.

Ὁ ἐκατόνταρχος, ὅμως, μίλοῦσε ἀκόμη. Τί ἔλεγε λοιπόν;

Ὁ Καίσαρ μάντευε περισσότερο παρὰ ἀκούσε τὰ λόγια του.

Ὁ Σύλλας δὲν τὸν ἔδιωχνε μόνο ἀπὸ τὴ Ρώμη. Τὸν ἐξώριζε ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Εἶχε μόνο τρεῖς ἡμέρες καιρὸ γιὰ νὰ φύγῃ.

Αὐτὴ ἡ «μεγάλῃ ἐξορία», ὅπως λεγόταν, εἶχε τρομερὲς συνέπειες. Στὴ «μικρὴ ἐξορία», ὁ ἐξοριζόμενος δὲν μπορούσε νὰ μὲν μέσα στὴ Ρώμη, οὔτε νὰ υποβάλῃ ὑπέμφυιότητα σὲ κανένα δημόσιο ἀξίωμα. Διατηροῦσε, ὅμως, τὴ διαχείρισι τῆς περιουσίας του

κι' ἦταν ἐλεύθερος νὰ πάῃ ὅπου ἤθελε. Στὴ «μεγάλῃ ἐξορία», ἀντίθετα, ἡ περιουσία τοῦ ἐξοριζομένου περνοῦσε στὸ κράτος, ποὺ τὴν διαχειριζόταν γιὰ δικὸ του λογαριασμὸ καὶ καρπωνόταν τὰ εἰσοδήματά της, ὡς τὴ στιγμὴ τῆς ἀνακλήσεως. Ὁ ἐξοριστὸς, ἐξ ἄλλου, δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ σὲ κανένα μέρος ὅπου ἐστάθμευαν ρωμαϊκὲς λεγεῶνες ἢ εἶχαν τὴν ἔδρα τους αὐτοκρατορικοὶ ἀντιπρόσωποι: ὑπάτοι, ἀνθύπατοι ἢ πραιτῶρες.

Τὸ πλῆγμα ἦταν γιὰ τὸν Καίσαρα τρομερὸ. Ἡ ἐξορία αὐτὴ, τερμάτιζε τὴν πολιτικὴ του σταδιοδρομία. Ἀλλὰ τὸ χειρότερο γι' αὐτόν ἦταν ὅτι θάχανε τὴν ἀγαπημένη του Κορνηλία. Γιατί, βέβαια, δὲν μπορούσε νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ νὰ συμμεριστῇ τὴν τύχη καὶ τίς περιπέτειες ἐνὸς ἐξοριστοῦ.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ, ἐφυγε ἀπὸ τὴ Ρώμη μὲ τὴν ψυχὴ βαρεῖα ἀπὸ λύπη κι' ἀπελπίσιν.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ, ἄρχισε γιὰ τὸν Καίσαρα μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀπὸ περιπέτειες, κινδύνους κι' ἀπρόοπτα...

Πέρασαν κάμποσα χρόνια. Ὁ Σύλλας πέθανε, τέλος κι' ὁ Καίσαρ γύρισε τότε στὴ Ρώμη.

Ἀλλ' ἕνα τρομερὸ ἀγγέλμα τὸν περίμενε ἐκεῖ. Ἔμαθε ἀπὸ τὴ μητέρα του πὼς ἡ ἀγαπημένη του Κορνηλία δὲν βρισκόταν πιά στὴ ζωὴ. Ἡ μοναξιά, ἡ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγαπημένου συζύγου της, ποὺ τὸν καταδίωκε πάντα τὸ μῖσος τοῦ Σύλλα κι' ἡ βαθεῖα λύπη γιατί ἡ εὐτυχία εἶχε πετάξει γιὰ πάντα ἴσως ἀπὸ κοντὰ της, ἔφθειραν σιγὰ-σιγὰ τὸν ὁργανισμό της καὶ τὴν ὤδηγησαν πρόωρα στὸν τάφο.

Ἀνθρώπος μὲ ἰσχυρὴ θέλησι ὁ Καίσαρ, κατάφερνε πάντα νὰ δαμάζῃ τίς συγκινήσεις του. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ πόνος του ἦταν τόσο μεγάλος, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν κρύψῃ. Ξέσπασε σὲ λυγμούς, ἀκούγοντας τὴ μητέρα του νὰ τοῦ ἀφηγῆται τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς Κορνηλίας, ποὺ εἶχε ξεψυχήσει προφέροντας τ' ὄνομά

του καὶ νόμισε, ἔσφινκα, πὼς δὲ εἶχαν τελειώσει γι' αὐτόν: οἱ ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα, οἱ φιλοδοξίες καὶ τὰ μεγαλεπήβολα σχέδια ποὺ εἶχαν ὀριμάσει μέσα στὸ μυαλό του τὸν καιρὸ τῆς ἐξορίας του.

Ἀλλὰ, σιγὰ-σιγὰ, ξαναβρῆκε τὴν ἡρεμία του. Καὶ τότε, ὑπακούοντας στὶς παρορμήσεις τῆς ἐρωτευμένης ψυχῆς του, συνέταξε ἕνα λόγο, ποὺ ἦταν ἕνας ὑπέροχος ὕμνος γιὰ ἐκείνην ποὺ δὲν ὑπῆρχε πιά καὶ ποὺ κάθε φράσι τοῦ παλλόταν ἀπὸ βαθεῖα ἀγάπη καὶ πόνο.

Αὐτὸ τὸ λόγο τὸν ἀπήγγειλε μπροστὰ στὸν τάφο τῆς γυναίκας του, σὲ μιὰ ἐπιμνημόσυνη τελετὴ ποὺ ἔκανε πρὸς τιμὴν της καὶ ποὺ τὴν παρακολούθησαν οἱ φίλοι του καὶ τὸ ἀνθος τῆς ρωμαϊκῆς ἀριστοκρατίας.

Δὲν ἦταν συνηθισμένο τὸ φαινόμενο ἐνὸς Ρωμαίου πατρικίου νὰ θρηνῇ γιὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του.

Ὁ Καίσαρ νόμισε ὥστόσο, πὼς ἦταν χρέος του ν' ἀποδώσῃ αὐτὴ τὴν ὑστατὴ τιμὴ σ' ἐκείνην ποὺ εἶχε ἀγαπήσει καὶ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε πάντα.

Πέρασαν χρόνια... Χρόνια γεμάτα πυρετῶδη δράσι, κινδύνους καὶ ἀγῶνες.

Ἡ ἀνάνησι τῆς τρυφερῆς Κορνηλίας ἔσθινε σιγὰ-σιγὰ. Ἡ φιλοδοξία, ἀχαλίνωτη κι' ἀχόρταγη, εἶχε ἐπισκιάσει πιά κάθε ἄλλο αἶσθημα μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Καίσαρος. Δαφνοστεφανωμένος στρατηγός, τροπαιοῦχος σ' ἀνὰριθμητες μάχες ἐναντίον ὁλων τῶν ἐχθρῶν τῆς αὐτοκρατορίας, θριαμβευτὴς ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν του, εἰδῶλο τοῦ στρατοῦ, ἰνδαλμα τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ ποὺ ποθοῦσε τὴν εἰρήνην κι' ἦταν πρόθυμος νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὶς θελήσεις ἐνὸς μόνο ἀνθρώπου, βιάζετο τώρα μὲ σταθερὰ βήματα πρὸς τὴ δικτατορία, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ὁ πρόλογος τῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ Καίσαρ, πιστὸς στὴ γραμμὴ ποὺ ἀκολουθοῦσε, ἔπαιρνε τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ μεγάλα ἀξιώματα τῆς πολιτείας. Ἀπὸ

τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὰ συγκέντρωνε ὅλα στὰ χέρια του, δὲν θὰ τοῦ ἔμενε πιά νὰ κάμῃ παρὰ ἕνα μόνο βῆμα ἀκόμη γιὰ νὰ στεφθῇ αὐτοκράτωρ.

Κοντὰ στὰ ἄλλα ἀξιώματα ποὺ εἶχε, πρόσθεσε τὸ ἔτος 63 π.Χ. καὶ ἐκείνο τοῦ πραιτῶρος.

Ἀπὸ τέσσερα χρόνια τώρα, ὁ Καίσαρ εἶχε κάμει τρίτη σύζυγό του τὴν Πομπαία, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ Κουίντου Πομπηίου Ρούφου.

Γιὰ τὴν σύζυγο αὐτὴ τοῦ Καίσαρος κυκλοφοροῦσαν οἱ πιὸ καταπληκτικὲς φήμες.

Προικισμένη μὲ ὑπέροχη ὁμορφιὰ καὶ φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία, ἡ Πομπαία ἐβγαίνει κρυφὰ τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι της, φορώντας μιὰ χρωματιστὴ ἐσθῆτα — τὸ λευκὸ ἦταν τὸ καθιερωμένο χρῶμα γιὰ τίς Ρωμαῖες δέσποινες—ὅπως συνήθιζαν οἱ κοινὲς γυναῖκες κι' ἔτρεχε στὴν κακόφημη συνοικία τῆς Σουμπούρα, ὅπου συναντοῦσε τοὺς ἐφήμερους φίλους της.

Οἱ φήμες αὐτὲς ἔφταναν κάποτε καὶ στ' αὐτιά τοῦ Καίσαρος. Ἀλλ' ὅπως δὲν ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του, δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τίς νυχτερινὲς περιπλανήσεις της καὶ δὲν ἔδινε προσοχὴ στὰ ὅσα λέγονταν γι' αὐτήν.

Κάποτε, ὅμως, τὰ πράγματα ἔφτασαν στὸ ἀπρόχωρητο. Αὐτὸ ἔγινε μετὰ τὴν ἀνάληψι τοῦ ἀξιώματος τοῦ πραιτῶρος ἀπὸ τὸν Καίσαρα.

Σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη παράδοσι, γινόταν κάθε χρόνο, τὴ νύχτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4η Δεκεμβρίου, ἡ γιορτὴ τῆς θεᾶς Μπόνας, ποὺ συμβόλιζε τίς ἀναπαραγωγικὲς δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ τὴν εὐφορία τῆς γῆς.

Ἡ γιορτὴ τελειοῦνταν στὸ σπίτι τοῦ πραιτῶρος κι' ἔπαιρναν μέρος σ' αὐτὴν μόνο γυναῖκες.

Ἡ συμμετοχὴ ἀνδρῶν ἀπαγορευόταν ἀπόλυτα κι' ἡ πολιτεία τὴν τιμωροῦσε σὰν ἱεροσυλία.

Τόσον αὐστηρὴ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀπαγόρευσι, ποὺ σκέπαζαν μὲ πανιά ἀκόμα καὶ τὰ ἀγάλματα καὶ τίς παραστάσεις ἀνδρῶν ἢ ἀρσενικῶν ζώων.

Ἡ Πομπαία σκέφτηκε, ὥστόσο, πὼς θὰ μπορούσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ αὐτὴ τὴ γιορτὴ, γιὰ νὰ φέρῃ κοντὰ της τὸν ἀγαπημένο της Κλαύδιο.

Αὐτὸς ὁ Κλαύδιος ἦταν ἕνας νεαρὸς κι' ἀγένειος πατρίκιος, ποὺ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ μεταμεισθῇ σὲ γυναῖκα.

Ἔτσι, μῆκε ἀπαράτητος μέσα στὸ σπίτι ὅπου θὰ γινόταν ἡ γιορτὴ.

Ἀλλ' ἂν ὁ Καίσαρ, ἀπασχολημένος μὲ τίς πολιτικὲς ἐπιδιώξεις του, ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν γυναῖκα του, ἡ μητέρα του, ὅμως, ἡ αὐστηρὴ Αἰρηλία, ἀγρυπνοῦσε γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ γιου της καὶ τοῦ σπιτιοῦ της. Κι' εἶχε ἀναθέσει σὲ μιὰ ἀπὸ τίς ὑπηρετίες της νὰ παρακολουθῇ τὴ νύφη της, ποὺ εἶχε σοβαροὺς λόγους νὰ τὴν ὑποπτεύεται.

Ἡ ὑπηρετρία αὐτὴ εἶδε, λοιπόν, σὲ κάποια στιγμὴ τὴν Πομπαία νὰ μπαίνει σ' ἕνα ἀπόμερο δωμάτιο, τραβώντας μαζί της μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ποὺ οἱ κινήσεις καὶ τὰ λόγια της, ὅμως, δὲν ταίριαζαν μ' ἐκεῖνο ποὺ φαινόταν πὼς ἦταν.

Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ἔτρεξε τότε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρία της, ποὺ διέταξε νὰ κλειστοῦν αἰμέσως ὅλες οἱ πόρτες τοῦ σπιτιοῦ καὶ πρωτοστάτησε ἡ ἴδια στὶς ἑρπυες γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ βεβήλου ποὺ εἶχε μολύνει μὲ τὴν παρουσία του τὴν ἱερότητα τῆς γιορτῆς.

Ὁ Κλαύδιος ἀνακαλύφθηκε, τέλος, πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα κι' οἱ ὑπηρετὲς τῆς Αἰρηλίας, ἀφοῦ τὸν ἐυλοκόπησαν ἀγρία, τὸν πέταξαν ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ σκάνδαλο ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ τὸ ζήτημα ἔφτασε στὴ Σύγκλητο, ὅπου ὁ Κικέρων ἐξεφώνησε ἕνα δριμύτατο λόγο ἐναντίον τοῦ ἱεροσυλοῦ.

Ἀλλ' ὁ Κλαύδιος, ποὺ ἡ γυναῖκα του Φοιλβία ἦταν πολὺ πλούσια, εἶχε διαφθείρει τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς συγκλητικούς κι' ἔτσι κατάφερε νὰ γλυτώσῃ.

Στὴ συζήτησι μπροστὰ στὴ Σύγκλητο, ὁ Καίσαρ ἀπόφυγε νὰ πάρῃ μέρος, οὔτε διατύπωσε καμμιά κατηγορία ἐναντίον τοῦ Κλαυδίου, καίτοι αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε θιγῇ περισσότερο ἀπὸ τὴν πράξι του.

Μετὰ τὸν τερματισμὸ τῆς δίκης, ὥστόσο, ἔδωξε τὴν Πομπαία ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ διέλυσε τὸ γάμο του μαζί της. Εἶχε τὴν μέγαλο ψυχὴ, ὅμως, νὰ μὴν τὴν καταδικάσῃ δημοσίᾳ—γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶχε σιωπήσει καὶ κατὰ τὴ συζήτησι ἐνώπιον τῆς Συγκλήτου—κι' εἶπε τότε τὴν περίφημη φράσι:

— Ἡ γυναῖκα τοῦ Καίσαρος δὲν πρέπει μόνο νὰ εἶναι, ἀλλὰ καὶ νὰ φαίνεται τιμία.

Ἔδινε ἔτσι τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν εἶχε διώξῃ τὴν γυναῖκα του γιατί ἦταν ἀπίστη, ἀλλὰ γιατί μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα της εἶχε δημιουργήσει μεγάλες ἀμφιβολίες στὸ λαὸ τῆς Ρώμης, γιὰ τὴν τιμιότητά της.

Στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, ὥστόσο, ἦταν εὐχαριστημένος γιατί εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴν ἀκόλαστη Πομπαία.

Πιὸ τυχερὸς στάθηκε ὁ Καίσαρ στὴν ἐκλογὴ τῆς τετάρτης συζύγου του Καλπουνίας, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ ρήτορος καὶ ἱστορικοῦ Λουκίου Κορνηλίου Πισωνος. Στὴ γυναῖκα αὐτὴ, ποὺ παρέκαθη ὅλη τὴν σκιά τοῦ μεγάλου συζύγου της, ἔλαχε τὸ θλιβερὸ μὲνε πάντα στὴ σκιά τοῦ μεγάλου συζύγου της, καὶ πλημ-καθῆκαν νὰ τὸν ἰδῇ νεκρὸ, μὲ τὸ σῶμα γεμάτο πληγὰς καὶ μισημένο στὰ αἵματα καὶ νὰ τὸν συνοδεύσῃ ὡς τὴν τελευταία του κατοικία.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Ἡ ὑπηρετρία εἶδε τὴν Πομπαία νὰ μπαίνει σ' ἕνα ἀπόμερο δωμάτιο, τραβώντας μαζί της μιὰ ἄλλη γυναῖκα...

δμως μου φαίνεται όμορφη και καλή».
 «Η αλληλογραφία συνεχίστηκε. Τό ενδιαφέρον του Τόμ για την άρρωστη του 244 μεγάλωνε όλοένα. Παρακάλεσε τη νοσοκόμα να του την περιγράψει, κι εκείνη συμμορφώθηκε με την επιθυμία του, άλλ' απόφυγε τις πολλές λεπτομέρειες.
 Αυτό γέννησε στο νου του μερικές αμφιβολίες για τα νειάτα και την όμορφιά της άγνωστης κυρίας.
 Τώρα που επρόκειτο πια να του βγάλουνε τους επιδέσμους, άνησυχούσε: "Αν του είχε κάμει φάρσα ή νοσοκόμα; "Αν η κυρία του 244 ήταν καμιά άσχημομούρα ή παράλυτη; Δέν ήταν προτιμώτερος τότε να φύγει απ' τ' νοσοκομείο χωρίς να την δει;... Μά όχι, είχε υποχρέωση, σαν τζέντλεμαν, να την επισκεφτεί, να την άποχαιρετήσει και να την ευχαριστήσει για την αλληλογραφία. Όστόσο δίσταζε... Μιά μέρα πριν του βγάλουν τους επιδέσμους, σκέφθηκε ένα τρόπο για να πάρη θετικές πληροφορίες γι' αυτήν: Κάλεσε κρυφά έναν άλλο νοσοκόμο και τούδωσε ώρισμένες οδηγίες κι' ένα καλό πουρμπουάρ».

Ο νοσοκόμος έφυγε και ξαναγύρισε σε λίγο. Οι πληροφορίες που έφερε στον Τόμ, τον άφισαν σ' άμνηχνα...
 Την άλλη μέρα, οι γιατροί του βγάλανε τους επιδέσμους και τον βεβαίωσαν πως πολύ γρήγορα θα ξαναγινόταν κανονική ή όρασί του.

— Δέν τ' πολυπιστεύω όμως! Είπε ο νέος στην "Εντιθ Πάτον. Για την ώρα, τ' βλέπω όλα πολύ θολά, άκαθόριστα. Φαντασθήτε πως δέν ξεχωρίζω καν τ' αραχτίδια στα δέν.
 Σε λίγο, τ' άφώναξε πάλι και της είπε:
 — Θα σ' άπαγορεύω τώρα τ' τελευταίο γράμμα για την κυρία του 244. Η κοπέλλα άνασκήρτησε λίγο. "Υστερα πήρε χαρτί και την πένα και περίμενε. Ο Τόμ άρχισε:
 «Εύγενοστάτη κυρία του 244. Η αλληλογραφία μας επέτρεψε και στους δυό μας να περάσουμε δυό βδομάδες χωρίς

«Εκείνη τόν άγκάλιασε κι' ένα φιλι ήταν ή άπάντησί της...»

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ απ' τις μέρες που ο Τόμ Μπάλντριτζ—ο άρρωστος του δωματίου 205 του μεγάλου νοσοκομείου—ήταν πιά γκρινιαλής και κακόκεφος, ή νοσοκόμα "Εντιθ Πάτον του σύστησε να γράψει σε κάποιον. "Ετσι — του είπε — θα διασκεδάζε την πλήξι του.
 — Θα σ' άγράφω έγώ τ' αράμματα, πρόσθεσε, ώσπου να σ' άβάλουν απ' τ' όμια τους επιδέσμους.
 — Σ' άς ευχαριστώ, άδελφή. Πού να τ' άτείλω όμως;
 — Δέν ξέρω... Στη μητέρα σας, στη φιλενάδα σας.
 — Η νοσοκόμα σκέφθηκε λίγο. "Υστερα είπε:
 — "Υπάρχει μία κυρία, στο δωμάτιο 244, που πλήττει κι' αυτή. Ζητήση πληροφορίες γι' αυτή την κυρία. Μά ύστερα σκέφθηκε πως δέν υπήρχε λόγος. Δέν θα την έβλεπε ποτέ. "Επειτα από ένα-δυό γράμματα, θάπαυαν κι' οι δυό να βρίσκουν ενδιαφέρον στην αλληλογραφία τους και θα τ' άσταματούσαν.
 "Η νοσοκόμα πήρε χαρτί και πένα κι' έγραψε, ό,τι της άπαγόρευε ο Τόμ:

«Εύγενοστάτη κυρία του 244. Βρίσκομαι στο δωμάτιο 205 και πλήττω τρομερά. "Επεςα θύμα αυτοκινητικού δυστυχήματος. Έχω δεμένα τ' όμια μου. Δέν βλέπω τίποτα...»
 Τ' άγράμμα εξακολουθούσε, με τόν ίδιο άπογοητευμένο τόνο.
 Την άλλη μέρα έφτασε ή άπάντησι. Τη διάβασε στον Τόμ ή νοσοκόμα: "Η κυρία του 244 τούγραφε πως έπληττε κι' αυτή άπερίγραπτα. Είχε τ' όπιδι της στο γύψο. Θάμενε άκίνητη για πολύ καιρό άκόμη. Μπορούσε όμως να βλέπει, και συμπονούσε τ' όνο που βρισκόταν σε άναγκαστικό σκοτάδι.
 Όστόσο—συνέχιζε—είχε κι' αυτός ένα πλεονέκτημα, με τ' άδεμένα όμια του. Μπορούσε να φαντάζεται τόσα όραία πράγματα και να δημιουργή τόσες άυτάπατες, που θα σβύνανε την ήμερα που θα γινότανε καλά. Δέν μπορούσε π.χ. να δει τ' ό πρόσωπο της νοσοκόμας του, κι' έτσι του ήταν δυνατό να τ' άφαντάζεται ώραιότατο, άγνωστός πως είχε φακίδες και άνασκήκωτη μύτη...
 Στο δεύτερο γράμμα του, ο Τόμ πρόσθεσε:
 «Δέν ξέρω ποιά είναι ή μορφή της νοσοκόμας μου. Η ψυχή της

να πλήξουμε πολύ. Δέν θέλω όμως να τ' άλασσω τώρα όλα με μιά άποχαιρετιστή επισκεψή. Δέν έρχομαι να σ' άπισκεφθώ... γιατί έμαθα πως είσαστε μιά καλή και συμπαθητική γρηούλα, που έχει φύγει εδώ και μιά βδομάδα απ' τ' νοσοκομείο, χωρίς να σκεφθί ποτέ να γράψω στον άρρωστο του 205».

Η νοσοκόμα είχε σταματήσει τώρα τ' άγράψιμο κι' είχε κοκκινίσει ως τις ρίζες των μαλλιών της. Μά ο Τόμ συνέχιζε:
 — «"Υπάρχει ύστερα κι' άλλος ένας λόγος. "Εδώ και λίγον καιρό, ένδιαφερόμουν για κάποιον άλλον, μ' όλο που δέν τ' είχα καταλάβει καθαρά. Πρόκειται για μιά κοπέλλα χαριτωμένη, άξιολάτρευτη, που' όλες τις φακίδες της και την άνασκήκωτη μύτη της. Έχει μαλλιά καστανά, όμια σκούρα και... σταθήτε μιά στιγμή να κυττάξω!... δόντια τέλεια και κορμάκι εύλύγιστο.

»Προπάντων όμως έχει καλή ψυχή και μ' έχει συμπαθήσει! Για να δώχνω λοιπόν την πλήξι μου και για να έπικοινωνή ψυχικά μαζί μου, επινόησε τ' ό τέχνασμα της αλληλογραφίας κι' έγραφε ή ίδια αυτά τ' άγράμματα που προέρχονταν δθεν απ' την κυρία του 244. "Η πριν άφίσω τ' νοσοκομείο, θέλω να τ' άρωτήσω αν είναι διατεθειμένη να με παντρευτεί».

Η "Εντιθ άφισε να πέσει χάμω ή πένα της. Σηκώθηκε άπότομα κι' είπε με ύφος άυστηρό και άνήσυχο:
 — Δώστε μου τ' ό σφυγμό σας. Έχετε παραλήρημα! Μά ο Τόμ της έπιασε τ' ό χέρι και της μουρμούρισε ίκετευτικά:
 — Μπορώ να έλπιζώ;...
 "Εκείνη τόν άγκάλιασε κι' ένα φιλι ήταν ή μόνη και ύπεραρκητή άπάντησί της.

E. BAN KOYK

Η νόσος του Πάρκινσον

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΑΝΙΑΤΗ

Θεραπεύεται με μια νέα έγχείρησι στον έγκέφαλο

Ο άρρωστος αυτός ήταν καρφωμένος σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου, άδύνατος, με τ' ό σώμα του άλύγιστο σαν ξύλο. Δέν μπορούσε να περπατήσει, να σταθή όρθιος, να φάη, να πλυθή, να κρατήσει ένα βιβλίο για να διαβάσει ή μιά πένα για να γράψη. Άκόμα κι' ή όμιλία του ήταν συγκεχυμένη. Όλόκληρο τ' ό κορμί του ταραζότανε διαρκώς από δυνατούς σπασμούς.

Έπασχε από τ' η μυστηριώδη κι' άνίατη νόσο του Πάρκινσον, που είναι εξαιρετικά διαδεδομένη σ' όλες τις ηλικίες. Η πάθησί του αυτή είχε εκδηλωθή πρό 18 έτών, στην άρχή με μιά έλαφρά άδυναμία και με λίγο τρεμούλιασμα τ' ό δεξιού χεριού. Κι' από τότε ή κατάσταση του χειροτέρευε όλοένα, σιγά-σιγά άλλα σταθερά.

Τό 1949, είχε επικήρσει ν' αυτοκτονήσει, πάνω στην άπελπισία του. Τόν έβαλαν τότε σ' ένα ψυχιατρείο, όπου τόν περιποιόνταν συνεχώς, μέρα και νύχτα. Οι γιατροί που τόν εξέτασαν, γνωμάτευσαν πως θα «φυτοζούσε» έτσι, άγνωστο για πόσα χρόνια άκόμη, δίχως έλπίδα θεραπείας. Όστόσο, μέσα στο καταδικασμένο εκείνο σώμα, βριακόταν ένας νους τελείως άθικτος από την άρρώστεια. Γιατί ή νόσος του Πάρκινσον δέν προσβάλλει συνήθως καθόλου τ' ό μυαλό, τ' ό νοημοσύνη, κι' έτσι ο άρρωστος ύποφέρει άκόμα πιά πολύ, γιατί άντιλαμβάνεται στην έντέλεια την κατάσταση του.

Τό Φεβρουάριο τ' ό 1953 λοιπόν, εφαρμόσθηκε για πρώτη φορά σ' αυτόν τόν άσθενή μιά καινούργια και τολμηρή έγχείρησι που είχε επινόησει ο νευροχειρουργός τ' ό "Ιατρικό Κέντρο Μπελντ της Νέας Υόρκης, δόκτωρ "Ιρβίνγκ Κούπερ. Επρόκειτο για τ' ό έγχείρησι ενός αιμοφόρου άγγείου τ' ό έγκεφάλου: μιάς από τις έμπροσθες χοριοειδείς άρτηριες, που έφοδιάζουν με αίμα ένα τμήμα τ' ό έγκεφάλου ονομαζόμενον «ώχρα σφαίρα».

Ο χειρουργός είχε διαλέξει για τ' ό έγχείρησι τ' ό άριστερή πλευρά τ' ό έγκεφάλου, γιατί αυτή διεύθυνει τ' ό δεξιό μέρος τ' ό σώματος — δηλαδή τ' ό σοβαρώτερα προσδελημένο στην περίπτωση τ' ό άρρώστου εκείνου.

Όταν λοιπόν τελείωσε ή επέμβασι και ο άσθενής συνήλθε απ' τ' άνασθητικό, ο δόκτωρ Κούπερ παρατήρησε πως είχαν έλαττωθή σημαντικά ή τρεμούλα και ή άκαμψία τ' ό δεξιού χεριού του. Η βελτίωσι αυτή έφτασε άργότερα τ' ό 90%—ένώ τ' ό άριστερό μέρος τ' ό σώματος του ήμεινε σαν και πρ' ότα.

Έπειτα από έξη βδομάδες, επανελήφθη ή έγχείρησι, στη δεξιά τώρα πλευρά τ' ό έγκεφάλου. Μετά τέσσερες μέρες, ο άρρωστος μπορούσε να σηκωθή και να περπατήσει χωρίς βοήθεια. "Υστερα άρχισε να τρώει μόνος του, να ντυνέται, να πλένεται, να περιποιείται τόν έαυτό του. Μετά 2 μήνες, έπαυσε γκλόφ και μπαλές—μπαλ. Σήμερα εργαζεται ως ύδραυλικός και ζ' ό μονάχος τ' ό σ' ένα ξενοδοχείο.

Η νέα έγχείρησι τόν έσωσε από μιά άρρώστεια, για τ' ό όποια έχουν δοκιμασθή τόσα φάρμακα χωρίς άξιόλογη έπιτυχία.

Μη μπορώντας προηγουμένως να άνακατίσουν τ' ό άμελκτικη πρόοδο αυτής της τρομερής άσθενείας, οι γιατροί έπιδίωκανε τουλάχιστον ν' άνακουφίσουν με μιά χειρουργική επέμβασι τ' ό πάσχοντα απ' τ' ό χειρότερο σύμπτωμα: τις δυνατές τρεμούλες. Η επέμβασις αυτή επέβλεπε στην έξασθενήσι των μυών των προσδελημένων μελών τ' ό σώματος, με τ' ό κόψιμο ώρισμένων νεύρων.

Πάνω σε μιά τέτοια έγχείρησι λοιπόν, που έκανε ο δόκτωρ Κούπερ, πριν άρχισή να κόβη τ' ό νεύρα, έτυχε να σκίσει λίγο με τ' ό νυστέρι του τ' ό άριστερή έμπροσθα χοριοειδή άρτηρία. Τ' ό έσφιξε δέ άμέσως με αμσστατικές λαβίδες, για να σταματήσει τ' ό αιμορραγία.

Ηξερε πως ή «ώχρα σφαίρα» τ' ό έγκεφάλου, που τροφοδοτείται με αίμα απ' αυτές τις άρτηρίες, έθεωρείτο από καιρό ότι είχε μιά κάποια σχέση με τ' ό νόσο του Πάρκινσον. Πίστευαν δηλαδή οι γιατροί ότι ή νόσος τ' ό Πάρκινσον όφειλόταν σε καταστροφή της «ώχρας σφαίρας» και άλλων μερών τ' ό έγκεφάλου.

Για κάθε ένδεχόμενο λοιπόν, έπειτα απ' τ' ό άτύχημά του, ο δόκτωρ Κούπερ έέκρινε τ' ό έγχείρησι. Φαντασθήτε όμως τ' ό έκπληξί του, όταν παρατήρησε, τις επόμενες ήμέρες, ότι ή άρρωστος δέν είχε πιά τρεμούλα και άκαμψία! Είχε άποδευθή δηλαδή στην πράξι τ' ό αντίθετο απ' τ' ό θεωρία που ίσχυε ως τότε: μπορούσε να θεραπευθή ή ν' άπαχωρήσει ή νόσος τ' ό Πάρκινσον, με τ' ό καταστροφή της «ώχρας σφαίρας»!

Μιά τυχαία παρατήρησις είχε δείξει τ' ό σωστό δρόμο στο δόκτωρ Κούπερ. Ηξερε όστόσο ότι δέν μπορούσε να γίνη γενικά δεκτή ή καινούργια θεωρία του, δίχως πολλές και θετικές άποδείξεις.

Πραγματικά, έφάρμοσε τ' ό καινούργια έγχείρησι που είχε επινόησει σε άρκετους άρρώστους. Όσοι λοιπόν απ' αυτούς επέζησαν, παρουσίασαν μιά γρήγορη και έκπληκτική καλλιτέρεψι!

Πρέπει να σημειωθή ότι ο δόκτωρ Κούπερ διάλεγε πάντα τις πολύ προχωρημένες περιπτώσεις, άσθενείς δηλαδή που ή κατάσταση τους ήταν άπελπιστική. Όστόσο, ή θνησιμότης με τ' ό έγχείρησι τ' ό δέν περνούσε τ' ό 10%, ποσοστό μικρότερο από κείνο που έχουν οι άλλες έγχειρήσεις στον έγκέφαλο.

Δέν ήταν όμως άκόμη ίκανοποιημένος ο δόκτωρ Κούπερ.

Η έγχείρησι στον έγκέφαλο γίνεται μόνο σε προχωρημένες περιπτώσεις, όταν ή κατάσταση τ' ό άρρωστου τόν έμποδίζει να ζ' ό κανονικά...

περ. Ζητούσε να βρή κάποιον πιά άκίνδυνο τρόπο καταστροφής της «ώχρας σφαίρας».

Αν κατόρθωνε πράγματι να φτάσει ως αυτήν με μιά βελόνα, θα έχυνε στο έσωτερικό της καθαρό(άπόλυτο) άλκοολ και θα κατέστρεφε έτσι απ' εύθειας τούς ιστούς της. Μιά τέτοια έγχείρησι θα μπορούσε να γίνη με τοπική άνασθησία και με μικρότερο άνοιγμα τ' ό κρανίου.

Τό άπουδαίονερό δέ ήταν πως θα μπορούσε να έγχυση πρώτα νοβοκαΐνη στην «ώχρα σφαίρα» και να δ' όν τ' ό άνασθητικό αυτό θα σταματούσε τις τρεμούλες χωρίς να προκαλέσει παράλυσι. Σε καταφατική δέ περίπτωσι, θα συμπέρανε ότι και τ' ό άλκοολ θα είχε τ' ό ίδιο άποτέλεσμα—μονιμώτερο όμως.

Έτσι, άρχισε μιά καινούργια σειρά έγχειρήσεων, που είχαν άποτέλεσμα εξ' ίσου καλά με τις προηγουμένες, σημείωναν δέ θνησιμότητα μόλις 3%, δηλαδή έντελώς άσημαντή.

Ός τ' ό περασμένο φθινόπωρο, ο δόκτωρ Κούπερ είχε κάμει τις δυο νέες έγχειρήσεις 135 φορές. Στά 80% των περιπτώσεων είχε λείψει ή άκαμψία τ' ό άρρώστου. Στά 60—70% είχε σταματήσει έντελώς ή τρεμούλα.

Μόνο σε 12 άσθενείς είχε γίνει ή έγχείρησι και στις δυό πλευρές τ' ό έγκεφάλου—γιατί συνήθως άρκοφσε ή μιά πλευρά, για να λείψει ή άναπηρία τους.

Αφ' ό αν ανακοινώσαν τ' άποτέσματα της «χημωοχρεκτομής» — δ' όπως ονομάσθηκε ή νέα έγχείρησι — τ' ό παρακολούθησαν κι' άλλοι συνάδελφοι τ' ό δόκτορ Κούπερ.

Έτσι, σήμερα εφαρμόζεται μ' έπιτυχία από 25 "Αμερικανούς νευροχειρουργούς.

Ο δόκτωρ Κούπερ έχει αναλάβει τ' ό διεύθυνσι τ' ό τμήματος νευροχειρουργικής τ' ό Νασοκομείου Χρονίων Άσθενείων «Άγιος Βαρνάβας», στο Μπρόνξ.

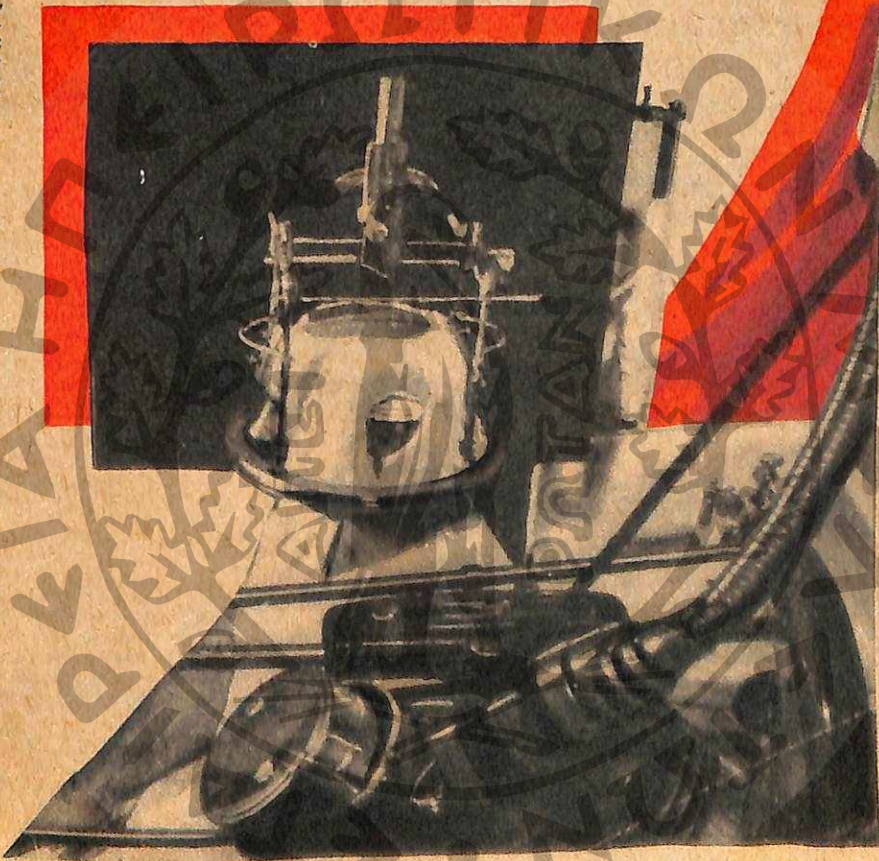
Τονίζει όστόσο ότι ή έγχείρησι τ' ό συνεπάγεται ώρισμένους κινδύνους κι' ότι συνεπώς δέν πρέπει να γίνεται, παρά μόνο σε προχωρημένες περιπτώσεις, όταν ή κατάσταση τ' ό άρρώστου τόν έμποδίζει πιά να ζ' ό κανονικά.

Συνιστά εξ' άλλου ν' άποφεύγεται στους πολύ ηλικιωμένους και έξασθενημένους.

Δέν μπορεί άκόμη να βεβαιωθεί άπόλυτα πως τ' άποτέσματά της είναι μόνιμα.

Πάντως, όσοι είδαν βελτίωσι μ' αυτήν, δέν έχουν παρουσιάσει ως τώρα ύποτροπή.

Η έγχείρησι αυτή διαρκεί 45 λεπτά τ' ό ώρας. Σ' αυτό δέ τ' ό μικρό χρονικό διάστημα εξουδετερώνονται οι συνέπειες μιάς άρρώστειας που έξελιχθηκε επί όλόκληρα χρόνια.

Το σατανικό τέχνασμα ενός άπαίσιου κακούργου

Ο άστυφύλακας ακολούθησε με δυσφορία τον μεσόκοπο άνδρα, που ζήτησε τη βοήθεια του, γιατί δεν μπορούσε να μπη στο σπίτι του.

—Χτύπησα δύο μπορούσα, αλλά δε μου άνοιξε κανείς, έλεγε ο άνδρας. Κάποιος όμως θάπρεπε να έχω ακούσει. 'Η γυναίκα μου, ή ένα από τα πέντε παιδιά μου...

—Πώς σας λένε; ρώτησε ο άστυφύλακας, καθώς προχωρούσαν.

—Κόνραντ, αποκρίθηκε ο άλλος.

Και έσπευσε να τον πληροφορήσει ότι ήταν άμαξας σε μία μακρινή συνοικία του Βερολίνου.

Όταν έφτασαν έξω από την πόρτα του φτωχικού διαμερίσματος, ο γεροδεμένος άστυφύλακας χτύπησε μερικές φορές δυνατά και βλέποντας ότι δεν άνοιγε κανείς, προσπάθησε να σπάσει την πόρτα με τις πλάτες του. Δεν τα κατάφερε, όμως και είδω-

ζόταν για την οικογένειά του. Συχνά έκανε μέρες να φανή στο σπίτι κι' όταν έμενε εκεί περνούσε τις περισσότερες ώρες διαβάζοντας, πράγμα κάπως περίεργο για έναν εργατικό άνθρωπο που ζούσε στο 1881.

Ωστόσο, ο άστυφύλακας Χόλμαν, της αστυνομίας του Βερολίνου, ένας καλός μελετητής της ανθρώπινης ψυχής, δε μπόρεσε να εξηγήσει πώς μία μητέρα αποφάσισε να σπείρει τη ζωή από τα παιδιά της.

«Κάτι πολύ τρομερό και άσυνήθιστο θα πρέπει να την ανάγκασε», σκέφτηκε. Και, περισσότερο από περιέργεια, αποφάσισε να εξετάσει πιο λεπτομερειακά την τραγική αυτή κατάσταση.

Έδωσε έναν άστυφύλακα να παρακολουθή τον Κόνραντ και σε λίγες μέρες είχε στα χέρια του αρκετά ενδιαφέροντα στοιχεία.

Ο φτωχός άμαξας, που δεν μπορούσε να συντηρήσει την οικογένειά του, κερδίζει αρκετά χρήματα, που τα περισσότερα τα δίδε με μία νεαρή υπηρέτρια, με την οποία ήταν τρελά ερωτευμένος.

Ύστερα απ' αυτό, ο Χόλμαν κατάλαβε ότι ο Κόνραντ θα μπορούσε να έχη λόγους για να σκοτώσει τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Τα πράγματα, όμως, έδειχναν ότι ήταν αδύνατο να έχη βγει από το δωμάτιο ύστερα από το έγκλημα, μία και δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι η πόρτα ήταν γερά αμφοτερόπλευρη.

Από μέσα.

Στην προσπάθειά του να βρει και άλλα στοιχεία, ο Χόλμαν πήγε στο δωμάτιο του Κόνραντ μία μέρα που εκείνος έλειπε στη δουλειά του, και έμεινε εκεί αρκετά. Οι ώρες περνούσαν όμως χωρίς αποτέλεσμα. Βαρυστημένος, ο άστυφύλακας πήρε στα χέρια του ένα από τα βιβλία που ήταν σκορπισμένα εδώ και εκεί και το άνοιξε στη σελίδα όπου το τακσίωμα της σελίδας έδειχνε ότι εκεί είχε σταματήσει ο αναγνώστης του.

Ήταν ένα αστυνομικό μυθιστόρημα, που κίνησε άμεσα το ενδιαφέρον του Χόλμαν. Μιλούσε για έναν πλούσιο 'Ινδο, που βρέθηκε νεκρός μέσα στο αμπαρμένο δωμάτιό του και ο θάνατός του αποδόθηκε σε αυτοκτονία.

Αλλά ο ντετεκτίβ του μυθιστορήματος κατ'εξοχή έδειχνε ότι επρόκειτο για δολοφονία, όταν ανακάλυψε το τέχνασμα που είχε χρησιμοποιήσει ο δολοφόνος — ένας συγγενής του θύματος.

Αρκετές μέρες πριν από το έγκλημα, έγραψε το μυθιστόρημα, ο δολοφόνος έφτιαξε μία σχεδόν αδιόρατη τρύπα στην πόρτα του δωματίου, πάνω από τη θεία της άμπαρας.

Αφού σκότωσε τον πλούσιο συγγενή του, πέ-

ρασε ένα λεπτό σπάγγο από την άμπαρα και τον πέρασε ανάμεσα από την τρύπα που είχε φτιάξει. Τραβώντας το σπάγγο προς τα έξω, κράτησε την άμπαρα σπασμένη.

Όταν βγήκε από το δωμάτιο, έκλεισε την πόρτα και άφησε το σπάγγο προς τα μέσα. Έτσι, μόλις η άμπαρα έπεσε στη θεία της, ο δολοφόνος άφισε ελεύθερη τη μία άκρη του σπάγγου και τράβηξε κοντά του όλο το κομμάτι.

Μετά βούλωσε τη μικρή τρύπα που έφυγε, βέβαιος ότι κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να υποπτευθῇ το σατανικό τέχνασμα του.

Όταν τελείωσε το διάβασμα, ο Χόλμαν πήγε κοντά στην πόρτα του Κόνραντ και την εξέτασε προσεκτικά. Ήταν σχεδόν βέβαιος ότι σε κάποιο σημείο της θα εύρισκε μία μικρή τρύπα, όταν δεν την βρήκε, δεν απελπίστηκε. Ωστόσο δύο αμφοτερόπλευρα τρύπες να βγάλουν την πόρτα και να την μεταφέρουν στην αστυνομία. Έκει, με τη βοήθεια ενός μεγεθυντικού φακού, στήριξε υπομονετικά όλη την επιφάνεια της πόρτας και στο τέλος βρήκε αυτό που γύρευε: ένα πρόσφατο μπάλλωμα με στόκο, λίγο πιο πάνω από τη θεία της άμπαρας. Κι' όταν το έβλεπε σιγά-σιγά, ανακάλυψε μία μικρή τρυπίτσα, από όπου χωρούσε ένα λεπτό σπαγγό.

Πάνω στην ώρα, μπήκε στο γραφείο του και ο Κόνραντ, που ζήτησε θυμωμένος την πόρτα του.

—Μερίποι δικάζω την πόρτα; ρώτησε.

Χωρίς να απαντήσει, ο Χόλμαν τον πήγε κοντά στην πόρτα και του δείχνει τη μικρή τρύπα.

—'Ηθελα να βρω αυτό, του είπε.

Ο άμαξας έχασε το χρώμα του και προσπάθησε να δικαιολογηθῇ.

Αλλά κατάλαβε ότι είχε αποκαλυφθῇ, όταν ο Χόλμαν του μίλησε για τη φιλενάδα του.

—Δεν γινόνταν αλλιώς, είπε ο Κόνραντ. Άγαπάω σαν τρελός αυτή τη μικρούλα. Μου ζητούσε επιμονά να την παντρευτώ, χωρίς να ξέρω ότι ήμουν παντρεμένος. Έτσι δεν μπορούμε άλλωστε να ξέρουμε ότι ήμουν παντρεμένος. Έτσι δεν μπορούμε άλλωστε να ξέρουμε ότι ήμουν παντρεμένος. Έτσι δεν μπορούμε άλλωστε να ξέρουμε ότι ήμουν παντρεμένος.

Κι' αυτό έκανε!

Στη φυλακή, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά. 'Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Ακόμη την τελευταία μέρα της δικής του φυλακής, ο άπαίσιος κακούργος φερνόταν σαν τρελλός και ζητούσε να του φέρουν την φιλενάδα του, που δεν πήγε να τον δει ούτε μία φορά.

Άγώνες ταχύτητας

ΜΕ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Το ευρωπαϊκό σπόρ, που έχει κατακτήσει τους Αμερικανούς

Τη σωστότερη γνώμη για τη μανία που έχει πιάσει τους Αμερικανούς με τους αγώνες ταχύτητας, την έδωσε η γυναίκα ενός από τους άποδους του σπόρ αυτού, όταν τη ρώτησαν τη γνώμη της:

—Θα πρέπει να είναι περίφημο, είπε. Το μόνο που ξέρω εγώ, πάντως, είναι ότι όταν θα ήθελα να τον δω, δεν έχω παρά να τον ζητήσω κοντά στα περισσότερα του.

Και πραγματικά, όσοι ασχολούνται με τους αγώνες ταχύτητας τα περισσότερα, που έδω και αρκετά χρόνια μεταφέρθηκαν στην Αμερική από την Ευρώπη και έπιασαν για καλά, αφιερώνουν σ' αυτούς όλες τις ελεύθερες ώρες τους, συχνά δε και την τελευταία δεκάρα τους.

Η μανία των Αμερικανών για το σπόρ αυτό, μεγάλωσε κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

Το τέρμα, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο περισσότερος κυρίως μετά τον πόλεμο και τα μέλη των λεσχών και των συλλόγων που ασχολούνται με αυτό, μετρούνται σήμερα σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Οι αγώνες γίνονται από την αρχή του καλοκαιριού ως το φθινόπωρο — κατά προτίμηση τα Σαββατοκύριακα — και οι αποστάσεις που υποχρεούνται να διανύουν οι φερωτοί δρομείς, αρχίζουν από 100 χιλιόμετρα και φτάνουν συχνά τα 1.500.

που αναλαμβάνουν και το ρόλο έποπών και διαπαιτών. Οι ιδιοκτήτες και τα πουλιά μαζεύονται από πριν στη λέσχη και στα πόδια του κάθε περιστεριού τοποθετείται ένα λεπτό δακτυλίδιο με αριθμό, που αποτελεί και το σημείο αναγνώρισής του.

Οι ιδιοκτήτες παίρνουν ο καθένας τους από ένα ειδικό ρολόι. Τα ρολόγια κανονίζονται ώστε να αρχίσουν να λειτουργούν όλα μαζί την ώρα που θα ελευθερωθούν τα πουλιά.

Αν ο αγώνας προβλέπη διαδρομή 500 χιλιομέτρων, διαλέγονται διάφορα σημεία εκκινήσεως που βρίσκονται σε τόση απόσταση από την πόλη — και που απέχουν μεταξύ τους αρκετά, ώστε τα περιστερία να μην ακολουθήσουν την ίδια διαδρομή.

Όταν λοιπόν το περιστεριό του κυρίου, ο ιδιοκτήτης του βγάζει το δακτυλίδιο από το πόδι και το ρίχνει σε ένα ειδικό άνοιγμα του σφραγισμένου ρολογιού. Μετά γυρίζει ένα κουμπί και το ρολόι καταγράφει ακριβώς την ώρα άφιξης.

Τα ρολόγια ξεσφραγίζονται στη λέσχη και εκεί γίνεται ο έλεγχος για να ανακηρυχθῇ ο νικητής.

Όσο για το πώς τα περιστερία βρίσκουν τον σωστό δρόμο για τη φωλιά τους — άκμα κι' αν τα στείλουν με κλειστά τα μάτια στο σημείο της εκκινήσεως — οι έμπιστοι δεν έχουν κατορθώσει ως σήμερα να δώσουν μία εξήγηση. Πάντως, ο ποιο και να είναι αυτό το «ένστικτο του γυρισμού», σε μερικές περιπτώσεις έχει αποδειχθῇ ότι δεν είναι αλάνθαστο. Συνέ-
δη μάλιστα πολλές φορές, όλα τα πουλιά που πήραν μέρος σε αγώνα να μην ξαναγυρίσουν.

Εδώ και λίγο καιρό, ξεκίνησαν από το Λονδίνο 500 περιστερία που είχαν πάει εκεί από το Βερολίνο. Πέρασαν όμως τρεις μέρες, χωρίς κανένα τους να φανή στο Βερολίνο. Την τέταρτη μέρα, έφτασε το πρώτο περιστεριό, που ήταν και το μόνο από τα πεντακόσια που γύρισε. Τα περισσότερα πουλιά που είχαν πάρει μέρος, ήταν καλά γυμνασμένα και δεν ήταν η πρώτη φορά που επρόκειτο να διανύσουν μεγάλες αποστάσεις. Γι' αυτό και η εξέφασή τους αποτελεί άλλο μυθιστόριο.

Υποστηρίζεται από πολλούς, ότι η ύπαρξη του ραντάρ κάνει τα περιστερία να χάνουν το δρόμο τους — χωρίς όμως να έχει αποδειχθῇ τίποτε θετικό. Πάντως, όταν το ένστικτο του γυρισμού λειτουργεί κανονικά, τα περιστερία καταβάλλουν τεράστιες προσπάθειες για να γυρίσουν στη φωλιά τους και συχνά φτάνουν εξεθωμένα και τραυματισμένα από τις κακουχίες.

Ένας από τους σοβαρούς κινδύνους που αντιμετωπίζουν, είναι και τα νεύρα. Όταν εδώ και καιρό ανακαίνιστηκε η στέγη ενός κτιρίου στη Νέα Υόρκη, βρέθηκε η φωλιά ενός γερακιού, που ήταν γεμάτη από κόκκαλα περιστεριών!

Η νεαρά Γαλλίδα ακροβάτιδα Πωλέτ, β-
στερα από εξάσκηση πολλών χρόνων, πα-
ρουσιάζει τώρα από τις σκηνές διάφορων
ευρωπαϊκών βασιτειών, κάτι που κανένας δεν
κατάφερε ως τώρα. Το κορίτσι Πωλέτ εί-
ναι σωστό λάστιχο κι' όπως κάνει τομπες
στον αέρα, άρπάζει ένα λαστιχένιο σφάνι,
που της πετάει η παρτενάρ της Ρενέ και
κάνει την τελευταία τομπά της, περνώντας
συγχρόνως μέσα απ' αυτό το σφάνι το
κορίτσι της!

Λίγο έξω από τη Λυών της Γαλλίας δι-
μουρνήθηκε μέσα σε λίγες εβδομάδες
ένα πολύ παλιό και... οικονομικό χωριό.
Τα σπίτια, μπαλκόνια, που το αποτελούν
θεωρούνται η τελευταία λέξη της αρχιτεκτο-
νικής, όπως είχαμε γράψει κι' άλλοτε. Για
να γυριστούν χρησιμοποιείται ένα καλούπι α-
πό λάστιχο που φουσκώνει όσο πρέπει. Χί-
νεται κατόπιν το τσιμέντο και μόλις αυτό
στερεοποιηθῇ, ξεφουσκώνουν το καλούπι και
το βγάζουν για να το ξαναχρησιμοποιήσουν
λίγο παραπέρα. Τα νέα σφαίρικά σπίτια, μπο-
ρούν να στεγάσουν άνετα οχτώ άτομα το
κάθε ένα.

Το βασικό αυτό φάρμακο είναι του οίκου
'Οροφές του Λονδίνου. Είναι κατασκευα-
σμένο από λεπτότατη ποπλίνα χρώματος έ-
λεφαντοστού, γαρνιρισμένη με γιογιάντες α-
πό τριαντάφυλλα. Η φούστα πέφτει σε φόρ-
μα καμπάνας, ενώ το κορσάκι είναι τελείως
εφαρμοστό.

Το βασικό αυτό φάρμακο είναι του οίκου
'Οροφές του Λονδίνου. Είναι κατασκευα-
σμένο από λεπτότατη ποπλίνα χρώματος έ-
λεφαντοστού, γαρνιρισμένη με γιογιάντες α-
πό τριαντάφυλλα. Η φούστα πέφτει σε φόρ-
μα καμπάνας, ενώ το κορσάκι είναι τελείως
εφαρμοστό.

Το βασικό αυτό φάρμακο είναι του οίκου
'Οροφές του Λονδίνου. Είναι κατασκευα-
σμένο από λεπτότατη ποπλίνα χρώματος έ-
λεφαντοστού, γαρνιρισμένη με γιογιάντες α-
πό τριαντάφυλλα. Η φούστα πέφτει σε φόρ-
μα καμπάνας, ενώ το κορσάκι είναι τελείως
εφαρμοστό.

Το βασικό αυτό φάρμακο είναι του οίκου
'Οροφές του Λονδίνου. Είναι κατασκευα-
σμένο από λεπτότατη ποπλίνα χρώματος έ-
λεφαντοστού, γαρνιρισμένη με γιογιάντες α-
πό τριαντάφυλλα. Η φούστα πέφτει σε φόρ-
μα καμπάνας, ενώ το κορσάκι είναι τελείως
εφαρμοστό.

Το βασικό αυτό φάρμακο είναι του οίκου
'Οροφές του Λονδίνου. Είναι κατασκευα-
σμένο από λεπτότατη ποπλίνα χρώματος έ-
λεφαντοστού, γαρνιρισμένη με γιογιάντες α-
πό τριαντάφυλλα. Η φούστα πέφτει σε φόρ-
μα καμπάνας, ενώ το κορσάκι είναι τελείως
εφαρμοστό.

Το βασικό αυτό φάρμακο είναι του οίκου
'Οροφές του Λονδίνου. Είναι κατασκευα-
σμένο από λεπτότατη ποπλίνα χρώματος έ-
λεφαντοστού, γαρνιρισμένη με γιογιάντες α-
πό τριαντάφυλλα. Η φούστα πέφτει σε φόρ-
μα καμπάνας, ενώ το κορσάκι είναι τελείως
εφαρμοστό.

Το βασικό αυτό φάρμακο είναι του οίκου
'Οροφές του Λονδίνου. Είναι κατασκευα-
σμένο από λεπτότατη ποπλίνα χρώματος έ-
λεφαντοστού, γαρνιρισμένη με γιογιάντες α-
πό τριαντάφυλλα. Η φούστα πέφτει σε φόρ-
μα καμπάνας, ενώ το κορσάκι είναι τελείως
εφαρμοστό.

Το βασικό αυτό φάρμακο είναι του οίκου
'Οροφές του Λονδίνου. Είναι κατασκευα-
σμένο από λεπτότατη ποπλίνα χρώματος έ-
λεφαντοστού, γαρνιρισμένη με γιο

ἄβρη βερρήνα

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΕΙΧΕ γεννηθῆ, σὲ κάποια ἀκρογιαλιά τῆς Νορμανδίας, τὴν ἐποχὴ πού οἱ μὴλιές κι' οἱ μυγδαλιές ἦταν φορτωμένες μὲ κάτασπρα λουλούδια.

Κι' ἦταν κι' αὐτὴ κάτασπρη στὸ σῶμα, σὰν τὸ μάρμαρο, καὶ χλωμὴ στὸ πρόσωπο.

Τὴ βαφτίσανε Λευκὴ. Ἦταν ἓνα ὄνομα ἀληθινὰ ταιριασμένο γι' αὐτήν. Γιατί ποτὲ δὲν βάφθηκαν κόκκινα τὰ μάγουλά της, κι' ἡ λεπτὴ καὶ γλυκεῖα μορφή της ἔμεινε πάντα ἀσπρη, κάτασπρη, σὰν τὰ λουλούδια τῆς μυγδαλιάς καὶ τῆς μηλιάς.

Τὰ κατὰμαυρα μαλλιά της τόνιζαν ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ γολατένιο ἐκεῖνο χρῶμα τοῦ προσώπου της.

Ὅταν ἔφτασε καὶ γι' αὐτὴν ἡ ὥρα πού οἱ κοπέλλες ἀκούνε τὰ πρῶτα ἐρωτόλογα ἀπ' τοὺς νέους, ἡ Λευκὴ ἔμεινε ἀπομονωμένη καὶ θλιμένη, σὰν περιφρονιμένη. Ὅχι πὼς δὲν ἦταν ὀμορφὴ. Μὰ κανένα ἀπ' τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ δὲν σκέφτηκε ποτὲ νὰ τῆς κάνει κόρτε, γιατί ἡ τὴν ἡλικία της, ἡ ἀφύσικη, τοὺς ἔφερνε κάποιο φόβο...

Ὅστόσο, ἓνας νέος τὴν ἐρωτεύτηκε ἐπιτέλους καὶ τῆς τὸ ἐξομολογήθηκε. Ἦταν ἓνας φτωχὸς θαλασσινός, ναυτὴς μίας ψαρόδικης γολέττας, ποῦφεγε κάθε χρόνο γιὰ νὰ πᾶν νὰ ψαρέψῃ μουρούνες μακριὰ στὴν Ἰσλανδία.

Ἔδιναν τὰ βράδια οἱ δύο τους κρυφὰ ραντεβού στὴν ἀκροθαλασσιά, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Καὶ τριγύριζαν ὥρες ὀλόκληρες, ἀγκαλιασμένοι, σὰν σκιές: ἐκεῖνος μελαχροινὸς κι' ἡλιοκαμένος, ἐκεῖνη ἀσπρη καὶ διάφανη σὰν ἀνθρώπινος κρίνος.

— Τί χλωμὴ πού εἶσαι! τῆς εἶπε κάποτε ὁ Βενσάν. — Ἔτσι λεγότανε τὸ παλληκάρι. Ἀσπρη σὰν τὸ φεγγάρι! Ἄν δὲ σ' ἀγαποῦσα τόσο, πιστεύω πὼς... θὰ σὲ φοβόμουν κι' ἐγώ, σὰν τοὺς ἄλλους!

— Νὰ μὲ φοβηθῆς; Μὰ γιατί, ἀγαπημένε μου; πρόφερε ἐκεῖνη, σφίγγοντάς τον νευρικὰ στὴν ἀγκαλιά της. Ποιὸς σοῦ λέει πὼς δὲν εἶμαι πραγματικὰ ἀπὸ κάποιον ἄλλο κόσμο;... πὼς δὲν ἦμουνα κόρη τοῦ φεγγαριοῦ, πρὶν νὰ γεννηθῶ στὴ γῆ;

Ὁ Βενσάν ἀναισθήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ γέλασε μὲ τὴν ἀλόκοτὴ ἐκεῖνη ἰδέα της.

— Ναί, ἔτσι πρέπει νάσαι... πρόσθεσε ἡ κοπέλλα, σὰ συλλογισμένη. Τὸ χειμῶνα, ὅταν τουρτουρίζετε ὅλοι δίπλα στὸ τζάκι, ἐγὼ δὲν κρυώνω καθόλου...

»Κι' ὕστερα, ἀγαπάω τόσο τὸ χιόνι!... Ὅταν στήνεται χιονάνθρωπος, στὶς αὐλὲς καὶ στοὺς δρόμους, μοῦ φαίνεται σὰν ν' ἀναγνωρίζω σ' αὐτοὺς μορφὲς γνωστές μου... ἄντρες καὶ γυναῖκες πού τοὺς εἶχα δῆ ἄλλοτε, σ' ἓναν ὀλλοιῶτικο κόσμο!

— Ἀνόητο παιδί! μουρμούρισε χαμογελώντας ὁ Βενσάν. Ὅστόσο, δὲν μπορούσε νὰ διώξῃ τίς παράξενες ἰδέες πού τοῦ φάνε τὰ λόγια της αὐτά...

Λίγες βδομάδες ἀργότερα, ἡ Λευκὴ τὸν ἔπιασε μιά μέρα ἀπ' τὸ μπράτσο, ἔφερε τὸ πρόσωπό της πολὺ κοντὰ στὸ δικό του καὶ τοῦ εἶπε, συνοδεύοντας τὰ λόγια της μ' ἓνα ἱκετευτικὸ χαμόγελο:

— Πρέπει νὰ μὲ πᾶς μακριὰ, πολὺ μακριὰ, στὸ Βορρᾶ, ψηλότερα ἀπ' τὴν Ἰσλανδία... στὶς χώρες πού πέφτει διαρκῶς χιόνι

κι' ὅπου οἱ νταντέλλες τῶν πάγων κλείνουν τὸν ὀρίζοντα!

Ἐκεῖνος τῆς ἔκανε νόημα πὼς δὲν εἶχε καθόλου λεφτὰ γιὰ ἓνα τέτοιο ταξίδι. Μὰ ἡ κοπέλλα πρόσθεσε:

— Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτό! Ξέρω μιά κρύπτη, ἀνάμεσα στὰ βράχια, ὅπου βρίσκεται πολὺ χρυσάφι καὶ πολὺ τιμὰ πετράδια! Θὰ πᾶμε νὰ πάρουμε ἀπὸ κεῖ ὅσα χρειάζεσαι γιὰ ν' ἀγοράσῃς μιά γολέτα δική σου. Ὑστερα θὰ φύγουμε μ' αὐτήν... καὶ θ' ἀφίσουμε τὸν ἀνεμὸ νὰ μᾶς σπρώξῃ κατὰ τίς παγωμένες χώρες...

Ἐκεῖνος δὲν πίστεψε οὔτε στιγμὴ πὼς μπορούσε νὰ ὑπάρχῃ πραγματικὰ αὐτὸς ὁ θαυμάσιος.

Ὅστόσο, μαγεμένος ἀπ' τὴν ἀπόκοσμη γοητεία της, τῆς ὑποσχέθηκε ὅ,τι ἤθελε, γιὰ νὰ μὴ τὴν κακοκαρδίση...

Τὴν ἄλλη νύχτα ἡ Λευκὴ πῆγε τὸ Βενσάν σ' ἓνα ἔρημο καὶ μακρινὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιάς. Τὰ βράχια σχημάτιζαν ἐκεῖ ἓνα τεράστιο χωνί, βαθύτατο καὶ γεμάτο μὲ θάλασσα.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας φαίνονταν πιὸ χλωμὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη φεγγάρι.

Κάθισε δίπλα στὸν ἀγαπημένο της, στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

— Ὁ θαυμάσιος βρίσκεται ἐδῶ μέσα, στὸ βάθος, τοῦ εἶπε. Εἶμαι βέβαιη... Σὲ μιά ὥρα, πού θάξῃ κατεβῇ ἡ θάλασσα, θὰ μπορῇς νὰ τὸν φτάσῃς...

Σταμάτησε ξαφνικὰ, καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε:

— Μπᾶ! Μούπεσε τὸ μαντῆλι μου στὸ δρόμο, ἐδῶ κοντά... Θὰ πᾶς νὰ μοῦ τὸ φέρῃς;

Ὁ νέος σηκώθηκε ἀμέσως. Κι' ἀπομακρύνθηκε λίγα βήματα. Ἄκουσε τότε πίσω του ἓνα πλάταγισμα, σὰν νάχε πέσει κάτι βαρὺ στὸ νερό. Γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του: Ἡ Λευκὴ δὲν βρισκόταν πιά ἐκεῖ πού τὴν εἶχε ἀφίσει!

Ὁ Βενσάν ἔμπηξε ἓνα ἀπελπισμένο ξεφωνητό. Καί, δίχως κἄν ν' ἀναρωτηθῇ ἂν ἐπρόκειτο γιὰ δυστύχημα ἢ γιὰ αὐτοκτονία, βούτηξε στὴν ἀβύσσο...

Μ' ὄλο πού καλυμπούσε σὰν δελφίνι, δὲν κατάφερε νὰ βρῇ τὸ σῶμα τῆς Λευκῆς ὅσο κι' ἂν ἔψαξε.

Ὅταν ἐπιχείρησε ἐπιτέλους νὰ ξαναβρῇ, σκαρφαλώνοντας στὰ λεῖα καὶ κατσικὸ ὑφά τοιχώματα τοῦ τεράστιου χωνιοῦ, εἶδε πὼς ἦταν ἀδύνατο! Εἶχε καταδικασθῇ, μονάχος του, γιατί δὲν περνοῦσε κονεῖς ἀπ' τὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο μέρος!...

Πολλὲς μέρες ἀργότερα, βρῆκαν τὸ σῶμα του στὴν ἀκρογιαλιά, ἀνάμεσα στὰ φύκια. Σίγουρα, θάχε περᾶσει ἀπὸ κάποια ὑπόγεια διάβασι, πού ἔκανε τὸ χωνί μὲ τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα.

Ὅσο γιὰ τὴ Λευκὴ, δὲν βρέθηκε ποτὲ οὔτε ἶχνος της.

Ἀλλ' ὅσοι, ὁ παλιὸς νορμανδικὸς θρύλος, πού μιλάει γιὰ τοὺς τραγικοὺς ἐρωτὲς τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Βενσάν, λέει πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν ἦταν πλάσμα ἀνθρώπινο, ἀλλὰ ἐμάγισσα τοῦ νεοῦ, ἀσπρη σειρήνα, πού εἶχε μαγεῖ τὸ παλληκάρι καὶ τὸχε τραβῆξαι στὸ θάνατο...

Καὶ λέει ἀκόμη ὁ θρύλος πὼς οἱ τσέπες τοῦ νεκροῦ ἀγαπημένου τῆς «κόρης τοῦ χιονιοῦ» βρέθηκαν γεμάτες μὲ ἀρχαῖα χρυσὰ νομίσματα καὶ μὲ πολὺ τιμὰ πετράδια!...

ΜΑΡΙΚ ΑΝΘΟΣΙ

—Μοῦ ἔπεσε τὸ μαντῆλι μου στὸ δρόμο, ἐδῶ κοντά... εἶπε ἡ Λευκὴ στὸ Βενσάν.

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζὺλ Μαρλ

Ἡ ἔνοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ραῦμὸν ἐξηγεῖται καθαρά μὲ τὴν μητέρα του καὶ τῆς λέει πὼς τὰ ξέρεي ὅλα. Ἐκεῖνη προσπαθεῖ στὴν ἀρχὴ ν' ἀρνῆθῃ, ἐλπίζει νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ ὅταν ὁ γιὸς της προχωρῇ στὶς ἀποκαλύψεις του, ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ μὲ συντριβὴ τὴν ἔνοχὴ της. Προσφέρεται δὲ σ' ὁποιοδήποτε ἐπαισθητὸν θὰ τῆς ζητήσῃ ὁ Ραῦμὸν. Μὰ ἐκεῖνος τῆς λέει πὼς εἶναι τελειῶς ἀδύνατος ὁ γάμος του μὲ τὴν ἀγαπημένη του Σουζάν. Ὑστερα φεύγει, ἀφίνοντας τὴν ἀναίσθητη. Ὁ ἀδελφὸς του Πιέρ ἀκουσε τυχαίως τὴ συνομιλία τους κι' ἔπεσε κι' αὐτὸς λιποθύμος. Ὁ Λαρόκ γράφει στὸ Ραῦμὸν νὰ πᾶν νὰ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Σουζάν πού πεθαίνει. Καὶ πραγματικὰ, ὁ νέος πγαίνει. Ὁ Λαρόκ τὸ λέει τότε πὼς ἔμαθε γιατί ἀποφεύγει τὴν κόρη του.

26^{ον} Ὁ Ραῦμὸν τὸν κύτταζε δίχως νὰ καταλαβαίνει.

Μὲ φωνὴ ὑπόκοψη, ὁ Λαρόκ ἐπανέλαβε ὅλη τὴ συνομιλία του μὲ τὸν κ. ντε Λινιερόλ. Ὁ νέος ἀκούγε, μὴ τολμώντας νὰ τὸν διακόψῃ. Σιγὰ-σιγὰ, ὅσο προχωροῦσε ὁ Λαρόκ, ἡ καρδιὰ τοῦ Ραῦμὸν γέμιζε ἀγωνία, γιὰ τὴ φριχτὴ θέσι του. Ἐνας ἀγῶνας γινότανε μέσα του, κι' ἐνοιωθε πὼς δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντῆξῃ γιὰ τὴ ζωὴ του σὲ μιά τέτοια μάχη.

Ὁ Λαρόκ ἀποτελεῖωσε τὴν ἀφήγησί του καὶ στάθηκε πάλι στὸ παρόθυρο. Φαίνονταν πὼς πρόσεχε ὅ,τι συνέβαινε ἐδῶ, στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἔδωκε τίποτε. Ἦταν ὀλοτέλα ἀπορροφημένος ἀπ' τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀπελπισία του.

Ἐμειναν βουδὸι κι' οἱ δύο γιὰ λίγη ὥρα. Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ Λαρόκ στράφηκε πάλι κι' εἶπε μὲ προσωπικὴ ἡρεμία:

— Ἦσυχάστε, κύριε, δὲν θὰ σᾶς μιλήσω πιά γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, τὸ καταλαβαίνω... Ἐκεῖνο πού σᾶς ζητᾷ μονάχα σήμερα εἶναι νὰ γλυκάνετε τίς τελευταῖες ὥρες τῆς κόρης μου!

Ὁ Ραῦμὸν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ σκέφθηκε:

«Τί τρυφερά πού μοῦ μιλάει!... Κι' ὅμως θάπρεπε νὰ μὲ μισῇ!...»

Ἐνὰ τέταρτο ἀργότερα, ὁ Λαρόκ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του. Τὴν βρῆκε ὑπνιχτῇ. Ξανακατέβηκε κι' εἶπε στὸ Ραῦμὸν:

— Ἐλάτε μαζί μου. Ἴσως νὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ... Ὅσο γιὰ μένα, ἐδῶ καὶ δύο μέρες, δὲν ξέρει πιά ποιὸς εἶμαι... Ξεχνάει πὼς εἶμαι ὁ πατέρας της καὶ μοῦ δίνει τὸ δικό σας ὄνομα.

Προχώρησε πρῶτος. Ἀνοῖξε μαλακὰ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς κόρης του καὶ μῆκε μέσα, δειλὰ, μολοντὶ ἦξερε πὼς ἦταν ὑπνιχτῇ. Ἐκείνη ὥρα στὸ Ραῦμὸν νὰ περιμένῃ στὸ κατὰφλι.

Δὲν εἶχαν κάμει παρὰ ἐλάχιστο θόρυβο. Κι' ὥστόσο ἡ κοπέλλα τοὺς εἶχε ἀκούσει. Εἶχε ἀνασηκωθῇ στὸ κρεβάτι της καὶ κύταζε πρὸς τὴν πόρτα.

Δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὸν πατέρα της, ὅταν μῆκε καὶ τῆς εἶπε:

— Κοροῦλα μου, ἀγαπημένη μου Σουζάν, κοιμήθηκες καλὰ; Πὼς εἶσαι τώρα;... Καλλίτερα, ἔ;

Ἀπάντησε μὲ μιά ἀργὴ χειρονομία πρὸς τὴν πόρτα. Ἐνα χαμόγελο ἀνέκφραστο πλανήθηκε στὰ χεῖλῃ της.

— Ραῦμὸν! Ραῦμὸν! ψιθύρισε.

Δὲν μπορούσε νὰ δῇ τὸν νεό. Ὅστόσο τὸν μάντευε κοντὰ της, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα ἐκεῖνη.

Ὁ Ραῦμὸν μῆκε, πνιγμένος ἀπὸ συγκίνηση. Καὶ τὴν εἶδε ἔτσι, χλωμὴ, ἀδύνατη, μὲ τὰ μάτια της νὰ γυαλίζουν ἀπ' τὸν πυρετὸ καὶ τὸ πρόσωπό της ἀσπρὸ στὰν πανί.

Ἐκεῖνη ξανάπεσε στὸ μαξιλάρι της, μὲ τὸ χεῖρ της κρεμασμένο ἐξω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ὁ Ραῦμὸν ὤρμησε καὶ κόλλησε τὰ χεῖλῃ του στὸ χεῖρ τῆς αὐτῆς. Τὸ γέμισε φιλία, λέγοντας καὶ ξαναλέγοντας μὲ λυγμούς:

— Σουζάν!... Σουζάν!...

Ἡ κοπέλλα ἐκλείσε τὰ μάτια της, σὰν νάχε ἀποκοιμηθῇ ξαφνικὰ, ἢ σὰν νάχε λιποθυμήσῃ. Μὰ δὲν εἶχε συμβῇ οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τ' ἄλλο, γιατί τὸ χεῖρ τῆς ἔσφιγγε μαλακὰ τὸ χεῖρ τοῦ Ραῦμὸν.

— Σουζάν, ψιθύρισε ὁ νέος, θὰ μὲ συχωρέσετε πού σᾶς ἔκανα τόσο νὰ ὑποφέρετε; Κατάλαβε ἄραγε ἡ νεῖ; Βέβαια, ἦξερε πὼς βρισκόταν ἐκεῖ ὁ Ραῦμὸν. Μὰ κατανοοῦσε τὰ λόγια του;...

Ὁ νέος ἔμεινε γιὰ πολὺ κοντὰ της. Κάθε τόσο, φαίνονταν νὰ βγαίνει ἀπ' τὴ νάρκη της, καὶ ψιθύριζε τότε:

— Ραῦμὸν!... Εἰσαστε, ἐδῶ, Ραῦμὸν; Ὑστερα ξαναποκοιμήθηκε. Τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ της χαλαρώθηκε.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν πιὸ ἡρεμο. Μιά γαλήνη ἀπόλυτη εἶχε ἀπλωθῇ στὴν κουρασμένη φυσιολογία της. Χαμογελοῦσε ἀνάλαφρα, στὸν ὕπνο της. Σίγουρα, διειρευόταν τὸν ἀγαπημένο της. Σκεπτότανε μόνο τίς ὥρες τῆς εὐτυχίας πού τῆς εἶχε χαρίσει, καὶ τὸν συχωροῦσε γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι καὶ τὴ σκληρότητά του.

Δὲν τὸν γελούσε τὸ προαίσθημά του. Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, πού γύριζαν ἀπ' τὴν Ἀσπρὴ Βίλλα στὸ σταθμό, ἦσαν ὁ Τριστό κι' ὁ Πιβολό.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Λουβεράν, εἶχαν κάμει μιά λεπτομερῆ ἔρευνα στὰ χαρτιά του, μὲ τὴν ἀδεία τοῦ κ. ντε Λινιερόλ καὶ μὲ τὴ συνεργασία τοῦ ἀστυνόμου Λακρουά.

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ κράτησε δύο μέρες. Στὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας, κι' ἐνῶ εἶχαν ἀπελπισθῇ πιά πὼς θάβρίσκαν καμμία πληρο-

Ἦταν ἡμεῖς, ὁ νέος ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

— Ὅχι, μὴ φεύγετε, τὸν παρακάλεσε ὁ Ροζέ. Ὅταν ξυπνήσῃ, θὰ σᾶς ἀναστήσῃ πάλι καὶ δὲν θὰ σᾶς βρῇ. Τί νὰ τῆς πῶ τότε;...

Μὰ δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ ὁ Ραῦμὸν. Ἦταν ἀνώτερο ἀπ' τίς δυνάμεις του...

— Θὰ ξαναρθῶ ἀπόμε, εἶπε.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;

— Σᾶς τ' ὀρκίζομαι!

— Μπορᾷ νὰ τὸ πᾶ στὴ Σουζάν;

— Ναί, νὰ τῆς τὸ πῇ.

Κι' ὁ νέος ἔφυγε, γεμάτος ἀγωνία. Περιπλανήθηκε ἀσκοπα κι' ἔφτασε κοντὰ στὸ Μερνιτόν. Μὰ δὲν μῆκε.

Τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν ἀδελφὸ του, ὄρθιο, ἀκίνητο, στὴν αὐλὴ. Δὲν εἶδε ὅμως τὴ μητέρα του — πού θὰ τὴν ἀναγνώριζε εὐκόλα ἀπ' τὸ μαῦρο φόρεμά της.

Ὅταν βράδυασε, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τῆς Ἀσπρῆς Βίλλας.

Πηγαίνοντας πρὸς τὰ ἐκεῖ, συνάντησε δύο ἀνθρώπους μὲ παράξενα παρουσιαστικὰ, πολὺ ἀδύνατους, μὲ ἔξυπνη καὶ ποιηρὴ φυσιολογία, μὲ ζωηρὰ καὶ διαπεραστικὰ μάτια. Δὲν δυσκολεύτηκε νὰ μαντέψῃ πὼς ἐδγαῖναν ἀπ' τὴν Ἀσπρὴ Βίλλα.

Ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ δύο; Δὲν τοὺς ἔξερε, δὲν τοὺς εἶχε δῆ ποτέ... Ἀνησυχῆσε, δίχως νὰ ξερῇ γιατί. Φοβότανε τώρα ὅλο τὸν κόσμο!... Κάθε ἀγνωστος τοῦ φαίνονταν ἐχθρὸς!

Δὲν τὸν γελούσε τὸ προαίσθημά του. Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, πού γύριζαν ἀπ' τὴν Ἀσπρὴ Βίλλα στὸ σταθμό, ἦσαν ὁ Τριστό κι' ὁ Πιβολό.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Λουβεράν, εἶχαν κάμει μιά λεπτομερῆ ἔρευνα στὰ χαρτιά του, μὲ τὴν ἀδεία τοῦ κ. ντε Λινιερόλ καὶ μὲ τὴ συνεργασία τοῦ ἀστυνόμου Λακρουά.

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ κράτησε δύο μέρες. Στὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας, κι' ἐνῶ εἶχαν ἀπελπισθῇ πιά πὼς θάβρίσκαν καμμία πληρο-

Ὁ Ροζέ πῆρε τὰ γράμματα, ἀνάψε τὸ κερὶ καὶ τάκαψε ἓνα-ἓνα...

φορία σχετική με το Έγκλημα του Βίλ - ντ Άδραϊ, τους έπασε στα χέρια μία κασετίνα με γράμματα.

Μερικά απ' αυτά ήταν άσημαντα κι' άφορουσαν υποθέσεις που θα μπορούσε να τις καταλάβει μόνο ο Λουβεράν. Άλλα όμως ήταν πιο ενδιαφέροντα. Αυτά προέρχονταν απ' τη συνήνοχο που είχε αναφέρει ο Λουβεράν πριν πεθάνει. Περιείχαν συγχυδούς υπαινιγμούς για το Ροζέ Λαρόκ.

Τα περισσότερα είχαν σταλή πριν απ' τη δολοφονία του Λαρόντ και δεν την ανέφεραν καθόλου. Έκαναν λόγο μονάχα για σχέδια, γραμμένα μετά τη δολοφονία, εξέφραζαν φρίκη γι' αυτό το έγκλημα, δέχονταν όμως το τετελεσμένο γεγονός.

Τέλος, ένα απ' όλα, που είχε γραφή μετά την καταδίκη του Λαρόκ, δεν περιείχε παρά τις εξής λίγες λέξεις:

«Έγκλημα! Είμαι ευτυχισμένη... Ευχαριστώ!»

Κανένα δεν είχε υπογραφή. Μά ο Τριστό κι' ο Πιβολό δεν αμφέβαλλαν ούτε στιγμή για την προέλευσή τους, γιατί βρίσκονταν όλα μαζί μέσα σ' ένα μεγάλο, κλειστό φάκελλο, με την επιγραφή: «Αλληλογραφία με την κ. Τζούλια ντε Νουαβίλ».

Τ' όνομα Νουαβίλ, το έπιθετο του δικηγόρου που είχε υπερασπισθή το Ροζέ, τράβηξε την προσοχή τους και τους έκανε ν' ανοίξουν αμέσως το φάκελλο. Ουμνόνταν την ιστορία που τους είχε διηγηθή ο Λαρόκ, για την ανάμνηση μίας γυναίκας στην υπόθεση εκείνη.

Τώρα τα κατάλαβαν πια όλα. Δεν τους έμεινε κανένα σημείο σκοτεινό.

Ο Λακρουά τους ανέθεσε να συνεννοηθούν σχετικά με το Λαρόκ. Και πραγματικά, έφυγαν αμέσως για την Ασπρη Βίλλα.

Ο Λαρόκ βρισκόταν στο σπίτι του, όταν έφτασαν εκεί, μισή ώρα περίπου αφού έφυγε ο Ραυμόν. Τον πληροφορήσαν με λίγες λέξεις για την έρευνα που είχαν κάμει στο σπίτι του Λουβεράν.

— Νά τί ανακαλύψαμε, πρόσθεσαν διονώντας του τα γράμματα.

— Εκείνος τὰ διάβασε, τὰ ξαναδιάβασε... Τὸ μυστήριό διαφωτίζονταν καὶ γι' αὐτόν. Μὰ δὲν τολμοῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψῃ...

— Δὲν ἔχουν ὑπογραφή αὐτὰ τὰ γράμματα... εἶπε. Ξέρετε ἀπὸ ποῖαν προέρχονται;

— Μὰ εἶναι φανερό: ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐκδικεῖται... ἀπάντησε ὁ Τριστό. Δὲν μαντεύετε ἀπ' τὸ περιεχόμενό τους;... Ἡ μήπως ὑπῆρξαν στὴ ζωὴ σας πολλὲς γυναῖκες ποὺ βέλησαν νὰ σὰς ἐκδικηθοῦν;

— Ὁ Λαρόκ σκούπισε τὸ μέτωπό του.

— Ὁχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια... τραύλισε. Θά- ραν τρομερό!...

— Βλέπω λοιπὸν πὼς μαντεύετε καὶ σεῖς... Μὰ, ὅσο γιὰ μὰς, δὲν χρειάστηκε νὰ κοπιᾶσουμε καθόλου... Μποροῦμε νὰ σὰς ποῦμε τὸ ὄνομα ποὺ δὲν θέλετε νὰ προβέ- ρετε: ἡ γυναῖκα ποὺ ἔγραψε αὐτὰ τὰ γράμ- ματα, εἶναι ἡ κ. Τζούλια ντε Νουαβίλ...

ἡ πρώην φιλενάδα σας. Τὰ βρήκαμε κλει- σμένα μέσα σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸ φάκελλο, ποὺ εἶχε πάνω τ' ὄνομά της!

— Ὁ Λαρόκ ἐκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του.

— Ὁ Τριστό κι' ὁ Πιβολό σεβάστηκαν τὴ σιωπὴ του... Μόνον ἐπείτα ἀπὸ πολλὴν ὥ- ρα — βλέποντας πὼς φαίνονταν νάχη ξε- χάσει τὴν παρυσία τους — ὁ Τριστό τὸν ἀγγίζει ἐλαφρὰ στὸν ὦμο καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε τώρα;

— Εκείνος ἀνασκήρτησε, σὰν νάχε ξυπνή- σει ἀπὸ τοῦτο. Ἀνασκήρτησε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Δὲν ξέρω...

— Ἐχετε νὰ μὰς δώσετε ὁδηγίες;

— Ὁχι, καμιά... Μονάχα σὰς παρακα- λῶ νὰ μοῦ ὀρκισθῇ στὴν τιμὴ σας πὼς δὲν θὰ πῆτε σὲ κανένα αὐτὸ ποὺ μάθατε.

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Τὸ μυστικὸ ἀνή- κει σὲ σὰς.

— Τὸ ξέρε ὅμως κι' ὁ κ. Λακρουά...

— Θὰ τοῦ μεταδιδάσουμε τὴν ἐπιθυ- μία σας. Μπορεῖτε δὲ νὰ σὰς πείσετε βέβαιος γιὰ τὴν ἐχεμυθειά του, ὅπως καὶ γιὰ τὴ δική μας...

— Ὁ Λαρόκ τοὺς εὐχαρίστησε μὲ μιὰ χει- ρονομία. Ὑστερὰ ξαναθυθίστηκε στὶς σκέ- ψεις του. Οἱ δύο σύντροφοί του ἀψίσαν τότε.

Φεύγοντας, συναντήθηκαν μὲ τὸ Ραυμόν ντὲ Νουαβίλ. Δὲν τὸν ἤξεραν ὅμως.

— Ὁ Ραυμόν βρῆκε τὸ Λαρόκ στὸ σα- λόνι, καθισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀναί- σθητον σ' ὅτι γίνονταν γύρω του, μὲ τὸ κεφάλι μὲς' στὰ χέρια του... Πῆγε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Λαρόκ...

— Εκείνος δὲν ἀπάντησε. Δὲν εἶχε ἀκού- σει.

— Ὁ Ραυμόν νόμισε πὼς σκεπτόταν τὴν ἄρρωστη Σουζάν.

— Μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας, μὴν ἀπελ- πίζεστε, κύριε Λαρόκ, τοῦ σύστησε. Ἡ Σου- ζάν εἶναι νέα, γερὴ... Θὰ γίνῃ καλὰ...

— Ὁ Λαρόκ ἔμεινε καὶ πάλι ἀκίνητος, ἀ- διάφορος. Ὡστόσο, ὁ Ραυμόν εἶδε πὼς δὲν κοιμόταν. Περίμενε λοιπὸν, καταταραγμέ- νος, ὁδῶνος μπροστὰ του, κυττάζοντάς τον μὲ βαθύ οἰκτο...

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ Λαρόκ ἀνασκήρτησε τὸ κεφάλι του. Εἶδε τὸ Ραυμόν καὶ σηκώθη- κε. Οἱ ματιές τους διασταυρώθηκαν. Κι' ὁ Ροζέ πρόσφερε ἀργὰ:

— Μπορῶ νὰ σὰς πῶ, κύριε ντὲ Νουα- βίλ, τὸν πραγματικὸ λόγο ποὺ σὰς ἔκα- νε νὰ πάρετε πίσω τὸ λόγο σας ἀπ' τὴ Σουζάν... Δὲν τὸν ἤξερε πρὸ μιᾶς ὥρας ἀκόμα. Μὰ τώρα τὸν ἔμαθα.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ λόγος;... τραύλι- σε ὁ νέος, ἀναστατωμένος.

— Ἡ μητέρα σας... ἡ μητέρα σας, κύ- ριε ντὲ Νουαβίλ.

Καὶ τοῦδωσε τὰ γράμματα ποὺ τοῦ εἶ- χαν ἀφίσει ὁ Τριστό κι' ὁ Πιβολό.

— Ὁ Ραυμόν τοὺς ἔριξε μιὰ ματιά μω- νάχα. Ὑστερὰ πέρασε ἀπ' τὰ χέρια του.

— Τὰ ξέρετε ὅλα! ψιθύρισε.

Ἀπλώθηκε καὶ πάλι βαρεῖα σιωπὴ με- ταξὺ τους. Ὑστερὰ ὁ Λαρόκ φώναξε:

— Κουράστηκα πιά ἀπ' τὴν ντροπὴ μου, κύριε ντὲ Νουαβίλ! Κουράστηκα ἀπ' τὴν ἀτίμωσί μου... Διψῶ γιὰ λίγη τιμὴ καὶ ὑπόληψι! Ἀφοῦ ἡ Τύχη μ' ἔκανε νὰ μάθω τὴ συνήνοχο τοῦ Λουβεράν, θέλω ν' ἀπο- κατασταθῶ, μὲ τὴ δική της καὶ τὴν κατα- δίκη της!...

— Λυπηθῆτε τὴ μητέρα μου, κύριε, σὰς ἱκετεύω!... Λυπηθῆτε τὴν! Ἐχει τόσο με- τανοιάσει!...

— Δὲν τὸ πιστεύω. Ἄν εἶχε μετανοιῶ- σει πραγματικά, ὑπῆρχε ἕνας ἄπλος τρό- πος νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμε...

— Τὴς εἶχαν πῆ πὼς ἦσαν ἐκκρόες...

— Κι' αὐτὸ τὴν καθυσχέασε, ἔ;

— Θὰ τὴ σκοτώσετε, κύριε! Λυπηθῆτε τὴν!

— Ἄς τὴ σκοτώσω! Δὲ σκότωσε αὐτὴ τὴ γυναῖκα μου;... Νὰ τὴ λυπηθῶ; Γιατί; Μήπως αὐτὴ μὲ λυπηθῆκε;

— Ὁ Ροζέ πηγαίνοντο μέσα στὸ δω- μάτιο, μὲ μεγάλα βήματα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ξαναμμένο, οἱ χειρὸνιες του ἀ- πότομες καὶ σπασμωδικές. Μιλοῦσε στὸ Ραυμόν, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸν κυττάξῃ.

— Σὰς παρακαλῶ ἐξ ὀνόματος τῆς κό- ρης σας, τῆς Σουζάν, πρόσθεσε ἐκείνος.

— Ὁ Λαρόκ ἔκαμε μιὰ κίνησι θυμοῦ καὶ πόνου.

— Ἡ κόρη μου!... ψιθύρισε.

Πλησίασε ξαφνικὰ τὸ Ραυμόν κι' ἀκούμ- πησε τὸ χερί του στὸν ὦμο του. Τὸν κυτ- τάξε γιὰ πολλὴ ὥρα μὲς' στὰ μάτια κι' ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Ἄν τὸ θελήσω, ἂν μιλήσω, ἂν μετα- χειρισθῶ αὐτὰ τὰ γράμματα, ἡ μητέρα σας εἶναι χαμένη... Τὸ παραδέχεσθε;

— Ἀλλοίμονο, καί!...

— Ὁ Ροζέ πῆρε τὰ γράμματα, ἄναψε ἕ- να κερί καὶ τὰ κάψε ἕνα - ἕνα. Σὲ λίγο, δὲν εἶχε ἀπομείνει κανένα...

— Ὁ Ραυμόν εἶχε παρακολουθεῖ τὴ σύν- τομη ἐκείνη σκηνή, ἀνίκων νὰ μιλήσῃ, νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἐνώνοντας μόνο τὰ χέρια του...

— Κύριε ντὲ Νουαβίλ, εἶπε στὸ τέλος σοδάρᾳ ὁ Λαρόκ, θυσιάσα γιὰ χάρι σας τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης μου, τὴν τιμὴ μου... πού, ὅπως ξέρετε, ἦταν γιὰ μένα πολυτιμώτερη κι' ἀπ' τὴ ζωὴ μου... Γι' ἀντάλλαγμα αὐτοῦ ποὺ ἔκαμα, σὰς ζητῶ νὰ θυσιάσετε καὶ σεῖς τὴν ἀποστορφή ποὺ σὰς ἐμπόδιζε νὰ γίνετε γαμπρὸς μου!...

— Ὁ νέος δὲν ἀπάντησε. Τὰ μάτια του ὁ- μως γέμισαν δάκρυα. Πῆρε τὰ δύο χέρια τοῦ Λαρόκ καὶ τὰ φίλησε μὲ σεβασμὸ.

— Πηγαίνετε τώρα στὴ Σουζάν... τοῦ εἶ- πε ἐκείνος. Χρειάζεται τόσο πολὺ τὴν πα- ρουσία σας!... Ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει ἂν θὰ τὴ σώσουμε κι' ἂν δὲν εἶναι πιά πολὺ ἀρ- γὰ γιὰ νὰ ἐλπίζουμε ἀκόμη.

— Ὁ Ραυμόν βγῆκε, τρεκλίζοντας καὶ σκον- τάζοντας στὰ ἐπιπλά, γιὰ τὸν θάμναναν τὰ δάκρυα. Ἐκλαίει μὲ δυνατὰ ἀναφυλλη- τὰ, σὰ μικρὸ παιδί.

ΙΕ'

— Ὁ Πιέρ βρισκότανε στὸ σαλόνι, ὅταν ὁ ἀδελφὸς του εἶχε τὴ δραματικὴ ἐκείνη ἐ- ξήγησι μὲ τὴν μητέρα τους.

Εἶχε μόλις γυρίσει ἀπ' τὰ χωράφια. Δὲν εἶχε δὴ τὸ Ραυμόν. Ὅταν ἀκούσε τὴ φωνὴ του, ἐτοιμάστηκε νὰ μῆ στὴν κάμαρά του.

Μὰ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του κι' οἱ κοφτερές φρά- σεις ποὺ πρόσφερε, τὸν σταμάτησαν στὸ κα- τῶφλι.

— Ἔτσι, τὰχε ἀκούσει ὅλα, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Δὲν ἤξερε τίποτε ὡς τότε, δὲν ὑποπτε- υόταν τίποτε.

Καί, ξαφνικὰ, μέσα σὲ λίγα λεπτά, εἶ- χε μάθει τόσα τρομερὰ μυστικά!

Πρῶτα, τὸν ἔρωτα τῆς Σουζάν γιὰ τὸν ἀ- δελφὸ του...

— Ἡ κ. ντὲ Νουαβίλ εἶχε κρατήσῃ κρυ- φὰ τὸ διάβημά της, κι' ἔτσι ὁ Πιέρ ἀγνο- οῦσε πὼς ἡ μητέρα του εἶχε ζητήσει τὸ χέ- ρι τῆς Σουζάν γιὰ τὸν Ραυμόν.

Ὑστερὰ, τὸ ἔγκλημα τῆς Τζούλιας... καὶ τὴν καταδίκη τοῦ Φαρνέ, ποὺ μάθαινε ἐ- πίσης τ' ἀληθινὸ τοῦ ὀνομα...

Στὴν ἀρχὴ, θέλησε νὰ παρουσιάσῃ, νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα ἐκείνη, πίσω ἀπ' τὴν ὁποία λέγονταν τόσο φοβιχὰ πράγματα.

Μὰ τὸν συγκράτησε κάποια μυστηριώδης δύαμι...

Θάθελε ἀκόμα νὰ φωνάξῃ: «Σωπάστε! Σὰς ἀκούω! Καὶ προτιμῶ νὰ μὴ μάθω τί- ποτε!» Μὰ τὰ λόγια ποὺ πρόσφερε στὸ βᾶ-θος τῆς ψυχῆς του, δὲν βγήκαν καθόλου ἀπ' τὴ χεῖρή του.

Κι' ἔμεινε σὰν καρφωμένος στὴ θέσι του...

Τόσες συγκινήσεις ὅμως θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ σκοτώσουν καθεὶ ἄλλον, λιγώτερο δυνατόν...

Αὐτὸς ἐνοίωσε νὰ λυγίζουν τὰ γόνατά του, νὰ βολώνουν τὰ μάτια του, νὰ κατακυλῇ μέσα σ' ἕνα χάος, ἀπλώνον- τας τοῦ κάκου τὰ χέρια του γιὰ νὰ συγ- κρατηθῇ ἀπὸ κάπου.

Καὶ σωριάστηκε χάμα λιπούθμος.

Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε. Κανεὶς δὲν ἔτρεξε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἐμεινε ἐστὶ μιὰ ὥρα περίπου. Τέλος, ξαναῶνιξε τὰ μάτια του, σηκώθηκε καὶ κα- τάφερε νὰ βγῇ ἔξω.

Εἶχε βραδυάσει πιά. Εἶχε σηκωθῇ λί- γος ἄνεμος καὶ λυγίζε τις ψηλές κορφές τῶν δέντρων.

— Ὁ Πιέρ περπάτησε γύρω ἀπ' τὴ φέρ- μα, προσφέροντας τὸ φλογισμένο μωπα- τοῦ στὰ χεῖρά του ἀνέμου, γιὰ νὰ ξαναδῇ κάπως τὴν ψυχραιμία του.

Ἦταν τόσο μεγάλος ὁ πόνος του, ὥστε δὲν δοκίμασε καν νὰ τὸν ἀναλύσῃ. Ἡ ψυ- χὴ του εἶχε πεθάνει. Ἰσως μάλιστα νὰ μὴν ὑπόφερε ἀληθινὰ — τόσο ἀπόλυτη ἦταν ἡ κατάρρευσις του...

Ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχε ἀκούσει, δυὸ πράγ- ματα μόνο ἐπιπλέανε, ξεχωρίζαν: Ἡ Σου- ζάν ἀγαποῦσε τὸ Ραυμόν. Ἡ μητέρα του ἦταν συνήνοχος σὲ μιὰ δολοφονία...

Τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς, τὴν ὁμορφὴ ἐ- κείνη καὶ γλυκεῖα κοπέλλα. Τὴν ἀγαποῦσε φλογερά, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, ἀπὸ τότε ποὺ τὴν εἶχε πρωτοδῇ στὰ ἐρείπια τοῦ μονα- στηριοῦ...

Ὑστερὰ, ξεχνώντας τὸ Ραυμόν καὶ τὸν ἴδιο τὸν αὐτὸ του, σκεπτόταν τὸν πατέ- ρα του, τὸν ἀπατημένο καὶ ἀτίμασμένο...

τὴν ἐνοχὴ μητέρα του, ποὺ ἔφταιγε γιὰ ὅ- λο ἐκεῖνο τὸ κακὸ... καὶ τὴ Σουζάν, ποὺ πέ- θαινε ἐκεῖ κάτω, στὴν Ἀσπρη Βίλλα, ἀγνο- ώντας πὼς τὸ ἔγκλημα τῆς μητέρας ἐμ- πόδιζε τὸ γυνὴ νὰ τὴν παντρευθῇ...

Ἦταν μιὰ κατάσταση ἀδιέξοδη, μιὰ κα- τάστασι ποὺ δὲν μπορούσε νὰ καταλήξῃ παρὰ στὸ θάνατο τῆς Σουζάν, στὴν ἀπελ- πισία κι' ἴσως στὸ θάνατο καὶ τοῦ Ραυ- μόν.

— Μὰ εἶναι δίκιο, αὐτό; ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ τοῦ Πιέρ.

Ὅταν γύρισε στὴ φέρμα, ἔτρεξε ἀμέ- σως νὰ κλειστῇ στὴν κάμαρά του, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς μητέρας του γιὰ νὰ τὴν καληνυχτίσῃ, ὅπως ἔκανε καθεὶ βράδυ.

Μόλις ὅμως μῆκε, σταμάτησε ξαφνικὰ. Ἡ μητέρα του βρισκόταν ἐκεῖ καὶ φαίνό-ταν νὰ τὸν περιμένῃ. Σηκώθηκε μὲ κόπο, βλέποντάς του.

Θάθελε νὰ φύγῃ ὁ Πιέρ. Μὰ τὸ πρόσω- πο τῆς δυστυχισμένης γυναίκας εἶχε μιὰ τέτοια ἔκφρασι ἀπελπισίας καὶ πόνου, ὥ- στε τὴ λυπηθῆκε.

Ποτὲ δὲν ἐρχόταν ἔτσι στὴν κάμαρά του... Τί ἤθελε τώρα; Γιατί βρισκόταν ἐκεῖ;...

— Πόσα ἀργήσεις, Πιέρ! τοῦ εἶπε. Ποῦ ἦσουν; Εἶχα ἀρχίσει ν' ἀνησυχῶ...

— Ὁ νέος κύτταξε τὸ ρολόι: Ἦταν 9 μο- νάχα. Τόδεψε μὲ μιὰ κίνησι στὴν μητέρα του, χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

— Ἐνῆα... ἀλήθεια! πρόσθεσε ἐκείνη. Τί περιεργό! Μοῦ εἶχε φανῇ πὼς ἦταν πολὺ πιά ἀργά.

Μιλοῦσε μὲ φωνὴ σπασμένη, μόλις προ- βέρνοντας τις λέξεις. Ἐμοιάζε σὰν τρελλή...

— Ξέρεις ποῦ εἶν' ὁ Ραυμόν; πρόσθεσε.

— Δὲν τὸν εἶδα καθόλου.

— Περιεργό!

— Γιατί τὸ βρῖσκετε περιεργό; Δὲν ἤ- ξερα καν πὼς εἶχε ἔρθῃ ὁ Ραυμόν... Ξα- νάφυγε λοιπὸν ἀμέσως; Ἦταν τόσο βια- στικός;

— Ἡ Τζούλια δὲν ἀπάντησε. Ἐπεσε σ' ἕ- να κάθισμα.

Τὸ δωμάτιο ἦταν ἀδύνατα φωτισμένο ἀπὸ ἕνα κερί. Τὸ παράθυρο δὲν εἶχε κλει- στεί καλά, καὶ τ' ἀνοίξε ἕνα δυνατὸ φύση- μα τοῦ ἀνέμου. Ὁ Πιέρ τὸ ξανάκλεισε. Ἡ

φλόγα τοῦ κериοῦ τρεμόπαιζε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ λίγο ἔλειψε νὰ σβύσῃ.

— Δὲν θὰ ξαναῶνιζε πιά... μουρμούρισε ἡ Τζούλια. Δὲν θὰ τὸν ξαναδῶ ποτέ, τελεί- ωσε... Καλλίτερα λοιπὸν νὰ πεθάνω!

Ἐγείρε τὸ κεφάλι της, σάπασε λίγο κι' ὕστερα πρόσθεσε, τρομαγμένη ἀπ' τὴν ἐγ- καταλείψι τοῦ ἀγαπημένου της γυνιοῦ καὶ νοιάθοντας ξαφνικὰ μιὰ δίψα γιὰ γλυκὰ καὶ τρυφερὰ λόγια:

— Μοῦ φαίνεται θλιμένος, Πιέρ μου.

Γιατί, παιδί μου;

— Ὁχι, μητέρα μου, εἶμαι ὅπως κάθε μέρα. Ξέρετε καλὰ πὼς δὲν ἔχω εὐθυμο χα- ρακτῆρα...

— Μαντεύω τί σοῦ συμβαίνει, φτωχὲ μου Πιέρ... Ἐχεις πάντα στὴν καρδιά σου ἐκεῖ- νο τὸν ἔρωτα... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι, πάντα, μητέρα μου.

— Καὶ δὲν ἔχεις χάσει τις ἐλπίδες σου;

— Ὁχι, μητέρα, ἔχω πάψῃ πιά νὰ ἐλπί- ζω, ἐδῶ καὶ πολλὸν καιρό.

— Ὅθι με συχωρέσῃ, φτωχὲ μου Πιέρ...

— Γιὰ τί νὰ σὰς συχωρέσω; ρώτησε ὁ νέος μὲ μιὰ προσπάθεια.

— Ἰσως δὲν ἦμουν γιὰ σένα... ἐκεῖνο ποὺ θάπρεπε νὰ εἶμαι!

— Σὰς συχωρῶ λοιπὸν, μητέρα μου, ἀ- φοῦ τὰ θέλετε!

Ἡ Τζούλια κύτταξε, γιὰ πολὺ τὸ γυνὴ της, μὲ ἀπειρη θλίψι κι' ἀπελπισία. Τοῦ ἄ- πλωσε ὕστερα τὰ χέρια της, μὲ μιὰ ἐνστι- κτὴ κίνησι.

Εἶχε τὴ συναίσθησι τῆς τελείας μονα- χίας της. Μολοντὶ δὲν ἤξερε πὼς κι' ὁ ἄλ- λος τῆς γυνὴς τὰ εἶχε μάθει ὅλα, καταλα- βαίνει ὡστόσο πὼς ἔχανε καὶ τὴ δική του καρδιά, ὅπως εἶχε χάσει καὶ τὴν καρδιά τοῦ Πιέρ.

Ἀναστῆναξε βαθεῖα, μὲ σπαραγμὸ καὶ ψιθύρισε:

— Μὲ καταδικάζουν κι' οἱ δύο... ἀλλοί- μονο!

Ἦταν ἀποφασισμένη πιά νὰ πεθάνῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ μαρτύρια ποὺ θὰ τὴν περιμένανε στὸ ἐξῆς. Σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Σταμάτησε ὅμως στὸ κατῶφλι καὶ στράφη- κε πάλι στὸ γυνὴ της.

— Μὲ φώναξες;... τοῦ εἶπε. Ἐχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτα;

Ἐκείνος κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνη- τικά.

— Μὲ συχωρῆς... παράκουσα... πρό- σθεσε ἡ Τζούλια. Φεύγω... φεύγω, παιδί μου, ἀφοῦ δὲν με κρατᾷ.

Τὸν κύτταξε, περιμένοντας κάποια ἐκ- δήλωσι ἀδυναμίας ἐκ μέρους του.

Ἄν τὸν ἐβλεπε νὰ λυγίξῃ, θάπεφτε στὴν ἀγκαλιά του. Διψοῦσε γιὰ μιὰ καλὴ του λέξι, γιὰ τὰ φίλιά του, γιὰ τὰ χεῖρά του.

Ὁ γυνὴς τῆς ἐκείνος ἦταν ὁ μόνος ποὺ τῆς ἀπόμεινε, ὁ μόνος στὸν ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ στραφῇ ἡ ἀπελπισμένη ψυχὴ της.

Μὰ δὲν συνέβη αὐτὸ ποὺ περίμενε.

Ὁ Πιέρ εἶχε χαμηλώσει τὸ μάτια του

καὶ δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Ἡ Τζούλια βγῆκε τότε, τρεκλίζοντας, καὶ γύρισε στὴν κάμαρά της.

Κατέβηκε τ

τὸ γυιὶ της, χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, καὶ
ξαναπακοιμῆθηκε.
Ἦταν ἓνα εἶδος καταληπτικοῦ ὕπνου. Ὁ
λα τὰ ἐλαττήρια τῆς ζωῆς τῆς φαίνονταν πὼς
εἶχαν σπάσει...

Κοιμήθηκε ἔτσι τριάντα ὥρες συνέχεια.
Ὁ γίατρος πού τὴν εἶχε ἐξετάσει στὸ
μεταξύ, δήλωσε:

— Τίποτε τὸ σοβαρὸ... Ἐχει μιὰ μεγά-
λη κούρασι... Χρειάζεται πολλὴ ἡσυχία,
ψυχωγαγία καὶ τόνωσι... Πάντως, γιὰ τὴν
ώρα δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος.

Ἐπιτέλους, ἡ Τζούλια βγήκε ἀπ' τὴ λη-
θαργικὴ ἐκείνη κατάστασι.

Γιὰ δύο - τρεῖς ὥρες ἀκόμα, τὰ μάτια
τῆς μείναν ἀπ᾿ ἀνή, δίχως ἐκφορὰς. Μόνο
τὴν τρίτῃ ὥρᾳ ἀναγνώρισε τὸν Πιέρ καὶ τοῦ
μίλησε μὲ τ' ὄνομά του...

— Ὑστερα κύτταξε γύρω τῆς, σὰν νὰ πε-
ρίμενε νὰ βρῇ καὶ κάποιον ἄλλον ἐκεῖ —
τὸν πῖδ ἀναγνιμὸ τοῦ γυιό...
— Ὁ Ραῦμόν; ρώτησε.

— Δὲν ξέρει πὼς εἴσαστε ἄρρωστη.
— Δὲν τοῦγραφε;

— Ὁχι.
— Εἰδοποίησέ τον, παιδί μου. Πρέπει
ναρθῇ κι' αὐτός... Νοιώθω πὼς θὰ πεθάνω...
καὶ δὲν θάθελα νὰ φύγω, δίχως νὰ τὸν ξα-
ναῖδω.

Ὁ Πιέρ ὑπάκουσε: Ἐτοίμασε βιαστικὰ
ἓνα λιγὸλογο τηλεγράφημα καὶ τὸσπεῖλε μ'
ἓνα ὑπηρετὴ στὸ Λιμούρ. Εἶχε μέσα αὐτῇ
τῇ φράσι μανάχα:

«Μητέρα μας εἶναι ἄσχημα καὶ σὲ ζη-
ταί».

Ὑστερα, βλέποντας ἡσυχὴ τὴ Τζούλια,
θέλησε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνῃ. Μὰ ἐκείνη τὸν
συγκράτησε μὲ μιὰ κίνησι.

— Μείνε! τοῦ εἶπε. Δὲν χόρτασα ἀκόμη
νὰ σὲ βλέπω!...

Ὅταν ἔφτασε ὁ Ραῦμόν, εἶχε ξαναχάσει
τὶς αἰσθήσεις τῆς.

Ὁ Ραῦμόν δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ πὼς
ὁ Πιέρ εἶχε μάθει ὅλο τὸ μυστικόν.

— Πῶς συνέβη αὐτό; ρώτησε.
— Ἐδῶ καὶ δύο μέρες, ἄρρωστησε ξα-
φικὰ, ἀπάντησε ἀόριστα ὁ Ραῦμόν. Τῆς
περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό ἡ ἰδέα πὼς θὰ πε-
θάνει... Φαινόταν, ἀπελπισμένη...

— Ἐδῶ καὶ δύο μέρες, εἶπες;
— Ναι, τὴν βραδυὰ πού εἶχες ἔρθεῖ ἐδῶ.
— Ἀί...
— Τὴ βραδυὰ πού εἶχες μαζί τῆς... ἔ-
κείνη τὴ συνουμία πού ξέρεις!

Ὁ Ραῦμόν ἀνασκήρτησε καὶ κύτταξε τὸν
ἀδελφὸ του.

— Σοῦ εἶπε λοιπόν;... Ψιθύρισε τρέμον-
τας.

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα ἐκείνη. Μὰ τ' ἄ-
κουσα ἐγὼ ὅλα.

— Ὅλα;
— Ναι.

Δάκρυα καυτὰ ἀνέβηκαν στὰ μάτια τοῦ
Ραῦμόν, καὶ δὲν ἔκαμε καμμιά προσπάθεια
νὰ τὰ συγκρατήσῃ.

Τὰ μάτια τοῦ Πιέρ ἦταν στεγνά. Ἦταν
βαθεῖα θλιμένος κι' αὐτός, μὰ δὲν ἤξερε νὰ
κλάψῃ.

Ἀπλῶς ξαφνικὰ τὰ χέρια τοῦ στὸν ἄ-
δελφὸ του — στὸν τυχερὸ ἐκεῖνο ἀδελφόν,
πού εἶχε πάντα τὴν περισσότερη ἀγάπῃ
τῆς μητέρας τους, πού βάδιζε τώρα πρὸς
τὴ δόξα, πού εἶχε κερδίσει τὴν καρδιά τῆς
Σουζάν...

Τὰ ξεχνούσε ὅλα, τώρα πού τοὺς ἔβλεπε
ἡ κοινὴ θλίψι.

Ὁ Ραῦμόν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κι'
ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸν ὄμο του.

Τὰ δάκρυά του ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν,
ἀστείρευτα, ἀναδύζοντας μέσ' ἀπ' τὴν
καρδιά του, ἀπ' τὴν ἴδια τὴ ζωὴ του δη-
λαδῇ...

— Φτωχὲ μου Πιέρ!... εἶπε.
— Καθμένε μου Ραῦμόν!...

Κι' ὁ Πιέρ φιλοῦσε τὸν ἀδελφὸ του στὸ
μέτωπο, σὰν νάταν μικρὸ παιδί.

Πέρασε ἔτσι μιὰ ὥρα.

Ἐπιτέλους ξύπνησε ἡ Τζούλια. Πῆγαν
τότε κοντὰ τῆς καὶ τῆς ἔπιασαν τὰ χέρια.

Ἐκείνη εἶχε τὰ μάτια τῆς καρφωμένα
μπροστά τῆς, στὸ κενόν, σὰν νὰ μὴν ἐνοίω-
θε, νὰ μὴν ἀντιλαμβάνονταν τίποτα... Ὁ
Ραῦμόν κι' ὁ Πιέρ φιλοῦσαν τὰ ἀδύνατα
καὶ κίτρινα χέρια τῆς. Μὰ αὐτὴ δὲν γύριζε
κὰν πρὸς τὸ μέρος τους.

Κράτησε πολλὸ αὐτό. Ὑστερα φάνηκε
πὼς ξαναγύριζε στὴ ζωὴ. Τὰ δάχτυλά τῆς
σάλεψαν. Κύτταξε τοὺς γιουὺς τῆς.

— Ραῦμόν! ψιθύρισε. Πολυαγαπημένε
μου Ραῦμόν!...

Ἡ πρώτη σκέψι κι' ἡ πρώτη λέξι τῆς ἦ-
σαν γι' αὐτόν.

Τὸ κατάλαβε δέ, ὅπως φαίνεται, καὶ με-
τάνοιωσε, γιὰτὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Πιέρ!... Ἀγαπημένε μου Πιέρ!... Τί
καλοὶ πού εἴσαστε κι' οἱ δύο!...

Ἦταν τόσο ἀδύνατη, ὥστε οἱ λίγες ἐ-
κείνες λέξεις τῆς κόψανε τὴν ἀνάσα.

— Φεύγω... ψιθύρισε λαχανιασμένα. Νοιώ-
θω πὼς θὰ πεθάνω...

— Τρέχω νὰ εἰδοποιήσω τὸ γιαντὸ, εἶπε
ὁ Πιέρ.

— Ὁχι, εἶναι περιττὸ νὰ τὸν ἐνοχλήσης.

Δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ πιά τίποτε...
Κι' ὅταν ξαναβρῇ κατὰ τὴν ἀναπνοή
τῆς, ἡ Τζούλια πρόσθεσε:

— Δὲν θέλω νὰ φύγω... ἔτσι... μὲ τὸ μί-
σος σας... Πρέπει νὰ μὲ συγχωρέσετε, παι-
διά μου...

— Σὰς συγχωροῦμε, μητέρα.
Μιὰ λάμψι πέρασε ἀπ' τὴν ματιά τῆς.

— Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ, καλὰ μου
παιδιά, εἶπε σδυσμένη.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχαν γονατίσει κι' ἄ-
κουμποῦσαν τὸ μέτωπό τους στὸ κρεβάτι.
Προσεύχονταν γι' αὐτὴν, σὰν νάχε πεθάνει
κι' ὅλας...

— Μὰ... δὲν εἶν' αὐτὸ μόνο... Μοῦ εἶναι
πολύτιμη ἡ συγγνώμη σας... χρειάζομαι ὁ-
μας καὶ μιὰν ἄλλη... τοὺς εἶπε.

Ἐκείνοι κατὰλαβαν...

— Μαντεύετε γιὰ ποῖον μιλάω;...
Κούνησαν καταφατικὰ τὸ κεφάλι τους.

— Πρέπει ναρθῇ κι' ἡ μητέρα, πρέπει...
ἀλλοῶς, δὲν θὰ πεθάνω ἡσυχῇ... Δὲν θέλω
νὰ πεθάνω δίχως νὰ τὸν ξαναδῶ... χωρὶς νὰ
μοῦ μιλήσῃ.

— Ὅ, πᾶν ὁ ἓνας ἀπὸ μᾶς νὰ τὸν εἰδο-
ποιήσῃ, μητέρα μου, εἶπε ὁ Ραῦμόν.

— Ὅ, τὸν φέρῃ μαζί του;
— Τὸ ἐλπίζω.

— Τρέξετε λοιπόν! Μόλις προφτάνετε!
Ἰσως μάλιστα νὰ φτάσῃ πολὺ ἀργά... Καὶ
δὲν θάθελα... ὄχι, δὲν θάθελα νὰ φύγω,
μέσ' στὴν αἰώνια νύχτα, ἂν δὲν τὸν ἀκού-
σω πρῶτα νὰ μοῦ λέγῃ: «Τὰ ξεχάσα ὅλα!»

Ὁ Ραῦμόν βγήκε, σέλλως βιαστικὰ ἔ-
να ἄλλο γι' ἔφυγε καλπάζοντας γιὰ τὴν
Ἀσπρὴ Βίλλα.

Βρήκε τὸ Λαρόκ στὸ πάρκο. Ἀπ' τὴν
ἀλλοιωμένη φυσιογνωμία του, ὁ Ροζέ κα-
τάλαβε πὼς συνέβαινε κάτι τὸ πολὺ σο-
βαρὸν...

Ὁ Ραῦμόν δὲν τοῦδωσε πολλὰς ἐξηγή-
σεις. Τοῦ εἶπε μανάχα:

— Πεθαίνει! Καὶ θέλει νὰ σὰς δῇ!
— Ἡ δυστυχισμένη... ψιθύρισε ὁ Λαρόκ,
μαντεύοντας μεμιάς τὶς δραματικὲς σκηνὲς
πού εἶχαν συμβῇ ἀνάμεσα στὴ Τζούλια καὶ
στοὺς γιουὺς τῆς. Πόσο θὰ ὑπέφερε!...

Καί, ξεχνώντας τὰ περασμένα, τὶς κα-
κίες καὶ τὰ μίσῃ, γιὰ νὰ δῇ μανάχα τὴν μη-
τέρα πού εἶχε ἀνάγκη ἀπ' τὴ συγγνώμη
τῶν παιδιῶν τῆς, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Με-
ριντόν.

Μερικὰ λεπτὰ ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Ραῦμόν, ἡ
Τζούλια εἶχε μιὰ κρίσι σπασιμὸν. Κι' ἐνῶ
σπάραιζε ἔτσι πάνω στὸ κρεβάτι τῆς, ἡ ἀ-
πελπισία τῆς ἐκδηλωνόταν μὲ μιὰ ἐμμονὴ
ἰδέα:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΒΡΑΣΤΗ

ΥΛΙΚΑ:

- Μία γαλοπούλα
- 1 κρεμμύδι
- Μαϊντανός
- Λίγο σέλινο
- 1 ὡς 2 καρότα
- 1 φλυτζάνι τσαγιού κρασί ἀ-
σπρο
- Ἀλάτι καὶ πιπέρι

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ:

Ἀφαιρεῖτε τὰ ἐντόσθια ἀπὸ τὴ
γαλοπούλα, τὴν καθαρίζετε σὲ
φλόγα γιὰ ν' ἀφαιρεθῇ τὸ χνούδι
καὶ τὴν πλένετε. Τὴ δένετε καὶ τὴ
βάζετε σὲ εὐρύχωρη κατσαρόλα.
Ρίχνετε ἀρκετὸ ζεστὸ νερό, ὥστε
νὰ τὴ μισοσκεπάσῃ, τ' ἀρωματικὰ
χόρτα, τὸ κρεμμύδι, τὸ κρασί, ἄ-
λάτι καὶ πιπέρι. Τὴ βάζετε σὲ σι-
γαὴ φωτιά νὰ βράσῃ, τὴν ἀφήνε-
τε νὰ κρυσθῇ μέσα στὸ ζωμὸ τῆς,
κατόπιν τὴ βγάδετε ἀπὸ τὸ ζωμὸ
καὶ τὴ σερίριτε κρύα.

ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΓΕΜΙΣΤΗ

ΥΛΙΚΑ:

- Μία γαλοπούλα
- 2 ὡς 3 κουταλιές βούτυρο
- Κρασί ἀσπρο ἀρεστικόν
- Ἀλάτι καὶ πιπέρι
- 100 δράμια κίμας
- 1 κρεμμύδι φιλοκομμένο
- 1/2 φλυτζάνι τσαγιού ρυζὶ
- Μερικὰ κάστανα ψιμένα
- Μαϊντανὸς ἢ ἀνήθος φιλοκομ-
μένος
- Βούτυρο

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ:

Σωτάρете τὸ μὲ τὸ βούτυρο τὸν
κουμὰ καὶ τὸ κρεμμύδι. Προσθέτετε
ἀλάτι, πιπέρι, τὸ ρυζὶ καὶ ἓνα
φλυτζάνι τσαγιού νερό ζεστό. Βρά-
ζετε τὸ μίγμα ἕως ὅτου ἀπορρο-
φήθῃ τελείως τὸ νερό. Κατόπιν
προσθέτετε μερικὰ κάστανα ψημέ-
να καὶ λίγο μαϊντανὸ ἢ ἀνήθο.

Ἀφαιρεῖτε τὰ ἐντόσθια τῆς γα-
λοπούλας, τὴν καθαρίζετε σὲ φλό-
γα γιὰ ν' ἀφαιρεθῇ τὸ χνούδι καὶ
τὴν πλένετε καλά. Τὴν στραγγίζετε
καὶ τὴν γεμίζετε μὲ τὸ μίγμα. Τὴ
ράβετε καὶ δένετε μὲ ἓνα σπάγγο
μαζί τὴν μπούτια καὶ τὴν οὐρά. Δέ-
νετε ἐπίσης καὶ τὶς δύο πτερόνες.

Βάζετε σὲ κατσαρόλα λίγο βού-
τυρο καὶ τὴν γαλοπούλα. Τὴν κοκ-
κινίζετε σὲ σιγαὴν φωτιά καὶ τὴν
σύνετε μὲ λίγο κρασί. Ἀφήνετε
νὰ σιγοψηθῇ ὥς ὅτου μαλακώσῃ,
ἐνῶ ρίχνετε κατὰ διαστήματα στὴν
ποσθιμένα τῆς κατσαρόλας μερικὰς
κουταλιές ζεστὸ νερό, ἢ, ἐάν ἔχε-
τε, ζωμὸ ἀπὸ κρέας.

Σερίριτε τὴν γαλοπούλα γαρνι-
ρισμένη μὲ πατάτες τηγανητές ἢ
φούρνου.

ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ

ΥΛΙΚΑ:

- 1 μικρὴ γαλοπούλα
- 2 ὡς 3 κουταλιές βούτυρο
- Ἀλάτι καὶ πιπέρι
- 1 κουταλιά σούπας φιλοκομμέ-
νο κρεμμύδι
- 1 κουταλιά σούπας (κοφτὴ) ἄ-
λεύρι
- 1/2 ποτήρι κρασί ἀσπρο
- 2 κουταλιές σούπας (κοφτές)
πελτέ τομάτας ἢ 1 φλυτζάνι
τσαγιού χυμὸ τομάτας

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ:

Κόβετε τὴν γαλοπούλα σὲ μερι-
δες καὶ τὴν κοκκινίζετε μὲ τὸ βού-
τυρο. Προσθέτετε ἄλατι, πιπέρι
καὶ τὸ κρεμμύδι καὶ τὸ ἀνακατεύ-
ετε ὥσπου νὰ μαλαθῇ. Κατόπιν ρί-
χνετε τὸ ἀλεύρι καὶ τὰ σωτάρете
ὅλα μαζί ἐπὶ 1 ὡς 2 λεπτά. Ρίχνε-
τε τὸ κρασί καὶ, ὅταν αὐτὸ ἐξατμι-
σθῇ, προσθέτετε τὴν τομάτα καὶ
λίγο νερό ζεστό. Σκεπάζετε τὴν
κατσαρόλα καὶ ἀφήνετε τὴν γαλο-
πούλα νὰ σιγοψηθῇ, ἐνῶ κατὰ
διαστήματα προσθέτετε λίγο νερό.
Τὴ σερίριτε μὲ μακαρόνια ἢ μὲ

πατάτες τηγανητές.

Στὴν κατσαρόλα ἀ-
τ μ ο ὄ: Κοκκινίζετε μέσα στὴν κα-
τσαρόλα μὲ τὸ βούτυρο τὴν γαλο-
πούλα. Ρίχνετε ἀλάτι καὶ πιπέρι
καὶ τὸ κρεμμύδι, τὸ σωτάρете με-
ρικὰ λεπτά καὶ κατόπιν προσθέτετε
τὸ ἀλεύρι. Σωτάρете τὸ φαγητὸ ἐ-
πὶ 1 ὡς 2 ἀκόμη λεπτά καὶ τὸ σέυ-
νετε μὲ τὸ κρασί. Ὅταν αὐτὸ ἐ-
ξατμισθῇ, ρίχνετε τὴν τομάτα καὶ
1 φλ. τσαγιού νερό ζεστό. Σκεπάζ-
ετε τὴν κατσαρόλα καὶ, μόλις φα-
νῇ ἡ στήλη ἀτμοῦ, τοποθετεῖτε τὴ
βαλβίδα. Γιὰ νὰ ψηθῇ ἡ γαλοπού-
λα, θέλει 20 ὡς 25 λεπτά ἀπὸ τὴ
στιγμὴ πού ὁ ἀτμὸς ἀφύρῃ ἀπὸ τὴν
κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ τὴν ἀ-
νοίγετε ὅταν σταματήσῃ τὸ σφύρι-
γμα τῆς βαλβίδας — μετὰ 15 πε-
ρίπου λεπτά.

ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΠΙΛΑΦΙ Α ΛΑ ΜΙΛΑΝΕΖΕ

ΥΛΙΚΑ:

- 1 μικρὴ γαλοπούλα
- 1 καρότο
- 1 κρεμμύδι
- Λίγο σέλινο ρίζα
- Ἀλάτι καὶ πιπέρι
- 5 ὡς 6 κουταλιές βούτυρο

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ:

Καθαρίζετε τὴν γαλοπούλα, τὴν
πλένετε καὶ τὴν δένετε. Τὴ βάζετε
σὲ εὐρύχωρη κατσαρόλα μὲ τὸ κα-
ρότο, τὸ κρεμμύδι, τὸ σέλινο, μὲ
ἀνάλογο ἀλάτι καὶ λίγο πιπέρι ἀ-
κοπάνιστο. Τὴ σκεπάζετε μὲ βρα-
στὸ νερό καὶ ἀφήνετε νὰ βράσῃ
ὥς ὅτου μαλακώσῃ. Τότε τὴν βγά-
ζετε ἀπὸ τὸ ζωμὸ καὶ, ὅταν μισο-
κρυσθῇ, τὴν κόβετε σὲ κανονικὲς
μερίδες. Τὴ βάζετε σὲ ταψί, τὴν
περιχύνετε μὲ λίγο ζεστὸ ζωμὸ καὶ
ἀφήνετε νὰ μείνῃ σκεπασμένη κον-
τὰ σὲ φωτιά γιὰ νὰ διατηρηθῇ
ζεστὴ.

ΣΥΛΛΕΚΤΡΙΑ ΣΥΝΤΑΓΩΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Ἡ Ἀμερικανίδα συγγραφεῖς Μίρα Βάλντο, ἔκανε τὸν γύρο τοῦ
κόσμου, συλλέγοντας πρωτότυπες καὶ ἐνδιαφέρουσες συνταγὲς μα-
γειρικῆς. Σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ τῆς καθὼς καὶ τοῦ βιβλίου, πού
θὰ ἐκδόσῃ σὲ λίγο, θὰ εἶναι νὰ μεταφερῇ στὶς πολιτισμένες χώ-
ρες, εὐγενεστὰ καὶ θρηπτικά φαγητὰ μακρινῶν χωρῶν, τὰ ὁποῖα
ὅπως διεπιστώσῃ ἡ ἴδια εἶναι πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὰ γνωστά. Ἡ
φωτογραφία αὐτὴ πᾶρθηκε σ' ἓνα ρεστοράν τῆς Ρώμης, ὅπου ἡ
κ. Βάλντο ἐξετίμησε ἰδιαίτερα τὴν ἰταλικὴ κουζίνα.

Ἐτοιμάζετε τὴν σάλτσα: Ρίχνε-
τε σὲ κατσαρόλα μικρὴ τὸ βού-
τυρο καὶ τὸ ἀλεύρι. Ἀνακατεύετε τὸ
μίγμα σὲ σιγαὴν φωτιά ὥς ὅτου
ἀρχίσῃ νὰ ξανθαινῇ. Τραβάτε τὴν
κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ ρί-
χνετε, λίγο-λίγο, τὸ γάλα καὶ τὸ
ζωμὸ (στραγγισμένο), ἐνῶ ἀνακα-
τεύετε διαρκῶς. Βάζετε τὸ μίγμα
σὲ σιγαὴν φωτιά καὶ τὸ ἀνακα-
τεύετε ὥς ὅτου πήξῃ ἐλαφρά. Προσ-
θέτετε λίγο ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ,
ἐν θέλει, λίγο μοσχοκάρυδο.

Χτυπάτε τὰ κροκάδια καὶ προσ-
θέτετε τὸ ἀνωτέρω μίγμα. Τὸ βρά-
ζετε πάλι στὴν φωτιά ἐπὶ 2 ὡς 3
λεπτά, ἐνῶ τὸ ἀνακατεύετε διαρ-
κῶς. Ἡ σάλτσα σ' αὐτὸ τὸ ση-
μεῖο εἶναι ἐτοιμὴ. Τὴν τραβάτε ἀ-
πὸ τὴν φωτιά καὶ προσθέτετε λίγη
παρμεζάνα καὶ, ἐάν θέλετε, ἓνα
κομματάκι φρέσκο βούτυρο. Βάζετε
τὴν σάλτσα ἐπάνω ἀπὸ ζεστὸ νερό
γιὰ νὰ διατηρηθῇ ζεστὴ καὶ ετοι-
μάζετε τὸ πιάσι ὡς ἐξῆς:

Βάζετε σὲ κατσαρόλα 3 ὡς 4
κουταλιές βούτυρο καὶ τὸ ρυζί, ἀ-
φοῦ τὸ καθαρίσετε καὶ τὸ τρίψετε
μέσα σὲ πετόρετα. Ἐάν θέλετε νὰ τὸ
πλύνετε, τὸ ρίχνετε σὲ βραστὸ νε-
ρό, τὸ στραγγίζετε καὶ τὸ στεγνώ-
νετε μέσα σὲ πετόρετα.

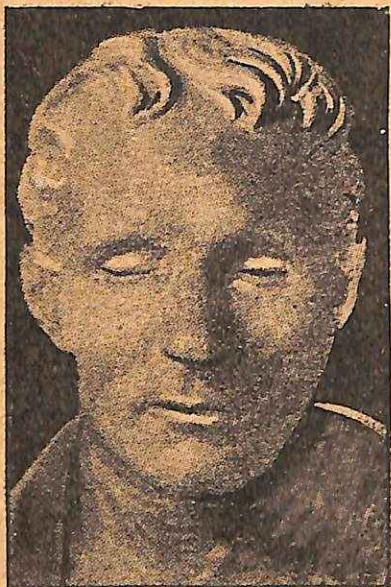
Ἀνακατεύετε τὸ ρυζὶ μὲ τὸ βού-
τυρο, σὲ σιγαὴν φωτιά, ὥς ὅτου
ἀσπρίσῃ καὶ ἀπορροφήσῃ τὸ βού-
τυρο. Τότε ρίχνετε τὸ ζωμὸ τῆς
γαλοπούλας (6 φλυτζάνια τσαγιού
ὡς). Ἐάν δὲν φθάσῃ, τὸν συμπλη-
ρώνετε μὲ νερό. Προσθέτετε ἀνά-
λογο ἀλάτι καὶ λίγο πιπέρι ἀκο-
πάνιστο. Τὴν σκεπάζετε μὲ βρα-
στὸ νερό καὶ ἀφήνετε νὰ βράσῃ
ὥς ὅτου μαλακώσῃ. Τότε τὴν βγά-
ζετε ἀπὸ τὸ ζωμὸ καὶ, ὅταν μισο-
κρυσθῇ, τὴν κόβετε σὲ κανονικὲς
μερίδες. Τὴ βάζετε σὲ ταψί, τὴν
περιχύνετε μὲ λίγο ζεστὸ ζωμὸ καὶ
ἀφήνετε νὰ μείνῃ σκεπασμένη κον-
τὰ σὲ φωτιά γιὰ νὰ διατηρηθῇ
ζεστὴ.

Καθαρίζετε τὴν γαλοπούλα, τὴν
πλένετε καὶ τὴν δένετε. Τὴ βάζετε
σὲ εὐρύχωρη κατσαρόλα μὲ τὸ κα-
ρότο, τὸ κρεμμύδι, τὸ σέλινο, μὲ
ἀνάλογο ἀλάτι καὶ λίγο πιπέρι ἀ-
κοπάνιστο. Τὴν σκεπάζετε μὲ βρα-
στὸ νερό καὶ ἀφήνετε νὰ βράσῃ
ὥς ὅτου μαλακώσῃ. Τότε τὴν βγά-
ζετε ἀπὸ τὸ ζωμὸ καὶ, ὅταν μισο-
κρυσθῇ, τὴν κόβετε σὲ κανονικὲς
μερίδες. Τὴ βάζετε σὲ ταψί, τὴν
περιχύνετε μὲ λίγο ζεστὸ ζωμὸ καὶ
ἀφήνετε νὰ μείνῃ σκεπασμένη κον-
τὰ σὲ φωτιά γιὰ νὰ διατηρηθῇ
ζεστὴ.

Στὴν κατσαρόλα ἀ-
τ μ ο ὄ: Βάζετε στὴν κατσαρόλα 3
φλυτζάνια τσαγιού νερό, λίγο ἀλά-
τι, πιπέρι, ὅλο δάφνη, καὶ 1
κουταλιά ζυδι. Ὅταν τὸ νερό πά-
ρῃ βράση ρίχνετε τὶς γαρίδες καὶ
σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα. Ὅταν
φανῇ ἡ στήλη ἀτμοῦ βάζετε τὴ
βαλβίδα. Μόλις ἀρχίσῃ τὸ σφύρι-
γμα ἐλαττώνετε τὴν φωτιά καὶ ἀφή-
νετε τὶς γαρίδες νὰ βράσουν ἐπὶ
5 ὡς 6 λεπτά. Κρυσθὲν τὴν κα-
τσαρόλα ἀμέσως κατὰ τὴν βού-
ση καὶ κατόπιν τὴν ἀνοίγετε. Κα-
θαρίζετε καὶ σερίριτε τὶς γαρί-
δες ὅπως περιγράφεται ἑνὶ τέρῳ.

Στὴν κατσαρόλα ἀ-
τ μ ο ὄ: Βάζετε στὴν κατσαρόλα 3
φλυτζάνια τσαγιού νερό, λίγο ἀλά-
τι, πιπέρι, ὅλο δάφνη, καὶ 1
κουταλιά ζυδι. Ὅταν τὸ νερό πά-
ρῃ βράση ρίχνετε τὶς γαρίδες καὶ
σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα. Ὅταν
φανῇ ἡ στήλη ἀτμοῦ βάζετε τὴ
βαλβίδα. Μόλις ἀρχίσῃ τὸ σφύρι-
γμα ἐλαττώνετε τὴν φωτιά καὶ ἀφή-
νετε τὶς γαρίδες νὰ βράσουν ἐπὶ
5 ὡς 6 λεπτά. Κρυσθὲν τὴν κα-
τσαρόλα ἀμέσως κατὰ τὴν βού-
ση καὶ κατόπιν τὴν ἀνοίγετε. Κα-
θαρίζετε καὶ σερίριτε τὶς γαρί-
δες ὅπως περιγράφεται ἑνὶ τέρῳ.

Στὴν κατσαρόλα ἀ-
τ μ ο ὄ: Βάζετε στὴν κατσαρόλα 3
φλυτζάνια τσαγιού νερό, λίγο ἀλά-
τι, πιπέρι, ὅλο δάφνη, καὶ 1
κουταλιά ζυδι. Ὅταν τὸ νερό πά-

Προτομή του Λουί Μπρέϊν από το γλύπη Ζωφρούα (1853).

Ο πατέρας ΤΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ

Η δραματική ζωή του Λουί Μπρέϊν

Έννυ ο σελλοποιός Σιμόν Μπρέϊν ήταν απασχολημένος με τ' άλλογο ενός πελάτη που, άκουσε ξαφνικά ένα σπαρταστικό ούρλιασμα. "Άρρη-α μέσ" στο μαγαζί του και βρόκε το αγοράκι του, το Λουί, να σπαρτάει χάρη απ' τους πόνοους! "Απ' το ένα μάτι του τρέχαν αίματα. Είχε πάρει ένα μαχαίρι του πατέρα του, κι' ενώ προσπαθούσε να κόψει μ' αυτό ένα κομμάτι πετί, για να παίξει, του ξέφυγε το μαχαίρι και του τρύπησε το μάτι!

Ο πατέρας του δεν πολυσυμπαθούσε τους γιατρούς. Φώναζε λοιπόν άμεσως μια γρηά ("πρακτική"), κι' αυτή έπλυνε το τραυματισμένο μάτι του μικρού με νερό κρίνου. Και σταμάτησε μὲν έτσι το αίμα, αλλά το τραύμα δεν γιάτρευτηκε. Τίς επόμενες μέρες μάλιστα, ο Λουί το μάλυνε, τρίβοντάς το διαρκώς με τα λερωμένα χέρια του.

Το αποτέλεσμα ήταν να έρεθισθούν φοβερά και τα δύο του μάτια και να μη μπορεί πια να δει. Τότε μονάχα ο πατέρας του άνηυχε και κατέφυγε σ' ένα γιατρό. Μά ήταν πολύ αργά πιά: Είχαν καταστραφεί οι κερατοειδείς χιτώνες και τὰ δύο ματιά. Σε λίγους μήνες, ο Λουί Μπρέϊν είχε τυφλωθεί τελείως.

Το δραματικό αυτό περιστατικό συνέβη στη γαλλική κωμόπολη Κουμπραί, το έτος 1812. Ο μικρός Λουί ήταν τότε 3 χρονών.

Είχε άλλα τρία αδέρφια, μεγαλύτερα, που μετά το δυστύχημά του τὸν διδάξανε πῶς να βρίσκει τὸ δρόμο του μ' ένα μπασιούνη. Συγχρόνως ο πατέρας του προσπαθούσε να του μάθει μερικές απλές χειρωνακτικές εργασίες, για ν' απασχοληται σὲ κάτι καὶ ν' αποκτίσει έτσι μια κάποια αυτόπεποίθηση.

Ωστόσο, ἡ ἀναπηρία του είχε κοστίσει πολύ στο Λουί. "Αλλάξε τελείως ο χαρακτήρας του, έγινε κλειστός, λιγομίλητος και απαισιόδοξος για το μέλλον. "Απ' το ψυχικό αυτό σκοτάδι μπόρεσε να τὸν βγάλει ἕνας καλὸς δάσας, που έγινε δὲν σκαλὸς του καὶ του έμαθε χίλια-δύο πράγματα. Αυτὸς τὸν έκανε βραβεία θρησκ. καὶ τὸν άνοιξε καινούργιους πνευματικούς ορίζοντες, πού τὸν βοήθησαν να ξεναρθρή τὴν πρόσχαρη διάθεσή του.

Μερικά χρόνια αργότερα, ο ίδιος φρόντισε για τὴν εἰσαγωγή του σ' ένα εἰδικό σχολείο για τυφλούς, στὸ Παρίσι — τὸ μόνο πού ὑπάρχει τότε στὴ Γαλλία.

Δὲν περνούσαν καθόλου καλά οὖ μάθηταί τοῦ σχολείου αὐτοῦ. Τὸ

κτίριο ήταν ὑγρό. Οὖ καθήντηται αὐ-στροὶ καὶ δίχως κατανόηση. Οὖ δι-θυθυγνὴς εὐρίσκει σαδιστικὴ εὐχα-ρίστησι τιμωρώντας τὸς μαθητὰς με τὴν παραμικρὴ ἀφορμή...

Στὸ ἴδρυμα αὐτὸ ὑπάρχουν μόνο 14 βιβλία, με ἀνάγλυφα γράμματα. Μολοντὶ λοιπὸν τὰ ψήφια αὐτὰ εἶ-χαν ὕψος 7 πόλτων περίπου, γιὰ νὰ ἀντιλαμβάνωνται οὖ τυφλοὶ τὸ σκῆμα τὸς με τὴν ψηλάφησι, οὖ μα-θηταὶ εὐρίσκουν τόσο δυσκόλο καὶ ἀνιάρὸ τὸ διάβασμά τὸς, ὥστε πολ-λὲς φορὲς ξεχνούσαν τὴν ἀρχὴ μίᾱς φράσεως πρὶν ἀκόμα φτάσουν στὸ τέλος τῆς.

Σπάνια λοιπὸν χρησιμοποιούσαν βιβλίο, καὶ μάθαιναν τὰ μαθήματά τὸς ("παπαγαλιὰ"), με ἀμέτρητες δὴλαδὲ ἐπαναλήψεις.

Οὖ Λουί Μπρέϊν ἔταξε γιὰ σκοπὸ του νὰ βοηθήσει τὸς συντροφίους τῆς δυστυχίας τὸς, ἐπινυνώντας ἕνα καινούργιο ἀλφάβητο γιὰ τυφλούς. "Έκαμε δοκιμὲς με κομμάτια πετι-οῦ διαφόρων σχημάτων, με καρφά-κια μπηγμένα σὲ ζύλα, κλπ. Κανέ-να ὅμως ἀπ' αὐτὰ τὰ συστήματα δὲν τοῦ φάνηκε πρακτικό.

Ήταν 16 χρονῶν, ὅταν γνώρισε τυχαίως κάποιοι λοχαγοὺ Μπαρμπιέ, πρῶην ἀξιωματικὸν τοῦ Ναπολέοντος. Αὐτὸς λοιπὸν τοῦ περιέγραψε ἕνα τρόπο πού εἶχε ἐπινοήσει, γιὰ νὰ στέλνῃ τὴ νύκτα διαταγὰς στὸς στρατιώτες τὸς. Τίς ἔγραψε ἀπο-τυπώνοντας βραβεία τελείας καὶ παύ-λες πᾶν σ' ἕνα χαρτόνι, ὥστε νὰ μποροῦν οὖ στρατιῶτες νὰ τίς δια-βάσουν με τὴν ἀφή, χωρὶς ν' ἀναγ-κασθῶν ν' ἀναβῶν φῶς.

Οὖ Μπρέϊν βρόκε θαυμάσια τὴν ἐμπνευσι τοῦ λοχαγοῦ καὶ ἀποφάσι-σε νὰ τὴ μιμηθῇ καὶ νὰ τὴν τελειο-ποιήσῃ. Τὸ ἀναπημένο του παικνίδι ("ντόμινος") τοῦ ἔδωσε μίᾱ δεύτερη, συμπληρωματικὴ ἰδέα. Χρησιμοποιών-τας λοιπὸν σὲ διαφόρους συνδυα-σμούς τίς ἔξῃ κουκίδες πού ὑπάρ-χουν στὰ ζυλάκια τοῦ ("ντόμινος"), ἐπινόησε 63 σύμβολα, πού παρίστα-ν τὰ ψήφια τοῦ ἀλφάβητου, τὰ σπ-μεία στίξεως καὶ ὠριόμενες συντο-μεύσεις.

Εἶχε ἀναλάβει στὸ μεταξύ νὰ δι-δάσκῃ σὲ μίᾱ τάξι τοῦ σχολείου. Ήταν μίᾱ εὐγενική ἀποστολή πού τὸν ἐνέπνευε, καὶ γι' αὐτὸ τὴ δι-ατήρησε σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του. Τυφλὸς κι' ὁ ἴδιος, ἔξερε πῶς νὰ φέρνεται στὸς ὁμοιοπαθεῖς τὸς, γιὰ νὰ κερδίξῃ τὴ συμπάθειά τὸς.

Ἀρχίσε λοιπὸν νὰ διδάσκῃ στὴν τάξι τοῦ τὸ ἀλφάβητο τὸς. Κι' οὖ μαθητὰί του μείνανε τόσο ἐνθου-σιασμένοι, ὥστε τὸν παρακάλεσαν νὰ προσαρμόσῃ τὸ σύστημά του καὶ στὶς νότες τῆς μουσικῆς, γιὰ νὰ μποροῦν κι' αὐτοὶ νὰ μαθαίνουν κα-νονικά διάφορα ὄργανα. Δὲν ήταν καθόλου εὐκόλο, αὐτὸ, ἀλλ' οὖ Μπρέ-ϊν τὸ ἐπέτυχε, ἐπειτὰ ἀπὸ ὀλολύ-ρους μῆνες δοκιμῶν καὶ πειραμά-των, ἀνοίγοντας ἔτσι τοῦς κόλπους τῆς μουσικῆς γιὰ τοῦς τυφλοὺς.

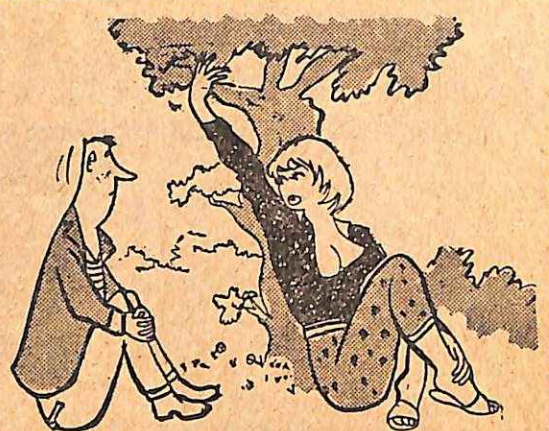
Ήταν κι' ὁ ἴδιος μουσικός με τα-λέντο. Επαίξε θαυμάσια ἔξῃ ὄργανα ("μὲ τ' αὐτὴ) καὶ εἶχε διοριθῇ ὀργανοποιήτης σὲ τρεῖς παρισιανὲς ἐκκλησίες. Με ὅσα κέρδιζε, βοηθού-σε τοῦς τυχούς μαθητὰς τὸς.

Προσπαθούσε νὰ γίνῃ γενικά δε-κτὸ τὸ σύστημά του. Συναντούσε ὅμως παντοῦ ἐρυνεία καὶ δυσπι-στία. Καμμιὰ ξὲν τὸ υἱοθετήσῃ.

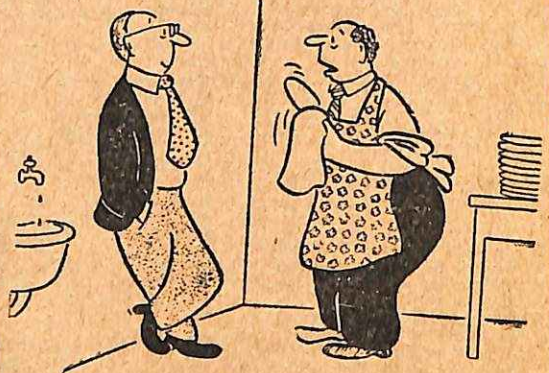
Στὸ μεταξύ, εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ φυματίωσι. Ὑπόφερε 12 χρόνια ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια. Κάποτε, στὸ μάθημά του, ἀναγκάζονταν νὰ στα-ματήσῃ στὴ μέση μίᾱς φράσεως, ἀπ' τὴ δυσπνοία πού τὸν ἔπνυνε. Ἀρ-νιόταν ὅμως ἐπιμονὰ νὰ ἐγκαταλεί-ψῃ τὸ ἔργο του.

Μόνον τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1859 ἐπε-σε ἐπιτέλους στὸ κρεβάτι, καὶ στὶς 6 Ἰανουαρίου πέθανε — δύο μέρες ἀφῶ συμπλήρωσε τὰ 43 χρόνια του.

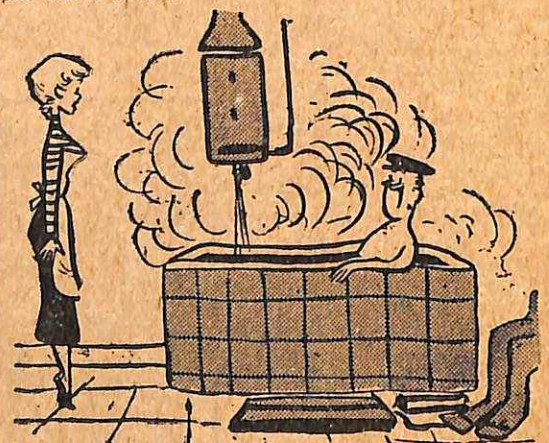
Οὖ τυφλοὶ μαθητὰί του τὸν ἐκλα-ψαν ἀπαρηγόρητα. Οὖ ἄλλος κόσμος ὅμως ἔξακολου-θούσε νὰ τὸν ἀγνοῇ, ὥς ὅτου, τὸ 1868, ἕνας Ἀγγλὸς γιατρός — τυ-φλὸς κι' αὐτὸς — ἴδρυσε στὸ Λον-δῖνο ἕνα ἐκδοτικὸ οἶκο γιὰ τὴν ἐκτύ-πωσι βιβλίων με τὸ ἀλφάβητο Μπρέ-ϊν. Ἀπὸ τότε, τὸ ὄνομα τοῦ Λουί Μπρέϊν ἐγίνε πασίγνωστο. Καί, τὸ 1952, τὴν ἑκατοστὴ ἐπέτειο τοῦ θά-νάτου του, ἡ Γαλλία τὸν τίμησε με-ταφέροντας τὰ ὀσά του ἀπ' τὸ Κουμπραί στὸ Πάνθεον τῶν Παρι-σιῶν.

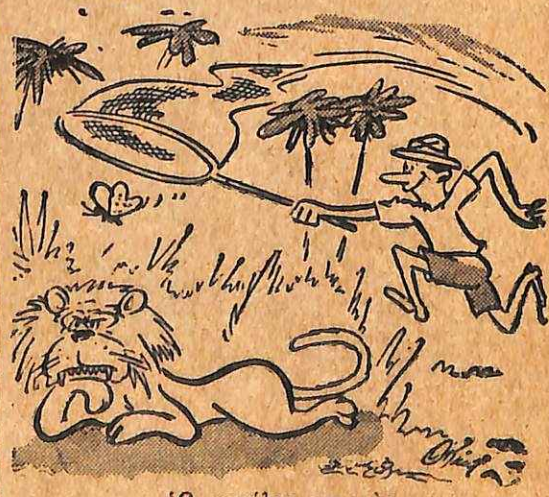
— "Αν θὰ σ' ἀγαπῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ;... Φτά-νει νὰ εἶσαι πάντα πλούσιος!...

— "Ἡ γυναίκα μου εἶναι τῆς γνώμης πῶς ἔπει-τα ἀπ' τὴ μονότονη ἐργασία τοῦ γραφείου ἡ ἀλλαγή μου κάνει καλὸ...

— "Ὁ ὑδραυλικὸς: 'Εν τάξει τὸ μπάνιο σας, κυρία μου!...

— "Ὁ μεγάλος κυνηγὸς

ΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τί πρέπει νὰ κάνετε σὲ κά-θε περίπτωσι, γιὰ νὰ σώσετε τὸ παιδάκι σας

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ὅλος ὁ ἱταλικὸς τύπος ἀσχολήθηκε με τὸν μυστηριώδη θάνατο δύο μι-κρῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴ μικρὴ πό-λι Μορτίτσουόλο τῆς ἐπαρχίας Μοντένα, πού πέθαναν καὶ τὰ δύο μόλις ἔφαγαν παγωτὸ. Στὴν ἀρχή, ἡ ἀτυτυχημία ὑπέθεσε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἐγκλημα, ἀλλὰ ἡ νεκροψία πού ἐγίνε, ἀπέδειξε ὅτι τὰ δύο ἐκείνα παιδάκια εἶ-χαν δηλητηριάσῃ γλύφοντας τὰ δάχτυλά τὸς, πᾶν στὰ ὁ-ποία ὑπῆρχε μίᾱ θανατηφόρος οὐσία.

Πρὶν φάνῃ τὸ παγωτὸ τὸς, τὰ δύο ἐκείνα παιδάκια εἶχαν παίξει στὸ μικρὸ κήπο τοῦ σπι-τιοῦ τὸς, ὅπου τὰ ὀπωροφόρα δέντρα εἶχαν μόλις ψεκασθῇ με «Ε 605», ἕνα ἀντιπαρασιτικὸ ὑ-γρὸ, πού εἶναι ἰσχυρότατο δη-λητήριο. Ἐχοντας, λοιπὸν, πιά-σει ἐπανειλημμένως τὰ ψεκα-σμένα δέντρα, τὰ δάχτυλά τὸς πήραν ἐπάνω τὸς αὐτὴ τὴ δη-λητηριώδη οὐσία.

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ γεγονός ἔ-δωσε τὴν ἀφορμὴ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πῖο σοβαρὰ οἰκογενειακὰ πε-ριοδικὰ τῆς ἱταλικῆς πρωτεύου-σας νὰ δημοσιεύῃ ἕνα ἄρθρο, στὸ ὁποῖο δίνει συμβουλὲς στὸς γονεῖς τί νὰ κάνουν γιὰ νὰ σώσουν τὸ παιδί τὸς ἀν τύ-χη καὶ δηλητηριάσῃ.

Τὰ μικρὰ παιδιὰ, γράφει τὸ περιοδικὸ αὐτὸ, βάζουν στὸ στόμα τὸς ὅ,τι νᾶναι καὶ τὰ χερᾶκια τὸς ἔχουν συχνὰ πᾶ-νους οὐσίες δηλητηριώδεις.

Ὑπολογίζεται, ὅτι κάθε χρόνο, σ' ὅλο τὸν κόσμο, πεθαίνουν χιλιάδες παιδιὰ ἀπὸ τέτοιες δη-λητηριάσεις. Οὖ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν δυστυχημάτων, ἀσφαλὲς θάταν πολὺ μικρότερος, ἀν οὖ γονεῖς ἔξεραν νὰ κρατᾶν μα-κριὰ ἀπὸ τὰ χερᾶ τῶν παιδιῶν τοῦς τίς ἐπικίνδυνες οὐσίες καὶ νὰ τοῦς δώσουν τίς πρώτες κα-τάλληλες βοήθειες σὲ περίπτω-σι δηλητηριάσεως.

Τὸ πρώτο, πού πρέπει νὰ ἔ-χετε ὑπ' ὄψιν σας, ἀν τὸ παιδάκι σας παρουσιάσῃ σημεῖα δηλη-τηριάσεως, εἶναι νὰ τοῦ προκα-λέσετε ἀμέσως ἐμετὸ. Γιὰ νὰ τὰ πετύχετε αὐτὸ, βάλτε τοῦ τὰ δύο δάχτυλά σας στὸ βάθος τοῦ στόματος ἡ δώστε τοῦ νὰ πῇ ἕνα κοτάλι ἀλάτι διαλυμέ-νο σὲ μισὸ ποτήρι νερὸ. Οὖ γιατρός, πού θὰ ἔρθῃ, θὰ τοῦ κάνει πλύσι τοῦ στομάχου με καθετήρα.

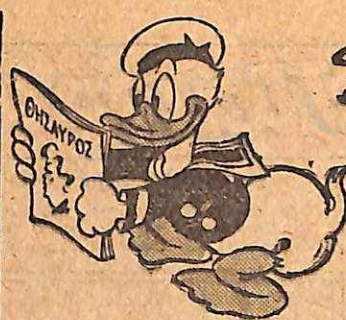
Ἡ δηλητηρίασι ἀπὸ βενζίνη ἔχει ὡς συμπτώματα πονοκέφα-λο, ναυτία, ἐμετούς, εὐκοιλίω-ση καὶ ζαλάδες. Ἀντιμετωπιζέ-ται με πλύσεις λαδιῶ ἡ ζεστοῦ νεροῦ καὶ δὲν εἶναι ἀχρηστὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὰ καρδι-ονωτικά.

Τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶναι ἐπίσης πιθανὰ νὰ πῇ βάμμα ἰωδίου, ὁπότε χρειάζεται πλύσι τοῦ στομάχου καὶ γιὰ ἀντίδοτα θὰ τοῦ δώσουμε ἀμυλοῦχο νερὸ, σόδα, αὐγὸ καὶ ποτὰ γλυκὴ.

Τὸ καρβουν, τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ καὶ τὸ γάλα εἶναι ἀποτε-λεσματικά ἀντίδοτα γιὰ τὴ δη-λητηρίασι ἀπὸ ναφθαλίνη, ἕνα γιὰ τὴ δηλητηρίασι ἀπὸ μολυ-βδοχες οὐσίες, ὅπως εἶναι τὸ μίνιο καὶ διάφορα βερνίκια, κά-νει καλὸ ἕνα καθαρτικὸ, ἀφῶ προηγηθῶν ἐμετικά. Ἐξαιρετι-κὰ ἀντίδοτα ἐπίσης εἶναι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ ἀσπρά-δι τοῦ αὐγοῦ καὶ τὸ μαγειρικὸ ἀλάτι.

Τὸ ἀνώτερον Ἀμερικανικὸν φαρμικὸν δύνην με PLASTEN

Εὐθύμην Ιστοριογυλά

Τὸ ψυγεῖο

Οὖ Βιομήχανος Ζυλ Ὁντρέ κῦτταξε ἀφηρημένα τὸ ἐπισκε-πήριο πού τοῦ ἔδωσε ἡ καμ-ριέρα, κι' ὕστερα ἔκανε ἕνα βα-ρυστημένο νεῦμα με τὸ χέρι τοῦ.

Οὖ ἐπισκέπτης κάθισε κι' εἶ-πε με σοβαρὰ ὕφος:

— Πρὶν ἀπ' ὅλα, κύριε Ὁν-τρέ, θάθελα νᾶναι βέβαιος, ὅτι δὲν μᾶς ἀκούει κανένας. Ὁ, τὸ λέω αὐτὸ γιὰ τὸ συμφέρον σας.

Οὖ Ζυλ Ὁντρέ καθάριζε με τὸ μαντήλι τοῦ τὰ γυαλιά του καὶ δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα. Οὖ ἄλλος ἐπανέλαβε:

— Εἰστε βέβαιος, πῶς δὲν μᾶς ἀκούει κανένας; Μήπως ἡ κυρία Ὁντρέ...

— Δὲν ἔχω μυστικά ἀπὸ τὴ γυναίκα μου, εἶπε ξερὰ ὁ βιο-μήχανος.

— Ἐγώ, μίᾱ φορά, σας προ-ειδοποίησα, εἶπε ὁ ἐπισκέπτης. Δὲν θέλω νὰ λέτε κατόπιν πῶς ἔφταξα τοῦ λόγου μου.

Οὖ Ζυλ Ὁντρέ κατσούφιασε:

— Θὰ μοῦ πῆτε, λοιπὸν, τί θέλετε; εἶπε μ' ἀνυπομονησία.

Οὖ ἄλλος, ἀτάραχος πάντα, ἀνοῖξε τὸ δερμάτινο χαρτοφύλα-κα, πού κρατοῦσε.

— Μπορεῖτε νὰ ρίξετε μίᾱ ματιά σ' αὐτὸν τὸν εἰκονογρα-φημένο τιμοκατάλογό μας; Θὰ μὲν ἔχετε ἔτσι νὰ διαλέξετε ἕνα περίφημο ψυγεῖο γιὰ τὸ σπίτι σας.

— Ἄ, αὐτὸ ἤθελες, λοιπὸν, νὰ μοῦ πῆς; τὸν διέκοψε ἀπὸ-τομα ὁ Ζυλ Ὁντρέ. Εἰσὶ πλά-σιε ψυγείων. Σ' εὐχαριστῶ, φί-λε μου, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου, ἀλλὰ ἔχω στὸ σπίτι μου θαυ-μάσιο ψυγεῖο.

— Κρίμα! περιορίστηκε ν' ἀπαντήσῃ ὁ ἄλλος.

Σταμάτησε λιγάκι κι' ὕστερα πρόσθεσε με χαμηλὴ φωνή:

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, κύριε

Ὁντρέ, πότε σκέφτεστε νὰ ξα-ναδίητε τὴ Ζερμαίν;

— Κύριε! φώναξε ὁ Ζυλ Ὁν-τρέ, ρίχνοντας ἕνα τρομαγμένο βλέμμα πρὸς τὸ διπλῶν δωμα-τίο. Δὲν σας ἐπιτρέπω...

— Ἐπὶ τέλους, ἀπάντησε ὁ ἐπισκέπτης, ἀρχίζουμε νὰ συνη-νοούμεθα. Λοιπὸν, ἔχετε αὐριο ἕνα ραντεβού στὶς ἔξῃ τὸ βράδυ με τὴ Ζερμαίν. Τῆς τὸ ὥρισα-τε, στέλνοντάς τῆς ἕνα γραμ-ματάκι στὸ ποστ — ρεστάντ. Μή-πως πρέπει νὰ σας τὸ δια-βάσω;

— Ποιὸς σας τὸ δώσε; τὸν διέκοψε ὁ βιομήχανος, κόκκινος σὰν παπαρούνα.

— Ἐπιμένετε νὰ μάθετε πῶς ἔπεσε στὰ χέρια μου;

Οὖ Ζυλ Ὁντρέ τὸν κῦτταξε σὰν ἀποχαυνωμένο.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου κύ-ριε, συνέχισε ὁ ἄλλος, πάντα με χαμηλὴ φωνή, τὸ βρήκα κά-πο ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τῆς γυναι-κάς μου.

— Κι' ἤρθατε ἐδῶ νὰ κάνετε σκηνή;

— Ὁχι δά! Πῶς σας πέρα-σε τέτοια ἰδέα; Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ δείξω τοῦ γράμμα-σὶ τὴ γυναίκα σας. Τὸ μόνο, πού θάθελα, εἶναι νὰ σας δώσω μίᾱ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσετε τὰ ὑ-πέροχα ψυγεία μας καὶ ν' ἀγο-ράσετε ἕνα. Γ' αὐτὸ ἤρθα. Καί-σεις, ἀντὶ νὰ μ' εὐχαριστήσε-τε, με προσβάλλετε...

— Ἐγώ... ἐγώ... ψιθύρισε ὁ Ζυλ Ὁντρέ, σκουπίζοντας με τὸ μαντήλι τοῦ τὸ καταιδρωμένο μετώπο του. Ἀκούστε, κύριε, εἶδα τὴ γυναίκα σας μίᾱ μόνη φορά. Θέλω νὰ με πιστέψετε. Διηλάθ, πῶς νὰ σας τὸ πῶ; Σας τὸ ὀρκίζομαι. Ὁστόσο, γιὰ δώστε μου ἐδῶ τὸν τιμοκατά-λογό σας...

Τρεῖς βδομάδες ἀργότερα, ὁ Ζυλ Ὁντρέ καθόταν μ' ἕνα φί-λο τοῦ, σ' ἕνα κομψὸ ζαχαρο-πλαστεῖο, ὅταν μπῆκε ἕνας ἀν-τρας συνοδεύοντας μίᾱ χαριτω-μένη κυρία.

Ἀφῶ χαιρέτησε τὸν φίλο τοῦ Ζυλ Ὁντρέ, πῆγε καὶ κάθισε

— Μὰ εἶπε θέσι αὐτὴ, γιὰ νὰ βάλῃ τὸ πορτραῖτο τῆς μαμᾶς;

μαζί με την κυρία στο βάθος της σάλλας.

— Αυτός που σε χαιρέτησε, είπε ο Ζύλ 'Ωντρέ στον φίλο του, δεν είναι μήπως ένας πλαστέ ηλεκτρικών ψυγείων;

— Ναι.

— Και γνωρίζεις και την κυρία, που είναι μαζί του;

— Είναι η γυναίκα του, απάντησε ο φίλος του Ζύλ 'Ωντρέ.

— Πώς;

— Ο Ζύλ 'Ωντρέ έκανε μια γκριμάτσα απορίας.

— Υστερα πρόσθεσε:

— Κάνετε λάθος, αγαπητέ μου. Αυτή εκεί είναι μελαχροινή, ενώ η γυναίκα του είναι κατσαυτή. Αλλωστε, τη γυναίκα του τη γνωρίζω καλά. Τη λένε Ζερμαίν...

— Με συμπάθας, αλλά έσυ κάνεις λάθος. 'Η γυναίκα του είναι μελαχροινή και τη λένε Μαργκερίτ.

— Κι' εγώ σου λέω, πώς δεν ξέρεις τι σου γίνεται.

— Μα πώς δε ξέρω τι μου γίνεται; Αφού τη γνωρίζω πολύ καλά!

— Ποια γνωρίζεις; φώναξε γεμάτος ζήλεια ο Ζύλ 'Ωντρέ. Τη Ζερμαίν;

— Μα τί σχέση έχει η Ζερμαίν; Εγώ μιλάω για τη γυναίκα αυτού του ανθρώπου, που είναι μελαχροινή. Τη γνωρίζα στις κούρσες και πλήρωσα την ευχάριστη βραδιά που πέρασα μαζί της... με τί θαρρείς;

— Με τί;

— Μ' ένα ψυγείο!

— Τι μου λές!

— Αυτό, που σου λέω. Και φώρα, για πές μου, έπιμένεις ακόμη ότι η Μαργκερίτ δεν είναι η γυναίκα του λεγόμενου;

— Μα... μά... τραύλισε αστασίσιμος ο Ζύλ 'Ωντρέ. Και σ' έμένα πούλησε ένα ψυγείο αυτός ο άνθρωπος, όχι όμως για μια μελαχροινή, αλλά για μια ξανθιά.

— Ο φίλος του Ζύλ, 'Ωντρέ χλώμιασε, ύστερα κατακοκκίνισε και τέλος ξέσπασε σε γέλια.

— Αυτό είναι! Ο φίλος μας δεν έχει καμία γυναίκα. Χρησιμοποιεί αυτόν τον τρόπο, για να πουλά τα ψυγεία του.

— Και θα κάνει χρυσές δουλειές, ο αθεόφοβος, ψιθύρισε ο Ζύλ 'Ωντρέ, αν κι' άλλοι είναι βλάκες σαν κι' έμάς τους δυο.

— Και γιατί να μην είναι; παρατήρησε ο άλλος, Σ' αυτό το κεφάλαιο όλοι οι άντρες είμαστε ίδιοι. Όπως και νάνε, όμως, αυτός ο πλάσιέ πολύ έξυπνα δουλεύει το κόλπο του. Πολύ γρήγορα μέσα στην πόλη, δεν θα μείνει σπίτι που δεν θα χύει... δυο ψυγεία!

ΠΩΛ ΦΕΡΡΙΕ

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΛΕΙΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΡΟΥΝΗ · ΑΠΟΔΥΝΗ

ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ESTHETIQUE MODERNE
Me KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΚΡΙΟΥΡΡΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΒΙΟΛΗΝΑΚΗ ΤΗΛ. 612-010

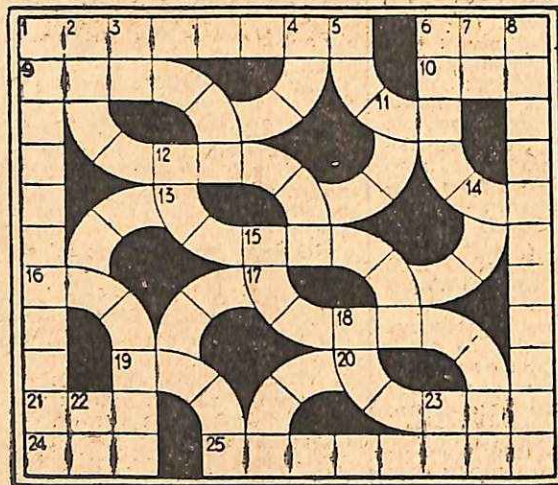
ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Λέγετα καθ' έκαστην καὶ ὥραν
4-8 μ. μ. ἐπὶ τῆς οδῷ Ἀγίου
Κωνσταντίνου 5. Τηλ. 56-713.

Παιχνίδια

Καμπυλόγραμμο σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, εκτός των λέξεων που θα συμπληρώσουν τις οριζόντιες και κάθετες σειρές, μερικές θα τοποθετηθούν, μέσα στις καμπύλες.

λες, διασταυρώνόμενες κι' αυτές με τις οριζόντιες και τις κάθετες. Ο αριθμός μέσα στην παρένθεση αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξεως.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Περιφημος 'Αθηναίος πολιτικός της αρχαιότητας (8).
- 6) Χώρα στην οποία βρισκόταν το Χρυσόμαλλο δέρας (3).
- 10) 'Επάνυμον Γερμανού συγγραφέως (3).
- 21) Συμπερασματικός σύνδεσμος (3).
- 24) 'Αγιος (δημοτ.) (3).
- 25) Διώχνει κάθε άσχημιά (8).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Μας δροσίζει τώρα το καλοκαίρι (11).
- 3) Νότα (2).
- 7) 'Ανθη (2).
- 8) 'Ελευθερία (11).
- 22) 'Αριθμός της δευτέρας δεκάδος (με γράμματα) (3).
- 23) 55.

ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ

- 2) Είδος γλυκού που θυμίζει κάποιον έπαγγελματία (9).
- 4) 'Αλεξανδρινός φυσικομαθηματικός (4).
- 5) Λεπτό κόσκινο (4).
- 6) Βασίλισσα της 'Ελλάδος (6).
- 9) Σχετίζονται με τα βουνά (6).
- 11) Φίλος γείτονας (4).
- 12) 'Ασχολείται συνεχώς με αριθμούς (8).
- 13) 'Εγχορδο μουσικό όργανο των Αράβων (4).
- 14) Τὴν ἀγάπησε ὁ 'Ηρακλῆς (4).
- 15) Έκαναν κάτι άνιερο (9).
- 16) Ταμίας τῶν ἀνέμων (6).
- 17) Χρονικό επίρρημα (4).
- 18) Κατοικοῦσαν τὴν Μογγολία (6).
- 19) Κατέστρεψε τὴν Πομπηία (4).
- 20) Προδίδει τὸν ἐσωτερικὸ μας κόσμον (4).

Σωστό — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ πού συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράφετε ἐκείνη πού δὲν ταιριάζει.

- 1) Πρέπει νὰ παρακινούμε ἕνα παιδί νὰ κάνει συλλογὴ γραμματισμῶν, εἰκόνων ἢ φυτῶν; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 2) Μὲ τὰ βρασμένα φύλλα τοῦ τασιγιοῦ καθαρίζουν θαυμάσια τὰ γυάλινα ἀντικείμενα; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 3) Ὑπάρχουν περισσότερες θερμίδες μέσα σὲ 100 γραμμάρια ρυζὶ παρὰ σὲ 100 γραμμάρια κοτόπουλο; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 4) Ὅταν ἕνας κύριος βρεθῇ μὲ μιὰ κυρία μέσα στὸ ασανσέρ, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ τὸ κρατῇ στὸ χέρι; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 5) Μποροῦμε νὰ γράψουμε πάνω σ' ἕνα γυάλι χρησιμοποιώντας σιλικὴ μελάνη; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 6) Ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ μέσα στὸ ὅποιο πρόκειται νὰ κἀν μπάνιο ἕνα μορὸ κάτω τοῦ ἐνός ἐτους, πρέπει νὰ εἶναι 36 βαθμοί; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 7) Οἱ γάτες τρῶνε χόρτα; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 8) Ὅταν κάποιον μὴ κλωστή ἀπὸ μαλλὶ καὶ μιὰ ἀλλὴ ἀπὸ βαμβάκι, ἢ μὲν πρώτη θὰ βγάλῃ μιὰ φλόγα ἢ δὲ ἀλλὴ θὰ κῆ σιγα-σιγα χωρὶς ὅμως νὰ βγάλῃ φλόγα; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 9) Ὅλα τὰ φυτὰ πού χρησιμοποιοῦνται στὴ φαρ-

μακευτικὴ ἀποξηραίνονται στὸν ἥλιο; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

10) Τὰ ψάρια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ χαλοῦν πὶο εὐκολὰ ἀπὸ τὰ ψάρια τῆς θάλασσας; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Ἀναγραμματισμοί

Παλαιὰ θεότιτα ἀναγραμματίζω καὶ τὸ περιέβαλον μᾶς καὶ σχηματίζω.

Κρυπτογραφικὸ

1 2 3 4 5 6 7 8	=	Ἀρχαία πόλις.
2 5 6 7 8	=	Ὡδικὸ πτηνὸ.
3 4 1 5	=	Δυνατὸ ποτό.
4 2 3 2	=	Λίσθημα.
5 4 7	=	Φυσικὸ φαινόμενον.
6 7 3 2	=	Πάντα εὐπρόσδεκτα.
7 3 2	=	Χρονικὸ διάστημα.
8 2 3 1 5	=	Κάνει τὰ ταξίδια ἐπικλινδύνα.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμὸ.

Λεξιγίγρος

Ἄν κάποιος θεᾷ τὰ πόδια μ' ἄνθη εὐόσμου στολισθῇ, μιὰ βασίλισσα ἀρχαία καὶ ὥρα θ' ἀναστήσῃς.

Μαγικὸ γράμμα

Ἀλλάζοντας ἕνα γράμμα στὴν καθεμιὰ τῶν κατωθὶ λέξεων μ' ἕνα ἄλλο, πάντοτε τὸ ἴδιο, θὰ σχηματίσετε ἰσάριθμες νέες λέξεις:

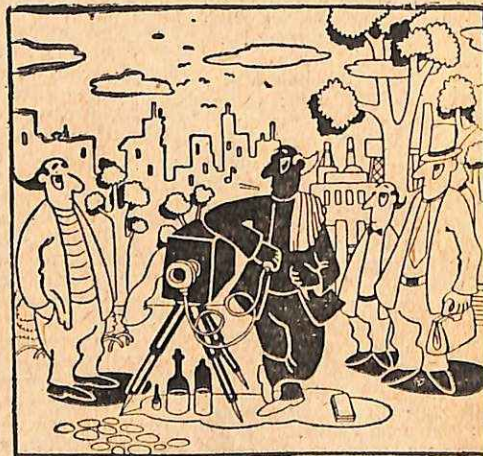
Πάρος — Ἀργος — Πόνος — Θέρος — Πόσις — Παστό — Ρίμο — Δεινός — Κόγχη — σις — Παστό — Ρίμα — Δεινός — Κόγχη — Ἀναγραμματισμοὶ δὲν ἐπιτρέπονται. Μόνο ὁ τόνος μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ θέσι.

Ἐπιγραφή

Θ Α Σ Α Σ Δ Ε
Π Ο Λ Ο Σ Ι Σ
Ρ Α Σ Μ Φ Κ Τ
Α Ν Τ Ο Φ Η Ι

Νὰ καὶ μιὰ ἐπιγραφή πού εὐκόλα θὰ διασπῇ

15 μικροδιαφορές

Οἱ δύο αὐτὲς εἰκόνες μπορεῖ νὰ σὰς φαίνονται ἕκ πρώτης ὄψεως τελείως ὁμοίες, κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 15 σημεία. Ἄν μπορέσετε νὰ βρῆτε μέσα σὲ δύο λεπτά τὰ 15 μικρολεπτομέρειες πού ἀποτελοῦν τὶς διαφορὲς αὐτές, τότε θὰ σὰς ἀξιώσουν συγχαρητήρια γιὰ τὴν παρατηρητικότητα σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

ΟΤΑΝ ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρίντλεϋ Κάρνταρ ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Τζίμ Νάτσερ, τὸν βρῆκε νὰ καθαρίζῃ τὸ αὐτοκίνητό του μέσα στὴ ρεμίζα.

— Καλημέρα, Τζίμ, τοῦ εἶπε. Ὁ Ρόντ Σαλίνα βρέθηκε σήμερα τὸ πρωὶ σκοτωμένος... Ὁ δολοφόνος τοῦ εἶχε φυτέψει δυὸ σφαίρες στὴν καρδιά...

Ὁ Τζίμ Νάτσερ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Καὶ γιατί ἦρθες νὰ μοῦ τὸ πῆς; ρώτησε.

— Φαντάστηκα πὼς θὰ σ' εὐχαριστοῦσε νὰ μάθης ὅτι ὁ Ρόντ Σαλίνα δὲν βρίσκεται πιά στὴ ζωὴ, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητὴς.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο θὰ μ' εὐχαριστοῦσε αὐτό;

— Ὅλοι λένε πὼς ἦταν ἐχθρὸς σου...

— Μπᾶ! ἀπάντησε ὁ Νάτσερ. Δὲν ἦταν οὔτε φίλος μου, μὰ οὔτε καὶ ἐχθρὸς μου... Καὶ ποῖς τὸν σκότωσε;

— Αὐτὸ ἦρθε νὰ μοῦ πῆς...

— Πὼς θέλεις νὰ τὸ ξέρω; εἶπε ὁ Νάτσερ. Εἶχα νὰ ἰδῶ ἀπὸ καιρὸ τὸ Σαλίνα...

— Ἀπὸ τότε πού πάψατε νὰ κάνετε τὶς δουλειές σας μαζί κι' ἀκολουθήσατε χωριστὸ δρόμο ὁ καθένας, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Δὲν ξέρω γιὰ ποιὲς δουλειές μιλάς, ἀπάντησε ὁ Νάτσερ. Θέλετε νὰ μὲ ρωτήσης τίποτ' ἄλλο;

— Ναι. Θέλω νὰ μάθω πού καὶ πὼς πέρασες τὴ χθεσινὴ νύχτα.

Ὁ Νάτσερ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Αὐτὸ ἦταν; εἶπε. Καὶ δὲν τῶλεγες τόση ὥρα;... Ὑποπτεύεσαι, βέβαια, πὼς, ἐπειδὴ δὲν ἦμαστέ φίλοι μὲ τὸν Σαλίνα, τὸν σκότωσα ἐγώ... Χά, χά, χά! Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν εἶχα σκώσει, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω... Ἀλλά, βλέπεις, δὲν ἦμουν ἐδῶ...

— Καὶ πού ἦσουν;

— Στὸ Ὀλμερ Κρήκ... Ὅπως ξέρεις, τὸ Ὀλμερ Κρήκ ἀπέχει ἑκατὸ χιλιόμετρα ἀπὸ δῶ.

— Μὲ τί πηγες στὸ Ὀλμερ Κρήκ;

Ὁ Νάτσερ ἔδειξε τὸ αὐτοκίνητο.

— Μὲ τὸ αὐτοκίνητο, εἶπε. Μὲ τί ἄλλο θὰ πήγαίνα;

— Πότε ἔφτασες στὸ Ὀλμερ Κρήκ;

— Λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα κι' ἔμεινα ἐκεῖ ὡς τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα...

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔκαμε ἕνα μορφασμό. Ὁ γιαντὸς πού εἶχε ἐξετάσει τὸ πτώμα τοῦ Σαλίνα ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ θάνατός του ἦταν ἀκαριαῖος κι' ὅτι εἶχε ἐπέλθει τὰ μεσάνυχτα ἢ λίγο πρωτύτερα. Ἄν, λοιπόν, ὁ Νάτσερ βρισκόταν στὸ Ὀλμερ Κρήκ, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ δολοφόνος.

— Τί ἔκανες στὸ Ὀλμερ Κρήκ; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητὴς.

— Ἐπίνα οὐίσκυ καὶ κουβεντιάξα μὲ τὸ φίλο μου Μπίλ Τρέβορ.

— Χμ! ἔκαμε ὁ ἀστυνομικὸς.

Ὁ Μπίλ Τρέβορ ἦταν γνωστὸς λαθρέμπορος. Τὰ καταφέρνε, ὅμως, τόσο καλά, πού ἡ ἀστυνομία, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, δὲν κατάφερε νὰ τὸν μπλέξῃ καμιά φορά. Ἡ μαρτυρία του δὲν ἀξίζει τίποτε στὰ μάτια τοῦ Ρίντλεϋ Κάρνταρ. Ἀλλά, προκειμένου γιὰ τὸ δικαστήριο, ἀποτελοῦσε ἕνα ἀκαταμάχητο «ἄλλοθι» ὑπὲρ τοῦ Νάτσερ.

— Ἄν θέλεις μπορεῖς νὰ τὸν ρωτήσης, εἶπε ὁ Νάτσερ.

Κι' ἔδειξε τὸ τηλέφωνο πού βρισκόταν στὸ βάθος τῆς μικρῆς ρεμίζας.

Ὁ ἀστυνομικὸς πῆρε τὸ ἀκουστικὸ στὰ χέρια του, συνδέθηκε μὲ τὸ Ὀλμερ Κρήκ καὶ ζήτησε τὸν ἀριθμὸ τοῦ Μπίλ Τρέβορ.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Νάτσερ ἦταν σωστός. Ὁ Τρέβορ βεβαίως τὸν ἐπιθεωρητὴ ὅτι πραγματικὰ ὁ Νάτσερ εἶχε μείνει μαζί του τὴν περασμένη νύχτα ἀπὸ τὶς δέκα περίπου ὡς τὶς δύο τὸ πρωί.

Ὁ ἀστυνομικὸς ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Νάτσερ.

— Καταλαβαίνω τὴ στενοχώρια σου, τοῦ εἶπε εἰρωνικά ὁ τελευταῖος. Ἄν ἦξερα πὼς θὰ πικραινόσουν τόσο πολὺ, θὰ σοῦ κάνα τὸ χατήρι νὰ σκοτώσω τὸν Σαλίνα. Ἀλλά, βλέπεις, δὲν ἦμουν ἐδῶ χτές τὸ βράδυ...

Ἐνα ποτηράκι οὐίσκυ γιὰ νὰ συνέλθῃς;

Ἄνοιξε ταυτόχρονα τὸ μικρὸ μπάρ πού εἶχε μέσα στὸ αὐτοκίνητό του κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα μπουκάλι μὲ οὐίσκυ καὶ δύο ποτήρια.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὰ μάτια τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἔπεσαν πάνω στὸ δείκτη τῆς βενζίνης.

— Ξαναθίγεις μὲ τὸ αὐτοκίνητό σου ὅταν γύρις ἀπὸ τὸ Ὀλμερ Κρήκ; ρώτησε μὲ ἀδιόφορο ὄψος.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Νάτσερ, πού εἶχε γεμίσει, στὸ μεταξύ, τὰ ποτήρια κι' ἔδωσε τὸ ἐνα στὸν ἐπιθεωρητὴ. Γύρισα κατ'ἀποκοπὴ κι' ἔπεσα ἀμέσως νὰ κοιμηθῶ... Δὲν πᾶει μιὰ ὥρα πού ξύπνησα κι' ὅπως βλέπεις, κατέβηκα στὴ ρεμίζα γιὰ νὰ πλύνω τὸ αὐτοκίνητο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Βγάλεις ποῖος ξέρει ποῖα ἀνόητα συμπεράσματα... Σοῦ εἶπα πὼς πῆρα βενζίνη ἀπὸ τὸ Ὀλμερ Κρήκ; Λάθος. Τὸ ρεζερβουάρ τὸ γέμισα ὅταν ἔφτασα ἐδῶ κατὰ τὶς τέσσερις τὸ πρωί.

— Στὶς τέσσερις τὸ πρωὶ κανένα πρᾶτήριο βενζίνης δὲν εἶναι ἀνοιχτό. Γιὰ νὰ πῆρες, λοιπόν, βενζίνη, θὰ πρέπη νὰ χτύπησες γιὰ νὰ σοῦ ἀνοίξουν...

Ὁ Νάτσερ δὲν ἀπάντησε.

— Ἀφού εἶναι ἔτσι, συνέχισε ὁ ἐπιθεωρητὴς, θὰ πρέπη τότε νὰ μοῦ πῆς ἀπὸ ποῖο πρᾶτήριο πῆρες βενζίνη. Ἐναν πελάτη πού ἀναστατώνει τὸν κόσμον στὶς τέσσερις τὸ πρωὶ γιὰ νὰ πάρῃ βενζίνη, φυσικὰ θὰ τὸν θυμούνται...

Ὁ Τζίμ Νάτσερ κατάλαβε πὼς εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι. Κι' ἔκαμε νὰ βγάλῃ τὸ περιστρόφο του.

Μὲ μιὰ γροθιά στὸ σῶγόνι τὸν πέταξε στὴν ἀλλή ἀκρὴ τῆς ρεμίζας...

Ἀλλά, μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση, ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦχωσε τὸ οὐίσκυ πού βρισκόταν μέσα στὸ ποτήρι τοῦ στὰ μάτια. Ἐπειτα, μὲ μιὰ γροθιά στὸ σῶγόνι, τὸν πέταξε στὴν ἀλλή ἀκρὴ τῆς ρεμίζας.

Ὁ Νάτσερ συνῆλθε σὲ λίγο, φοροῦσε χειροπέδες.

— Φίλε μου Νάτσερ, τοῦ εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς, τὰ εἶχες προβλέψει ὅλα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ λεπτομέρεια. Δὲν τὰ κούνησες βῆμα ἀπὸ δῶ χτές, γιὰτί εἶχες νὰ κάμῃς μιὰ σπουδαία δουλειά; νὰ ξεπαστρέψῃς τὸν Ρόντ Σαλίνα, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ μείνῃς μόνος σου κυρίαρχος στὴν περιοχή. Ὅσο γιὰ τὸ Μπίλ Τρέβορ, θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως στὸ Ὀλμερ Κρήκ νὰ τὸν συλλάβουν γιὰ δολοφονία παραπλάνης τῶν ἀρχῶν. Ἐκτὸς ἀν' ὑποταχῇ πὼς ἦξερε τὸ ἐγκλήμα σου, ὅποτε ἡ θέσι του θὰ εἶναι πολὺ χειρότερη. Αὐτά, ὅμως, θὰ τὰ ἐξηγήσετε μόνοι σας στὸ δικαστήριο.

A. KINCK

Ερωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Φανταστικοί έρωτες

«Αγρύπνο παλληκάρι (Σ. Αρμάτος 392): 'Η στενοχώρια που δοκίμαζετε σήμερα, είναι αποτέλεσμα μάλλον της φαντασίας σας, παρά της ερωτευμένης σας καρδιάς. 'Υποκαταστήστε, μου γράφετε, κάποιο φίλο σας στην αλληλογραφία, που είχε με μια αγνώστη σας κοπέλα και σιγά-σιγά την ερωτευθήκατε, χωρίς να την έχετε ιδεί και το κυριώτερο δίχως να εξηγήσετε στην κοπέλα το παιγνίδι που της παίζατε. Μα ήταν φυσικό αυτή να το αντιληφθεί κάποτε και να σας παρατήρησει, αφού και πολύ λογικά, αυτή γι' άλλον σας έπαυσε και δεν ενδιαφερόταν καθόλου για το δικό σας αίσθημα. Καί ύστερ' απ' αυτό μου γράφετε πως υποφέρετε από σταματώντας ή αλληλογραφία σας και πως καταλαβαίνετε ότι είστε ξεστρελαμένοι με την αγνώστη αλληλογράφο σας. Νομίζω ωστόσο ότι το ζήτημα έχει τελειώσει πια για σας και πρέπει να το πάρετε απόφαση οριστικά. Κι' ακόμα πρέπει να σκεφθείτε λογικά: Πώς είναι δυνατόν να είστε ερωτευμένοι με μια κοπέλα που δεν την έχετε ιδεί ποτέ που δεν έχετε αν είναι ομορφή ή τέρας, που, επί τέλους, δεν σας θέλει και υπό τοιούτους όρους, δεν θα είχατε καμιά σοβαρή ελπίδα; Ξεχάστε λοιπόν αυτόν τον άνοητο έρωτα που γέννησε η φαντασία σας και μην βάζετε σε άδικη στενοχώρια την καρδιά σας! Θά έχετε άλλωστε ευκαιρία να γυιώσετε κάποιο άλλο αίσθημα. Μα ρα μ' ε ν ή α ν ε μ ω ν α, Θεογίνη: Δεν είστε ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία στην οποία συμβαίνει μια τέτοια αισθηματική περιπέτεια, όπως αυτή που μου περιγράφετε. 'Οτι δηλαδή, ο άνθρωπος που σας έδειχνε τόσο λατρεία και που και σεις το αμείωνάτε, το αντίθετο αίσθημα σας, πρόδωσε σκληρά την αγάπη σας, σας εγκατέλειψε και παρασύρθηκε από την ούλη. Βέβαια, άξιζε να πικραθείτε γι' αυτό, μα όχι και ν' απογοητευθείτε. 'Ισα-ίσα, βεβαιώθηκαν τώρα και αποκλήσεις και σιγούρη εμπειρία, πως πρέπει στη ζωή να είναι κανένας επιφυλακτικός και να μην εμπιστευτείτε τυφλά στους άλλους. 'Όσο για το τι να κάμνετε, τώρα, νομίζω πως δεν πρέπει να έχετε τον παρακάτω διαταγμό: Να δεχθείτε, χωρίς χρονιότητες και... μελαγχολίες, την σοβαρή και θετική πρόταση του νέου, που θέλει να σας παντρευτεί και που τον βρίσκετε και σεις καλό και άξιο. Είναι η ασφαλέστερη αποκατάσταση, που δεν παρέχει τωρις τις χάρες του δυνατόν έρωτα, μα ούτε και απογοητεύει, όπως αυτός. Πάντως και ανεξαρτήτως από το τι τελικά θα αποφασίσετε, ένα πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας: Πως δεν πρέπει να στηρίζετε ελπίδες πια στον κύριο, με τα γκρίνια μαλλιά. Θά είναι ανάξιος της αγάπης και της εμπιστοσύνης σας μια και σας φέρθηκε τόσο άχαρακτρίστα. Αυτή η στάση του δείχνει ακριβώς ότι δεν σας αγαπάει ειλικρινά. Και όσο για τα γυυρίκια που σας καταστράφη, ξεχάστε τα και μην τους δίνετε τόση σημασία! Και πρό πάντων, μην δημιουργείτε αίσθημα, ότι αυτά μπορεί ν' αποτελέσουν μέσον επαφής εμένα για να επανακτιώσετε τις σχέσεις σας. Αυτό δεν πρέπει ούτε να το επιδιώξετε.

Ρίτσα Μ. Μ. 4: 'Απαιτώ από δυο σας ερωτήματα: 1) Τον ν' απορρίψετε την πρόταση γάμου που σας έκανε κάποιος επιτήδειος, με τον γονέων σας, νομίζω ότι ήταν μια βλαστική εκδήλωση εκ μέρους των γονέων, για μόνο το λόγο ότι δεν τον βρίσκετε συμπαθητικό. 'Η ε' ασφαλώς μια αποκαταστάσεις,

μιάς οικογενειακής ευτυχίας δεν στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο στη συμπάθεια και στην ομορφιά ενός προσώπου. Μπορεί και σ' ε' να ανήκει ακόμη άντρα να βοηθήσει μια ώραία ψυχή, καθώς και πλεονεκτίζονται που να τον κάνουν περισσότερο ιδανικό σύζυγο. Κι' αυτός είναι ο κυριώτερος σκοπός στον οποίο αποδίδεται το αίσθημα κάθε κοπέλας... 'Αν λοιπόν ο άνθρωπος αυτός είναι καλός και τίμιος, με οικονομική ανεξαρτησία, και σας δείχνει και αγάπη, εφόσον μάλιστα τον εγκρίνουν και από το σπίτι σας, γιατί να μην τον δεχθείτε για σύζυγό σας; Μην έχετε, αγαπητή μου, τη ματαιοδοξία της αμωμότητας ομορφιάς, η οποία συνήθως σκεπάζει την κενότητα του ψυχικού κόσμου. 'Εξ άλλου, αν παντρευθείτε αυτόν, θα τον συνθησάτε με τον καρδό και σιγά-σιγά, θα τον συμπαθήσετε στο τέλος. Θά φροντίσει μάλιστα κι' ο ίδιος να το επιτύχει αυτό, με τον καλό του χαρακτήρα και την ευπρεπή γενικά διαγωγή του, καθώς και με τη στοργή, που ασφαλώς θα σας περιβάλει. 2) Νομίζω, ύστερα μάλιστα απ' όσα σας λέω, πως δεν θα κάμνετε καλά ν' αφήσετε τον άνθρωπο αυτόν και να συνδεθείτε αισθηματικά με τον άλλον, που σας προτείνει σχέσεις, δίχως να έχετε και κάποιο σοβαρό σκοπό γι' αυτές. Και τέλος, δεν πρέπει να κυνηγάτε τέτοιες επιπτώσεις κι' επικινδύνες περιπέτειες, ε' σεις, που θέλετε να δεχθείτε την πρόταση ενός σοβαρού ανθρώπου.

ΕΡΗ

...ή ομορφιά αρχίζει με τον SCHERK

Για το καθαρίσμο της επιδερμίδος.

Αφαιρεί απόλυτα τη σκόνη και το σμήγμα από τους πόρους. Έξαιρετική ταμπιπικία. Ζαντανώνει την επιδερμίδα.

Scherk Face Lotion

Πούδρα Mysticum Scherk

2 Μεγάλο κυτίον Το νέο μέσο μέγεθος Δρχ. 20 Μεγάλο μέγεθος Δρχ. 32

Για την περιποίηση του προσώπου

Η ασυνκρίτη σε ποιότητα πούδρα 'Μυστικουμ' του SCHERK είναι λεπτή σαν άχνη.

Περιέχει άγνα συστατικά που προστατεύουν την επιδερμίδα.

Είναι αλβέρια άρωματισμένη.

Αφομοιώνεται με το δέρμα του προσώπου και δημιουργεί την ιδέα της λευκωτικής τύπου που ποδίζει.

Αποκλ. Αντιπρόσωποι ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Αθήναι: Νίκης 9 Τηλ. 25.739

Η εμπιστοσύνη

Ο Πλανόδιος. Ένας άνα- γνάστης μας παντρεμένος, γράφει με πολύ πόνο ότι δεν έχει πια εμπιστοσύνη στη γυναίκα του. Κι' αυτό, γιατί κάποτε το έφη ψέμματα, ότι πήγε να κάνει επίσκεψη σε μια φίλη της, ενώ δεν είχε πει εκεί κι' ούτε έμια ποτέ, που είχε πάει. 'Από τότε την παρακολουθεί κάθε φορά που βγαίνει έξω, αλλά — ένα χρόνο τώρα — δεν κατάφερε ν' ανακαλύψει τίποτα. Αυτό τον στενοχωρεί πολύ γιατί δεν ξέρει τί στάσι να κρατήσει απέναντί της.

Είναι, λοιπόν, αλήθεια, μεγάλος ο πόνος σας, — του άπαντα — όσο και η έλλειψη εμπιστοσύνης, που της δείχνετε. Σ' αυτό όμως φαίνεται έσείς, γιατί δημιουργήσατε μια κατάσταση, που πιθανόν, να μην έχει τίποτα να υποπτο. Φερθήκατε πολύ άδελία και επιπόλαια. 'Αντι να αρνήσθε κάθε φορά να βγαίνετε μαζί της, με την ύστερη ζήλωση σκέψι να την κατασκοπεύετε, θα μπορούσατε να είσαστε απ' αρχής μαζί και να της προσφέρετε τη συντροφιά σας.

Αλλά έστε, λοιπόν, τακτική και μη την υποδοθήτε να ζητήσει άλλο συντροφιά. Προσφέρετε της την εμπιστοσύνη σας και τη χαρά της νεότητος που εκείνη αναζητά.

Πονεμένη Ψυχή: 'Έχετε φτάσει στα 25 χρόνια σας και σκέπτεστε σαν κοριτσάκι 12 ετών. Σ' ε' λίγους μήνες παίνετε στα χέρια σας ένα σοβαρό διπλώμα εμπιστοσύνης και συμπεριφέρεστε σαν μαθητήσιν. Σας γράφω, λοιπόν, μερικά πράγματα και θα ήθελα πολύ να τα διαβάσετε μαζί μ' εκείνον. 'Η ζωή των γονέων είναι σεβάση και δεν επιτρέπεται ποτέ να κάνω με κρίτική για τα έργα τους. Δεν ξέρω ποτέ, με ποιες συνθήκες παρεκτράπηκαν και ούτε πρέπει να εκθέτω με στυγνή ένη- λους τις πράξεις τους. Ειστε ένη- λικη. 'Όταν θα πάρετε το διπλώ- μα, θα είστε 26 — 27 ετών, θα διορισθείτε, θα παντρευθείτε όποιον θέλετε και θα κυτάξετε το σπίτι σας και τον άντρα σας. Σεις πρέ-

πει να φανήτε ανθρώπινη της εμπιστοσύνης του άνδρα που σας αγαπά, και ν' αδιαφορήσετε, να κάνετε ότι δεν έχετε τίποτα, για όσα συνέβησαν ή συμβαίνουν στη ζωή των γονέων σας. Κι' αν εκείνοι αρνήθουν και πάλι ένα τέτοιο γάμο, ε'στέ, όπως σας είπα, ένη- λικη και ανεξάρτητη, ώστε να τον αποφασίσετε μόνη σας, δίχως να περιπλέκετε την κατάσταση.

1. Νεόκτιστη Πολίχνη: 'Ελευθερώναται κανείς εύκολα και όποτε θέλει, αρκεί να μην αφήσει πίσω του ερείπια. Σεις δεν αφήσατε υποχρεώσεις; Ποιά η θέσις σας έναντι της οικογενείας της και της κοινωνίας; 'Αν δεν σας βαρύνει καμιά υπόχρη, αν δεν αφήσατε πίσω σας την απελπισία, τότε κα- λά έστε. Αν συμβαίνει όμως το αντίθετο, τότε πρέπει άπωσήσετε να βρθείτε ένα συμβέβαιο, να κά- νετε μια μικρή υποχώρησι για με- ρικά πράγματα. Με την άποχώρη- σι σας δεν τιμάτε τον εαυτό σας. Ένας άνδρας πρέπει να είναι πιο λογικός, πιο σταθερός, πιο τίμιος, Α τ υ χ η ά π ο μ ι κ ρ ή : Σ' όλη αυτή την περιπέτεια σας δεν φαίνεται καθόλου ο πατέρας σας, ούτε έχετε δικαίωμα να κρίνετε τη συμπεριφορά του απέναντι της η- τέρας σας. 'Όσον αφορά τον άν- θρωπο που σας συμπάσκει, έπρε- πε να του είχατε πιο πολλή εμπι- στοσύνη και να του γράφατε άμέ- σως αυτό που σας συνέβησαν με το φίλο του. Σας συμβουλεύω και πάλι να του γράψετε και να τον εξορκίσετε να μη πιστεύει σε τί- ποτα. Το σήμερω που μου στεί- λατε το έπιστολό σας, προέβλεπε, Μα ρα μ' ε ν ή Π τ α λ ι α Μ. 1.: Καλλιθέα: 'Η φαντασία σας έπλε- ξε ένα όραμα άνοιρα γι' αυτόν τον νέο δίχως ποτέ να εξασκίσετε κι' είδους ανθρώπος είναι, και αν ά- ξιζε τον κόπο να βασανίζεστε γι' αυτόν. Σ' αυτό φταίνει τα 18 ά- γνια σας χρόνια που παρασύρονται μ' ένα χάρι και με μερικά τρυφε- ρά λόγια. Το αποτέλεσμα το είδα- τε! 'Όχι μόνο δεν σας αγαπούσε, αλλά κι' έπαίξε διπλό παιγνίδι. 'Α- πό τη μία, τη φίλη σας, από την άλλη, ε'σας. Και σαν να μην έφτα- νε αυτή η κοροϊδία, σας πρόσφερε στο τέλος και τη χαριστική βολή. 'Όσα έγιναν μεταξύ σας, τα είπα με υπερηφάνεια κατακτητή στους φίλους του και στη φίλη σας.

Μπορεί ποτέ, λοιπόν, ένας τέτοι- ος νέος να είναι σοβαρός και να του έχη, μια νέα, εμπιστοσύνη; Δεν άξιζει τον κόπο να τον σκε- πτεσθε. Περιφρονήστε τον, για να μην πάθετε χειρότερα και για να δείξετε σ' όλον αυτόν τον κόσμο που γέλασε μαζί σας, ότι είσθε σο- βαρή και θετική κοπέλα.

Α γ ν ω σ τ η, μοντέρνα και κα- τά βάθος πολύ καθυστερημένη: Τα ζητήματα που μου θέτετε απαιτούν πολύ χώρο. Δυστυχώς, ο χώρος εί- ναι μικρός και θα άρκεσθήτε στα παρακάτω: Κακώς νομίζετε, πως τα κορι- τσια που δεν έχουν προικια πρέπει να μείνουν στο ράφι, αν δεν κά- νουν παραχωρήσεις στον πρώτο τυ- χόντα, για να τον δεσμεύσουν. Τα τρία τέταρτα των κοριτσιών, που παντρεύονται — και σήμερα ακόμη — δεν έχουν προικια, αλλά ούτε και εξετέθησαν για να παντρευτούν. Δεν είναι οι παραχωρήσεις που έλ- γουν τον άντρα, αλλά η σοβαρό- της και η αξιοπρέπεια της οποίας δείχνει ένα κορίτσι. 'Εσείς, από το γράμμα σας, φαίνεστε θετική και λογική κοπέλα, σε πολλά ζητήμα- τα. Πως πέφτετε έξω σ' αυτό το ζήτημα; 'Εξ άλλου, μια κοπέλα 23 ετών δεν πρέπει ν' απελπιστείται άλ' ούτε και να εκτίθεται με τον πρώτο τυχόντα. Σ' ε' κάθε πρότασι να δίνετε άρνησι κι' αν έπιμένει κανείς, τότε να του δείχνετε το δρόμο για τους γονείς σας, αφού τον καταστολίσετε για τα προσόντα σας και το οικονομικό σας.

Η π τ ρ ο: 'Ακριβώς μ' αυτές τις γνώσεις, τις φιλονικίες, τις ηλιοκαψίες, τον έρωτα που να έσθε μισητή ως ύπαιθρο μιας καταστρο- φής του. 'Αν ο άνδρας είναι αιώ- τος που νομίζετε, πιστεύετε πως θα τον αγαπάτε, με τη γκρίνια σας; Ποτέ! 'Αντιό, αν θέλετε να σας αγαπάει, να τον δέχετε και να του μιλάτε πάντοτε μ' ενθουσια- σμό και με το χαμόγελο.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Επιπλα σκυριανά - βυζαντινά : σκυριανά γώλ. 8 τεμάχ. 8 δραχμ. 1.950. βυζαντινά σαλόνια, 8 τε- μάχ., 8 δραχμ. 2.450 και 2.875. βυ- ζαντινές τραπέζιες, 10 τεμάχ., 8 δραχμ. 7.800. βυζαντινές επιπτώ- σεις γραφείου, 6 τεμ., 8 δραχμ. 6. 475. Κολοκυνθοειδές 4 και γωνία Αγγισιάς. Κατεργασμένο έξ 'Ο. μονοίσις την όδον Πειραιώς τραμ 4, εις την 2αν στάσιον, παρά το Βρεφοκομειον. Τηλ. 54-737. Α. ΛΕΞ ΤΟΡΤΟΡΕΛΗ Σ η Σ ε φ α ν ά - π ο υ λ ο υ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Μ. Κ., Θεογίνη: Πως είναι δυ- νατόν, εφόσον ολόκληρος η οικογε- νεία σας, κληρονομικός όπως βλέ- πω, έχει άνάστη και κάτω το 1 μ. 60, σεις να αποτελέσετε έκαιροι, ώστε να φθάσετε το άναστημα που λέτε ότι σας χρειάζεται για ώρι- σμένο άπάγγελμα; Πάντως η γυ- μναστική και η καλή διατητική ά- γωγη θα συντελέσει σε όσο το δυ- νατό βελτίωσι της παρούσης κατα- στάσεως.

414. Ρ680: Και στη δεύτερη έ- πιστολή σας δεν μου γράφετε τί- ποτα σχετικό με τη διάγνωση του γαστρώ, ώστε να στηριχθώ έπ' αυτό. 'Όπως βλέπω όμως, δια- κόψατε την παρακολούθησι εκ μέ- ρους του γαστρώ, ενώ είναι γνωστόν ότι δεν είναι πάντοτε εύ- κολο να θεραπευθούν άωριμα άνα- στήματα με μια ή δυό έπισκεψί- σεις ειδικού γαστρώ. 'Επαναλαμ- βάνω ότι, αν είχατε σχετική διάγνω- σις της παθήσεως, πιθανόν να είχα την ευχέρεια να σας φανώ χρήσιμος.

Δε λ ι ο ν, Ε. Μ. Φ.: 'Εφ' όσον έπιμένετε να σας πω τη γνώμη μου, θα σας συστήσω να άποφει- γετε να φορτώνετε πολύ τον όρ- γανισμό σας με διάφορα φάρμα- κα, όπως αυτά που μου αναφέρετε, γιατί υπάρχουν περιπτώσεις, κατά τις όποιες τ' αποτελέσματα άπο- βαίνουν αντίθετα από τα έπιδοκί- μενα. Οι μεταπτώσεις που άνα- φέρετε άσφαλώς είναι ψυχικής αι-τιολογία μ' ή όφελιόμενες σε όρ- γανικά αίτια.

Κ ρ η τ ι κ ο π ο υ λ α : Θά κάμ- τε διακοπή και άντ' αυτού, κάθε βράδυ προ της κατακλιθείας θα παίρνετε στην άρχη δυό καταπό- τια Ταχολ. Θά άποφειγείτε τελείως τα γλυκά, τα μακαρόνια, τις πα- τάτες κατά το δυνατόν και τις λι- παρές τροφές. Μπορείτε να τρώτε περισσότερες φορές, μεσημερι- βράδυ, μπιφτέκι χωρίς ψωμί, χορ- ταρικά άβουτα και φρούτα. Και έπί ένα χρονικό διάστημα που θα το καθορίσετε έσείς, θα παίρνετε 2-3 κουταλάκια ήμερησίως Pas- sineural.

Χ. Μ. Χ.: Θεογίνη: 'Ομολογώ ότι είναι τόσα πολλά τα περιστα- τικά που αναφέρετε στην έπιστολή σας και τόσο συγκεκριμένα τα πε- ριγράφετε, ώστε να μην είναι δυ- νατόν να καταλάβω ποιά είναι έ- κεινο που σας ενδιαφέρει περισσό- τερο, ώστε να σας βοηθήσω του- λαχιστόν σ' αυτό. Γιατί διαφορετι- κά θα πρέπει να μου παραχωρήσουν πολλές σελίδες του περιοδικού για να κατορθώσω να σας άπαντή- σω ξεχωριστά σ' ένα έκαστον ά- πο όσα μου περιγράφετε.

Ξανθεία μ' ε' π ρ α σ ι ν α μ α τ ι α. Χ.: Είναι άσφαλώς έκ- τος συζητήσεως ότι ένα πολύ μεγά- λο ποσοστό στην ευχάριστη εμφά- νισι μιας νέας παίζουν οι συνθή- κες της ζωής. Είναι έπόμενο στην έπαρξια να είστε πολλές φορές ύ- ποχρεωμένες να εκτεθείτε στις ά- πότομες καιρικές μεταβολές. Πάν- τως χρειάζεται μια καλή εκ μέ- ρους σας προσπάθεια άποφυγής των καιρικών μεταβολών και με τη βοήθεια της Creme phyllis, εν συν- δυασμώ με την Mousse phyllis, θα έχετε άγαθά αποτελέσματα.

Α ν α γ ν ω σ τ ρ ι α 113, Δρά- μα: Τα συμπτώματα και οι έκδη- λώσεις που μου περιγράφετε στην έπιστολή σας, δεν είναι άποδεικτι- κά του νοσήματος που τόσο σας έχει στενοχωρήσει. Δεν είναι κα- θόλου όρθη η γνώμη σας όσον ά- φορά το άπαγγελματικό μυστικό

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Απαντήσεις έπιστολών

τών γαστρώ, που παντού και πάν- τοτε είναι ίερόν. Δεν πρέπει λοι- πόν να άποφειγείτε στο μέλλον να σας εξετάσει ένας γαστρώ, γιατί είναι βέβαιος ότι η εξέτασι αυτή θα σας άπαναφέρει την ψυχική ή- ρεσι.

Δ ρ α μ α τ ι κ ή ζ ω ή: 'Η πά- θησι, την όποια περιγράφετε, δεν είναι τόσο σπουδαία και έπομέ- νως κακώς σκέπτεστε ότι η ζωή σας είναι δραματική. 'Ομολογώ- μένως είναι μια άρρώστια, που έχει άνάγκη μακράς λιγυκής θερα- πείας με κάπως ακριβά φάρμακα. 'Αν τα καταφέρετε να υποβλήθετε στη θεραπεία που θα σας έφορ- μόση ο γαστρώ, που θα σας έξε- τάσει, μετά ένα χρονικό διάστημα θα είστε στη ζωή σας θα πάψι να είναι δραματική.

Α σ κ ο π α ν ε ι ά τ α Δ. Ο.: Χωρίς άμφισβησία το περιστατικό που αναφέρετε στην έπιστολή σας είναι της ειδικότητος του όδοντι- ατρώ, ο όποιος όμως θα πρέπει να σας εξετάσει, γιατί με την άλλη- λογραφία θα δυσκολευθεί να σας θεση διάγνωση και έπόμενως να σας συστήσει και θεραπευτική ά- γωγη. Κι' αυτό σας συμβουλεύω να άποσπασθεί σ' ένα καλό όδον- τιατρώ της περιφέρειας σας, ο όποιος θα άναλάβει άπευθύνως τη θεραπεία της περιπτώσεως. Σας συμβουλεύω έπί πλέον να κάμνετε και άκτινογραφία σχετική.

Δ υ σ τ υ χ ι κ ή κ ό ρ η: Δεν συμ- φωνώ με τις άπόψεις σας και κατ' άκολουθία και με τους διατα- γμούς σας. Δεν βρίσκω σε ποιά σημείο είναι μειωτικό για μια νέα να παρουσιασθή στο γαστρώ έστω και αν είναι γνωστός της και να του εκθέσει προφορικά αυτά που με αλληλογραφία δεν διατυπών- ται, γιατί η διάγνωση έχει άνάγκη διαφόρων ερωτήσεων εκ μέρους του γαστρώ για να είναι σαφής. Δεν πρόκειται άλλωστε να σας έ- ξετάσει. Μόνο θα σας ρωτήσει.

Δ ή μ η τ ρ α, Μ. Ε.: Σπουδαί- οτα ρόλο παίζει το πεπτικό σας σύστημα στην προκειμένη περίπτω- σι. Πρέπει άπαραίτητως να κατα- πολεμήσι η ύπαρξουσα δυσκοιλιό- τησι. Θά άποφειγείτε γενικώς, τα άλμυρά, τηγανητά, άλαντικά μετά το φαγητό, θα παίρνετε μια κου- ταλιά του γλυκού Fructosa, μέσα σε λίγο νερό. 'Αν μετά ένα χρο- νικό διάστημα δεν έχετε σχετική βελτίωσι της καταστάσεως, τότε θα έχετε άνάγκη εξέτασεως ά- πο δερματολόγου.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μ α ρ α μ έ ν ο Γ ι ο δ ι λ ι — 30 — 'Ενταύθα: Το γράμμα σας είναι κάπως άσφες και αναφέρεται σε γενικότητες. 'Εν πάση περιπτώσει άι γυναικείες όρμονες, όπως οι άναφέρετε, χορηγούνται στις γυ- ναικές, σε περίπτωσι όρμονικής και ώθητικής άνεπαρκείας. Σ' ε' χάπια κυκλοφορούν πολλές μάρκες, όπως τα φάρμακα Tabl. Omipal και Linguettes Onovelline των 25 mg. Αυτά λαμβάνονται σε περίπτωσι ώθητικής άνεπαρκείας.

Ρ e d - S p o t, Α. Γ., Τρίπολι: 'Εφόσον έπρόκειτο περί ζητήματος έπιγνώσεως φώσεως, έπρεπε να μου στείλατε τη διεύθυνσι που έπιθυμεί- τε για να σας γράψω άμέσως. 'Αν μέχρι της στιγμής το ζήτημα δεν έκατοινάθη, να κάνετε άμέσως πέν- τε έγείσεις Εστρο - Ρολ και μια καθ' έκάστην. 'Εστωτερίως να παίρνετε τέσσερα δισκία την ήμερα εκ του φαρμάκου Heparol. Κατά την έμ- φανισι της έμμηνου ροής, θα στα- φάνισι της έμμηνου ροής, θα στα- ματήσει άμέσως τις έγείσεις και τα χάπια.

Ν ά ρ κ ι α σ σ ο Μ. Μ. Χ., 'Ηρά-

κλειο: 'Η μακρά και πλήρης περι- πτεσίωσι από γυναικολογικής πλευ- ρας ζωής, σας κούρασε. Πρόκειται περί έλαφράς ώθητικής άνεπαρ- κείας. Θεραπευτικώς, μετά την λή- ξι της περιόδου, θα παίρνετε τρία δισκία την ήμερα εκ του φαρμάκου Tabl. Omipal και εν συνεχεία τρεις κάουλες Caps E - Vila ήμερησίως. 'Οχτώ δε ήμέρες προ της άναμενο- μένης άδιαθεσίως θα κάνετε τρεις έγείσεις και μια καθ' έκάστην εκ του φαρμάκου Amp. Estro - Ρολ. 'Η θεραπεία θα επαναληφθή έπί τρί- μηνον.

Α. Ρ a p p a s, Ρ ο δ ε σ ι α: 'Απαντώ λεπτομερώς στη διεύθυνσι που μου στείλατε. Μ. Β r a u n — M a l a y a, Σ ι γ - κ α π ο ρ ρ η: Στην έπιστολή σας λό- γω του θέματος, άπαντώ στη διεύ- θυνσι σας.

Α ν — Α γ υ. 'Ανδρ.: Σας γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνσι που μου στείλατε.

Δ υ σ τ υ χ ι α μ έ ν η ύ π α ρ ξ ι Α. Σ. Π.: 'Η άτέλης ανάπτυξι του στήθους όφείλεται συνήθως σε άνε- παρκεία ώθητικών και άδενών έ- σω έκκρίσεως. Στην περίπτωση σας αυτό ακριβώς συμβαίνει. 'Η όρμονοθεραπεία στην ήλικια σας θα μς δώσι άριστα αποτελέ- σματα.

Κ ο μ μ έ ν α φ τ ε ρ ά Σ. Π., Κόρινθος: Δεν πρόκειται περί με- ταδοτικής άσθενείας, άλλα περί κοιλίτιδος εκ τριχομονάδων. Για τη θεραπεία σας θα τοποθετήτε κάθε βράδυ και έπί πέντε ήμέρες συνε- χώς από δυό χάπια βαθεία έντός του κόλπου, την έπομένη θα έπα- κολουθή κολική πλυσις καθοριό- τητος μ' ένα κουταλάκι του γλυκού εκ του φαρμάκου Celavlon μέσα σε 300 δρμάκι ζεστό νερό. 'Η θερα- πεία θα συνεχισθή έπί δέκα άκομη

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΟΥ «ΒΛΑΚΑ ΚΑΙ ΜΙΣΟΥ...»

Πραγματικό ρεκόρ παραστάσεων σημείωσε η κωμωδία του έκλε- κτού συνεργάτου μας κ. Δ. Ψαθά «Ένας βλάκας και μισός», που συνεληρώσε την παραλθοούσα έβδομάδα τις 250 παραστάσεις, στο Θέατρον 'Αθηνών, από τον θιασμό Λογοθετίδη. Σ την 250ην παράστασι έδόθη χαρακτηρισ πανηγυρικός, με την παρουσίαν του πρωθυπουργού κ. Καραμανλή και άλλων ύπαρχων και έπισήμων. Σ την άνωτέρω φωτογραφία ο πρωθυπουργός κ. Καραμανλής και ο ύπουργος της Παιδείας κ. Λεωντής, συνομιλούντες με τον συγ- γραφέα και συνεργάτη μας κ. Δ. Ψαθά, κατά τη διάρκεια, που έδόθη στο φουαγιέ του Θέατρον 'Αθηνών μετά το τέλος της πα- νηγυρικής παραστάσεως.

Οι Δωριάδες

ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Προληπτικές

«Η καρσινή το» Έφταλίας παντρεύει την κόρη της κι' αποκοντριάει και προκλητική όπως πάντα, λέει εμπιστευτικώς στην γυναικογειτονιά:

— Για το Θεό, μη σάς φύγει και το μάθη ή Έφταλία, γιατί κάγκα! Την φοβόμαι σαν τα κρίματά μου τη φαρμακόστομη!...

— Κι' όμως — το — είπαν όλες άναφουρ-φουλιασμένες — θαπρεπε να την καλέσεις, γιατί, αν μπλέξης με τη γλώσσα της, δεν θα σε πλύνει ούτε το Ταχταλή τσάι!...

— Καλέ, πώς να την καλέσω; Αυτή ή ζουλό-φονη είναι καλή κι' ά-ξια να ρίξη ντανταγάνι, νεκρόψαμα κι' άράπικα μάγια στο παιδάκι μου!

— Πολύ καλά ήκανες... είπτε τότε μια κακαδρα-κάτη — άγκαλά δά, δεν θυμάσαι πού πήγε ή κα-κούργα να δέση τον Τσι-τσιμπρούκο τη μέρα του γάμου του; Κι' ευτυχώς πού την πήρα χαμπάρι και πρόλαβα, ήτρεξα, τούδεσα ένα δίχτυ κι' έ-να τετραβάγγελο στη μέση του, ένα ψαλί-δι στο παπούτσι του. Κι' ήβαλα δικές μου φιλενάδες μονοστέφανες να βαστούνε άνοι-χτές τσοι μπεντογιές και τσοι καντενάδες στις πόρτες και στα μισόπορτα...

Και δεν πώμεινε παραμυθι και δεν πώ-μεινε Ιστορία πού να μη ξεφουρνίση.

Φοβισμένη ή καρσινή το Έφταλίας κλειστική πάλι σπίτι της κι' όπως ήξερε το κάθε τι πού χρειάζεται για ένα γάμο, άρχισε βουβά και σιγαλά το έτοιμασίες. «Ηκανε την ανεγκλοαή, το εύχλαιο και με τ' αλεύρι του ζύμασε προσφορά και μη-μόνευσε ο παπάς «περι ύγείας». Πήγε τη νύφη στο λουτρό, και σαν γύρισε, το ή-βαλε τ' άσήμια να πατήση κι' ήσπασε τη μελόπηττα, αφού πρώτα τύλιξε το κεφάλι της με μια κόκκινη σέκπη. Ηθαλε τέσ-σερις παρθένες, πού ζούσε ο κύρης τους και στρώσανε το νυφικό κρεβάτι. Κι' ήλε-γε στις φιλενάδες της:

— Για το Θεό, βοηθάτε με, χωρίς τα-βατούρι και σματά...

Κι' ευχαριστημένη πού για ούλα αυτά είχε μεράνυχτο ή Έφταλία, ξεκίνησε προ-χτές την Παρασκευή 22 του μηνός της ό το βράδυ, για νάναι κι' οι άρες ζυγές και πήγε την κορούλα της με τσοι μπλίρες και τα βουάλια στην εκκλησιά του μαχαλά τους.

Εκεί όλοι παρόντες, ό γαμπρός μ' ένα μπουκέτο, πούλουδα στο χέρι, πιά και τα συμπεθεριά απ' το τάραφι της νύφης, ο κουμπάρος με τσοι κουφέτες και τα στέ-φανα κι' ούλο το σόι και το συγγενολόι της.

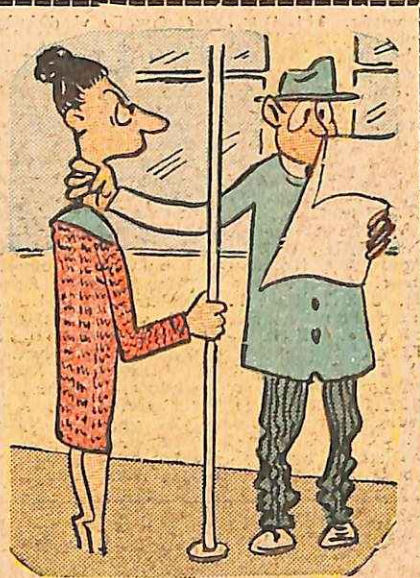
Δυστυχώς, μόλις πατήσανε στο νάρθη-κα, βρήκανε διάχυτη μια θλίψη, μια θανα-τίλα!

— Σκύλα Έφταλία τί μούκανες!... ά-κούστηκε μια φωνή.

Και δυό κορμιά στρώσανε την έκκλησιά με τσοι σάρκες τους. Ήταν ή νύφη με τη μάνα της, πού άφρίζουν και μουγκρί-ζουν όσα βλέπουν ένα παπά να ψέλνει: «Αμώμψι εν δόξα...». Και την Έφταλία, μ' ένα σινί στο ένα χέρι, κι' ένα κουτάλι στ' άλλο να μοιράζει σ' όλους κόλλυβα και να λέη:

— Μην είστε προληπτικές! Πάρτε να συγχωρεσέτε και σείε, αύριο ψυχασά-βατο!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Αφηρημάδα...

Αναιδέστατος αυτός ο νοικάρης μας, Κώστα! Κάθε πούρχειται μια γυναικα να τον έπισκεφθή, βάζει ταίχλα στην κλειδαρότρυπα!...

Κι' εγώ ο βλάκας πλήρωνα τρι-άντα δόκλιχρα χρόνια ασφάλεια ζωής!...

ΤΟ «ΝΤΕΡΜΠΥ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ» στην Άλάσκα

Ο τυχερός κερδίζει μια περιουσία

Κάθε Μάιο, το χωριό Νενάνα της Άλά-σκας, στις όχθες του ποταμού Τανάνα, γεμίζει από χιλιάδες ξένους — ξυλοκό-πους, μεταλλωρύχους, κυνηγούς, κλπ. — πού μαζεύονται εκεί για το μεγαλύτερο γεγονός της χρονιάς: το «Ντέρμπυ του πάγου».

Το Ντέρμπυ αυτό σημαίνει μια πραγμα-τική περιουσία για τους τυχερούς, πού θα μπορέσουν να προδλέψουν με ακρίβεια την ημέρα, την ώρα, το λεπτό και το δευ-τερόλεπτο πού θ' άρχισιν να σπάει ή πα-γωμένη επιφάνεια του ποταμού! Αυτό συμ-βαίνει συνήθως κατά τα τέλη Απριλίου ή τις άρχές Μαΐου, δηλαδή κυμαίνεται με-σα σε τρεις βδομάδες.

Τα δελτία του πρωτότυπου αυτού στοι-χήματος κοστίζουν 1 δολλάριο το καθε-να. Ο αγοραστής πρέπει να μαντέψη ή να υπολογίση με κάποιο τρόπο πότε θ' άρχισιν το ξεπάγωμα του ποταμού. Τό δη-λώνει δε στο γραφείο των στοιχημάτων.

Αν πετύχη («δανά»), μέχρι δευτερολέπτου, μπορεί να κερδίση ως 175.000 δολάρια!

Συνήθως όμως το ποσό αυτό μοιράζε-ται σε περισσότερους τυχερούς, γιατί εί-ναι πάρα πολλοί εκείνοι πού στοιχηματι-ζουν, κι' επομένως άρκετοι πετυχαίνουν στην πρόβλεψή τους. Πράγματι — μολονότι ο πληθυσμός της Άλάσκας είναι μόλις 190.000 δελτία στοιχήματος, γιατί έ-λαβαν μέρος, όπως πάντα, στο «Ντέρμπυ του πάγου» πολλοί ξένοι, απ' την περιοχή του Γιούκον και τις Άλεουτιαν νήσους.

Ετσι, μοιράστηκαν το κέρδος 17 άτομα. Πρόπερσι όμως, υπήρχαν μόνο τρεις κερδισμένοι, κι' ο καθένας τους πήρε από 57.000 δολάρια.

Όταν συμβη ν' άρνησιν το σπάσιμο του πάγου, ή άγανία των παικτών φτάνει στο κατακόρυφο. Απ' τα έξημερώματα ως το σούρουπο, συχνά δε και τη νύχτα οι όχθες του ποταμού γεμίζουν από άντρες, γυ-ναίκες και παιδιά, πού περιμένουν με λα-χάρτα να τους ενοήση ή Τύχη.

Η ακριβής ώρα πού άρχίζει το ξεπα-γωμα, μετρείται με το έξής σύστημα. Στο κέντρο πού παγωμένου ποταμού είναι στη-μένο γερά ένα τρίποδο, απ' όπου άρχίζει ένα χαλαρό σκονί, για να καταλήξη σ' ένα αυτόματο ηλεκτρικό ρολόι έγκταστη-μένο στην όχθη. Όταν λοιπόν άρχισιν να σπάει ή παγωμένη επιφάνεια του νερού, το κομμάτι του πάγου πού κρατάει πάνω του το τρίποδο, παρασύρεται αιγά-αιγά απ' το ρεύμα. Το σκονί τεντώνεται τότε, είναι δε έτοι υπολογισμένο, ώστε να σπά-ση μόλις το κομμάτι του πάγου διατρέξη 100 μέτρα.

Με το σπάσιμό του, σταματάει άμέσως το ηλεκτρικό ρολόι. Η ώρα λοιπόν πού δείχνει τότε, έξασφαλίζει το κέρδη πού είπαμε σ' όσους παίκτες την έχουν προ-βλέψει με ακρίβεια δευτερολέπτου!

Το «Ντέρμπυ» αυτό — το πιο παράξενο του κόσμου — διοργανώθηκε για πρώτη φορά την άνοιξη του 1917. Το κέρδος ή-ταν τότε 600 δολάρια. Σιγά-σιγά όμως, αυξήθηκαν πολύ οι παίκτες, συνεπώς δε και τα κέρδη.

Όπως συμβαίνει και στις κουρσες, έτσι και στο «Ντέρμπυ του πάγου» προσπαθούν πολλοί να υπολογίσουν με διάφορες μεθο-δους το πότε θα σπάση ο πάγος. Πρό έ-των, δώδεκα έμπειροι μηχανικοί έγκτα-στάθηκαν προσεχικά στο φάριμανκς της Άλάσκας — περί τα 100 χιλιόμετρα μα-κριά απ' το χωριό Νενάνα — κι' άσκησαν να μελετούν συστηματικά τις κινήσεις του πάγου. Επειτα από πολύπλοκες παρατη-ρήσεις και μαθηματικούς υπολογισμούς, έ-πινόησαν ένα «σύστημα» αλάνθαστο κατά τη γνώμη τους.

Μ' αυτό καθώρισαν ένα χρονικό διάστη-μα 20 λεπτών της ώρας, μέσα στο οποίο έπρεπε κατά τους λογαριασμούς τους να σπάση ο πάγος του ποταμού. Για νάναι λοιπόν αίγιουροι πως θα κερδίσουν, έδε-ψαν 1200 δολάρια σε δελτία στοιχήματος, ώστε να έχουν καλύψει όλα τα δευτερό-λεπτα αυτού του χρονικού διαστήματος.

Τελικά όμως, έπεσαν έξω... κατά 95 ώ-ρες! Πράγματι, ο πάγος έσπασε 4 μέρες άρνάτορα απ' ό,τι είχαν λογαριάσει!

Ες άλλου, το 1937, ένας αστρολόγος μελέτησε τα άστρα και άποφάνθηκε πως ο πάγος θα έσπασε στις 11 Μαΐου, ώρα 11.33 το πρωί. Πρόδωσε ωστόσο πως ή-ταν ενδεχόμενο να συμβη αυτό 24 ώρες νωρίτερα. Είχε δε τσοι πεποιθήσει ώστε στοιχημάτισε γύρω από τις 11.33 της 10ης και της 11ης Μαΐου.

Αυτό του κόστισε 1.440 δολάρια. Και τα έχασε όλα, γιατί ο πάγος έσπασε στις 11.35 της 12ης Μαΐου!

Ασχημομένη αγάπη

ΕΞΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Τόνυ Μίλερ προχωρούσε με δυσκολία άνάμεσα στην τροπική βλάστηση. Ήταν τόσο κουρασμέ-νος, ώστε δε σήκωνε καν το χέρι του για να παραμερίση τα κλαδιά πού τον χτυπούσαν στο ζουγκλα του Κογκό, χωρίς να μπορή να βοη το δρόμο του, και θεωρούσε πιά τον εαυτό του χαμένο.

Ξαφνικά, έβγαλε μια φωνή έκπληξης. Είχε δη, λίγο μακρύτερα, τις άχυρνίες, καλίδες ενός χωριού. Έκανε μερικά βήματα άκόμα, κι' ύστερα οι δυνάμεις του πόν δγκάτελειψαν κι' έπεσε άναίσθητος...

Όταν συνήλθε, είδε γύρω του μερικές κοπέλλες, νέ-γρες. Μιλούσαν σε μια διάλεκτο πού κάπως την καταλά-βαινε. Μά, μόλις έκανε μια κίνησι, σκόρπισαν σαν τρομα-γμένα σπουργίτια και στάθηκαν μακρύτερα, κυττάζον-τάς τον.

Ο Τόνυ άνασκήκωθηκε με κόπο και προσπάθησε να τους έξηγήση πως ήθελε λίγο νερό. Τον πλησίασε τότε μια άμορφη κοπέλλα, μ' ένα γεμάτο κύπελλο. Όταν ο Τόνυ της χάρισε την άλυσίδα του ρολογιού του, ξεβαρυντήκαν όλες και πήγαν κοντά του.

Μ' ελάχιστες λέξεις και πολλά νοήματα τους έξηγησε πως ήθελε ένα άδηγό για να συνεχίση το ταξείδι του, και ζήτησε να τον πানে στον άρχηγό τους. Η κοπέλλα πού του είχε φέρε νερό, του άπάντησε πως δεν υπήρχε κανέ-νας άντρας στο χωριό, γιατί είχαν πάει όλοι στο κυνήγι. Θα γύριζαν έσταν θ' άρχιζε ο δύσπτος άνεμος», δηλαδή σε καμμία έικοσαριά μέρες.

Μά κι' ο Τόνυ αυτόν ακριβώς τον κατασπρεπτικό άνεμο ήθελε ν' άποφύγη. Δεν μπορούσε όμως να ξεκινήση πάλι χωρίς άδηγό άνάμεσα σ' εκείνη την πράσινη θάλασσα...

— Πώς σε λένε; ρώτησε την ίθαγενή, πούπαίξε με την άλυσίδα, το δάρο του.

— Ρανεί, τού άπάντησε χαμογελώντας.

— Άκου λοιπόν, Ρανεί. Άν δεχτής δ μου κάνης τον άδηγό, θα σου δώσω αυτό.

Και της έδειξε ένα καθρεφτάκι. Εκείνη το κύτταξε με γουρλωμένα μάτια κι' έβγαλε μια φωνή γεμάτη φόβο και έκπληξη, άντικρύζοντας το πρόσωπό της στο γυαλί...

Τ' άλλο πρωί, μόλις βγήκε ο ήλιος, ξεκίνησαν. Ο Τόνυ ήταν ένθουσιασμένος. Περιπατούσε σφυρίζοντας δίπλα στη

σφαίρα το σώρισε νεκρό.

Σαν να κατάλαβε τότε μόνο τον κίνδυνο πού πέρασε τόσο κον-τά της, ή Ρανεί χλώμιασε και θα σφριαζόταν χάμω, αν δεν πρό-φτανε ο Τόνυ να την άρπάξη στην άγκαλιά του. Όπως την έσφιξε πάνω του, δίχως να θέλη, το πρόσωπό του βρέθηκε κοντά στο δι-κό της. Βλέποντάς την τότε να του χαμογέλα με ταραχή, τη φί-λησε στο στόμα. Κι' αυτή τύλιξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του...

Τώρα το ταξείδι ήταν άκόμα πιο άμορφο, καθώς προχωρούσαν πιασμένοι απ' το χέρι. Σταματούσαν κάθε τόσο για να κυτταχτούν στα μάτια, σαν να γυναιστήκαν εκείνη τη στιγμή...

Οι μέρες πενούσαν.

Μέχρι τότε, οι δυό νέοι δεν είχαν σκεφτή τί έάκαναν. Τώρα δ-μως έπρεπε πιά να πάρουν μια άπόφασι.

Η Ρανεί δε μπορούσε να ξαναγύριση στη φυλή της, γιατί οι νόμοι της ήταν άδυσώπητοι για τις κοπέλλες πού άγαπούσαν ένα ξένο.

Άλλωστε δε θέλανε να χωρίσουν. Άποφάσισαν λοιπόν, μό-λις φτάσουν στο πρώτο λιμάνι, να μπαρκάσουν μαζί για την Ά-μερική.

Άλλοίμονο όμως!... Ένώ κοιμόντουσαν άγκαλιασμένοι, μέσα στη μικρή σκηνή τους, τους περικύκλωσαν οι άντρες της φυλής της Ρανεί, πού έτυχε να κυνηγάνε σ' εκείνο το μέρος του δάσους! Όταν είδαν μια δική τους στην άγκαλιά ενός λευκού, έπεσαν πάνω τους, άγριοι...

Η τιμωρία ήταν ή ίδια, από χρόνια: Τη γυναίκα την έριχναν σ' ένα λάκκο, απ' αυτούς πού σφάζανε για να παγιδεύουν τ' ά-γρίμια. Τον άντρα τον δένανε στην πλάτη ενός άλόγου και τον ά-φιναν.

Το ίδιο κάνανε και τώρα: Πας' όλες τις ίκεσίες, τις ύποσχέσεις και τις φοβέρες του Τόνυ, τον δένανε άνάσκελα πάνω σ' άλογο, ενώ σέρνανε προς το λάκκο τη δύστυχη Ρανεί.

Ύστερα χτύπησαν άγρια το ζώο, πούφυγε άφηνισμένο.

Χαμηλά κλαριά κι' άγκαθωτοί θάμνοι μαστίνγαναν το πρόσωπο και το κορμί του νέου κι' άπειλούσαν να του βγάλουν τα μάτια. Τέλος, τ' άλογο σταμάτησε, μουσκεμένο απ' τον ιδρώτα και γεμάτο άφρους, κι' άρχισε να βάσκη. Ο Τόνυ ήταν καταδικασμέ-νος να πεθάνη από πείνα και δίψη, ενώ πάνω απ' το κεφάλι του κρέμονταν άριμοι καρποί και το νερό κάποιας πηγής κελάρυζε τρέχοντας δίπλα του!...

Το μαρτύριο του μεγάλωσε, όταν βγήκε ο φλογερός ήλιος. Έ-νοιώθε τις άχτίδες του να τον καίνε σαν άνομιένα δαυλιά, και δεν μπορούσε να κάνει την προσωπική κίνησι...

Τα σκονιά του πενούσαν κάτω απ' την κοιλιά και το λαιμό του άλόγου, τόσο σφιχτά πού του ήταν άδύνατο ν' αλλάξη θέσι.

Ο λαιμός του είχε στεγνώσει. Το κεφάλι του γύριζε. Ένοιώθε μια φωτιά να τον σιγοκαίη. Καταλάβαι-νε πως ήταν χαμένος...

Ξαφνικά, τ' άλογο άνατα-ράχθηκε. Κύτταξε άήσυχα γύρω του.

Την ίδια στιγμή, άκούστη-κε το μουγκρίσμα μιας τίγρης, πού έσπρόβαλε άνάμεσα στις φυλλωσιές, σπυλώνοντας τη μα-κρειά ουρά της!

Τ' άλογο είχε τόσο πανι-κοβλήθη, πού δεν δοκίμαζε καν να τρέξη... Μια άνατρι-χίλια πέρασε απ' τη ραχοκα-καλιά του Τόνυ, καθώς σκέ-φτηκε τον άγριο θάνατο πού τον περίμενε!...

Η τίγρη πλησίασε κι' έτοι-μασθηκε να άρπάξη. Τ' άλογο χλιμίντρισε κι' άνασκήκωθηκε στα πιασιά του πόδια. Το θη-ρίο πήδησε κι' έχωσε τα δόν-τια του στην κοιλιά του...

Ο Τόνυ ένοιωσε τα σκονιά να τραβιούνται και να σπά-ζουν, άνάμεσα στις μασέλες του θηρίου! Τ' άλογο δεν εί-χε πέσει άκόμα. Ο νέος, τέν-τωσε τα χέρια του, όσο μπο-ρούσε πιά να ξετυλίγη το σκονί. Σε λίγο, ήταν έλεύθερος.

Η τίγρη άρπασε για δεύτερη φορά. Τ' άλογο τρέκλισε κι' έπεσε. Ο νέος δσο πιο γρήγορα μπορούσε, άρπάχη-κε απ' τα κλαδιά ενός δέντρου και

σκαρφάλωσε πάνω. Είχε σωθή... Το θηρίο χόρτασε κι' έφυγε.

Ύστερα από δέκα μέρες, ο Τόνυ έφτασε, σέρνοντας τα πόδια του, σε μια περιοχή κατοικημένη από λευκούς. Είχε γλυτώσει, με μαλλιά του όμως ήταν κάσπαρα κι' ή καρδιά του σπαράγγιη — σαν το κορμί της άμορφης Ρανεί, πού τότε βοή μέσα στο λάκκο, μισοφαγωμένο απ' τα θηρία πού είχαν πέσει εκεί μέσα.

Τ. ΚΟΥΚ

Ρανεί, πού άνοιγε δρόμο άνάμεσα στη ζουγκλα. Κάποια στιγμή, άκούσε ένα έλαφρό θόρυβο πάνω απ' το κε-φάλι του. Κύτταξε ψηλά... κι' είδε πάνω σ' ένα χοντρό κλαρί μια λεοπαρδαλί, έτοιμη να τους έπιτεθή! Τράβηξε άμέσως το πιστόλι του και την πυροβόλησε, τη στιγμή πού πηδούσε.

Το θηρίο έπεσε βαρεία στο χάμω, μα ξανασηκώθηκε κι' άρπασε πάνω στην κοπέλλα πού βρισκόταν πιο κοντά του. Μια δεύτερη

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο άμανές

Ήταν ένας άσχημος χειμώνας και ο Ναστραβίν Χότζας, ξενητεμένος από το χωριό του βρισκότανε παραδοσιακισμένος στο Ικόνιο. Είχε αποφασίσει το ταξίδι με την ελπίδα να προσληφθεί γραμματικός στο Διοικητήριο αλλά μια άστοχη απάντησή του σ' ένα χωράτο του διοικήτη του στοίχισε άσχημα, γιατί έχασε τη ευκαιρία να πιάνει δουλειά. Απέναντος τώρα και πεινασμένος γυρίζει στην αγορά μήπως βρή κανένα γνωστό του και τον μουσαφίρη.

Είδε και αποείδε και τέλος πήρε την απόφαση να μπει σ' ένα μαγειρείο. Δεν είχε παράδες, είχε όμως το μυαλό του τροχισμένο από την πείνα. Κάτι θα εύρισκε να πη στον ταβερνιάρη ώστε να του μαλακώσει την καρδιά του. «Κάθισε σ' ένα παρμέρο τραπέζι και παράγγειλε να του φέρουν μια σουπα. Μόλις τη ρούφηξε, σκέφτηκε να παραγγείλει και τας-κεμπάπ.

«Καλύτερα όμως, να συνεννοηθώ πρώτα, συλλογιστική ο Χότζας, μην τυχόν και ο ταβερνιάρης είναι ο ταβερνιάρης και με ξελοφορτώσει η μήπως γνωρίζω κανένα ζαμπτιέ και με στείλει στο μπουντούρμει!...».

Έτσι φώναζε τον ταβερνιάρη και του είπε:

—Είμαι φερμένος από την Προύσα. Ξένος στο Ικόνιο. Με λένε Ναστραβίν Χότζας. Δεν σε ξέρω, τον έχω ο ταβερνιάρης. Τι θέλεις να πης; Μήπως δεν έχεις να πληρώσεις τη σουπα που έφαγες;

Ο Ναστραβίν μαζεύτηκε. «Εβλεπε πως ο ταβερνιάρης ήταν ζορικός.

—Έχω να σε πληρώσω του απάντησε. Μα οι παράδες μου χρειάζονται για το ταξίδι του γυρισμού στην πατρίδα μου. Αν δεχόσουν ωστόσο, για το φαί που έφαγα και που θα φάω να σου έλεγα κανένα άμανέ, δεν θα ζητούνασιν. Τό έχουν να το κάνουν οι συγχωριανοί μου για τη γλυκεία μου τη φωνή!

Ο ταβερνιάρης σκέφτηκε με πονηρία και αποκρίθηκε του Χότζας:

—Οι άμανές δεν μου άρεσουν, Χότζας. Αν όμως ο δικός σου είναι της προκοπής και με συγκινήσει χαλάλι το φαί που έφαγες και που θα φάει!...

Αυτό περίμενε κι ο Ναστραβίν.

—Φέρε μου τότε ένα πιάτο τας-κεμπάπ και καλό κρασί και θ' άκουσες άμανέ που θα μείνεις με το στόμα άνοιχτό.

Ο ταβερνιάρης δεν έφερε αντίρρηση. Δεν ήταν κουτός να πη πως του άρεσε ο άμανές...

Αφού ο Ναστραβίν έφαγε και ήπιε, άρχισε τον πρώτο άμανέ. Οι δυο-τρεις άλλοι που βρίσκονταν στο μαγαζί πρόσεξαν τον άμανέ του Χότζας και τους άρεσε. Ο ταβερνιάρης όμως ξύνησε τα μούτρα του και του είπε:

—Ο άμανές σου, Χότζας, δεν μου άρεσε! Βγάλε λοιπόν, το πουγγί σου και πλήρωσε το λογαριασμό!...

Με προσποιητή την απογοήτευση στο πρόσωπό του ο Χότζας έβγαλε από τον κόρφο του το άδειο πουγγί του, έτοιμος να το ανοίξει... «Ήξερε ότι το πουγγί δεν είχε μέσα ούτε ένα γρόσι. Αυτό όμως δεν είχε σημασία για το Χότζας, όσο είχε η κίνηση που έκανε για να τον πληρώσει τάχα. Κι' όπως ο ταβερνιάρης περίμενε τους παράδες του, ο Ναστραβίν άρχισε:

—«Αμάν, έρηντι μου μην κάνης τον κουτό και πλήρωσε το λογαριασμό, αμάν!» Τέτοιους άμανές σου άρεσει, ε; του είπε ο Χότζας, γελώντας κάτω από τα γέλια του.

—Αυτός ο άμανές μάλιστα, Χότζας μου! αποκρίθηκε ο ταβερνιάρης γελώντας κι εκείνος. «Έχει λόγια με ζουμί!

Μόλις όμως άπλωσε το χέρι του να πάρη τους παράδες, ο Χότζας ξανάδειξε το πουγγί του και σηκώθηκε από το τραπέζι.

—Δεν θα πληρώσεις Χότζας; τον ρώτησε ανήσυχος ο ταβερνιάρης.

—Αφού σου άρεσει ο άμανές μου θέλεις και παράδες; απάντησε ο Ναστραβίν. Και όπως ο ταβερνιάρης έχασκε, ο Ναστραβίν πρόσθεσε:

—Είδες που σου τό έλεγα πως ο άμανές μου θα σε άφήση με το στόμα άνοιχτό;

Τα βάσανα του Καραμπέτ ΤΟ ΝΤΡΟΠΑΛΟ

Ίστίτι μας Ιπποχτές μια βίζιτα είχαμε. Κυρία Τσεμπέρουλου φίλη Σουρπούιτας μου ένεται—το λοιπόν μαζί με το παιδάκι της έρχεται. Παιδάκι της Λάκη τόν λένε άμα πολύ θηρίο ένεται κιόπόγλου κιότρεκ.

Στην άρχή, τέλος σπάγγων, καλωσώρισατε λέμε, καθίστε, καθίστε, τί ένεστε, τί κάνετε, ζέστη έκανε, φελιάν φιοτρί είπαμε, το παιδάκι χίτς καθόλου ντέν μιλούσε, πολύ ντιροπαλό ήτανε.

—Πώς σε λένε μπε γιαβρούμ; λέω.

Αυτό χίτς μάτια του ντέν ίσηκωνε, φωνή ντέν έβγαζε.

—Χρυσό μου πές το όνομά σου, το μάννα του λέει.

Το παιδάκι όνομά του είπε:

—Λάκη, με λένε.

—Μπιράδο, λέω, ίσχολείο πηαίνεις;

Το παιδάκι χίτς πάλι απάντησι ντέν έδινε, μάτια του κατεδασμένα έκανε.

—Χρυσό μου, πές στον θείο, πηγαίνεις στο σχολείο;

Κιοπόγλου κιότρεκ λέει:

—Πηαίνω.

Τίποτις άλλο. Μάννα του λέει:

—Μπά, μη τόν βλέπετε έτσι, πολύ ζηηρός είναι, άλλα ντρέπεται ακόμη. Άμα πάρη, όμως, θάρρος.

Γιαβρούμ εγώ χίτς ντέν ήξερα και λέω:

—Γιατί ντρέπεται, κουζούμ; Έσθ άντιρας είσαι, μουσιού Λάκη πιρέττει να σε λέμε.

Τέλος σπάγγων Λάκη ξεχασμένο έκαναμε, άλλα λέγαμε. Ύστερα το Λάκη σιγά, σιγά μοναχός θάρρος ίπηρε και λέει:

—Νά σάς πώ ένα τραγουδί;

—Να χρυσό μου, το μάννα του λέει. Πές ένα τραγουδί να σ' άκούση ο θεός. Έτσι που κάθεται θα σε νομίζη και μουγγό.

Βαί, βαί, κιόπόγλου κιότρεκ. Έξαφνικά στόμας του άνοιγμένο έκανε και τέτοια φωνή έβγαζε—τιραγουδί έλεε;—αυτιά μας παραπέντε τιρυπημένα να έκανή.

—Μπιράδο, μπιράδο, λέω για να ένεται σταματημένο.

Πού να σταματήση κιόπόγλου κιότρεκ. Ύστερα άμέσως σε μια καρέκλα άνεβασμένο ένεται, άλλο τιραγουδί λέει, ύστερα το μάννα του λέει:

—Πές και το ποίημα σου, χρυσό μου.

—Νά το πώ θείε;

—Πέστο πέστο, λέω άμμμα από μέσα μου έλεα άμάν μπελιά ίβρηκα.

Το λοιπόν, το μικρός ποίημα άρχινισμένο έκανε, τελειωμό ντέν είχε, κιφάλι μου πρισμένο έκανε, ύστερα τιραγουδί πάλι πιάνει, τσιριγμένο ένεται, ύστερα άλλο τιραγουδί, άμάν ίπελπισία με πιάνει και το μάννα του μεγάλο καμάρι έκανε:

—Είδες τί ώραία που τραγουδάει το χρυσό μου; Και έζέρετε πόσα τραγουδία έζέρε; Άτελείωτα. Πού τα μθαίνει το άτιμο! Θέλε τί να σάς πη και ένα ακόμη;

—Όχι, όχι, λέω.

Άμα εκείνο χίτς σημασία ντέν δίνει και άλλο τιραγουδί άρχινισμένο έκανε, δυνατά, κιφάλι μου ίπηρε, Σουρπούιτας μου κιφάλι έπίσης παρμένο έκανε, βαί, βαί, τί πάθαμε λέω. Ύστερα άρχισε τουίμπες να ρίχνη, χάμω κυλισμένο, να ένεται, καρέκλες να ρίχνη, ντουλάπια άνοιγμένα να έκανή, πιάτα μιάτα, ποτήρια μοτήρια να εδγάξη, χάμω άραδισμένα να έκανή, βαί, βαί, τί πάθαμε, λέω, κιόπόγλου κιότρεκ!

Άπάνω μου έπήδαγε, μύτη μου τραβηγμένο έκανε, μέσα αυτιά μου τσιριγμένο έκανε, βαί κιόπόγλου κιότρεκ, λέω από μέσα μου σκοτωμένο θα το έκανω.

Τιρείς άδρες άρμένικη βίζιτα έκαναμε, μπαλιντισμένο με έκανε. Ίρτυχώς στο τέλος μάννα του το πήρε και έφυγε. Άν δεν έφευγε, να μ' ά το Θεός, σέ λέω, ίπνιγμένο θα το έκανα, κιόπόγλου κιότρεκ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Το ρετιρέ

Έχω δη ψώνια κατά την πολυτάραχη σταδιοδρομία μου, άλλα το δικό σου δεν έχει το ταίρι του, άνόητε μου άνθρωπε. Πώς; Τι ένωσ; Μα τί άλλο; Το ψώνιο που ρετιρέ! Επήγες εκεί και νοίκιασες τόν τελευταίον όροφο μιας πολυκατοικίας, δυο καμαροδύες άδες κι' άδες μ' ένα ταβάνι που πέφτει στο κεφάλι σου κι' έχεις άμολυθί σε μια αούταρση διαφήμιση που δεν την έχει ούτε ο Πύργος του Άϊφελ. Και γιατί παρακαλώ; Για τη βερνάντα, λέει! Έχει μια βερνάντα, λέει, που βλέπει, λέει, όλη την

Άκρόπολι, λέει και όλο το Σαρωνικό, λέει. Και δός του το ρετιρέ, μου και το ρετιρέ μου και το ρετιρέ μου, και ναρρήτε στο ρετιρέ μου και να περσάτε από το ρετιρέ μου και να ίσχητε πως φαίνεται η Άθήνα από το ρετιρέ μου και όλο το ρετιρέ μου, που βαρέθηκα να τ' άκουω κι' έφτασα πιά στο σημείο της έντελούς εξαντλήσεως της ύπομονής μου, με το παληορετιρέ σου.

Φαίνεται, λέει, η Άκρόπολι κι' ο Σαρωνικός; Και λοιπόν; Τι γίνεται, δηλαδή, που φαίνονται τα δυο αυτά περιλάμπρα αξιοθέατα; Την είδες την Άκρόπολι μία, την είδες δυο, την είδες δώδεκα, τελείωσε. Η μήπως μου σπηλώνεσαι εκεί, στη λεγόμενη βερνάντα, από τις όχθες το βρόδου μέχρι τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα και κυττάς σάν χαζός την Άκρόπολι και το Σαρωνικό; Γιατί, έτσι όπως μ' άς τά λές, φαίνεται ότι αυτή η χαζομάρα γίνεται. Μου σπηλώνεσαι εκεί και άπολαμβάνεις την Άκρόπολι και το Σαρωνικό και καντελεις να το κάνης ζήτημα πανελληνίου ενδιαφέροντος.

Μάλιστα, κύριε χαζομαρία. Και μ' έχεις φέει κι' έμένα και με τρώγεσαι διαρκώς; Νάρβω στο βρόδου στο ρετιρέ σου, να ίδω, λέει την Άκρόπολι και το Σαρωνικό! Και πρώτον την Άκρόπολι τη μυρμηγκοφαλή σου! Λίστα έκ του πλησίον. Και τη βλέπω διαρθωτά στο Ζάππειο και τη βλέπω όση ώρα θέλω, καθώς και το Σαρωνικό. Γιατί, λοιπόν, να κάνω αυτή την ανάβασι ως το ρετιρέ σου;

Η μήπως σου είπα κανένας ότι μόνο η βερνάντα σου έχει αυτό το προνόμιο; Χιλιάδες βερνάντες, πατάτες, μπαλκόνια και παράθυρα της τώας διοικήσεως πρωτεύουσής βλέπουν την Άκρόπολι και το Σαρωνικό και πλείστα όσα σημεία, χωρίς να το κάνουν ζήτημα και να διατυμάνιζον το γεγονός με προυμπέτες, σειρήνες και τυμπανόρουτες.

Τοό λόγου σου, όμως, μόνο παράρτημα έφημερίδων δεν τόβγαλες.

Άλφρε, δεύτερα έκδοσι. Η Άκρόπολις και ο Σαρωνικός από το παράθυρο του κυρίου Χαζομαρία.

Τι με παρατρείς έτσι, κεχηνός και διαπορών; Έτσι είναι, μόνο το παράρτημα και η ραδιοφωνική έκπομπη λείπει από την ύποθεση. Άλλα όπου νάναι τα περιμένα κι' αυτά, για να ολοκληρωθή η ύποθεσις της γελοιοποιήσεως. Διότι έχεις γελοιοποιήθ άνεπανορθώτως. Και το καλό που σου θέλω, κόψε αυτή την άφισιαστική Ιστορία. Κάτσε μοναχός σου στη βερνάντα σου, πάρε κι' ένα μήνα άδεια από το γραφείο σου και σπηλώσου εκεί καθ' όλην την διάρκεια των εικοσιτετράωρων και θαύμαζε ως ήλιος την Άκρόπολι και το Λυκαβήττο, να χορτάσεις.

Άλλα έμένα μη με καλές. Έγώ περιορίζομαι να θαυμάζω την ανθρώπινη βλακεία, την όποιαν εκπροσωπείς έπαφώς και να βγάζω μελαγχολικά συμπεράσματα επί της ανθρώπινης χαζομαρίας.

Άειντε, άνθρωπέ μου. Πράξα στο ρετιρέ σου και, το καλό που σου θέλω μη μου ένοιακάνης τέτοια πράτασι. Γιατί υπάρχει κίνδυνος να δεχθώ, νάρβω και να πέσειτάξω από κεί πάνω, γιατί είναι το μόνο θέαμα που αίσθάνομαι τη σφοδρά έπιθυμία ν' άπολάσω. Χάχα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΦΑΙΡΜΑΙΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το μυαλό μου είχε στερέψει ολότετα. Από δυο μέρες δεν είχα γράψει ούτε άράδα. Και το άλλο πρωί έπερε άποωδότησε να παραβώσω το έδδομαδιαίο διήγημά μου στη μεγάλη επιθεώρησι, όπου εργάζόμουν.

Αποκατωμένος από τις άκαρπες προσπάθειές μου, είχα καθίσει εκείνο το άπόγεμα σ' ένα παγκάκι του μεγάλου πάρκου και παρακολούθουσα σάν άπογαυνομένος τούς περιπατητές, που περνούσαν από μπροστά μου. Ποιάς έζέρε; Ίσως η φυσιογνωμία κάποιου απ' αυτούς, η έκφρασι των ματιών του ή οι κινήσεις του να μου έδιναν τό θέμα που ζητούσα.

Έπειτα από λίγο, ένας άνθρωπος ήρθε να καθίση στο ίδιο παγκάκι. Φορούσε ένα τριμμένο παλτό κι' ένα λυγδιασμένο κασκόλ έσφηνε το λαιμό του. Φαινόταν πολύ δυστυχισμένος.

Ο άνθρωπος αυτός έβγαλε μια έφημερίδα από την τσέπη του κι' άρχισε να διαβάξη με προσοχή τις «μικρές άγγελίες».

Τίποτα! άναστήναξε ύστερα από μερικές στιγμές.

Ζήτησε έργασια; τον ρώτησα.

Ναι, άλλα για ένα γέρο σάν και μένα δεν υπάρχει τίποτε, μου απάντησε.

Άρχισα με κουβεντιάζωμε.

Τι έργασια κάνετε; με ρώτησε σε κάποια στιγμή.

Είμαι συγγραφέας, απάντησα, όχι χωρίς περηφάνεια. Γράφω διηγήματα, μυθιστορήματα...

Φανταστικά, δεν είν' έτσι;

Φυσικά...

Τι θα λέγατε για μια άληθινή Ιστορία;... Άλλοίμονο, βρίσκομαι σε κατάστασι που δεν μπορώ να σάς την προσφέρω δωρεάν... Άν σάς άρεσι, θα μου δώσετε μισή λίρα;

Τού το ύποσχεθήκα.

Ο πρωταγωνιστής της Ιστορίας μου είναι ένας γιατρός, ένας κάποιος δόκτωρ Χένρυ Χάρπαρ, άρχισε ο συνομιλητής μου. Σ' άς έτυχε ποτέ ν' άκούσεις τ' όνομά του;

Όχι.

Είχε σπουδάσει στο Βερολίνο και στη Βιέννη και κατόπιν έγκαταστάθηκε στο Λονδίνο. Ήταν έξυπνος, έντιμος και πολύ εύσυνειδητος στη δουλεία του. Άλλ' όπως έζέρετε, ένας γιατρός άργει να σταδιοδρομήσει. Σ' άς τριάντα χρόνια του, ο δόκτωρ Χάρπαρ το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να ζή μια άπλη, άλλ' άξιοπρεπή ζωή. Τίποτα περισσότερο... Την έποχη εκείνη, λοιπόν, άγάνησε παράφορα μια χαριτωμένη νέα, τη Μάργκαρετ Φοιέρ.

Η οικογένεια της Μάργκαρετ ήταν άλλοτε πολύ πλούσια. Άλλά την έποχη εκείνη είχε ξεπέσει...

Το κακό για τόν Χάρπαρ ήταν ότι είχε έναν άντεραστή, έναν πλούσιο επιχειρηματία, που λεγόταν Τόρρινγκτον.

Ένας άγριος άγώνας άρχισε τότε μεταξύ τους. Κι' ο ένας κι' ο άλλος προσπαθούσαν να καταχτήσουν την καρδιά της Μάργκαρετ.

Άλλ' η Μάργκαρετ άμφιταλαντεύεται, μην ζέροντας σε ποιόν από τούς δυο να δώση την προτίμησι της... Όχι, δεν είναι αυτό που θέλω πούσας... Η Μάργκαρετ άγαπούσε το γιατρό, άλλα ήσυχως, γιατί φοβόταν τη φτώχεια. Ένώ, κοντά στον Τόρρινγκτον ήξερε πως θα ζούσε πλούσια... Καταλαβαίνετε... μια νέα που είχε βασανιστή στο σπίτι της, δυσκολευόταν να κάμη ένα φτωχό γάμο και, μάλιστα, όταν της παρουσιάζεται η ευκαιρία να παντρευτή έναν πλούσιο σύζυγο.

Ο Χάρπαρ σκέφτηκε τότε πως ο μόνος τρόπος για να κατανικήση τούς διαταγμούς της ήταν να την πείση πως κέρδιζε πολλά χρήματα από το έπάγγελμα του. Χρεώθηκε, λοιπόν, ως το λαιμό και κατάφερε να κάμη τη Μάργκαρετ γυναίκα του.

Άλλά τα έσοδά του δεν είχαν αύξησή ούτε κατά μια πέννα. Έτσι, έπειτα από λίγο καιρό, βρέθηκε στην άνάγκη να κάμη και δεύτερο δάνειο, έπειτα τρίτο και τέταρτο... Είχε πάρει πιά τόν καθιγόρο.

Για να μην τά πολυλογώ, η κατάσταση κατάντησε έπειτα από λίγο καιρό άόρητη. Ο Χάρπαρ είχε φτάσει πιά στο πρόθυρο της καταστροφής. Και τότε, κατέφυγε σ' ένα μέσον, που το άποδοκίμαζε η συνείδησι του. Άλλ' ήταν το μόνο που μπορούσε να τόν σώση. Συνεταιρίσθηκε μ' ένα ύποπτο ύποκείμενο, που τό έδωσε κάποια προκαταβολή για να πληρώση τα πιά έπείγοντα από τα χρέη του κι' άρχισαν να πουλάνε ένα άπούχο παρασκευάσμα, που τό παρουσίασαν σάν σωτήριο φάρμακο έναντι του καρκίνου. Το φάρμακο αυτό δεν ήταν, βέβαια, βλαβερό, άλλ' ούτε καλό έκανε. Κάθε κουτάκι στοίχιζε μόνον μιάμισι πέννα, άλλα στην αγορά πωλούνταν για πέντε σελλίνια!

Η κατανάλωσι αυτού του φαρμάκου ξεπέρασε κάθε προσδοκία κι' οι δυο μπορούσε τώρα ν' άντικρύξη άφοβα το μέλλον.

Είναι περιττό, βέβαια, να σάς πώ ότι άρχισε να ζή σάν μαχαρνιας. Άλλ' η μεγαλύτερη ίκανοποίησι του ήταν η άγάπη της Μάργκαρετ. Δεν θέλω να πώ πως η γυναίκα του δεν τόν άγαπούσε πρίν. Άλλά στην άγάπη της είχε προστεθή τώρα ένα καινούριο στοιχείο: η έκτίμησι. Θεωρούσε τόν άντρα της ως μεγάλο σοφό και σωτήρα της ανθρώπινης. Οι Χάρπαρ ήταν το πιά εύτυχισμένο άντρόγυνο. Άλλοίμονο, όμως, η εύτυχία τους δεν κράτησε πολύ...

Είχαν άγοράσει μια πολυτελέστατη θαλαμηγυ και, μιά, μέρα έφυγαν από το Ντόβερ για να κάμουν μια περίοδεια στη Μεσόγειο. Κι' άκριώς, στην περίοδεια αυτή έκδηλώθηκαν τα πρώτα συμπτώματα...

Ο άγνωστος σταμάτησε μερικές στιγμές. Έπειτα συνέχισε:

Ω, κύριε, αυτό που θα σάς πώ είναι τρομερό. Ένώ βρίσκονταν στην Ιταλία, η Μάργκαρετ άρχισε να παραπονιέται ότι αισθάνονταν πόνο στο κάτω μέρος της κοιλιάς. Οι πόνοι αυτοί γίνονταν όλοένα και πιο δυνατοί και ταυτόχρονα η νεαρή γυναίκα αδυνατίζε.

Οι περιστάσεις μπορεί να είχαν κάμει τόν Χάρπαρ άπατάνα, άλλ' ήταν καλός γιατρός. Κατάλαβε άμέσως. Άλλ' αισθάνονταν την άνάγκη να άκούση τη γνώμη κι' άλλων συναδέλφων του κι' όταν γύρισαν στο Λονδίνο, φώναξε στο προσκεφάλο της Μάργκαρετ τούς πιά έακουσμένους γιατρούς. Όλοι έμειναν σύμφωνοι. Επρόκειτο για έναν καρκίνο της μήτρας, που δεν σκέφτηκε ο Χάρπαρ ήταν να χρησιμοποιήση στη γυναίκα του το «θαυματουργό» φάρμακό του. Προσπαθούσε άλλωστε, να της κρύψη την πραγματική άρρώστεια της. Άλλ' η Μάργκαρετ τη μαντέψε με τόν καιρό και τό ζήτησε μόνη της να της δώση αυτό το φάρμακο.

Καταλαβαίνω, τού είπε. Δεν μου λές την άλήθεια, για

—Σ' άς άρεσε η Ιστορία μου, κύριε; με ρώτησε ο άγνωστος.

να μην με πωράνης. Άλλά, φίλε μου, άφού έχεις τά μέσα να με σώσης, γιατί διατάξεις;

Καταλαβαίνετε τη θέσι του Χάρπαρ, κύριε; Για μια στιγμή, σκέφτηκε να φωνάξη στη γυναίκα του πως ήταν ένας άπατάνας, ένας έγκληματίας, ένα ανθρωπόμορφο τέρας.

Άλλά φοβήθηκε πως αυτή η άσκόλυμ θ' σκότωνε τη Μάργκαρετ. Άναγκάστηκε, λοιπόν, να της όμολογήη πως έπαυσε από καρκίνο και της έδωσε το φάρμακό του.

Η ύποδοξη από τό ένα μέρος κι' από τό άλλο τό άπιο που περιείχε αυτό το φάρμακο ήρέμισαν για ένα διάστημα τη Μάργκαρετ. Άλλ' έπειτα οι πόνοι ξανάρχισαν.

Σ τό μεταξύ, ο Χάρπαρ δεν παραμελούσε και όλα τά άλλα μέσα, που διέθετε η έπιστήμη για την καταπολέμησι της τρομερής άρρώστειας. Μιά έπιτυχημένη έγχείρησι γλύτωσε τη Μάργκαρετ από τόν κακοήθ άγκο της μήτρας. Άλλ' η καλύτερη έσι ήταν προσωρινή. Γιατί ο καρκίνος είχε κάμει μεταστάσεις και σ' άλλα όργανα.

Η δυστυχισμένη Μάργκαρετ χειρουργήθηκε άλλες δυο φορές. Άλλά στην τρίτη έγχείρησι πέθανε...

Ο άγνωστος είχε πιάσει με τά δυο του χέρια τό κεφάλι του κι' έμεινε ακεκή ώρα χωρίς να βγάλη λέξι από τό στόμα του.

Κι' ο Χάρπαρ; τον ρώτησα σε κάποια στιγμή.

Ο Χάρπαρ; μου είπε σάν να μην κατάλαβε. Ά, ναι... Είχε δαλώσει τό και

ρό τη συμφωνία του με τό συνεταίρο του κι' είχε πιάσει να παρασκευάζη το φάρμακό του.

Άλλ' ήταν πιά ένας δυστυχισμένος άνθρωπος... Και, για να ξεχάση, τώρριζε στο πιότη. Έτσι άρχισε να κυλάη όλοένα και πιο χαμηλά, ώπου έγινε ένα σκουλήκι... Ένα μηδενικό... Σ' άς άρεσε η Ιστορία μου, κύριε;

Ναι, απάντησα. Ήταν πολύ ένδιαφέρουσα.

Έβγαλα ταυτόχρονα μισή λίρα από την τσέπη μου και τού την έδωσα.

Ο άγνωστος σηκώθηκε από τό παγκάκι.

Χαίρετε, κύριε, μου είπε.

Χαίρετε, γιατρέ Χάρπαρ, απάντησα.

Κοντοστάθηκε και με κύταξε.

—Ά, τό μαντέψατε, μου είπε.

Και, χωρίς να προσθήη τίποτ' άλλο, άπομακρύνθηκε άρδοντας τα βήματά του. Έπειτα άπο μερικές στιγμές τόν έχασα από τά μάτια μου.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΡΙΣ ΣΟΝ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

ΤΟ κοστούμι του μπάνιου έχει πάρει σήμερα ιδιαίτερη σημασία. Η μόδα του έχει δώσει τόσες μορφές, ώστε να υποστηρίξει ή να αντιπαραστήσει τη γυναίκα να διαλέξει όχι μόνον το σχέδιο που ταιριάζει στη σύλουέτα της, αλλά και το ύφασμα και το χρώμα που ανταποκρίνονται στο γούστο της.

Μία φορά κι έναν καιρό ένα κοστούμι μπάνιου ήταν αρκετό για μία ολοκληρωμένη περιόδο. Σήμερα τα πράγματα άλλαξαν κι όπως μια κοκέτα γυναίκα έχει διάφορες τουαλέτες έτσι έχει και διάφορα κοστούμια για να βουτάει στη θάλασσα και να χαίρεται έπειτα τον ήλιο στην άμμουδιά.

Υπάρχουν κοστούμια απλά σπορτίφ όπως υπάρχουν άλλα πιο άμπιγιέ και άλλα πιο ντεζαμπιγιέ, που αποτελούνται από 2, 3 ή 4 μέρη, λυόμενα ή όχι, με ή χωρίς φερμουάρ, με ή χωρίς τσέπες.

Καθώς μας εμπιστεύεται η μόδα, μερικά κοστούμια έχουν μια άσιατική πνοή, άλλα εμπνέονται από την ελληνική τουνίκ και σε άλλα έμπνευσε η Τερμινόρη και τους προσθέτει κινητές φουτίτσες. Δεν είναι όμως μόνον η «κομψή» που παρουσιάζει αυτή την ποιότητα. Παίζει ρόλο και η πρώτη ύλη, από την οποία γίνονται τα διάφορα κοστούμια.

Πρώτα έρχονται τα τρικό με διάφορες μοντέρνες εμφανίσεις. Έπειτα είναι τα φιλέ-λαστέ, το φάν, το όττομάν, ο ταφάς, το «πώ-ντ» ή το πάλιν, τα σταμπά, τα βομβασκέρ, τα «φίλ ντ» έκδορ και τέλος τα νάυλον που καλύπτουν την αδιακριτή διαφάνεια τους με διάφορα σχέδια. Όλα εξυπηρετούν τις σημερινές απαιτήσεις για να μας παρουσιάσουν τα πιο όμορφα κοστούμια του μπάνιου.

Τα χρώματα που εμφανίζουν τα σημερινά κοστούμια είναι πάντοτε ζωηρά: Μπλε σε όλες τις αποχρώσεις, κόκκινα, κίτρινα, πράσινα κτυπητά.

Τα σταμπά, που χρησιμοποιούνται για κοστούμια του μπάνιου έχουν τα πιο άπρόοπτα σχέδια και αντιπροσωπεύουν τις χώρες όπου του κόσμου, το Μεξικό, την Αίγυπτο, την Κίνα, την Περσία, την Αφρική, ενώ άλλοτε πάλι μοιάζουν με λευκάματα βοτανολόγου, αλλά αριστοτέχον βοτανολόγου, που κρατώντας στα χέρια του τα πιο σπάνια εσώδηματά του σκόρπισε πάνω στα υφάσματα με μία ποιητική πνοή. Και για να προσδιορίσουμε τις διάφορες εκδοχές με μεγαλύτερες λεπτομέρειες έχουμε σήμερα το κοστούμι στον τόπο της τουνίκ, που αφήνει τελείως γυμνή την πλάτη και με μία λουρίδα γύρω στον λαιμό συγ-

κρατεί την τουνίκ στο στήθος.

Έχουμε το κοστούμι, το οποίο ου το επάνω μέρος σχηματίζει «μπυστί» χωρίς μπρετέλλες, ενώ από την εφαρμοστή μέση συνεχίζεται μία κοινή φουτίτσα αν φόρμ και το σύνολο μαζί με την μικρή κυλότητα αποτελεί εν-πιάς.

Έχουμε το κοστούμι που έχει το επάνω μέρος διαγώνιο ντραπαριστό και σκεπάζει τον ένα μόνον ώμο, ενώ άλλο σχηματίζει ένα μεγάλο δόδα ντεκολτέ και καταλήγει σε κλασικό μογιά. Έχουμε τέλος και το κοστούμι που κυριαρχεί με την... ανυπαρξία του κι' έχει μόνον μία μικροσκοπική κυλότητα κι' ένα σουτιέν.

ΤΑ ΣΡΑΙΑ ΣΥΝΟΛΑ

Όλα αυτά που περιγράψαμε μπορούν να έχουν και τα συμπληρώματά τους. Πότε υπό τύπον φορεματοσ-μεζιέ που μπαίνει πάνω από τον κορμό και κομψώνει με μία σειρά κουμπιά. Πότε υπό τύπον ριχτής θέστας με άφθονο γισκά, κοντά μανικάκια και τσέπες. Πότε υπό τύπον καζάκας που κομψώνει πολύ ιδιόρρυθμα με μία φαρδιά πλάτη μπροστά. Πότε υπό τύπον «κανεζού», κάτι που μοιάζει με μπολερό.

Όλα αυτά τα συμπληρώματα γίνονται ή από το ίδιο ύφασμα του κοστούμι ή αν το κοστούμι είναι ριγέ ή σταμπά από ύφασμα σχετικό μονόχρωμο, που να έχει κάποιο από τα χρώματα που έχει το κοστούμι.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΞΙΔΑΚΙΑ

Τα μικρά ή μεγάλα ταξιδάκια έχουν γενικευθεί εδώ και κάμποσα χρόνια για την καλοκαιρινή περίοδο.

Είτε με πλοίο, είτε με κάποιο φιλικό κότερο πολλοί θα στείλουν τις ελληνικές θάλασσες για να φράξουν πότε σε καμιά δημοφιλή ακροθαλασσιά, πότε σε κανένα άπρημο λιμανάκι.

Άλλα—γιατί για την γυναίκα υπάρχει πάντα ένα αλλά— για να νική την θερμοκρασία που της είναι απαραίτητη για να απολαύσει το ταξιδάκι της, πρέπει να έχει και 2, 3 ή 4 ταξιδάκια.

Αυτό είναι ένα μεγάλο πρόβλημα, γιατί είναι γεγονός πως δεν είναι εύκολο να φέρει μαζί σου ένα σωρό αποσκευές. Έξ' αλλου της χρειάζονται διάφορα κοστούμια για να φέρει εις πέρας την περιόδο της. Γι' αυτό πρώτο της μέλημα είναι να διαλέξει υφάσματα που δεν τσαλακώνονται, που πλένονται εύκολα και δεν χρειάζονται σιδέρωμα. Έτσι το πρόβλημα λύνεται κατά μέγα μέρος, γιατί δεν έχει ανάγκη να πάρει μαζί πολλές από δύο αλλαγές ασπρόρουχα νάυλον που πλένονται εύκολα, στεγνώνουν σε μία ώρα και δεν θέλουν σιδέρωμα.

Ας προτιμήσουμε όποτε για το ντύσιμο της ένα ή δύο σύνολα, που της επιτρέπουν δυο και τρεις εμφανίσεις: Μία φούστα, ένα-δυο μπλουζες, ένα σαντάιγ και φυσικά και μία τουαλέτα με τα εξαρτήματά της.

Δεν θα λησμονήσουμε βέβαια μία συλλογή από διάφορα κοστούμια του μπάνιου, ένα δυο φορεματάκια από κρετόν για την πλάτ κι' ένα παντελόνι με το κατάλληλο κορσάκι για το πλοίο.

Μερικοί παρισινόι οίκοι επενέστησαν για τις «κρουαζιέρες» ένα φόρεμα που στην πραγματικότητα αποτελείται από δυο φορεματάκια. Με αυτό το συνδυασμό απολαμβάνετε τον ήλιο πάνω στο πλοίο και δεν έχετε ανάγκη να αλλάξετε όταν βρεθείτε στην ξηρά. Σε' δίνουμε ένα παράδειγμα:

Μία τουαλέτα από λευκό πικέ σταμπά με πράσινα και ροζ μπουκετάκια σκεπάζει ένα άλλο φόρεμα πολύ ντεκολτέ από μονόχρωμο λινό, πράσινο ή ροζ. Στη γέφυρα του πλοίου ή στο καστρώμα του κότερου φοράτε αυτό το δεύτερο φόρεμα κι' όταν βγείτε την ξηρά το βγά-

ζετε και μένετε με το πικεδένιο που είναι ντεκολτέ και αφήνει το σώμα σας ελεύθερο ν' αναπνέει.

Άλλοι οίκοι λανθάνουν πλισσέδωτες λευκές φούστες ή ένα λευκό παντελόνι από χονδρό λινό, που φοριέται με λογών-λογιών καζάκες, σαντάιγ, μαρινιέρ, μπλουζες.

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά της φετινής μόδας είναι τα ίσια κορσά, που εφάπτονται στο σώμα χωρίς να το σφίγγουν και δεν έχουν κανένα πολύπλοκο γαρνίρισμα.

Πότε ραγισλάν, πότε ζαπονάι, πότε με μανικακάκια, πότε με κουμπωμά μπρος και πότε με ένα έκλειρ πίσω, είναι απάλλαγμένα από ντεκούπ, από σοφρες, από πέντες. Το πολύ-πολύ να έχουν δύο τσεπάκια διαγώνια ή κάθετα. Άλλο χαρακτηριστικό είναι οι ζώνες, πλάτους 2½ δακτύλων και μόνον από το ίδιο ύφασμα και ντυμένες από μέσα με δέρμα, για να στέκονται χωρίς να ζαρώνουν. Μία φαρδιά άγκράφα ντυμένη κι' αυτή χρησιμεύει για να βάλουμε και ένα διαφορετικό ύφασμα ντραπαριστό. Τρίτο χαρακτηριστικό είναι η έλλειψη γισκά. Είτε στρουγγυλό, είτε κυτρερό, είτε δόδα είναι το άνοιγμα του λαιμού, δεν έχει γισκά.

Και ένα άλλο ακόμη χαρακτηριστικό είναι οτι πολύ λίγες είναι οι άμπιγιέ τουαλέτες που δεν έχουν έπωλετες. Οι έντελως γυμνοί ώμοι δεν είναι πιά της μόδας.

Οι φούστες είναι όλες φαρδιές, αλλά σε άλλες το φάρδος δίνεται με εκούνη άν φόρμ, σε άλλες με δύο βαθιές κομφοίτες που σταυρώνουν μπροστά στη μέση, σε άλλες με φύλλα λοξά που κατεβαίνουντα σταυρώνοντας.

Μη ξεχνούμε και τα διάφορα πλισσέ που σε μερικές σιλουέτες δίνουν μεγάλη χάρη. Όλες αυτές οι φαρδιές φούστες καθιστούν απαραίτητα τα φουσκωτά μισοφόρια που συντελούν στο να δώσουν στις φούστες το σχήμα που απαιτεί η μόδα.

Το ξεμανικάκι γενικεύεται όσο πάει αλλά καλά θα κάνουν να το αποφεύγουν όσες έχουν χονδρά μπράτσα.

Και ένας νεωτερισμός που έτυχε της καλύτερης υποδοχής είναι ο τύπος της ράμπ-σεμίζ που

συνίσταται σε ένα μπούστο εφαρμοστό που σφίγγει κάτω από το στήθος μ' ένα είδος φαρδιάς κολλητής στον μπούστο ζώνης από το ίδιο ύφασμα. Η ζώνη αυτή σχηματίζει κορσέλε και δένει πίσω σ' ένα φιόγκο. Το άνοιγμα του λαιμού και τα μανικάκια έχουν λευκό ντεπασάν και το ύφασμα του φορεματοσ-μεζιέ είναι μπλε φόντο με άσπρες βουλιτσές ή φόντο μαύρο με κίτρινες βουλιτσές ή κόκκινο φόντο με βούλες άσπρες. Η φούστα γίνεται κλόζ.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Η μόδα του μπολερό συνεχίζεται και όλο κι' ανανεώνεται. Συχνά σιγά παίρνει μορφή πελερίνας ή μικρού παλτού.

Το μπλέ μαρέν συνήθίζεται ακόμη και για τουαλέτες ντε στυλ και το βλέπουμε ν' αναμειγνύεται πολύ με άσπρο.

Η εσάρπα είναι το αναπόσπαστο εξάρτημα κάθε τουαλέτας. Την διαλέγουμε στο ίδιο χρώμα ή σε κάποιο χρώμα που ν' αποτελεί χτυπητή αντίθεση.

Η μπροντερί αγγλαίς συνήθίζεται παντού. Τη βλέπουμε σε μπλουζες και σε αλόκληρα φορέματα.

Δεν είναι πιά το μεγάλο ντεκολτέ που κάνει μία τουαλέτα άμπιγιέ, αλλά η έκλογη του υφάσματος.

Τα κορσέλε βρίσκονται στην ημερησία διάταξη. Πότε σχηματίζονται από το ίδιο το ύφασμα, πότε από μία ντραπαριστή κορδέλλα.

Σε πολλές ανοιχτόχρωμες τουαλέτες βλέπουμε το επάνω μέρος του κορσά να σχηματίζεται από μαύρο βελούδο.

Η πιο κλασική αντίθεση παραμένει πάντοτε το άσπρο και το μαύρο. Την χρησιμοποιούν για να υπογραμμίσουν το ανάστημα της στήλης, αλλά μη σας φανη παράξενο αν δείτε σ' ένα φόρεμα το επάνω μέρος του κορσά άσπρο και το κάτω όπως και τη φούστα μαύρα.

Τις ηλιόλουστες ημέρες βλέπουμε να φιγουράρουν όλα τα χρώματα που αποτελούν το ουράνιο τόξο και ιδιαίτερος φοριέται το κίτρινο.

Ο Οίκος Μπαλεντινάγκα παρουσίασε τις πρόσφατες πολλές σύνολα από ριγέ υφάσματα με τις ριγές τοποθετημένες διαγώνια.

Μικρά τριανταφυλλάκια, μη με λησμονεί και παπαρούνες στολίζουν τις νεανικές τουαλέτες.

Πολύ της μόδας οι γόδες από πλεκτό νάυλον με τακου-νις «βελόνες».

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

1) Κοστούμι του μπάνιου από ριγέ ήμιλινο μπλέ και άσπρο, ή άσπρο και κόκκινο ή άσπρο και κίτρινο. 2) Σκεπάζεται ολόκληρο με αυτό το μονοκόμιο φορεματάκι-μεζιέ από λευκό ήμιλινο. 3) Συμπληρώνεται με μία ριχτή θέστα επίσης ριγέ. 4) Μπορείτε επίσης να διαλέξετε αυτό το κοστούμι από ριγέ ποπλίνα. Δεν έχει ζώνη ούτε τσέπες. 5) Κλασικός τύπος κοστούμι από ριγέ ποπλίνα που στολίζεται και με βούλες. 6) Για συμπλήρωμα αυτό το ομοιόμορφο μπολερό-κανεζού που έχει ένα μεγάλο πικεδένιο γισκά. 7) Μαγιό από πικέ εμπριμέ με ομοιόμορφο μεσαίο καζάκι. 8) Για συμπλήρωμα μία θέστα από λευκό «έπνόνζ» με μία ιδιόρρυθμη πλάτ μπροστά που βοηθεί στο κλείσιμο.

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ο μικρός μετανάστης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η «Πάμπα» πέρασε από την Ισπανία και έφτασε στο Ντακάρ. Ο Ραούλ διασκέδαζε, βλέποντας τους μαύρους να κάνουν βουτιές για να πιάσουν τα νομίσματα, που τότε έρριχναν στη θάλασσα μερικοί έπιθότες. Επείταζε μάλιστα και διάφορα σκί-θια τους, αλλά ένας ταξιδιώτης του έζη-γυσε ότι δεν θα μπορούσε να ζήσει ως καλ-λιτέχνος στο Μπουένος Άιρες.

Κι' ο χοντρός εκείνος ταξιδιώτης, αφού έδωσε πολλές έλπίδες στους μετανάστες απομακρύνθηκε.

Ο Ραούλ κι' ο Τορπέν απόμειναν σκεφτικοί. Ο μικρός βρισκόταν στην αρχή της ζωής του κι' ο μεγάλος πήγαινε για να ξαναπιάσει τη δική του. Το Μπουένος Άιρες τους τραβούσε σαν μαγνήτης. Και το καράβι τραβούσε για τη μεγάλη εκείνη πόλη, φέρνοντας 'τά όνειρα και τις έλπίδες των ανόμων εκείνων μετανά-στών, που ήταν γεωργόι, εργάτες, ήθοιοι, κλόουν ιπποδρόμιου, υπάλληλοι, καλλιτέχνες.

Για πρώτη φορά ο Ραούλ αισθάνθηκε φό-βους κι' αμφιβολίες για το μέλλον του. Πλη-σίασε λοιπόν, τον συντροφό του, σαν νάθελε ν' ακούσει από το στόμα του καμιά ενθάρ-ρυνση.

Ο φαρμακοποιός με το τρελλό κεφάλι και την καλή καρδιά, κατάλαβε τη σκέψη του μι-κρού κι' ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του, του είπε:

—Σε βλέπω στενοχωρημένο, Ραούλ. Ματί; Σε τρώεσαν τα λόγια του χοντρού; Μην ά-κουες ό,τι λένε. Κι' αν στο Μπουένος Άιρες δεν άγαπών τον ζωγράφου, θα τους κάνου-με να τους άγαπήσουν! Θα τους δείξεις έσύ τα όρατά σου σκίτσα και θα δεις πως θα τ' ακριβοπληρώσουν! Θα δεις! Έλα, μικρό μου, θα πάμε καλά. Έγώ, ο Τορπέν σου δίνω τον λόγο μου! Ησυχάζε και γίνου πάλι εύθυμος!

Ο Ραούλ πήρε θάρρος με τα λόγια του κα-λού του συντροφού κι' έτρεξε να πάει κοντά σε μια συντροφιά Ιταλών που χόρευαν και τρα-γουδούσαν με μια φουσαρμόνικα.

Πού να φανταζόταν ωστόσο ο Ραούλ ότι η τύχη του επεφύλασσε να τον στερήσει από το μοναδικό του φίλο, που σ' αυτόν είχε στηρίξει όλες του τις έλπίδες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Από την ημέρα που το καράβι έφυγε από την Αλμέρια, μια έγχρη είχε δημιουργηθή ά-νάμεσα στους Ισπανούς και τους Σέρβους. Αυ-τοί παραπονιόντουσαν ότι άναγκάστηκαν ν' ά-φισουν 'τά κρεβάτια τους που είχαν προλάβει να πιάσουν, για να κάμουν τόπο στους τρια-κόσιους καινούργιους μετανάστες.

Στην αρχή οι Ισπανοί κι' οι Σέρβοι ά-γριοκαταζόντουσαν μεταξύ τους. Στο μαγε-μένο, που πήγαιναν να πάρουν το φαγητό τους, είχαν μαλλώσει πολλές φορές. Κοιτώντας όμως δεν φανταζόταν ότι η έγχρη αυτή θα είχε και τίς δυσάρεστα αποτελέσματα.

Είχαν περάσει, τρεις ημέρες από τότε που είχαν φύγει από το Ντακάρ και η άφορητη ζέση έδειχνε ότι πλησίαζαν στη τροπική ζώνη.

Οι μετανάστες δεν άφηναν το κατάστρωμα γιατί κάτω στις καμπίνες έκανε πολύ ζέση. Μοναχοί οι γυναίκες κλεινόταν τη νύχτα εκεί, σύμφωνα με τον κανονισμό.

Για να περνούν εύχρηστα οι άπαγευμαίνες άφρες, ο Ραούλ, εύθυμος και ζωηρός, σκέφθη-κε να κάνει διάφορα παιχνίδια. Κι' έτσι πολ-

λοι, για να ξεχάσουν τις στενοχώριες τους, μα-ζευνότουσαν γύρω του και γελοούσαν με τό τί-ποτα, σαν παιδιά.

Την ημέρα λοιπόν εκείνη ο Ραούλ σοφίστηκε να τους κάνει το έξης παιχνίδι: "Έξη μετανά-στες έβγαζαν 'τά παπούτσια τους και τ' άνα-κάτευαν πάνω στο κατάστρωμα. Κατόπιν έπρε-πε να τρέξουν ώρισμένο διάστημα τρεις φορές. Νικητής ήταν εκείνος που θα έφθανε στο τέρ-μα, φορώντας 'τά δικά του παπούτσια.

Φαντάζεσαι κανείς τί γέλια γινότουσαν με το τρέξιμο, το ψάξιμο και τις καμικές στάσεις εκείνων, που έτρεχαν με τόνα πόδι, προσπα-θώντας να φορέσουν στο άλλο το παπούτσι τους. Ο νικητής θα έπαιρνε ένα τάλληρο, που το πρόσφερε ένας έπιθότης της πρώτης θέσεως. Γιατί και οι έπιθότες της πρώτης θέσεως πα-ρακολουθούσαν πάνω από τη γέφυρα το παι-γνίδι των μεταναστών. Τους άρεσε μάλιστα τό-σο, που το ώνόμασαν υποδηματοδρομία. Ο ά-γώνας έξ άλλου έπαιρνε ζωηρό ενδιαφέρον, γιατί έπαιρναν μέρος σ' αυτόν και όμορφα κο-ρίτσια.

Νικητής, λοιπόν, φαινόταν ότι θα ήταν ένας Ιταλός ως είκοσι χρονών. Είχε φορέσει το ένα παπούτσι του και δεν του έμενε παρά ο τελευ-ταίος γύρος για να νικήση.

Βλέποντας όμως ότι ήταν πολύ μπροστά, γιατί ο μόνος σοβαρός αντίπαλός του, ο Ρα-ούλ, όχι μόνο βρισκόταν πίσω κατά ένα γύρο, αλλά δεν είχε καταφέρει ακόμα ούτε να βρή το δεύτερο παπούτσι του, ο Ιταλός σκέφτη-κε να τελειώσει τον άγώνα με τέτοιο τρόπο, που να κάνει μεγάλη εντύπωση στους θεατές.

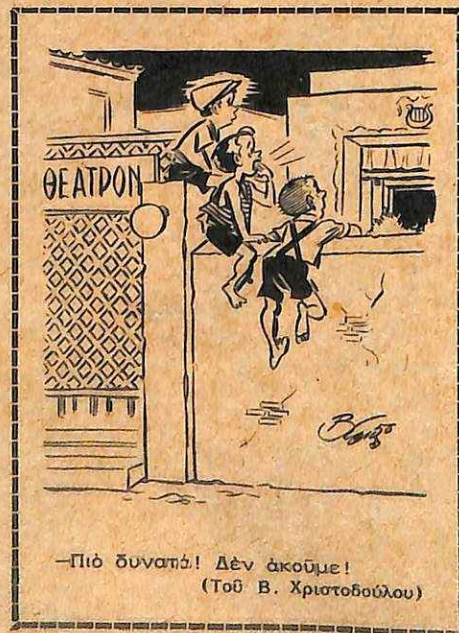
"Όλοι ήξεραν ότι πήγαινε στην Αμερική για να πιάσει στο Ιπποδρόμιο. Και για να δώσει μια ιδέα για την τέχνη του, αφού μάλιστα δεν του άπόμειναν παρά δέκα μέτρα για να φτάση στο τέρμα, άρχισε να προχωρή με τούμπες, πράγμα που έκανε τους μετανάστες να ένθου-σιαστούν.

Ο Ιταλός, που φιλοτιμήθηκε από τα χειρο-κροτήματα, δοκίμασε να κάνει και την τελευ-ταία τούμπια. Τη φορά όμως αυτή είτε γιατί δεν υπολόγισε καλά τη φορά του, είτε γιατί τον έμπόδιζε η κλίση του καραβιού, πήγε κι' έπεσε πάνω σε μια παρέα Σέρβων και Ρώσων. Αυτοί καθόντουσαν στη θέση τους κοντά στο τέρμα, κατασφύρηδες, χωρίς να σκοτίζονται για την υποδηματοδρομία.

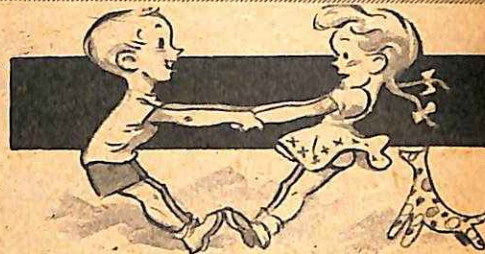
Σε μια στιγμή οι μετανάστες είδαν τρεις πελάρους Σέρβους, που χωρίς να βάλει τους είχε σπρώξει ο Ιταλός, να πέφτουν πάνω του, να τον σπρώχνουν και να τον έαυλάνουν ανά-σκελα στο κατάστρωμα. Άκούστηκε τότε το κε-φάλι του να χτυπάει δυνατά χάμω. Φαίνεται δε ότι το χτύπημα ήταν δυνατό, γιατί ο δύ-στυχος Ιταλός έμεινε άναίσθητος, σαν νεκρός.

Αυτό έκανε τους άλλους μετανάστες ν' άνα-ναστήσουν έναντιόν των Σέρβων. Άμέσως, έ-νας άλλος Ιταλός άγριεψε και χυμώε πάνω τους για να εκδικηθή τον συμπατριώτη του. Ήσαν ένας παλληκαράς, γνωστός και συμπα-θής στο καράβι, που τον έλεγαν Σεμπασιτιάνι.

Σε λίγα λεπτά βρέθηκε περικυκλωμένος ά-πό ένα σωρό Σέρβους και Λεβαντινούς. Ο Σε-μπασιτιάνι, που ήταν παλαιστής, δεν φοβήθηκε καθόλου. Χαμήλωσε το κεφάλι και ρίχτηκε με όρημ πάνω σ' έναν Σέρβο, που τον άρπαξε από τη μέση και τον πέταξε κάτω. Στο μεταξύ η γυναίκα του Ιταλού, έβλεπε τις φωνές και προσπάθησε ν' άποτραβήξει τον άντρα της από τον καυγά, που σιγά-σιγά έπαιρνε μεγαλύτερη έκταση.

—Πιό δυνατά! Δεν ακούμε!
(Του Β. Χριστοδούλου)

Άνακατεύτηκαν τότε κι' οι Ισπανοί, που άρχισαν να πετούν ποτήρια, πιάτα, δίσκους, ά-κόμα και μαχαίρια. Οι γυναίκες, βλέποντας τη μεγάλη εκείνη φασαρία, έβγαλαν τα ξεφωνητά, παρακαλώντας την Παναγία σε όλες τις γλώσ-σες.

Στο μεταξύ, ο Ραούλ έτρεξε κοντά στον Τορπέν, που αντί να μείνει ήσυχος ή να πάη να φέρη τον καπετάνιο, έβέωρσε καλό να λάσθ μέρος στον καυγά. Ρίχτηκε λοιπόν ά-νάμεσα στους Σέρβους και τους Ιταλούς, φω-νάζοντας:

—Σταθήτε!... Τρελλαθήκατε;...

Ένας όμως Ισπανός που μ' αυτόν ο Τορπέν είχε μαλλώσει πριν δύο ημέρες για τη θέση που του πήρε, στάθηκε μπροστά του και του είπε:

—Πώς; Έσύ δεν θέλεις να πολεμήσεις; Βέ-βαιαι, είσαι φραντσέζος και φοβάσαι! Κάνεις σαν τις γυναίκες: Χαρίζεις τα παλληκάρια, έσύ όμως φυλάς το τομάρι σου, δειλέ, άναδρε!

Ο Τορπέν φημιζόταν για παλληκαράς που δεν ήξερε τί θα πη φόβος. Γι' αυτό η βριαία του Ισπανού ήταν για το φαρμακοποιό μεγάλη προσβολή. Προχώρησε λοιπόν και του είπε:

—Στις διαταγές σου, παλληκάρι μου! Άν έσύ επιμένεις να κτυπηθώ, είμαι πρόθυμος να σου δείξω πως τα βγάζει πέρα ένας Γάλ-λος!

Και λέγοντας αυτά έδωσε μια γροθιά στον αντίπαλό του, που δεν περίμενε τόσο γρήγορη την επίθεσή του για να προφυλαχτεί.

Άφοδ όμως έφαγε τη γροθιά, έκανε πίσω δυο βήματα και βγαίνοντας από την ζώνη του την αναβίασαν, που κρατούν όλοι οι Ισπανοί, την πέταξε με δύναμη έναντιόν του Τορπέν.

Το μαχαίρι βρήκε το φαρμακοποιό ακριβώς στο μάτι όπου έμεινε καρφωμένο! Ο δύστυ-χος Γάλλος έπεσε έξωρος στο κατάστρωμα, που το γέμισε με αίματα.

Ο Ραούλ, βλέποντας το φίλο του να πέφτει, έτρεξε κοντά του. Κτύπησε να σταματήσει το άφθονο αίμα που έτρεχε, και ζητούσε βοήθεια, δειχνοντας τον Ισπανό που έφευγε τρομαγμέ-νος για το κακό, που είχε κάμει...

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκαν οι αξιω-ματικοί του καραβιού. Ήταν ο πλοίαρχος της «Πάμπα» κ. Ζακέν και πέντε άπολωλοθύσαν ά-υποπλοίαρχοι και μερικοί ναύτες.

—Μη κινήθης κανείς! φώναξε ο καπετάνιος. Ο πρώτος που θα κάνει ένα βήμα θα πάη στο σίδερα!...

Οι έπιθότες στάθηκαν βουλοί στις θέσεις τους και ό κ. Ζακέν πλησίασε τον Τορπέν, ενώ συγχρόνως έδωσε έντολη να ειδοποιησουν το γιατρό του καραβιού. Κι' όταν είδε τη ανα-βάγνια ματωμένη, κατάλαβε τα πάντα. Έσκυ-ψε, την πήρε και ρώτησε τους μετανάστες:

—Τίνος είν' αυτό το μαχαίρι; Κανείς δεν άπάντησε. Σε λίγα λεπτά πέντε έξη Ιταλοί έσπρωχναν τον Ισπανό και τον έβιαζαν να παραδοθή στον καπετάνιο.

Τρέμοντας τότε εκείνος είπε:

—Έγώ πέταξα τη αναβίαση μου άπάνω στο Γάλλο. Άλλά δεν φταίω έγώ, αυτός με χτύ-πησε.

—Καλά, αυτό θα το δούμε άργότερα.

Και δειχνοντας τον Ισπανό σε δυο ναύτες του, πρόσταξε:

—Στη φυλακή! Οι δυο ναύτες πήραν μαζί τους το φονιά, ενώ ο καπετάνιος γυρίζοντας στον υποπλοίαρ-χο, του είπε:

—Για να μη ξανασυμβούν παρόμοιες σκηνές, να χωρίσετε αυτά τα κτήνη. Οι Σέρβοι θα πά-νε στην πρύμνη, οι Ιταλοί στην πλώρη κι' οι Ισπανοί στη μέση. Εκείνος που θα θελήση να περάση τα σύνορα του άλλου, θα φυλακιστή!

Ο γιατρός έφτασε κοιμπώνοντας την άσπρη από πλούδα, θυμωμένος. Τα είχε με τους με-τανάστες που τον ένοχλούσαν κάθε τόσο.

—Τι έκαμαν πάλι αυτά τα κτήνη; ρώτησε. Του έδειξαν τον Τορπέν, που βρισκόταν αναί-σθητος, με το κεφάλι του άκουμπισμένο στα γόνατα του Ραούλ.

Ο μικρός έκλαιγε και ζητούσε βοήθεια, ά-πελπισμένος που έβλεπε το φίλο του άρχρ σαν νεκρό.

Ο γιατρός γονάτισε με κόπο, γιατί ήταν χον-τρός, και με την πρώτη ματιά που έριξε στον τραυματία, ψιθύρισε:

—Ο δυστυχισμένος! Την έφαγε για καλά... Τι κτήνη!

Έπιασε τότε ο ίδιος με προσοχή το κεφάλι του Τορπέν και μαζί με δυο ναύτες μετέφερε το φαρμακοποιό σ' ένα μικρό θάλαμο του νο-σκομείου.

Στο διάστημα αυτό ο γιατρός δεν άφησε το σφυγμό του τραυματία, ενώ ο Ραούλ τον θερμopαρακαλούσε να σώση το φίλο του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο φθονερός γείτονας

Μιά φορά κι' έναν καιρό σ' ένα χωριό της Ισπανίας ζούσε ένα φτωχό άντράγιο, που δεν είχε παιδιά. Παρηγοριόταν όμως μ' ένα όμορ-φο και πιστό σκυλάκι.

Μια μέρα το σκυλάκι μπήκε στο σπίτι γαι-γίζοντας χαρούμενα και τρέχοντας πάλι έξω στον κήπο. Περίεργος ο άφεντικός του το πή-ρε από πίσω και το είδε να πηγαίνει κάτω ά-πό μια σκιά. Εκεί το σκυλάκι άρχισε να σκά-βει με τα μπροστινά του πόδια το χώμα.

Ο χωριάτης μπήκε σε ύποψια: Κάτι ζη-τούσε να βρή το σκυλί. Φώναξε, λοιπόν, τη γυ-ναίκα του και οι δυο μαζί άρχισαν να σκά-βουν στο ίδιο μέρος.

Σε λίγο είδαν ένα σιδερένιο κουτί, που δ-ταν το άνοιξαν το βρήκαν γεμάτο με χρυσά «γίεν» (γιαπωνέζικα νομίσματα).

Ή χαρά τους ήταν άπερίγραπτη. Με μιάς είχαν γίνει πλούσιοι! Και όλα αυτά τα πλού-τι τους τα χρυσότουσαν στο άγαπημένο τους σκυλάκι!...

Δυστυχώς όμως στον κόσμο αυτόν ή χαρά και ή λύπη βαδίζουν πλάι - πλάι. Κι' ενώ όλοι στο χωριό χάρηκαν για τον θησαυρό που βρή-καν, ο γείτονας τους, που ήταν ένας φθονε-ρός άνθρωπος, ζήλεψε την καλή τους τύχη και τα βράδια δεν μπορούσε να κλείση μάτι. Ο τος που πήγαινε στα χρυσά τους «γίεν». Πί-νους, ο άνοητος, πως αν είχε κι' αυτός ένα σκυλάκι σαν το δικό τους θα εύρισκε τον ίδιο θησαυρό στον κήπο του.

Μ' αυτή τη σκέψη, λοιπόν, καρφωμένη στο μυαλό του, παρακάλεσε τους δυο τυχερούς γείτονές του να του δανείσουν για δυο μέρες το τυχερό σκυλάκι τους. Φυσικά, το άντρό-τό τυχερό ανήθηκε να δώσει στον γείτονα το άγα-γιο του ζω. Έκείνος όμως έπνευσε, παρα-πημένο του ζω. Έκλαιγε... Εκείνοι τότε, που ή-σαν πανετικοί άνθρωποι και ποτέ δεν του εί-χαν άς τώρα άρνηθή τίποτα δέχτηκαν στο τέ-λος.

Από τη στιγμή που το τυχερό σκυλάκι μπήκε στο σπίτι του, ο φθονερός γείτονας το άφησε να πηγαίνει παντού, έλπιώντας, πως από τη μυρουδιά θα εύρισκε κάποιο θησαυρό. Φαντασθήτε, λοιπόν, τη χαρά του όταν, τη δεύτερη μέρα άκουσε το σκυλάκι να γαυγί-ζει και το είδε κάτω από ένα δέντρο του κήπου και το σκάβει το χώμα. Έτρεξε κι' εκείνος του να σκάβει, αλλά αντί να βρή εκεί κι' ο θησαυρό που περίμενε, βρήκε ένα μικρό κι-βάτσιο γεμάτο κόκκαλα!

Τρελλός από θυμό και άπογοήτευση, ο φθονερός γείτονας χτύπησε το άθωο σκυλάκι μ' ένα τσεκούρι και το σκότωσε. Κατόπιν εί-πε στους γείτονές του, ότι τάχα έπεσε ένα δοκάρι στο κεφάλι του και το άφησε στον τόπο.

Άπαρηγόρητοι τότε οι κατημένοι με τον ά-δικο χαμό του πιστού σκυλιού τους, το πή-ραν και το έθαψαν κάτω άπ' τη σκιά, όπου είχε βρή τον θησαυρό.

Πέρασαν μερικές ημέρες κι' ο τυχερός γαι-γικός είδε στ' όνειρό του το σκυλάκι του, που τον συμβούλευε να κόψη τη σκιά και με το όύλο της να φτιάξη ένα μεγάλο γουδί. Έκείνος έπνευσε από το όνειρο, συμ-βουλεύτηκε τη γυναίκα του κι' άποφάσισαν

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Παρακοή

Μια μέρα, κεφάλι με λίγο μυαλό έπνευσε να πιάει παιδί στο γιόλο σκαλώνει στα βράκια, πετιέται ψηλά στη θάλασσα ρίχνει λιθάρια πολλά.

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

—Παιδιά μου, είναι ή θέση κακή γλυστράς και θα πέσει, μη μένης εκεί. Μ' αυτό τρέχει, σκαλώνει, πηδά σαν γλυστράς και πέφτει εύθως στο γιόλο.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Μα οι σπάχτες του γουδιού, που έφερε και σκόρπισε, όχι μόνο δεν έφεραν το άποτέλε-σμα που ποθούσε, αλλά και θυμώσαν τον Άρ-χόντα, γιατί μπήκαν στα μάτια του και πα-ρά λίγο να τον στραβάσουν! Διέταξε τότε και τον έρριξαν στη φυλακή κι' όταν βγήκε από κεί μέσα και γύρισε ταπεινωμένος στο χωριό του, όλοι ήξεραν πως ήταν ένας φθο-νερός άνθρωπος κι' έπαψαν πιά να του μι-λάνε.

Κι' ο φθονερός γείτονας άνογκάστηκε έ-τσι να φύγη από το χωριό και να ζήσει με τ' άγρίμια από δάσος.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο ίδιος σκύλος

Ο Μάκης κι' ο Λάκης είναι δίδυμα άδελ-φάκια, πηγαίνουν στο ίδιο σχολείο, στην ίδια τάξη κι' έχουν τα ίδια βιβλία. Υπάρ-χει όμως μεταξύ τους μια μεγάλη διαφο-ρά. Ο Μάκης είναι έπιμελής, ενώ ο Λά-κης έχει το νου του διαρκώς στο παιγνί-δι...

—Ο άδελφός σου θα γίνει μια μέρα με-γάλος και πρανός κι' έσύ θα ντρέπεται για λογαριασμό σου! του λέει κάθε τό-σο ή μητέρα του για να τον στρώση στο διάβασμα.

Άλλά ο Λάκης δεν έννοει να βάλει μυα-λό. Έτσι έρχονται και οι μέρες των έξε-τάσεων. Ο Μάκης πηγαίνει μια χαρά, ενώ ο Λάκης μετά βίας παίρνει τη βάση, παρ' όλο που αντίγραφε άπ' τον άδελφό του.

Μετά το διαγώνισμα όμως της εκθέσε-ως, ο δάσκαλος φωνάζει το Λάκη και του λέει άυσπρά:

—Η έκθεσι που έγραψες για τον σκύλο του σπιτιού σας είναι ή ίδια με την έκ-θεσι του άδελφού σου!

Κι' ο Λάκης με το πιο άθωο ύφος του κόσμου, άπαντάει:

—Μά αφού, κύριε, πρόκειται για τον ίδιο σκύλο, τί θέλετε νάναι; Διαφορετικί;

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

—Μαμά, έγώ ξέρω να μετρώ ως τα δέκα με τα δαχτυλά μου. Ή Κικίτσα πόσα ξέρει να μετρά;

—Πά, πό, ψέμματα που σου λέει, μαμά! Και που τα βρίσκει τόσα δαχτυλά;

—Πά, πό, ψέμματα που σου λέει, μαμά! Και που τα βρίσκει τόσα δαχτυλά;

—Πά, πό, ψέμματα που σου λέει, μαμά! Και που τα βρίσκει τόσα δαχτυλά;

—Πά, πό, ψέμματα που σου λέει, μαμά! Και που τα βρίσκει τόσα δαχτυλά;

—Πά, πό, ψέμματα που σου λέει, μαμά! Και που τα βρίσκει τόσα δαχτυλά;

ΠΟΠΕ, σ' ἄλη τῇ μακρᾷ ἱστορίᾳ τῆς λατρικῆς, δὲν χρησιμοποιοῦ-
θηκε μὴ θεραπευτικῇ μέθοδῳ ἀνάλογη μ' αὐτὴν ποὺ προτείνει
τώρα μιά διὰς Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων. Ἐχουν γίνεи ἐγχει-
ρήσεις πᾶνω σὲ άτομα ναρκωμένα ἢ ὑπνωτισμένα ἢ κατεμυ-
γμένα μέσῃ σὲ πάγιο γιὰ νὰ ἐλαττωθῶν προσωρινὰ οἱ ζωτικὲς λειτουργίες
τους. Καλεῖ γιὰτρόσ διῶς δὲν σκέφθηκε ποτὲ νὰ γιὰτρέψῃ ἕναν ἀρ-
ρωστο, βάζοντάς τον... σπὸ φοῦρνο!

Πρέπει τόσοσῃ νὰ ἐξηγησῶμεν ἀμέσως ὅτι οὗ «φοῦρνος» γιὰ τὸν ὁποῖο
πρόκειται ἐδῶ, δὲν εἶναι συνηθισμένον τύπου. Δὲν θερμαίνεται μὲ κάρ-
βουνο, μὲ πετρεῖοῶ ἢ μὲ ἄλλη καύσιμη ὕλη. Εἶναι ἕνας αὐτοκίνητος
κλιθεῖρας, ποὺ λειτουργεῖ μὲ οὐράνιον. Δὲν βγάζει καθόλου φλόγες,
ἀλλὰ δὲ ἡ θερμότης ποὺ παράγει ἀπορροφᾶται ἀπὸ ἕνα σύστημα ψύξεως
(καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ ἄλλους σκοποὺς).

Ἔτσι, οὗ ἄρρωστος ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα εἰδικὸ θάλαμο, μέσῃ σ' αὐ-
τὸν τὸν «κλιθεῖρα», δὲν αἰσθάνεται καθόλου ζέση. Μένει ἐξοπλισμένος ἐ-
κεῖ μέσα, μ' ἄλη τὸν τὴν ἀνεσι, καὶ ὀφίσταται—διῶς νὰ τὸ νοῦρή-
τὴν ἐνεργητικὴν θεραπευτικὴ ἐπίδρασι τῶν νετρονίων ποὺ ἐκπέμπονται
συνεχῶς ἀπὸ τὸ οὐράνιον.

Ἡ «ἐστία» μὲ τὸ οὐράνιον βρίσκεται στὴ μέση τοῦ κλιθεῖρα, ἔχει
δὲ ἕνα σύστημα ρυθμισμοῦ, μὲ μοναδικὰς ράβδους ποὺ μπορεῖ ν' ἀνε-
ωκατεστέον κ' ἔτσι νὰ διακομίζῃ ἢ ν' ἀπακαταστήσουν τὴν λειτουργία
του. Ὅταν οἱ ράβδοι αὐτὲς ἀνιμωθοῦν καὶ βγῶν ἀπὸ τὴ μάζα τοῦ οὐ-
ρανίου, ἀρχίζει νὰ λειτουργοῖ οὗ κλιθεῖρα. Ὅταν κατεσθῶν σπὴν ἀρχαίᾳ
τους θέσι, στένον τὴν ἀρρωστὴν «ἐστία».

Χοντρά τοιχώματα ἀπὸ βιομορφιον, πολυέδοιχες πλαστικὲς ὀλες κί
μπετον περιβάλλουν ἀπὸ παντοῦ τὴν «ἐστία», γιὰ νὰ μὴ ἀφίονῃ νὰ ξε-

...και κλειδώνουν κοστίζονταν πανάκριβα, περί τις 50.000 δολάρια
τόσο, η αμερικανική Έπιτροπή Άτομικής Ένεργείας έχει ή-
δη απαγορεύσει χρήματα για δύο, τον ένα στο Μπρουκλίν
στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας. Καταστίζονται δέ τα
για ένα τρίτο, που θα εγκατασταθεί στο Άλμπουκέρκ του

4ον
τα του... σου...
σης... στον έχθρό σου!
Τέτοια πολεμική
ήταν άκατανόητη γι
τακτική
αυτόν.

Μουσική

χθηκε τη Τζιλ με τ' όνομα «μίσ
Σπρίνγκ». Ο Μπόχου έτριξε τὰ
δόντια του. Ήταν πάντα θυ-
μωμένος — όχι όμως με τη

Στους τοίχους υπήρχαν και
πάλι συμπλέγματα από Νύμ-
φες και Κενταύρους — έδώ ό-
μως οι Νύμφες δεν φορούσανε
τίποτ' άλλο άπ' τὰ σπηρούνια
τους.

Με τὸ τέχνασμα αὐτὸ ὁ ἔξιπνος ἐργάτης—ποῦ δοῖκε ἀμέσως τὴ μιλιὰ του—ἀθωώθηκε πανηγυρικά!...

μπάρ που βρισκότανε σ' ένα μικρό
γωνία τῆς κάμαρας. Κανείς
τους δὲν φαινότανε νάχη ρεβόλ-
βερ. Καὶ κανείς τους δὲν ἴπταν

ντυμένος επίσημα, σαν το Μπό-
χου. Όλοι φορούσαν κοστούμια
σπέρ και ποκαμίσα μ' ανοι-
χτούς γιακάδες.
— Μά είσατε τρομερός!
φώναξε ο Κάνιν, τη στιγμή έ-
κείνη.
Και το ήχηρό γέλιο του γέ-
μισε την αίθουσα.
— Έλατε και σεις, Τζιλ, ν'
ἀκούστε αυτό το φαινόμενο!
πρόσθεσε. Καιρό είχα να γε-
λάσω έτσι...
— Ποιό φαινόμενο; ρώτησε
ψυχρά η Τζιλ.
— Πιστεύω πως έννοει έμέ-
να, ἀγαπητή μου, είπε ξερά
ο άνθρωπος που έκανε μανικι-
ούρ. Έλεγα στο Ρούντυ, πριν
ἀκριβώς τον πιάσουν τα γέ-
λια, πόσο θαυμάζω αυτό έδώ
το μαγαζί του. Μου έρχεται η
διάθεσι, ώρες - ώρες, να του
το πάρω... Προπάντων μ' ένθου-
σιάζει το ιδιαίτερο γραφείο
του, που μου τδδειξε πριν από
λίγο. Σίγουρα θα το ξέρετε!
Είναι σωστό φρούριο, ἀπόρ-
θητο.
— Δεν ήξερα πως σάς ἀρέ-
σουνε τόσο αυτά τα πράγματα,
παρητήρησε η Τζιλ ἀναποδι-
δοντας του το χαμόγελό του.
Εκείνος κούνησε το κεφάλι
του.
— Έπειτα απ' αυτό που έ-
παθε ο φίλος μας ο Μίλτον,
πως να μη μ' ἀρέσει κάθε τι
ἀπόρθητο;
Κύτταξε ύστερα το Μπόχου
και ρώτησε:
— Πήρατε και σωματοφύ-
λακα, Τζιλ; Δεν το περιμένα
από σάς.
— Σας παρουσιάζω το σύ-
ζυγό μου Λούκε Μπόχου...
Ο κύριος Φράν Κίρο...
Ο Μπόχου κούνησε τυπικά το
κεφάλι του.
Φράν Κίρο. Ο άνθρωπος
που είχε στείλει ένα φωνιά να
σκοτώσει το Μίλτον Ρότ. Ο
άνθρωπος που είχε αναθέσει
στον Τσέρρυ να ξεκινήσει τη Τζιλ!
Ήταν άψογος και μικροκα-
μωμένος, σαν κουκλα μέσα στο
κουτί της. Είχε λείο δέρμα και
φρύδια τόσο κανονικά, ώστε
φαίνονταν αμέσως πως ήταν
μαθημένα. Όσο για τα μαλ-
λιά του... δεν δυσκολεύθηκε κα-
θόλου ο Μπόχου να καταλάβει
πως ήταν φαλακρός και φορού-
σε περούκα.
Ήταν ντυμένος μ' εξαιρετι-
κή επιμέλεια και κρατούσε ά-
νάμεσα στα γόνατά του ένα
μπαστούνι μ' άσημένια λαβή.
— Μπα! Παντρευτήκατε κι
όλας; είπε στη Τζιλ. Πολύ λί-
γο κράτησε το πένθος, μου φαί-
νεται...
— Ήθελα νάξερα πως θα σάς
φαίνονταν, αν σάς έσπαζα τα
μουτρα! επενέβη ο Μπόχου.
Ο τόνος της φωνής του ή-
ταν μαλακός. Ωστόσο, απλώ-
θηκε αμέσως βαρεία σιωπή με-
σα στην αίθουσα...
— Ω, με συγχώρητε! είπτε
γρήγορα ο Κίρο. Όμοιολόγ πως
δεν μίλησα όπως έπρεπε... Σας
ζητώ συγνώμην... και σας συγ-
χαίρω και τους δυο για το γά-
μο σας.
— Ξέρετε, ο άντρας μου εί-
ναι πολύ αούδρημος και δεν
μπορεί να συκρατηθώ... είπτε η
Τζιλ και κρεμάστηκε περήφανα
στο μπράτσο του Μπόχου.
Εκείνος δεν ήξερε πια τί να
κάνει, πως να φερθώ. Πως να
σιπάσει κάτι που λυγίζει έτσι
εύκολα;... Οί άνθρωποι εκείνοι
ἀποτελούσαν μια καινούργια
ράτσα, άγνωστη γι' αυτόν.
Ο Κίρο έδωσε π' άλλο του

χέρι στη μανικιουρίστα — μια
νεωτάτη κοπελίτσα, με ξανθο-
κόκκινα μαλλιά, κάτασπρο δερ-
μα και καλοφτιαγμένο κορμί.
— Γνωρίσατε σήμερα τόσο
καινούργια πρόσωπα, μικρή
μου, της είπτε χαμογελώντας.
Να και δυο ακόμη: η μίς
Σπρίνγκ κι ο κύριος Μπόχου...
Ο Κάνιν σκηώθηκε απ' το
τραπέζι και φώναξε:
— Τί λέτε, δεν αρχίζουμε
πια να κουθεντιάζουμε για σο-
δαρώτερα ζητήματα;
Χτύπησε τα χέρια του, για
να συγκεντρωθούν κι οι άλ-
λοι γύρω απ' το τραπέζι.
— Από δω, ο παλιός μου
φίλος Νάτε Τούλ, είπε η Τζιλ
στον άντρα της.
Ο Μπόχου στράφηκε κι έ-
δωσε το χέρι του σ' έναν άν-
τρα ψηλό κι αδύνατο, πιο ή-
λικιωμένο απ' τους άλλους, που
φορούσε χοντρά ματογυαλία
και μια μικρή χρυσή ελικά για
καρφίτσα της γραβάτας. Συγ-
κρινόντας τον με τους άλλους,
τον βρήκε σχεδόν συμπαθητικό,
προσπάντων όταν του είπτε εκεί-
νος στ' αυτή:
— Συγχαρητήρια για την
έκλογή σας! Παντρεύηκατε έ-
ναν αληθινό θησαυρό!
Κάθισαν οι τρεις μαζί. Ο
Μπόχου φρόντιζε να πάρει θέσι
ἀκριβώς αντίκρου στον Κίρο,
που τον είχαν τριγυρίσει τρεις
σωματοφύλακες, μελαχροινόι,
προσεχτικοί κι άμυλητοι. Κύτ-
ταξε τη μανικιουρίστα, και
σκέφθηκε πως, αν επρόκειτο να
διαλέξει, θα προτιμούσε αδι-

Κάθε είδος μαλλιών θέλει το Σαμπουάν του

...άλλα το GLEMO
...τρέφει το ξηρό μαλλιά
...δυναμώνει τα λεπτά
...θεραπεύει τα λιπαρά
...και μαλακώνει το σκληρό

Μήπως έχετε και σεις "είδικό", σαν το αν-
τέρω μαλλιά; Τότε η καλύτερη περιποίησις
είναι να τα λούζετε τακτικά με το Σαμπουάν
GLEMO. Ο άφρος GLEMO είναι πραγματική
"Σαμποθεραπεία". Καθαρίζει τέλεια τα μαλ-
λιά, χωρίς δε στίς φυσικές δαυματογόνες (ιδι-
ότητες του κρόκου του αυγού που περιέχει
(λεκιδίνη και χοληστερίνη) το GLEMO
ξανανιώνει το μαλλιά, δίδοντας ύγεια,
ώμορφιά και λάμψη.

GLEMO
Σε υγρό (ρίαλη) Δρ. 20.-
Κρέμα (ωληνήγριο) 4.50
Δοκιμάστε μια φορά για
να πεισθώτε πόσο υπέρτερο
είναι από όλα τα άλλα Σαμπουάν.

GLEMO Σαμπουάν
με αυγό
Προϊόν TETE - NOIRE
*Αποκλ. Άντ'ηποι Έλλάδος: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ, Νίκης 9, Αθήναι.

Νάτε Τούλ, που είχε άρχισει να
μιλάει.
— Είναι τόσος καιρός που
ἀνακατεύομαι σ' αυτές τις δου-
λειές, τόσο στο Κάνσας Σίτυ,
όπου έχω την έδρα μου, όσο κι
έδώ στην Καλιφόρνια...
Ενώ μιλούσε, ο Τούλ έπαί-
ζε νευρικά με την καρφίτσα της
γραβάτας του. Είχε το ύφος
καθηγητού που έκανε μαθήμα.
— Είδα πολλά πράγματα
στη ζωή μου, συνέχισε. Προ-
πάντων όμως έμαθα κάτι: πως
δεν κερδίζει κανείς τίποτε με
το να δημιουργή φασαρίες, α-
ποδελτώντας μοναχά στο άμε-
σο συμφέρον του. Για ένα προ-
σωρινό κέρδος, σκοτώνει την
κόρτα που έκανε τα χρυσά αυ-
γά. Θα ξέρετε, βέβαια, αυτό
το παλιό παραμύθι...
»Συγκεκριμένα, θα διαβάσα-
τε βέβαια στις εφημερίδες τι
μου συνέβη προχτές τη νύχτα.
Βρισκόμουν σ' ένα έξοχικό σπι-
τάκι, μαζί με μια απ' τις γο-
ητευτικότερες βεντέτες του
Χόλλυγουν. Ήμασταν μόνοι οι
δυο μας... και τα λέγαμε. Ξα-
φνικά, άρμυρσαν κάμποσοι ά-
στυνομικοί του Τμήματος Ή-
θών! Τους είχαν ειδοποιήσει
κάποιοι που θέλανε να μου σκα-
ρώσουνε μια άσχημη δουλειά...
»Καταλαβαίνετε τη συνέ-
χεια! Οί εφημερίδες γράψανε
την είδησι, κάτω από τεράστι-
ους τίτλους. "Η καριέρα της
κοπέλλας κινδύνευε. Οί δου-
λειές μου γίναν άνω - κάτω...
δίκως να λογαριάσουμε τη φα-
σαρία που δημιουργήθηκε απ'
τις διάφορες θρησκευτικές λέ-
σχες και τις εύσεβεις γερυν-
τοκόρες... Καταλαβαίνετε τί
θέλω να πώ;
Ο Μπόχου δεν καταλάβαινε
τίποτε — όπως δεν είχε κατα-
λάβει και τις εξηγήσεις που
του είχε δώσει η Τζιλ το με-
σημέρι. Έπριξε μια έρωτημα-
τική ματιά στη γυναίκα του,
μα εκείνη δεν το πρόσεξε. Κα-
θόταν δίπλα του και φαίνότα-
νε γεμάτη αυτοπεποίθησι.
Ο Μπόχου ένιωσαν περηφά-
νεια γι' αυτήν, γιατί είχε το
ύφος που έδειχνε πως ήξερε που
ήθελε να φτάσει.
"Μοιάζει σαν βασίλισσα!"
είπτε με το νού του και πάλι.
— Μά, Νάτε, δεν υπάρχει
λόγος να χολοσκάτε γι' αυ-
τό, παρατήρησε ο Κάνιν. Οί
βρωμιάρδες που σας σκαρώ-
σανε αυτό το παιχνίδι, θα πά-
θουνε τα ίδια την έρχομένη
βδομάδα. Σας το υπόσχομαι!
— Δεν πρόκειται έδώ για το
άτομό μου! τόνισε ο Τούλ. Δεν
έχει σημασία αν έγω προσω-
πικά στάθηκα άτυχος. Άλλά
γεννιέται σε καθένα η περιέ-
ργεια ποιος διοργανώνει αυτές
τις άσχημες "εκπλήξεις"!
Έπριξε μια ευγλωττή μα-
τιά στο Φράν Κίρο και πρό-
σθεσε:
— Όσο για μένα, ξέρω κα-
λά πως, όταν έχη κανείς φί-
λους σαν το Ρούντυ Κάνιν, δεν
πρόκειται να στενοχωρηθώ για
την πληρωμή της έγγραφως
για την άποφυλακίσι του.
— Ασφαλώς! φώναξε ο Κά-
νιν, γελώντας με ίκανοποίησι.
"Αναγκάστηκα να μετρήσω 50
χιλιάδες δολάρια!...
Ο Τούλ περίμενε να σταμα-
τήσουν τα γέλια του, κι έ-
πειτα συνέχισε με τον ίδιο εύ-
γενικό τόνο:
— Πάντως, η άποψή μου μέ-
νει πάντα η ίδια: Δεν ώφελεί-
ται κανείς, δημιουργώντας φα-
σαρίες... Ζούμε ιδίως απ' τους

τουρίστες, κι' αυτοί έρχονται
στον τόπο μας κυρίως για τις
βεντέτες του σινεμά. Ότι έ-
πηρεάζει λοιπόν την κινηματο-
γραφική βιομηχανία, έχει τον
αντίκτυπο του και σ' όλους
έμάς.
»Δεν ξέρω τι θ' αποφασίσου-
με άπόψε, πάντως όμως φρονώ
πως πρέπει ν' αποφύγουμε με
κάθε τρόπο ώρισμένα σκαν-
δαλα...
— Δεν πρόκειται τώρα γι'
αυτό.
— Απεναντίας, γι' αυτό ά-
κριβώς πρόκειται! Τώρα που
έλειψε ο καμένος ο Ρότ... Ά-
λήθεια, τώρα που το θυμήθη-
κα, σας προσκαλώ όλους σ' έ-
να μικρό κοκταίλ που θα δώ-
σω αύριο, μετά την κηδεία.
Ο Τούλ έτοιμάσθηκε και να
πεί. Άλλά ο Κίρο τον εμπόδισε,
χτυπώντας το μπαστούνι του
στο πάτωμα, και συνέχισε:
— Φρονώ πως πρέπει να έ-
ξετάσουμε λεπτομερώς την κα-
τάστασι. Βρίσκω πως οί σημε-
τινές συνθήκες είναι πολύ πε-
ρισσότερες για μένα. Οί έπι-
ρριστημένες μου όλες είναι κεφα-
λαϊστικές σημασίας για την κι-
νηματογραφική βιομηχανία, έ-
πομένως νομίζω ότι πρέπει να
συνυπολογίσω το λόγο... και
χω ανάλογα ποσοστά απ' όλες
τις εισπραξις.
Η δήλωσι αυτή που είχε κά-
νει ο Κίρο με ήρεμο τόνο, δεν
ήταν τίποτε για το Μπόχου.
Αντίθετα όμως, όλοι όσοι κά-
θονταν γύρω απ' το τραπέζι,
ήσαν κάπως ταραχί. Ο Κά-
νιν ιδίως ἀναπήδησε και ξανά-
πεσε βαρεία στο καθισμάτου,
με κομμένη τη φωνή, άνίκανος
να προφέρει λέξι.
— Ναι, φρονώ κι' έχω πως
πρέπει να εξετάσουμε την κατά-
στασι με προσοχή... άκούστηκε
ξαφνικά η φωνή της Τζιλ. Βρί-
σκω λογικώτατη την προτάσι
σας, Φράν... Προτείνω δε να
κάνουμε την άρχή εξετάζοντας
τον παράξενο θάνατο του Μίλ-
τον! Δεν άναρωτιόσαστε και
σεις ποιος τον σκότωσε και για
ποιο λόγο;
Ο Κίρο άνασήκωσε έλαφρά
τους ώμους του κι' απάντησε:
— Ίσως η άστυνομία...
— Δεν ήταν όμως άστυνομι-
κός έκείνος που ήρθε στο Ά-
καπούλκο για να με δολοφονή-
σει. Ήταν κάποιος φονιάς απ'
το Κάνσας Σίτυ, ονομαζόμε-
νος Τσέρρυ.
— Ίσως να επρόκειτο για
κάμια έχθρα ιδιωτικής φύσε-
ως... Έκτός αν ήταν ένας ά-
πλος τουρίστας, που ξετρελλά-
θηκε απ' τα θελητήριά σας.
Κι' ο Κίρο έκανε μια μικρή
είρωνική υπόκλησι. Ύστερα
συνέχισε:
— Οπωσδήποτε, το Κάνσας
Σίτυ δεν έχει καμμία άπολύ-
τως σχέση με το Λος Άντζε-
λες. Γι' αυτό το ζήτημα θα κά-
νατε καλύτερα να ρωτήσετε το
Νάτ...
»Εγώ έκανα κι' όλες τις
έρευνές μου, έδωσα ο Τούλ.
»Εξακριβώσα πως ο Τσέρρυ έ-
φυγε απ' το Κάνσας Σίτυ, ά-
φου πήρε ένα μήνυμα που του
φού πήρε κάποια άποστολή. Αύ-
ανάθετα κάποια άποστολή. Αύ-
τό μοναχά ξέριαν να μου πού-
νε... Θα προσπαθήσω ώστόσο
να μάθω περισσότερα.
— Καθώς έξορουμε, δεν βρί-
σκεται στο Λος Άντζελες αύ-
τός ο Τσέρρυ, είπτε ο Σόλ.
Κι' ο Κάνιν συμφώνησε, κού-
νώντας το κεφάλι του.
— Δεν βρίσκετε πως φύγα-
με απ' το θέμα μας; είπτε ο Κί-
ρο. Δεν πρόκειται έδώ για το
θάνατο του καμένου του Ρότ.
Πρόκειται να δομε πως θα κα-
νονίσουμε τα πράγματα, τώρα
που έχει πεθάνει αυτός.
Η Τζιλ απλώσε τα μακριά
χέρια της πάνω στο τραπέζι,
σαν γάτα που βγάζει τα νύ-
χια της.
— Αυτό συμφιζείται μάλλον
στο έξω, Φράν: Πόσα σας εί-
παν να ζητήσετε; Σας δώσανε
ένα άρχικό άριθμό, ως πρώτη
προσφορά, ή ένα όριστικό;
— Ποιους έννοείτε; ρώτησε
ο Κίρο, άνασηκώνοντας τους
ώμους του με έκπληκτο ύφος.
Δεν έδωσε σχεδόν προσοχή
στην απάντησι της Τζιλ. Προ-
φανώς, του είχε ξαναβρεί ξα-
φνικά στο νού κάτι άλλο...
— Είμαι πολύ ευχαριστήμέ-
νος που σας άκούει να μιλάτε
έτσι ο θερμός μου Ρούντυ μας,
είπτε σοβάρα ο Κίρο.
— Μια στιγμή! επενέβη ο
Κάνιν. Δεν είναι κακό κάθε
σκανδαλό. Όπως λέει ο δια-
φημιστής μου, άρέσουμε κάπου
— κάπου στο κοινό, οί άλμυ-
ρούτσικες ιστορίες. Άρκει μο-
νάχα να ξέρη κανείς να στα-
ματά ως εκεί που πρέπει.
— Άρχισε έτσι μια λογομα-
χία. Ο Κίρο φαίνονταν να ευ-
χαριστείται πειράζοντας τον
Κάνιν που κοκκινίζει και ιδρώ-
νε. Ο Τούλ προσπαθούσε να
τους συμβιάσει.
Ο Μπόχου άναστήναξε. Κα-
ταλάβαινε όλοένα λιγώτερο...

ρο. Δεν πρόκειται έδώ για το
θάνατο του καμένου του Ρότ.
Πρόκειται να δομε πως θα κα-
νονίσουμε τα πράγματα, τώρα
που έχει πεθάνει αυτός.
Η Τζιλ απλώσε τα μακριά
χέρια της πάνω στο τραπέζι,
σαν γάτα που βγάζει τα νύ-
χια της.
— Αυτό συμφιζείται μάλλον
στο έξω, Φράν: Πόσα σας εί-
παν να ζητήσετε; Σας δώσανε
ένα άρχικό άριθμό, ως πρώτη
προσφορά, ή ένα όριστικό;
— Ποιους έννοείτε; ρώτησε
ο Κίρο, άνασηκώνοντας τους
ώμους του με έκπληκτο ύφος.
Δεν έδωσε σχεδόν προσοχή
στην απάντησι της Τζιλ. Προ-
φανώς, του είχε ξαναβρεί ξα-
φνικά στο νού κάτι άλλο...
— Είμαι πολύ ευχαριστήμέ-
νος που σας άκούει να μιλάτε
έτσι ο θερμός μου Ρούντυ μας,
είπτε σοβάρα ο Κίρο.
— Μια στιγμή! επενέβη ο
Κάνιν. Δεν είναι κακό κάθε
σκανδαλό. Όπως λέει ο δια-
φημιστής μου, άρέσουμε κάπου
— κάπου στο κοινό, οί άλμυ-
ρούτσικες ιστορίες. Άρκει μο-
νάχα να ξέρη κανείς να στα-
ματά ως εκεί που πρέπει.
— Άρχισε έτσι μια λογομα-
χία. Ο Κίρο φαίνονταν να ευ-
χαριστείται πειράζοντας τον
Κάνιν που κοκκινίζει και ιδρώ-
νε. Ο Τούλ προσπαθούσε να
τους συμβιάσει.
Ο Μπόχου άναστήναξε. Κα-
ταλάβαινε όλοένα λιγώτερο...

Κι' οί νέες κυναικές
πρέπει να περιποιούν-
ται το δέρμα τους με
κρέμα NIVEA
"Όσο νωρίτερα άρχί-
ζετε τόσο καλλίτερα.
Η NIVEA αυξάνει το
θέλητρο του νεανι-
κού δέρματος και το
διατηρεί τρυφερό και
μαλακό. Το δέρμα που
είναι περιποιημένο με
κρέμα NIVEA διατηρεί
την ελαστικότητά του
μέχρι τα γηρατειά.
Δεν υπάρχει τίποτε
ώραιότερο από το νε-
ανικό δέρμα το περι-
ποιημένο με NIVEA

"Ύστερα βγήκε μ' αξιοπρέ-
πεια, χτυπώντας πίσω του την
πόρτα.
Ο Μπόχου κυττάχτηκε στον
καθρέφτη, σαστισμένος.
« Έκανα καμιά γκαφα πά-
λι;» άναρωτήθηκε.
Ξαναγύρισε έπειτα στην αι-
θουσα της συσκέψεως. Ο νεο-
ρός με την καμπαρίνα δεν
βρισκότανε πια εκεί. Θάχε
φύγει.
Παρ' όλες τις μεσολαβητι-
κές προσπάθειες του Τούλ, δεν
φαίνονταν ναχουν ήρεμη τά-
πνεύματα. Τα πρόσωπα είχαν
πάρει έκφρασι τραχεία, κι' ο
Κάνιν είχε κοκκινίσει απ' το
θυμό του. Μοναχά ο Κίρο δια-
τηρούσε το ύπουλο χαμόγελό
του.
Ο Μπόχου κάθισε πάλι δί-
πλα στη Τζιλ και της ψιθύρι-
σε στ' αυτή:
— Ποιος ήταν εκείνος ο μι-
κρός που έφυγε;
Μά η Τζιλ τούκανε νόημα
να σιωπήσει. "Ήθελε ν' άκούση
τί έλεγε ο Κάνιν."
— Δεν βλέπω κατά τί μπο-
ρεί ν' αλλάξει τα πράγματα ο
θάνατος του Ρότ... Θα εξακο-
λουθήσουμε να δουλεύουμε πά-
νω στις ίδιες βάσεις, όπως
και πριν. Καθένας στη θέσι
του...
— Και συ στη θέσι του
Ρότ; ρώτησε ο Κίρο. Δεν σου
φαίνεται πως έχεις κάπως με-
γάλες φιλοδοξίες;
Έπριξε μια ματιά στην έ-
κρη του τραπέζι και ξάρωσε
τα φρύδια του βλέποντας ά-
δειαν τη θέσι του νεαρού με
την καμπαρίνα. Γύρισε λίγο
το ρεβέρ του, σασκακίου του,
για να κυττάει την ώρα στο
μικροσκοπικό ρολογάκι που εί-
χε περασμένο στη μπουτονιέ-
ρα του. Ήταν φανερό πως πε-
ρίμενε κάποιον ή κάτι που είχε
καθυστερήσει...
— Ξέρετε καλά, έλεγε στο
μεταξύ η Τζιλ, πως έννοώ τους
φίλους σας της «Μαφίας»...
του «Μαύρου Χεριού»... Περι-
τό να ψευτοχαμογελάτε, Φράν!
Ξέρουμε όλοι καλά τους δεσμούς
της πίστewς που σας ένώνουν
με τους «συναδέλφους» σας
που κυριαρχούν ήδη στο Νέα
Υόρκη και στο Σικάγο.
— Μά τι άλλο θέλουν τώρα;
Και την Καλιφόρνια; Τόσο
τους άνοίξε η όρεξι;
— Βγάζετε γρήγορα συμπε-
ράσματα, άγαπητή μου φίλη,
διαμαρτυρήθηκε ο Κίρο.
— Έσείς τα βγάζετε, όχι έ-
γώ! Η Τύχη τραβάει τους
σπάγγους μας, κι' αυτή
τη στιγμή δεν είσατε πα-
ρά ένας απ' τους σπάγγους
αυτούς... Σας ξαναλέω λοιπόν
κι' εγώ εκείνο που σας είχε πεί
ο Μίλτον Ρότ: Είναι δική μας
αυτή η πόλι, κι' όχι της «Μα-
φίας»! Άς μην άνακατεύου-
ται στίς δουλειές μας, αυτοί
οί κύριοι, αν θέλουν να τα πά-
με καλά. Έξηγηθήκαμε;
— Δεν καταλαβαίνετε λοι-
πόν τίποτε από οικονομική
συντήρησι; απάντησε ο Κί-
ρο. "Όσο ιοχυρότερο είναι ένα
Συνδικάτο, τόσο είναι άποτε-
λεσματικώτερο. Κι' όσο είναι
άποτελεσματικώτερο, τόσο με-
γαλειότερα έσοδα έχει.
— Αυτό δεν ισχύει για μας.
Εμείς έννοούμε να μείνουμε έ-
ξω απ' το Συνδικάτο, όπως ά-
κριβώς κάναμε και στο Σικά-
γο. Δε μας άρρεσι αυτή η πε-
ρίφημη οικονομική συγκεν-
τρώσι...
— Μά επιτέλους, Τζιλ, είπτε

Οι υποψήφιες στις κοινοτικές εκλογές του Κόρνο Καναδέζε. Η τετάρτη προς τα δεξιά, είναι η μέλλουσα πρόεδρος της κοινότητας.

ΑΝΤΡΟΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ Σ' ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ

Στις εκλογές για την ανάδειξη κοινοτικού συμβουλίου

Σ' ένα χωριό της βορείου Ιταλίας, το Κόρνο Καναδέζε, είχε αρχίσει εδώ και λίγες μέρες ο πιο πρωτότυπος προεκλογικός αγώνας του κόσμου. Στις εκλογές, που θα γινόταν για την ανάδειξη του προέδρου της κοινότητας και του συμβουλίου του, το ένα από τα δύο ψηφοδέλτια περιείχε μονάχα γυναίκες ανώματες. Οι γυναίκες του Κόρνο Καναδέζε, μητέρες, σύζυγοι, κόρες κι αδελφές, αποφάσισαν να πάρουν την κοινότητα στα χέρια τους, έχοντας την ακράδαντη πεποίθηση πως θα τα κατάφεραν καλύτερα από τους άντρες.

Το ψηφοδέλτιό τους περιείχε τα πιο δυναμικά γυναικεία ονόματα του χωριού. Τη Λουτσία Κόστα, που προοριζόταν για πρόεδρος της κοινότητας, τη Λουτσία Περούκκα, τη Μαρία Σαβίν, την Άντζελα Περαντόττο και την Τερέζα Μπαράκκο.

Από τη μέρα, που προκηρύχθηκαν οι εκλογές, οι έξι αυτές γυναίκες παράτησαν το νοικοκυριό τους και έφεραν γύρω το χωριό για να πείσουν όχι μονάχα τους θηλυκούς, αλλά και τους αρσενικούς ψηφοφόρους, ότι το δικό τους «κόμμα» είναι «καλύτερο» από το αντίστοιχο των ανδρών.

Επειδή η ίδια είναι αγραμμάτη, ανέλαβε στον γαιτρά της, που είναι δάσκαλος στο χωριό, να της μαθαίνει τους λόγους που εκφώνη από γειτονιά σε γειτονιά κάθε μέρα. Ο άντρας της κόρης της υπάκουσε χωρίς την παραμικρή αντίρρηση, γιατί έχει την ατυχία να είναι... εσώγαμπρος.

Οι υπόλοιπες υποψήφιες κέρδισαν κι αυτές με ευκολία τα άρρενα μέλη των οικογενειών τους, που κατάλαβαν ότι θάταν μάταια να διαφωνήσουν μαζί τους.

Μονάχα μία απ' αυτές, η Άντζελα Περαντόττο, που είναι αρκετά χοντρή κι η πιά φωνάκλου απ' όλες, δυσκολεύτηκε λιγάκι να βγάλει εκτός μάχης τον άντρα της και να τον κάνει να μη βάλει υποψηφιότητα στο αντίθετο ψηφοδέλτιο, όπως είχε σκεπτόνταν.

Ο άντρας της, για να γλυτώσει από τη γλώσσα της, που του έφαινε τ' αυτιά νύχτα και μέρα και για να απολαύσει επί τέλους ένα φαγητό της προκοπής επειδή η γυναίκα του τούφτιαχνε κάθε μέρα πολέματα, ένα είδος ιταλικού κουρκουτιού, για να τον εκδικηθεί.

Όλες οι νοικοκυρές του χωριού με τις κόρες τους στάθηκαν από την αρχή στο πλευρό των θηλυκών αυτών υποψηφίων κι η μία κατόπιν της άλλης τους υποσχέθηκαν ότι θα τις τιμήσουν όπως οφείδουν με την ψήφο τους.

Αλλά από φόβο μήπως παρασύρουν πολλές απ' αυτές οι άντρες τους, οι γυναίκες τους και τ' αδέρφια τους, οι υποψήφιες συγκέντρωσαν τις προσπάθειές τους στο να πάρουν με το μέρος τους όσο το δυνατόν περισσότερους εκπροσώπους του ισχυρού φύλου.

Πήραν, λοιπόν, σδάρνα δλα τα σπίτια κάθε βράδυ κι έκαναν διαφώτιση στους άντρες, αναπτύσσοντάς τους ότι θάταν και για δικό τους καλό αν ψηφίζαν το γυναικείο ψηφοδέλτιο κι όχι το αντρικό.

Σε μερικά, όμως, από τα σπίτια, η υποδοχή που τους έγινε, δεν υπήρξε καθόλου ευγενική. Οι άντρες ήταν εκνευρισμένοι με τις γυναίκες τους, τις κόρες τους και τις αδελφές τους, που τους είχαν μπη στη μύτη από πριν και είτε έκλειναν την πόρτα τους κατόμουτρα στις υποψήφιες, είτε τους έλεγαν άποτομα να πάνε να κυττάξουν τα σπίτια τους και ν' αφήσουν την πολιτική.

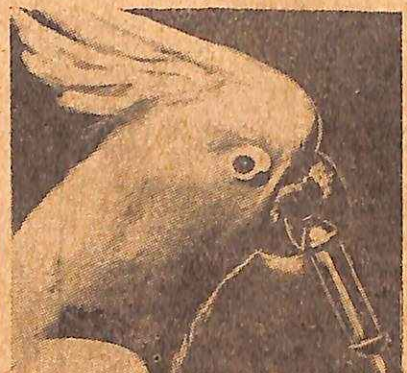
Ο προεκλογικός αυτός αγώνας γινόταν με τόσο φανατισμό εκ μέρους των γυναικών, ώστε δεν έλειψαν κοντά στα φαιδρά και τα θλιβερά κρούσματα. Έτσι δυο κάτοικοι του Κόρνο Καναδέζε υπέβαλαν αίτησι διαζυγίου, γιατί οι γυναίκες τους δεν τους άφηναν σε χωρτό κλαρί με τη... διαφώτιση, που τους έκαναν μέρα νύχτα.

Ο ένας μάλιστα απ' αυτούς, πέταξε το έτερό του ήμισυ κυριολεκτικά με τις κλωτσιές έξω από τα στίπια του!...

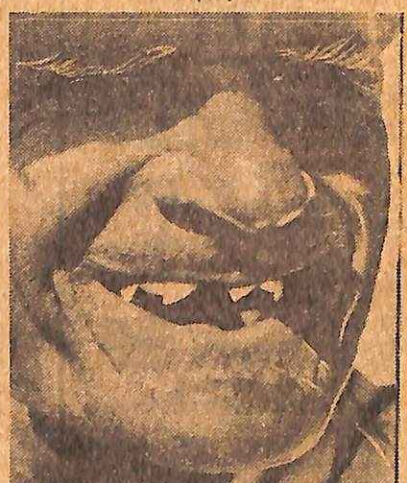
Μέχρι της στιγμής, ωστόσο, δεν έγιναν ακόμη γνωστά τ' αποτελέσματα των εκλογών στο Ρόκο Καναδέζε.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΡΦΑΝΟΙ ΣΚΙΟΥΡΟΙ. Ο μικρός Άμερικανός Έντουαρντ Κόνραντ, από το Ουίσκονσιν, έχει υιοθετήσει τους τρεις αυτούς μικρούς σκυλίους από την ημέρα που ο πατέρας του, σ' ένα περίπατο, σκότωσε με το αυτοκίνητό του τους γονείς τους. Τα τρία νεογέννητα εξοικονώθηκαν άμεσα με το νέο τροπό της ζωής τους.

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ. Ο παπαγάλος Ζακό, θεωρείται ένας από τους πιο έξυπνους τροφίμους του ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου. Όχι μόνο δίνει έξυπνες απαντήσεις στις ερωτήσεις των μικρών θαυμαστών του, αλλά και με μια σφύριχτρα τους ειδοποιεί κάθε βράδυ πως είναι η ώρα να κλείσει ο Κήπος.

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΣΤΟΙΧΙΑ. Τα δόντια του Τζορτζ Μιντεμπρουκ, ένας ηλικιωμένος φάρμακας της Καρολάκης αποτελούν για τους επιστήμονες ένα αλυτο μυστήριο. Ο ίδιος όμως δίνει στο φαινόμενο μια πολύ απλή εξήγηση. «Στην οικογένειά μου, λέει, κυνηγούσε καρχαρίες πάππου προς πέστρομα. Δεν είχε λοιπόν παρά να...»

«...όσο, αν τα δόντια μου μοιάζουν με δόντια καρχαρία! Άλλωστε μία φορά όταν ήμουν νέος...»

...κι έφαγα λιγάκι!...»

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η μεταμέλεια

Ο δημόσιος δρόμος, που οδηγούσε στην Τριπολι και στην Καλαμάτα, περνούσε από το μεγάλο αυτό χωριό, που απείχε καμιά εικοσαριά χιλιόμετρα από την Κορίνθο.

Όλα ήταν ήρεμα εκεί κι οι διαβάτες του λιγοστοί, γιατί άνδρες και γυναίκες είχαν φύγει από τα χωριά τους για τις δουλειές τους στα χωράφια. Που και που περνούσε κανένα λεωφορείο ή κανένα φορτηγό, γεμάτο κορίνια με γιορμάτες.

Μια γυναίκα, όμως, σκυφτή από το βάρος του ταγαριού που ήταν κρεμασμένο από τον ώμο της, πηδούσε και κάθοντο σε μια καρέκλα του καφενείου, που χρησίμευε και για πρακτορείο των λεωφορείων, πέρα, στην άκρη του χωριού, δίπλα στο δημόσιο δρόμο.

Ακούμπησε το ταγάρι της χάρμης, ανασώσε λίγο τα μαλλιά της. Ήταν ώριμη νέα κι όμορφη γυναίκα, όχι πια πολύ από εικοσι πέντε χρόνων. Το πρόσωπό της έδειχνε μια βαθιά θλίψη και τα χαμηλωμένα μάτια της ήταν κοιμισμένα, σαν από τις σκέψεις που τη βασάνιζαν. Είχε το ύφος εξελιγμένης χωριάτισσας, που τη βάρισε η μοναξιά στο απομακρυσμένο αυτό χωριό.

Πως για την Κορίνθο, κυρά-Τασία, τη ρώτησε ο καφετζής.

«Όχι, κύρ-Γιώργη. Περιμένω κανένα λεωφορείο για να δωσω στον οδηγό αυτό το ταγάρι, του απάντησε η γυναίκα. Στέλνω μερικά τρόφιμα και γλυκά στον αδελφό του άντρα μου, που να κληρωτός στην Κορίνθο. Γι' αυτό αμύρο το παιδί κι δεν θα μπορούσα να πάρω αδειά ναρθ στο σπίτι...»

—Τότε, να το πάω εγώ... Κι' εγώ περμένω το λεωφορείο να πάω στην Κορίνθο, για φωνιά...»

Ευχαριστώ, κύρ-Γιώργη... Μου κάνει μεγάλη χάρη, γιατί άφησε τα νεις μόνα τους στο σπίτι... Όσο για το Αλέξη, όλο στο σχολείο για τον Αλέξη, που τον σχολείο βρίσκει και προγγυμάζει τα παιδιά, που δεν περσαν φέτος.

Η Τασία έπειτα σκώθηκε, έδωσε τον ταγάρι της στον καφετζή κι ήπιε. Ήταν έτοιμη να φύγει, όταν άδερυδα πρξες και σταμάτησε πλάι τους μια κουρούτσα με οδηγό μια γυναίκα.

—Τασία!...

Η νέα γυναίκα, σατισμένη, γύρισε και κύτταξε την κομψοτυπωμένη κυρία, που βρισκόταν στο βολάν και εσφενάκι έβαλε κι' αυτή μια φωνή κι' άπλωσε τα χέρια να την αγκαλιάσει.

—Λένη! Δυσκολεύτηκε να σε γνωρίσω...

—Πάνε επτά χρόνια που έχουμε να ιδουόμαστε! Της είπε εκείνη. «Πείτε... η Άθνη αλλάζει τους ανθρώπους!...»

—Η Άθνη! Τι καλά που περνάτε εσείς εκεί! Ψιθύρισε η Τασία κι' έβγαλε έναν αναστεναγμό.

Η Λένη την κύτταξε περιεργά και τα βλέφαρά της γοργόπαλαν. «Η Τασία χαμογέλασε και της είπε:

—Πάμε στο σπίτι; Ηρθε να δες τους δικούς σου;

—Όχι, Τασία... Σταμάτησα γιατί

είδα ξαένα! Δεν έρχομαι στο χωριό. Πήγα να για το Ναύπλιο. Στο σπίτι σου όμως θάρω...

Η Τασία ανέθηκε πλάι της στην αυτοκίνητο και σε λίγο οι δυο φίλες βρισκόντουσαν στο σπίτι της Τασίας και κουβεντιάζαν, ενώ δυο παιδάκια θορυβούσαν στην αυλή με τα παιχνίδια τους.

—Βλέπω πως παντρεύτηκες, έκανες παιδιά και θάσαι ευτυχισμένη. Η Τασία δε μίλησε. Χαμήλωσε μόνο τα μάτια, ενώ η Λένη συνέχισε:

—Και ποιόν πήρες;

—Ένα δάσκαλο! Όσο αν ζω ευτυχισμένη...

—Πως; Κακοπερνάς με τον άντρα σου;

—Όχι, Λένη, αλλά θυμάσαι όταν βγάλαμε το γυνάσιο, τι όνειρα κάναμε οι δυο μας;

—Ναι, τα θυμάμαι κι' ακριβώς αυτά τα όνειρα μ' έκαναν την πιο δυστυχισμένη γυναίκα...

—Εσύ, δυστυχισμένη; Κι' όμως βλέπω... λούσα... αυτοκίνητο!

—Τα πλούτη δεν κάνουν την ευτυχία, Τασία... Παραδέχομαι πως ούτ' εσύ, ούτε εγώ καταφέραμε να αποδύσουμε περισσότερο. Άλλα εσύ έχεις έναν άντρα μορφωμένο, δυο παιδάκια χαριτωμένα. Μπορεί να μην είσαι πλούσια, ο μισθός όμως του άντρα σου είναι αρκετός για το χωριό...

—Όχι, Λένη μου, δεν μπορώ πιά. Ξημερώνει, βροδιάζει, τα ίδια και τα ίδια. Θα φύγω!

—Τι είπες; Θα φύγεις;

—Ναι... Κάποιος μου υποσχέθηκε. Θυμάσαι ποια ταλέντο για ηθοποιός; Όλο πρωταγωνίστρια ήμουν στις σχολικές επιδείξεις... Τι λέγαμε τότε;

—Το τι λέγαμε, δεν έχει σημασία... Αυτό που σκέπτεσαι να κάνεις τώρα είναι οσοδήποτε και τα παιδάκια σου; Ο άντρας σου; Ο κόσμος; Τι θα λένε για τη μητέρα τους αυτά τα παιδάκια, όταν θα χαμογελάει ο κόσμος μεθ'αυτού, που θα μεγαλώσουν; Ν' αφήσεις το σπίτι σου για αδέσια πράγματα... για έναν άλλο; Για ενα φίλο; Μη διαμαρτυρείσαι... φίλος σου θα είναι και θα υποταχθείς σ' αυτόν με την ελπίδα να σε βγάλει στο θέατρο. Κι' αν αποτύχεις; Άλλα κι' αν πετύχεις, νομίζεις πως θάσαι ευτυχισμένη όσο θα σε τύπη η συνειδήσή σου που εγκατέλειψες τα δυο παιδάκια σου;

Η Λένη, πιδωντάς την από τους ώμους, την κούνησε δυνατά και συνέχισε:

—Με την κουβέντα τη δική σου, δεν μπορούσε ούτ' εγώ να με ρωτήσει, ούτε εγώ να σου μιλήσω για τον έαυτό μου. Θυμάσαι, έφυγα από το χωριό γιατί θέλαμε να με παντρεύσουν με το Χρήστο, που δεν τον αγαπούσα. Με χάσανε γιατί κρυβόμουν στην Άθνη. Δεν εύρισκα όμως δουλειά και πήγα υπηρέτρια σ' ένα σπίτι. Εκεί ήταν μια ηλικιωμένη κυρία κι' ο γιός της. Ο νέος αυτός μ' έμπλεξε, μα δεν ήθελε να με στεφανώσει, ούτε η μητέρα του με ήθελε. Έφυγα, λοιπόν, δουλεύα σε άλλα σπίτια, σε γραφεία. Τέλος παντρεύτηκε έναν ηλικιωμένο άντρα κι' έφερα στον κόσμο ένα αγοράκι. Πέρασαν έτσι ακόμη τέσσερα χρόνια... Δεν μου λειπε τίποτα... Μα η καρδιά μου διψούσε για έρωτα. Κ' έρωτεύηκα ένα νέο. Την πρώτη φορά που πήγα σπίτι του νόμισα πως βρήκα τη χαρά της ζωής. Μα το ίδιο βράδυ που γύρισα στο σπίτι μου, με περιμένε η συμφορά. Τ' αγοράκι μου είχε ανεβεί κρυφά στην ταράτσα κι' είχε πέσει από το τέταρτο πάτωμα. Κι' ο άντρας μου, όταν είδε νεκρό το παιδί μας... πέθανε από συγκοπή της καρδιάς. Ο Θεός με τιμώρησε. Τασία! Άφησε το παιδί μου για να πάω να βρω ένα φίλο, να δημιουργήσω νέα ευτυχία, ενώ την ευτυχία την είχα σπίτι μου, κοντά στο παιδί μου... Και τώρα, άκουσε με, Τασία, μην το κάνεις αυτό που σκέπτεσαι, θα μετανοήσεις.

Η Λένη, έφυγε ύστερ' από τρεις ώρες, αφού γνώρισε τον άντρα της Τασίας κι' έπαιξε με τα παιδάκια της, θεύγοντας οι δυο φίλες αγκαλιόσταν κι' η Τασία με τα μάτια γεμάτα δάκρυα ψιθύρισε στη Λένη:

—Σ' ευχαριστώ, Λένη μου! Θα σ' ακούσω! Θα προσπαθώ να βρω την ευτυχία εδώ στο σπίτι μου!

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

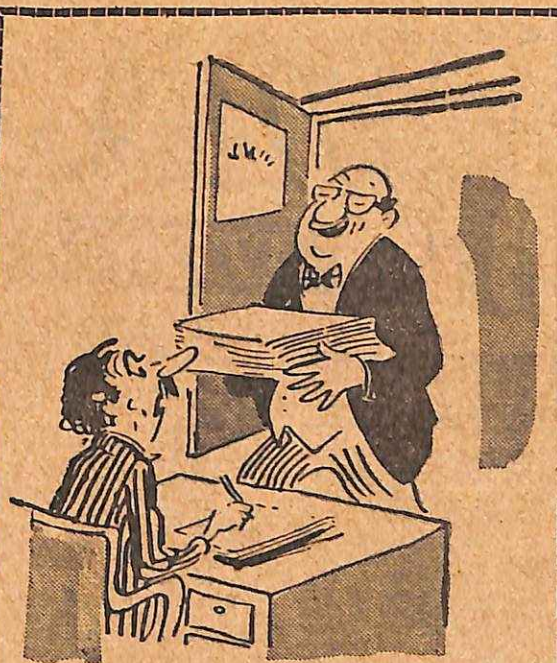
—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

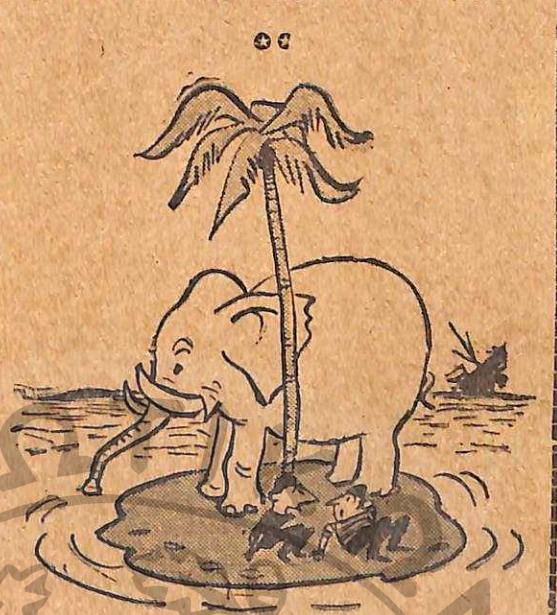
—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

—Αυτά δεν είναι βιαστικά, κύριε Μίμη. Μπορείς να τα τελειώσεις το βράδυ στο σπίτι σου!

—Η γυναίκα μου πνίγηκε στη θαλασσοταραχή. Δυστυχώς, μόνο τον ελέφαντα κατάφερα να σώσω!

—Είπα, Τασία, Κρίνα μου, δεν έχω τα νεύρα σου!...

ΤΡΙΤΩΝΕΣ ΚΑΙ ΝΗ-ΡΗΤΕΣ ΣΤΟΥΣ Υ-ΓΡΟΥΣ ΣΤΙΒΟΥΣ

Το αγωνιστικό πρόγραμμα των Ελλήνων κολυμβητών και κολυμβητριών κατά το 1956

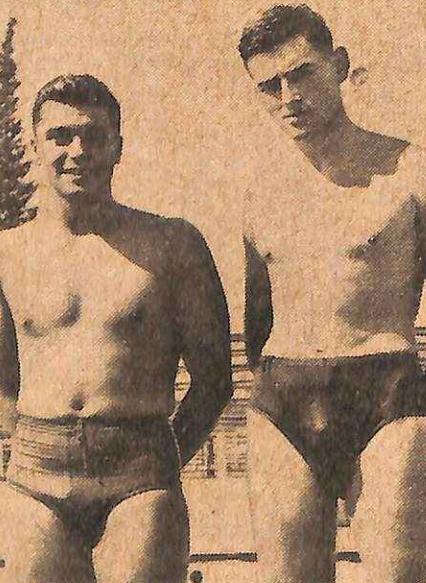
Η Ελληνική Κολυμβητική Ομοσπονδία κατήρτισε το αγωνιστικό πρόγραμμα της για το 1956. Τρίτωνα και Νηριτές του υγρού στίβου απ' όλα τα μέρη της Ελλάδος καλούνται να αγωνισθούν για ένα καλύτερο κολυμβητικό μέλλον. Χωρίς χειμερινό κολυμβητήριο, με έλλειψη καταλλήλων μέσων, πισίσι όμως στρατιωτικές της κολυμβητικής ιδέας προσπαθούν να ανεβάσουν τη στάθμη του ελληνικού κολυμβίου σ' ανώτερα επίπεδα. Ο Σιδόρωφ, ο Ζηνοίσι, ο Παπασημακοπούλου, ο Καρατζάς, ο Μαρκογιάννης, ο Μουσταφάς, ο Φώτης, ο Μουρτζής, ο Κυννηγούλας, ο Ορφανός, ο Χατζής, ο Καϊδοκωστής, ο Δελακός, ο Φίλιππος, ο Παπαναστασίου, ο Αντωνάκης, ο Ρουμπέν, ο Γιαννίτσης, ο Τσακίωτης, ο Δημητρίου, οι άλλοι πρώην γυμναστές και πρωταθλητές μοχθούν χωρίς έντυπωσις αποτέλεσμα.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος ξεκινούν απ' την αρχή παλιν οι αγωνιστές, σύμφωνα με το πρόγραμμα της Ε.Κ.Ο.Φ. σε επτά εβδομαδιαίους διαγωνισμούς κάθε Τετάρτη μέχρι της 1ης Αυγούστου. Στα εφημερίδια κολυμβητικά κέντρα της Θεσσαλονίκης, των Πατρών, της Καβάλας, της Σαφής, του Βόλου, της Μυτιλήνης, της Χίου, των Καλαμών και του Ήρακλειού Κρήτης, οι φερέλπιες νέοι θα μετασφύζονται σε έντεκα δεκαπενθήμερους διαγωνισμούς (ημερίδες) μέχρι της 15ης Αυγούστου.

Διασυλλογικοί αγώνες: Τα Μαργαριταρένια των Πατρών θα τελесθούν στις 18-19 Αυγούστου. Οι αγώνες υδατοσφαίρισης για το Κύπελλο 'Ελλάδος παρουσιάζουν οικονομικές δυσκολίες, που η Ε.Κ.Ο.Φ. μαχεται να υπερπηδήσει.

Το άποκορύφωμα όμως όλων αυτών των αγώνων θα είναι οι Πανελλήνιοι κολυμβητικοί, που θα τελесθούν από τις 11 μέχρι της 16ης Σεπτεμβρίου στο Ολυμπιακό Κολυμβητήριο. Πεντακόσιοι κολυμβητές και κολυμβήτριες απ' όλη την Ελλάδα θα λάβουν μέρος.

Εξαιρετικό ενδιαφέρον δίνουν οι αγώνες υδατοσφαίρισης μεταξύ των ομάδων 'Εθνικού', 'Ολυμπιακού', Ν. Ο. Πατρών, Ν. Ο. Μυτιλήνης, Α.Ο.Π. Φαλήρου, Α.Ε.Κ. Αθηνών, 'Αχιλλέως', 'Αθηνών' και των άλλων πρωτοπόρων σωματείων.

Ο νεαρός Έλληνας πρωταθλητής Στέφανος Παπασημακοπούλου με τον Γιουνγκόλαβο Γιάγκεντς (δεξιά) που νίκησε στα 400 μ. ελευθέρως.

πεταλούδας ανδρών. 200 μ. προσθίως γυναικών. 50 μ. προσθίως ανδρών. Καταδύσεις. Υδατοσφαίριση. Η τελευταία ημέρα θα γίνη την 1η Αυγούστου. Θα έχουμε σκληρόν αγώνα στα 1609 μ. ελ. ανδρών. 50 μ. ελευθέρως γυναικών. 4Χ50 μ. μικτή ατομική ανδρών (υπτίως, πεταλούδα, πρόσθιος, ελευθέρως). 4Χ100 μ. ελευθέρως ανδρών. 4Χ60 μ. ελευθέρως ανδρών. 2Χ100 μ. ατομική (προσθίως, πεταλούδα) ανδρών. 2Χ50 μ. ατομική (υπτίως και ελευθέρως) κορασίδων. Καταδύσεις. Υδατοσφαίριση. Οι αγώνες θα κλεισούν με τα 50 μ. ελευθέρως παλαιμάχων.

Θα μετασφύζον παλαιές δόξες του υγρού στίβου. Ο Βασιλόπουλος, ο Προβάτο, ο Μουρτζής, ο Καρακαστανί, ο Μπενάς, ο Μαλλιάδης, ο Δρούκας, ο Γερακίδης και πολλοί άλλοι.

Γενικά το κολυμβητικό 1956 προμηνύεται ελπιδοφόρο. Νέα αστερία στις κολυμβητικές κατηγορίες θα φανούν, ενώ περουνί ασοι στους παίδες, στις κορασίδες και στους εφήβους, όπου συμπληρώσαν διατί, μεταπήδησαν στην ανώτερη κλάση. Ο Δ. Κολοβός Α. Χ., που κυριάρχησε στους παίδες κατά τους Πανελληνίους 'Αγώνες του 1955, είχε φέτος εφθόδους. Η Δημητρίου, η καταπληκτική κολυμβήτρια του Ν. Ο. Βόλου, που ζωηρότητα χειροκροτούσε το 1955 στην κατηγορία των κορασίδων, φέτος θ' αγωνισθ στην κατηγορία των ανδρών.

Θαχουν νέα αστερία το 1956. Είναι χωρίς αμφιβολία προδρόμους και αξιοσημείους. Ο Ν. Ο. Βόλου παρουσιάζει περουνί έργα αζία μεγαλών επαινών. Χάρης στην αυτοθυσία της διοικήσεως και τους μόχθους του Κ. Ευγενία οι Βολιώτες κολυμβητές και κολυμβήτριες πήραν την τρίτη θέση στους Πανελληνίους. Τι υπολογίζουν φέτος; Το Π. Φάλκρο θαδότη το 1956 νέα μέσα και εργάζεται δραστήρια. Ο 'Ολυμπιακός, με προπονητή τον Κ. Μακέλη, θέτει βάσεις για νέες μεγάλες εξορμήσεις. Ο 'Εθνικός Πειραιώς, με τον 'Ανδρέα Γαρυφαλίδη, έχει την προοπτική, εννοεί να κερδίσει το χαμένο έδαφος. Ο Ν. Ο. Πατρών, με τον Α. Γεωργιάδη, πρωτοπόρο και τους εκλεκτούς συνεργάτες του, δουλεύει σιωπηλά. Ο Ν. Ο. Μυτιλήνης, ο Ν. 'Ομιλος Καβάλας, ο Α.Ρ.Ο. 'Ηρακλής, ο ΠΑ.Ο.Κ. 'Η Σαφής, η Κερκυρα, τα Χανιά, το 'Ηράκλειο, το Ρέθυμνο, η Ρόδος, η Χίος, η Χαλκίδα, η Καλαμάτα, φιλοδοξούν να διακριθούν στους Πανελληνίους αγώνες.

Όλοι μαζί λοιπόν ενωμένοι με πίστη στον αγώνα για ένα καλύτερο ελληνικό κολυμβητικό μέλλον.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Πάντα μαζί

Μέσα σε λίγα λεπτά απ' τον θάνατο του γέροντος ανδρός της, μια 'Ιταλίδα πέθανε κι αυτή. Αποκαλύφθηκε τότε ότι η ζωή του ζευγαριού εκείνου παρουσιάζε ενα παράξενο παρραλλήλωμα. Είχαν γεννηθεί κι οι δύο στο ίδιο χωριό, σε διάστημα λίγων ωρών ο ένας απ' τον άλλο. Επαιζαν μαζί, πήγαν στο ίδιο σχολείο. Και τώρα τους βρήκε στον ίδιο τάφο.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Καμπυλόγραμμο σταυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΕΡΙΚΛΗΣ. 6) ΑΙΑ. 10) ΜΑΝ. 21) ΔΙΟ. 24) ΑΗΣ. 25) ΑΣΦΑΛΕΙΑ. ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ. 3) ΡΕ. 7) ΙΑ. 8) ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ. 22) ΙΗ. 23) ΝΕ. ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ

2) ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ. 4) ΗΡΩΝ. 5) ΣΗΤΑ. 6) ΑΜΑΛΙΑ. 9) ΟΡΕΙΝΑ. 11) ΤΙΤΟ. 12) ΛΟΓΙΣΤΗΣ. 13) ΟΥΤΙ. 14) ΙΟΛΗ. 15) ΙΕΡΟΣΥΛΟΙ. 16) ΔΙΟΛΟΣ. 17) ΕΙΤΑ. 18) ΟΥΝΗΟΙ. 19) ΛΑΒΑ. 20) ΥΦΟΣ.

Σωστό — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (έξασκεται έτσι η παρατηρητικότητα του και η αγάπη του για την τάξη). 2) ΛΑΘΟΣ (τα χαλικά). 3) ΣΩΣΤΟ (ρύσι 350 θερμίδες, κοτόπουλο 110). 4) ΛΑΘΟΣ. 5) ΛΑΘΟΣ. 6) ΣΩΣΤΟ. 7) ΣΩΣΤΟ (τα χρησιμοποιούν για καθαρισμό). 8) ΛΑΘΟΣ (θα συμπέσει ακριβώς το αντίθετο). 9) ΛΑΘΟΣ (στη σκιά). 10) ΣΩΣΤΟ.

Αναγραμματισμός ΗΡΑ — ΑΗΡ

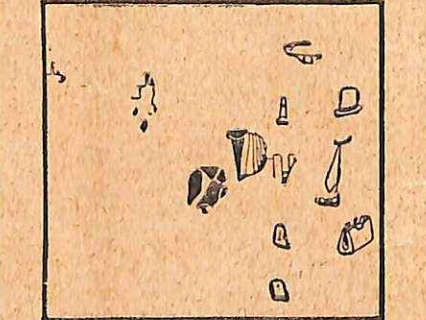
Κρυπτογραφική 1) ΚΑΡΧΗΔΩΝ. 2) ΑΗΔΩΝ. 3) ΡΑΚΗ. 4) ΧΑΡΑ. 5) ΗΧΩ. 6) ΔΩΡΑ. 7) ΔΡΑΡ. 8) ΝΑΡΚΗ.

Λεξιγραφίες 'Αρτεμίσια ('Αρτεμις — 'Ια). Μαγικό γράμμα

Με το 'Α': Λάρος — 'Αλγος — Πόλος — Λέρος — Πόλις — Παλτό — Λίμα — Δελός — Λόγχι — Πρώτος.

Επιγραφή 'Εστι δική οφθαλμός, ως τα πάνθ' όρα. ('Η ανάγνωση γίνεται κατά στήλες εκ δεξιών και από τα άνω προς τα κάτω).

15 μικροδιαφορές

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά τα σημεία στα οποία βρίσκονται οι 15 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 594 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ 1) ΙΚΜΑΣ — ΜΟΝΑΣ. 2) ΠΛΑΤΗΝΟΣ — ΙΩΣΗΦΙΝΑ. 3) ΠΕΡΟΝ — ΛΥΝΤΕΣ. 4) ΝΙΚΕΛ. 5) ΟΜΑΣ — ΔΩΡΙΕΙΣ — ΣΟΛΟ. 6) ΣΑΛΙ — ΧΑΝΟΣ — ΓΕΝ — ΣΙΣ. 7) ΠΑΝΙΣ — ΖΕΣΙΣ. 8) ΑΣΠΑΣΙΑ — ΜΑΝΙΚΕΤΙΑ. 9) ΔΑΡΙΑ — ΡΑΧΗΛ — ΡΟΣ. 10) ΦΩΣ — ΒΗΛΟΣ — ΑΙΣ. 11) ΧΟΠ — ΣΑΝΙΣ — ΤΑΦΟΣ. 12) ΠΑΣΙΔΗΛΟΣ — ΓΑΛΟΝΑΣ. 13) ΑΙΡΕΣ — ΠΑΓΙΣ. 14) ΑΛΑΝ — ΣΤΡΑΤΗΣ — ΑΣΩΝ. 15) ΡΑΣΟΝ — ΙΕΡΟΝ — ΑΙΝΤΑ. 16) ΚΟΥΡΟΥΝΑ — ΣΟΦΙΣΤΗΣ. 17) ΑΣ — ΣΑΜ — ΣΤΑΣΑ. ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΙΠΠΟΣ — ΣΑΡΚΑ. 2) ΚΛΕΜΑΝ — ΣΩ — ΧΑΡΙΛΑΟΣ. 3) ΜΑΡΑΙ — ΠΑΦΟΣ — ΔΑΣΥΣ. 4) ΑΤΟΣ — ΠΑΡΩΠΙΑ — ΝΟΡΑ. 5) ΣΑΝ — ΧΑΣΙΣ — ΔΙΑ — ΝΟΜ. 6) ΔΑΝΙΑ — ΣΗΡΕΣ. 7) ΚΟΛΩΝΙΑ — ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ. 8) ΣΥΡΟΣ — ΡΗΝΟΣ — ΡΕΑ. 9) ΝΙΣ — ΜΑΙΣ — ΚΑΡ. 10) ΕΤΙ — ΖΑΧΟΣ — ΠΑΤΟΣ. 11) ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ — ΓΑΛΗΝΟΣ. 12) ΣΕΣΙΑ — ΤΑΓΟΣ. 13) ΜΗΝ — ΝΙΚ — ΑΥΛΙΣ — ΑΙΣ. 14) ΟΡΙΣ — ΣΕΡΙΦΟΣ — ΛΙΣΤ. 15) ΝΙΚΟΣ — ΤΟΞΟΝ — ΜΕΝΤΑ. 16) ΑΝΕΛΙΣΙΣ — ΣΑΜΙΩΤΗΣ. 17) ΣΑΛΟΣ — ΑΝΑΣΑ.

Το μαργαριταρένιο ΚΟΛΛΙΕ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο 'Αλμπέρ Ραντιέ, που τον επωνόμαζαν «Ψαροκόκκαλο», βγήκε απ' το δρομάκο και χαμογέλασε, καθώς συνάντησε την όμορφη άρραβωνιαστική του, τη Μαντελέν, που έλαμπε όλοκληρη από ευχαρίστηση. Ήταν πάρα πολύ ώρα σήμερα, καθώς οι άχτιδες του ήλιου έπεφταν πάνω στο μαργαριταρένιο κολλίε, που στόλιζε το λαιμό της.

— Άγαπημένε μου, τού είπε, όταν είδε, δεν έπρεπε να μου κάνης τέτοιο δώρο, θα σου κόστισε ολόκληρη περιουσία.

Ο 'Αλμπέρ δεν την άφησε να συνεχίσει. Τη φίλησε γλυκά και πιανοντάς την απ' το μπράτσο προχώρησαν κάτω απ' το απαλό φως του άπογεύματος, που άνηκε μονάχα σ' αυτούς.

— Πώς τα κατάφερες, τον ρώτησε, να κάνης τόσες οικονομίες;

— Ξέρεις, της απάντησε ο 'Αλμπέρ, κατάλαβα πως, όταν περνούσαμε μπρός απ' τη βίτρίνα του κοσμηματοπωλείου, άναστήναζες σά να ραγίζοταν η καρδιά σου. Σκέφτηκα λοιπόν πως δεν θα ήταν και τόσο δύσκολο να σε κάνω εύτυχισμένη. — Είμαι πολύ εύτυχισμένη, αγάπη μου τού είπε, άλλα, ωστόσο, άναστηνίμια πώς το κατώρθωσες να μου πάρης ένα τόσο σπουδαίο δώρο, μιά κι' εργάζεσαι μονάχα έξη μήνες. — Αυτό είναι μυστικό! απάντησε ο 'Αλμπέρ χαμογελώντας.

Τάχυνε το βήμα του, γιατί το βλέμμα του έπεσε πάνω στον άστυνομικό Σοριζί, που, νωχελικά, τους πλησίαζε. 'Αν και είχαν περάσει έξη μήνες από τότε που ο 'Αλμπέρ, το «Ψαροκόκκαλο», είχε εγκαταλείψει τη συμμορία των γκάγκστερ για να δουλέψη σαν τίμιος άνθρωπος, αισθανόταν πάντα κάποιο πανικό κάθε φορά, που συναντούσε τις παλιές γνωριμίες του ανάμεσα στην άστυνομία.

— Γειά σου, τού φώναξε ο άστυνομικός. Τι γίνεσαι, «Ψαροκόκκαλο»; — Καλά, φίλε μου, μα δεν με λένε πιά έτσι, πάνε τώρα έξη μήνες... απάντησε ο 'Αλμπέρ.

— Α! ναί! Ξανάπε ο Σεριζί. Στοιχηματίξτε πως επιδόθηκες τώρα στη ζωγραφική... Είχες κάποιο ταλέντο, μου φαίνεται!...

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 'Ετησία Δρχ. 340.— 'Εξάμηνη » 170.— Τρίμηνη » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 'Ετησία Λίρες 7.— » Δολάρια 20.— » Φρ. Γαλ. 7.000 » Φρ. Βελγ. 1.000

Εμβέσματα 'Εσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και 'Εξωτερικού δια τραπεζικής τιαυτής προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσάνη 4 (Πλατεία Κλαυθμόνως), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις άπομιμήσεις ή άναμνήσεις του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τού Α.Ν. 1092) 1938. 'Ιδιοκτήτης — Διευθυντής: Ε.Ε.Ε. Α. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ και Σία. Διαχειριστής και υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογρ.: Σπ. Μπελάς, οδός Δάσεως, Ν. 'Ηράκλειον.

Σπίλοι

Υπάρχουν πολλών ειδών σπίλοι. Οι πιο συνηθισμένοι είναι οι άγγειοματώδεις ή άγγειώματα και οι μελαγχρωματικοί. Για τους πρώτους έχω γράψει. Σήμερα θα ασχοληθώ με τους μελαγχρωματικούς. Αυτοί οφείλονται σε υπερβολική αύξησι της χρωστικής και είναι πολύ συνηθισμένοι. Φαίνονται συχνά κατά τη γέννησι, όποτε έχουν μεγάλη έκτασι, μπορεί όμως να φανούν και άργότερα κατά την εφηβική ηλικία. Σπάνια υπάρχουν άνθρωποι χωρίς μελαγχρωματικούς σπίλους. Το πιο συνηθισμένο είναι να έχουν δεκαπέντε με είκοσι σπίλους, μα καμιά φορά υπάρχουν άτομα που έχουν περισσότερους από εκατό. Στο ίδιο άτομο υπάρχουν πολλές φορές πολλών ειδών σπίλοι.

Η άφαιρέσι των μελαγχρωματικών σπύλων πρέπει να γίνεται από πολύ καλό δερματολόγο γιατρό, γιατί, άν και είναι πολύ εύκολη η άφαιρέσι, καμιά φορά, πολύ σπάνια βέβαια, έξελλοσσονται κακά. Γι' αυτό πρέπει να είναι δερματολόγος εκείνος που θα τους άφαιρέσει. Έχει παρατηρηθί με την άφαιρέσι τέτοιων σπύλων να προκληθούν μελανοσαρκώματα, που γρήγορα πληθύνουν σ' όλο το δέρμα, και τα σπυλαγγα και οδηγούν στο θάνατο. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή για να άποφασίση κανείς άν πρέπει να άφαιρέση ένα μελαγχρωματικό σπύλο ή όχι. Δυστυχώς εδώ διαφορά άμειρικου, άκόμη και κορείς και Ιαπωνίτου καταλήγει άναλαμβάνουν να καυτηριάσουν ή να καταστρέψουν τέτοιους σπίλους, χωρίς να φαντασθόν τί κακό μπορεί να προκαλέσουν. Εύτυχώς πολύ λίγα σπίλοι είναι επικίνδυνοι, άλλωστε θα έβρηνθοντο πολλά θύματα.

Οι μελαγχρωματικοί σπίλοι, όπως είπαμε, είναι πολλών ειδών. Είναι οι όμαλ οι σπύλοι, που ξεχωρίζουν από το άλλο δέρμα μόνο με τη διαφορά του χρώματος των, που είναι άνοιχτό ή σκούρο καφέ ή και όλοτετα μαύρο. Τους σπίλους αυτούς τους λένε και ήπατικές κηλίδες. Το μέγεθος τους είναι όσο και της φακής, άλλα μπορεί να φθάση και μία παλάμη ή ακόμα μεγαλύτερο. Το σχήμα τους είναι στρογγυλό ή άκανόνιστο. Συχνά παρουσιάζεται ένας μόνος τέτοιος σπύλος, καμιά φορά όμως περισσότεροι. Τα 15% των ανθρώπων έχουν τέτοιους σπίλους. Παρουσιάζονται λίγες μέρες μετά τη γέννησι και πολύ σπάνια σε μεγαλύτερη ηλικία.

Άλλοι σπίλοι είναι οι φακίδες με χρώμα καστανό, μαύρο ή μπλε. Η επιφάνειά τους είναι όμαλη και σπάνια αυτές έξεχουν λίγο από το δέρμα. Το μέγεθος τους είναι όσο και της φακής. Το σχήμα τους είναι στρογγυλό ή άκανόνιστο. Βρίσκονται συχνότερα στο πρόσωπο, το λαιμό και τους ώμους. Παρουσιάζονται κατά τη γέννησι ή μέχρι της ηλικίας των δέκα ετών, όποτε σιγά σιγά χάνονται μερικές όμαλως, ενώ οι άλλες παραμένουν καθώς και κείνες που έξεχουν από το δέρμα, οι όποιες μάλιστα καμιά φορά και πληθύνουν. Οι σπίλοι αυτοί δεν πρέπει να υπερδεύονται με τις έφηλίδες ή πιτσιλές, που είναι άλλη υπέρχρωσι του δέρματος χωρίς να έχουν κομμία σχέση με τους σπίλους.

Υπάρχουν μελαγχρωματικοί σπίλοι διαγκωμένοι, που προέρχουν από την επιφάνεια του δέρματος. Το μέγεθος τους είναι από ένα κεχρί έως ένα άμυδαλο και το χρώμα τους κοκκινωπό, κιτρινωπό, καστανό ή μαύρο. Η επιφάνειά τους είναι όμαλη ή ήθλωματώδης, σαν βατόμουρο και γι' αυτό τους λένε αυτούς τους σπίλους μαλακές μυρμηκιές. Οι σπίλοι αυτοί καμιά φορά έχουν και τσίχλες στην κοιλότη τους. Παρουσιάζονται στο πρόσωπο, το λαιμό, τον θώρακα και σπάνια σε άλλα μέρη του σώματος. Οι σπίλοι αυτοί παρουσιάζονται σε μεγάλη ηλικία και πολύ σπάνια μπορεί να φανούν σε μικρούς.

Άλλο είδος σπύλου είναι οι λεγόμενοι μπλε από το χρώμα τους. Είναι μικροί, κανονικοί, όμαλοι ή λίγο προέχουν. Βρίσκονται πιο συχνά στο πρόσωπο και στα άκρα. Αυτοί οι σπίλοι είναι επικίνδυνοι να άφαιρέθουν γιατί μπορεί να έξεληθουν σε μελανοσαρκώματα.

Οι μελαγχρωματικοί τριχοίτι σπίλοι είναι σπίλοι που παρουσιάζονται σε βρεφική ηλικία να μπορεί να παρουσιασθούν και σε μεγαλύτερο. Τα μέγεθος τους μπορεί να είναι όσο φακής, μα μπορεί και να έχουν μεγάλη έκτασι. Οι τσίχλες που τους σκεπάζουν είναι χοντρές, σαν τις τσίχλες της κεφαλής. Οι τριχοίτι αυτοί σπίλοι μπορεί να βγούν και σε βρεφική ηλικία, χωρίς περισσότερη χρωστική. Η έκτασι τους κομμία φορά είναι πολύ μεγάλη, όποτε το δέρμα παρουσιάζει την όψη δερματός τριχοτού ζώου.

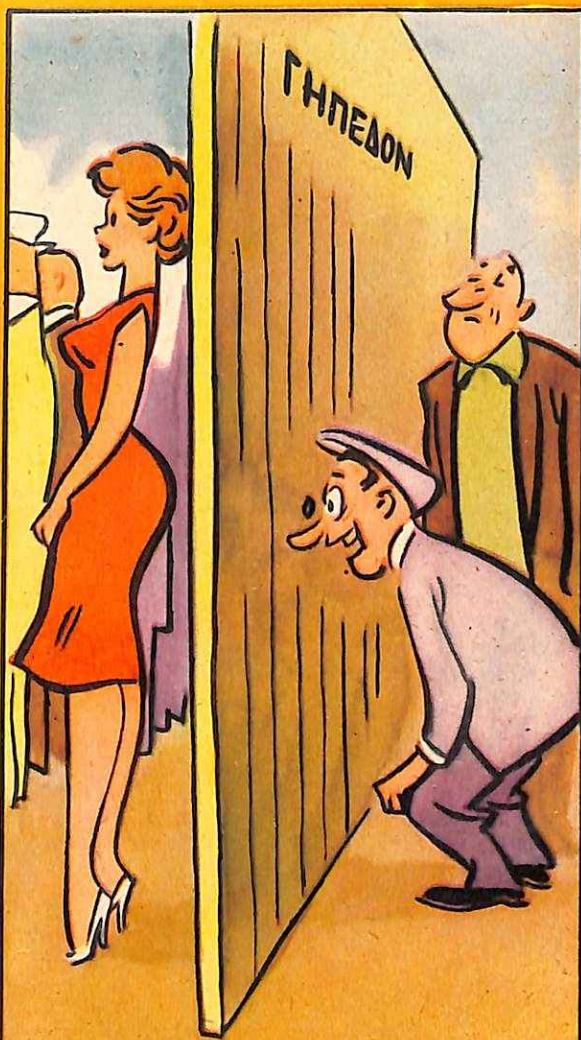
Υπάρχουν μοιρηκωδείς σπίλοι υπερκερατωτικοί, που έχουν σφήτα στρογγυλά ή άκανόνιστο, είναι μόνοι ή πολλοί, μικροί, το μέγεθος ή καταλαμβάνουν μεγάλη έκτασι. Πολλές φορές παίρνουν γραμμωτό σχήμα σε μία γραμμή, όποτε καταλαμβάνουν τα άκρα, ή σε πολλές γραμμές λωές, όποτε καταλαμβάνουν τη σόνη. Οι σπίλοι αυτοί έχουν άνωβαλή επιφάνεια, σαν τσίχλη, και πολλές φορές παρουσιάζουν βαθιές σχισμές. Η επιφάνειά τους σκεπάζεται με παχιά κροστική στιβάδα σκληρή και έρηνη. Μπορεί σε μερικά στοιχεία να υπήν ύπόνοι αυτή η κροστική ύπερπλασία όποτε μοιάζουν με μία άλλη παθολογία, τον γραμμωτό λειχήμα, μα εδώ δεν υπάρχει κομμία φαγούρα ούτε φλεγμονή.

Υπάρχουν, τέλος, απλοί άσφαροι, που υπερδεύονται με τη λεύκη.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ Ιατρός Δερματολόγος

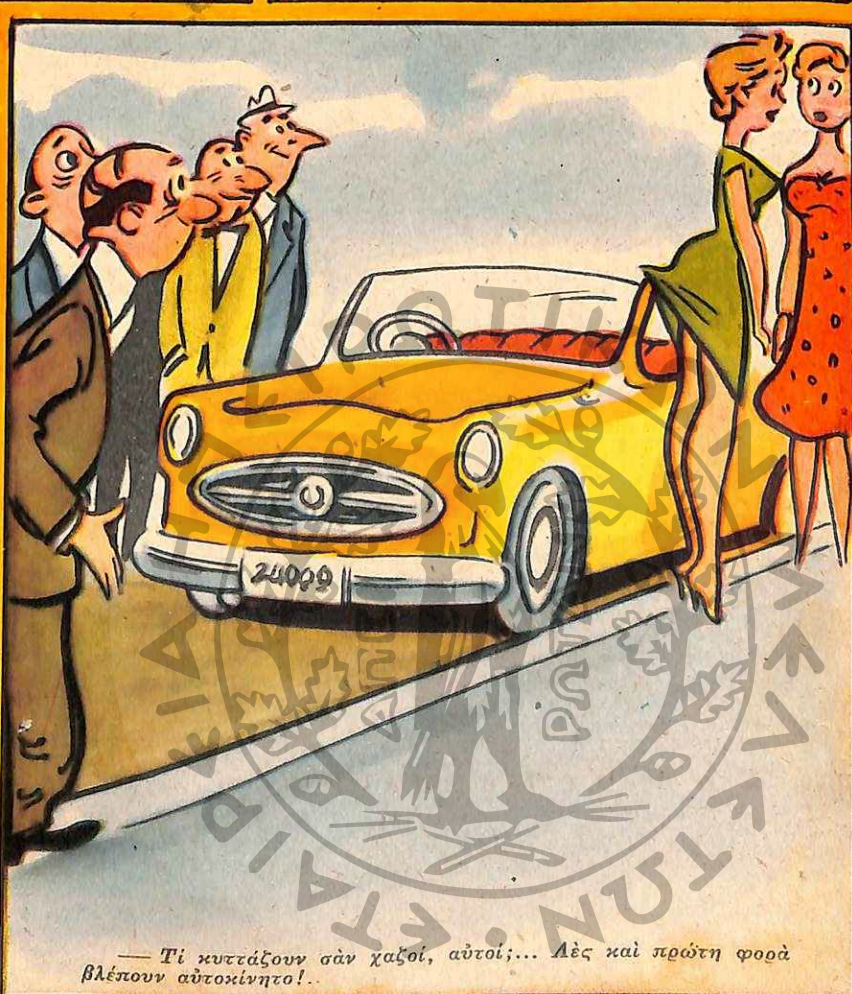
— 'Επιτρέπετε νὰ περάσω, παρακαλῶ;

— Τί βλέπεις, Κώστα;
— Τή μπάλλα!...

Φαντασίες.

— Τί κυττάζουν σάν χαζοί, αὐτοί;... Λές καί πρώτη φορὰ βλέπουν αὐτοκίνητο!...